Andreas Eschbach

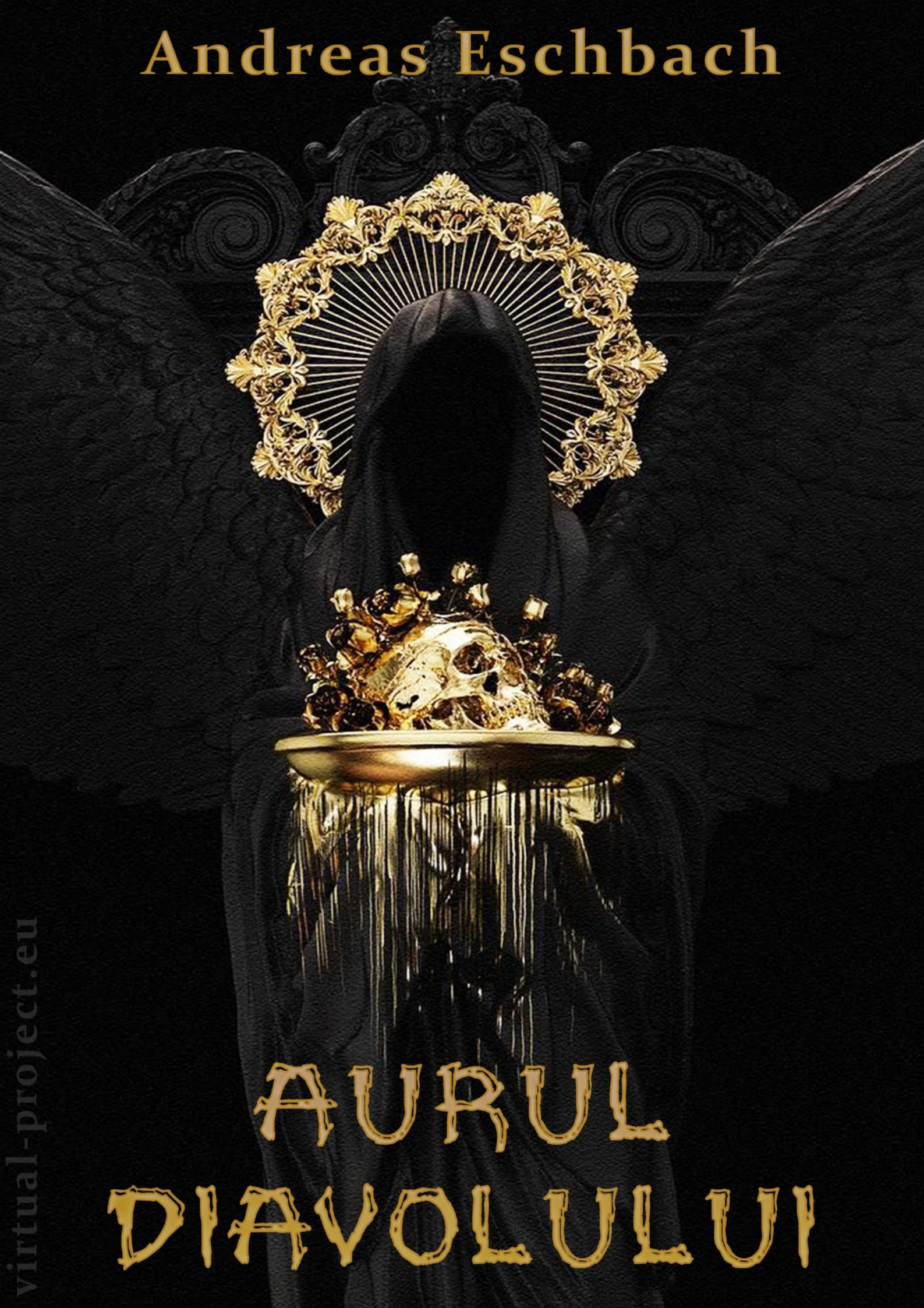

AURUL DIAVOLULUI

virtual-project.eu

ANDREAS ESCHBACH

AURUL DIAVOLULUI

Original: *Teufelsgold* (1989)

Traducere din limba germană de:
CORNEL STOENESCU

virtual-project.eu

2020

Mai întâi apare pofta de aur…
urmează pofta de nemurire…
apoi pofta de mai mult…

Prorocirea ilustrului
D. Philippi Theophrasti Paracelsi,
Anno 1546

Eu nu îmi voi găsi locul în mormânt,
pentru că se vrea reînmormântarea mea
spre răsărit și vă zic:
O mare comoară se află ascunsă între
Suabia și Bavaria, însă nu voi dezvălui locul,
pentru a nu dezlănțui mari răutăți și vărsări de
sânge.

Prolog

— Văd că veți face o călătorie importantă, spuse femeia îmbrăcată cu straie țigănești. Se aplecă peste palma lui Hendrik și adăugă: Vă va aduce bogăție, pentru că vă place schimbarea. Sunteți nemulțumit când întâmpinați obstacole. Aveți un mare potențial, însă până acum nu l-ați folosit în avantajul propriu. Vă întrebați uneori dacă ați luat în viață deciziile corecte.

Prezicătoarea rosti toate acestea cu plictisul unui vânzător de lozuri, care își făcea treaba într-un cort jerpelit, unde totul era comun și kitsch: globul din cristal (probabil din sticlă) de pe masa acoperită cu o pânză neagră, cerceii aurii enormi, machiajul strident, părul blond platinat.

Dar la ce se așteptase? Într-un bâlci? Nu aveai cum să nu fii dezamăgit de astfel de atracții. Zece euro pentru diavol, pentru nimic. Dus cu prețul de promisiunea de a trăi o experiență deosebită.

— Deseori v-ați simțit neînțeles de părinții dumneavoastră, continuă ea.

Hendrik se gândi să se ridice și să plece. Oare în lumea aceasta exista un singur om care să nu se fi simțit neînțeles de părinții săi?

Bun. O să treacă peste aceste momente. Oricum nu va mai dura mult, după cum îi știa pe acești șarlatani de bâlci.

Femeia se opri ca și cum nu își găsea cuvintele. Hendrik se încruntă. Așadar nu era vorba de o simplă escrocherie, ci de una lamentabilă! De neimaginat! Și cum se mai uita femeia asta în palma lui, de parcă chiar ar putea citi în ea… și cum i-o mai strângea, privind ca într-o fântână adâncă, în timp ce își storcea probabil creierii în căutarea unor cuvinte cu care să îl îmbrobodească!

— Dumneavoastră aveți un frate, zise ea în cele din urmă.

Ceva din vocea ei îl făcu pe Hendrik să își rețină involuntar respirația.

— Dumneavoastră aveți un frate, repetă ea, dar nu l-ați cunoscut încă.

Hendrik dădu surprins din cap. Cum putea să știe asta? Tocmai despre fratele lui, de a cărui existență nu știa nimeni?

Ghicitoarea continua să îi privească în palmă, pe care o ținea strâns, cu degetele ei umede de transpirație. Părul blond îi atârna pe față și partea superioară a corpului i se înclina ușor înainte și înapoi, ca iarba în adierea vântului. Dacă simula o transă, o făcea bine.

— Există un secret care vă desparte de fratele dumneavoastră. Vocea femeii devenise mai gravă, ca și cum ar fi aparținut unui alt om, care lupta să iasă la suprafață. Un al doilea secret vă va reuni. Acesta vă va lega până când întrebarea își va găsi răspunsul.

Hendrik își drese glasul.

— Ce întrebare?

Ea păru că nu îl aude:

— Unul dintre dumneavoastră, murmură ea, va plăti cu viața pentru întrebare. Celălalt cu moartea.

Femeia îi dădu drumul mâinii. Respira cu greutate. Apoi își ridică părul de pe față și se uită la el cu o privire încețoșată, cu chipul marcat de epuizare. Încercă să zâmbească, dar făcu de fapt o grimasă.

— Asta a fost tot.

•

Când ieși din semiîntunericul cortului, clipi des. Nu putea să spună ce se întâmplase.

— Ei? întrebă Miriam. A meritat?

El se gândi un moment, apoi râse. Fantomele invocate de vrăjitoarea blondă se evaporară.

— Aiureli și coțcării ca totul de pe aici. Dar măcar a fost cumva altfel.

Miriam îl privi deconcertată, cum o făcea deseori și oftă.

— Oh, Hendrik, niciodată nu ești mulțumit.

— Nu, recunoscu el. Este drama vieții mele.

Coborî privirea spre fiica lor, care aștepta serioasă și răbdătoare continuarea excursiei.

— Ei? Ce vrei să facem?

— Mergem la carusel? zise Pia, dar cu ochii pe roata cea mare.

Hendrik se aplecă în fața ei.

— Nu. Știi ceva? Mergem la roata cea mare! Sus de tot! Te țin eu bine. Bine de tot.

Chipul micuței se lumină! Adevărata fericire! Extazul unui copil pentru care lumea mai era încă o minunată promisiune.

— Daaa!

•

— Ce i-ai povestit? vru să afle Rolo când Seraphina ieși.

Femeia nu îl băgă în seamă. Avea privirea pierdută în zare. Se uita absentă la forfotă și la mașinile multicolore. Privea prin acestea spre orizonturi invizibile și intangibile.

— Tu trebuie să mulțumești oamenii, nu să îi sperii de moarte, continuă să o cicălească Rolo. Tipul s-a făcut alb la față!

Seraphina îl ignoră în continuare. Ea scoase un pachet de țigări, își vârî o țigară între buze, apoi își căută bricheta.

— Eu îmi fac treaba mea, zise ea, iar tu ți-o faci pe a ta. Își aprinse țigara, trase adânc în piept, apoi expiră fumul cu un zgomot asemănător unui oftat. OK?

1.

Armura care plânge

Era în anul Domnului 1295 când scutierii cavalerului Bruno von Hirschberg au întâlnit în pădurile acestuia, chiar în vadul râului, un călător singuratic. O căruță prăpădită stătea înclinată în mijlocul curentului, iar de pe capra acesteia un bărbat cărunt blestema biciuind calul înhămat la ea. Animalul era plin de sudoare și oricât se opintea în hamuri nechezând, căruța se afunda tot mai mult în pietrișul vadului și nu se clintea din loc.

— Hei! strigă unul dintre scutieri, un bărbat cu numele de Egbert, și intră în vad cu calul lui. Te putem ajuta, străine? Mi se pare că ai dat de greu.

Ceilalți călăreți îl urmară, cinci băieți tineri și puternici.

Bărbatul din căruță lăsă biciul și se întoarse către călăreți. Avea părul cărunt și neîngrijit și o barbă scămoasă în jurul unui chip pe care anii și vremea lăsaseră urme adânci. Îmbrăcămintea îi era din pânză de sac, părea învechită și uzată, ca atelajul pe care îl mâna. Doar ochii lui nu erau cei ai unui bătrân obișnuit. În ei mocnea un foc aparte, o vigilență suspicioasă ca a celor persecutați, fugari de ani buni.

Hopa! se gândi Egbert, care își însoțise stăpânul în ultima cruciadă și instinctul dobândit în această periculoasă expediție îl avertiza că bărbatul nu era unul obișnuit.

— Una dintre roți s-a afundat, răspunse străinul cu o voce spartă, metalică. Dacă mă ajutați să o eliberez, îmi pot continua drumul fără probleme.

Egbert le făcu un semn bărbaților, care săriră de pe cai în apa rece, ce le ajungea la coapse. Se proptiră cu toții în căruță, aceasta începu să trosnească și roata se eliberă din prundiș.

— Hei! mai strigă o dată Egbert croindu-și grăbit drum prin apă până la calul lui și sări în șa, pentru a ajunge din urmă căruța, care acum hurducăia prin vad gata să urce pe mal.

Egbert își dăduse seama de greutatea considerabilă a căruței. Nu era de mirare că roțile i se afundau în prundișul vadului, lăsând urme adânci.

— Străine! strigă el în urma atelajului când acesta ajunse pe uscat, apoi făcu semn însoțitorilor săi să se grăbească. Cine sunteți și încotro vă îndreptați?

— Numele meu este John Smith, răspunse bărbatul fără a se opri, sunt saxon și mă îndrept spre casă!

Egbert îl ajunse și călări alături de el.

— Sunteți bărbier?

— Nu.

— Conduceți o căruță asemănătoare celor cu care umblă bărbierii.

— Am cumpărat-o de la un bărbier, dar eu nu sunt bărbier. Sunt doar un călător.

— Și de unde veniți dumneavoastră, John Smith?

Bătrânul îi aruncă o privire ostilă:

— Din sud.

— Și nu vreți să ne spuneți de unde? insistă Egbert uitându-se după camarazii lui.

— De ce vă privește asta pe dumneavoastră?

Egbert îi tăie calea. Furios, bătrânul trase de hățuri, dar calul i se oprise tremurând.

— Ce înseamnă asta? strigă el cu ochii parcă scăpărând scântei.

— Ne datorați totuși mulțumiri, îl lămuri Egbert, în timp ce se apropiară și ceilalți și la un semn al lui înconjurară atelajul. Noi v-am ajutat, însă dumneavoastră ați luat-o din loc fără un cuvânt de mulțumire.

— Bine, vă mulțumesc, mormăi călătorul.

Egbert clătină din cap, dar o făcu foarte încet, și cine îl cunoștea știa că era o amenințare.

— Ne veți însoți, John Smith. Stăpânul nostru va fi interesat să vă cunoască.

•

Cavalerul Bruno von Hirschberg era un bărbat rotunjor, care părea de treabă atât timp cât ședea. Dacă se punea în mișcare, arăta agresiv și nerăbdător. Cu supușii nu era deloc îngăduitor, își hărțuia necontenit slugile, era în mișcare ziua întreagă, urla porunci de parcă era posedat și sarazinii ajunseseră la porțile cetății. Se spunea că nici noaptea nu își găsea liniștea. Soția lui, care îi fusese fidelă în anii cruciadei, era acum gravidă și copilul – susțineau prezicătoarele – avea să fie băiat.

De obicei, cavalerul Bruno nu accepta niciun sfat de la nimeni, cu atât mai puțin vreunul legat de ce să facă ori să nu facă. Mai asculta când și când, lucru rar, doar de scutierul său, Egbert. Așa se făcea că acest cavaler, cu scutierul și cu medicul său, un bărbat cât un urs, cu numele de Mengedder, stăteau la fereastra turnului burgului privind la curtea în mijlocul căreia aștepta curiosul atelaj al străinului.

— Nu am altceva mai bun de făcut decât să mă sinchisesc de fiecare călător care umblă pe domeniul meu? bombăni iritat Bruno. În timp ce țăranii mei fură jumătate din recoltă și mă înșală cu zeciuiala?

— Cu acesta este ceva, stăpâne, spuse Egbert calm, obișnuit cu tonul cavalerului.

Medicul privea fără niciun chef la străinul așezat într-o parte pe capra căruței, care urmărea cum calul lui păștea într-un tufiș.

— Ce ar putea căra? mormăi medicul. Un saxon bătrân și grosolan. Da, și?

— Când i-am scos căruța din vad, mi-a atras atenția faptul că aceasta era atât de grea, încât părea plină cu fier. Vă dați seama cât de epuizat

era bietul cal? Este de necrezut că singur ar fi putut să tragă o asemenea povară.

— Ce este atât de ciudat la o încărcătură grea?

Egbert îl privi pe cavaler în față:

— Am aruncat o privire în căruță. Mi s-a părut ciudat că era aproape goală. Am văzut câteva haine, niște provizii, o geantă și o ladă mică. Asta era tot.

Bruno șuieră printre dinți.

— Spuneai că avea o privire neobișnuită?

— Da, răspunse scutierul și dădu din cap. Părea fugar.

— Credeți că a comis o crimă? întrebă medicul.

— Nu sunt sigur, mărturisi Egbert. Este posibil și să fi prădat o comoară, pe care vrea să o ducă acasă.

Cavalerul pufni triumfător:

— Poate că însăși căruța este atât de grea. Ar fi posibil, dacă pare a fi din lemn.

•

Neîncrezătorul străin fu momit să își părăsească atelajul, promițându-i-se un loc unde s-ar putea odihni până când stăpânul burgului va dori să discute cu el. Nici nu dispăruseră bine în cetate bărbatul cu însoțitorul lui, că ceilalți se puseră pe treabă, ridicară podeaua căruței, ca să vadă dacă sub ea nu este ascuns ceva. Se convinseră că atelajul era într-adevăr din lemn și încă dintr-un lemn vechi, fărâmicios și își dădură seama că le va fi greu să îi justifice saxonului stricăciunile. Lădița însă era foarte grea.

Egbert vru să o tragă jos singur, dar constată că, deși era lungă cât un antebraț și nu mai înaltă decât carâmbul cizmei, nu putea fi clintită. Mai întâi crezu că era prinsă în cuie de podea, dar unindu-și toți puterile, o deplasară un lat de palmă și atunci își dădură seama că găsiseră comoara.

Chemară în ajutor un camarad tânăr și voinic, Arved, și împreună cu încă doi bărbați coborâră lada grea în curte.

— Dumnezeule, zise Arved, chestia asta trebuie să fie plină cu aur curat.

El încercă să deschidă capacul, dar acesta era încuiat. Cine avea cheia încuietorii nu era greu de ghicit.

Egbert îngenunche și cercetă lada. La lumina zilei se putea vedea că era o lucrare de tâmplărie bună, din lemn tare, de culoare deschisă, cu toate colțurile ferecate cu metal. Faptul că și capacul era asigurat cu o încuietoare promitea un conținut valoros.

— Îl vom obliga pe saxon să o deschidă, hotărî scutierul și se ridică. Astfel putem să îl dăm în vileag. Îi făcu semn unui băiat și îi zise: Adu-l aici pe străin. Spune-i că eu am poruncit asta.

Băiatul plecă în fugă.

— Ce nevoie mai avem de saxon? întrebă disprețuitor Arved. Nu ne putem descurca singuri cu o încuietoare ca asta?

Și scoase cuțitul.

Egbert fu cuprins de un fior de teamă când Arved încercă să deschidă lada cu un cuțit. Privi în jur, adulmecă aerul după-amiezii târzii și simți doar miros de bucătărie și iz de sudoare, praf și fecale. Ridică privirea către crenelurile burgului și descoperi ca de obicei gărzile. Și totuși…

— A dracului încuietoare, mormăi Arved. Cine a făcut-o se pricepe la lăcătușărie.

Lada. De ea era vorba. Dar ce putea fi periculos la o ladă?

— Las-o, îi ceru Egbert, deși știa că Arved nu îl va asculta.

Bătrânul putea să apară în orice clipă și îi vor cere să le arate ce era în ladă.

— Cred că i-am venit de hac, anunță Arved, care manevra vârful lamei în crăpătura subțire a capacului. Aha! Asta era!

— Nu! se auzi un strigăt dinspre clădirea principală. Nu atingeți lada!

Egbert se întoarse. Era bătrânul saxon. Cu părul vâlvoi, acesta se năpusti îngrozit spre ladă. Este periculos! Nu…

— Arved! strigă scutierul. Las-o!

Și se repezi să îl oprească pe camaradul lui.

Dar era prea târziu. Niciunul dintre ei nu va uita ceea ce au văzut: Arved ridică doar de un deget capacul și prin această crăpătură mică țâșni o rază de lumină orbitor de albă, mai sclipitoare ca soarele de pe cer, mai strălucitoare decât tot aurul reginei din Saba. Arved, pe care raza precum chipul Domnului îl lovi chiar în față, căzu pe spate țipând ca o fiară, cu mâinile la ochi. Capacul se închise și tuturor ziua li se păru brusc mai întunecoasă.

— Nebunilor! tună saxonul. Nebunilor! De ce v-a interesat căruța mea, bandă de tâlhari la drumul mare!

Egbert își reveni. Răul fusese comis, trebuia să intervină.

— Soldați, la mine! porunci el și se îndreptă pentru ca toți să vadă cine strigase. Primilor doi bărbați înarmați care își făcură apariția le arătă saxonul și le ceru: Prindeți-l pe acest bărbat și băgați-l la temniță!

Și în vreme ce străinul era escortat protestând, îi alinie pe ceilalți soldați într-un cerc larg în jurul căruței, calului istovit și teribilei descoperiri.

— Să nu se apropie nimeni de ladă!

Arved nu mai urla, ci se zvârcolea horcăind. Își ținea în continuare mâinile la ochi și trupul îi era zguduit de zvâcnituri tot mai puternice. Egbert îi îndepărtă pe ceilalți, care se strânseseră în jurul băiatului căzut, și se aplecă deasupra acestuia. Arved părea înnebunit de durere. Egbert îi apucă mâinile și încercă zadarnic să i le îndepărteze de pe față. Pielea îi era roșie, parcă arsă de soare și începuse să se decojească și să crape. Avea nevoie de prosoape ude, de argilă vindecătoare. Nu trebuia să își distrugă chipul apăsându-și mâinile,

măcar de dragul femeilor a căror inimă bătea pentru el.

— Aduceți-l pe Mengedder, spuse Egbert și fu mulțumit când auzi pași îndepărtându-se.

Îi mai apucă o dată mâinile lui Arved. De data aceasta tânărul cedă și când îi văzu fața, știu de ce și-o ascunsese. Și mai știu și că un medic nu mai era de niciun ajutor. În luptele cu păgânii fusese martor la multe, dar ceea ce văzu acum îi tăie răsuflarea.

Ochii. Arved nu mai avea ochi. Ceea ce fuseseră odată ochii lui se scurgea din orbite ca o gelatină.

Pe străin l-au interogat în sala cea mare. Făcuseră din mese un pătrat, în centrul căruia se afla misteriosul călător. La lumina lumânărilor și a focului din cămin, chipul lui părea demonic, iar barba era ca a unui vrăjitor.

— Regret ceea ce s-a întâmplat, repetă el pentru a nu știu câta oară. Dar nimeni nu i-a permis să pună mâna pe ceea ce îmi aparține.

Cavalerul ședea în scaunul lui înalt, potrivit rangului, și strângea cu mâna marginea acestuia atât de tare, încât aceasta pârâia.

— Cine sunteți? repetă el întrebarea de mai multe ori. Și ce se află în ladă?

Străinul îl privi obosit.

— Este un lucru descoperit de mine. În ladă se află o piatră strălucitoare, mare cât un pumn de bărbat. O piatră care într-o noapte a căzut din cer nu departe de locul unde poposisem. Când m-am apropiat de ea, am văzut cum păsările din jur cădeau la pământ. Am văzut șoarecii din apropiere murind și iarba veștejindu-se. Am descoperit că te puteai apropia de ea numai dacă o acopereai cu plumb pur, de aceea lada este din plumb și este atât de grea. A fost o nebunie să o deschidă, încheie el furios.

— Și ce voiați să faceți cu această piatră teribilă? dori să afle Bruno von Hirschberg.

— Să o fi lăsat acolo?

Toți ridicară privirea în momentul în care ușa grea se deschise scârțâind și intră Mengedder, medicul, ținând sub braț un foliant gros și având o privire sumbră.

— În mărinimia sa, Domnul l-a luat pe Arved la sine, le spuse acesta și își drese glasul. Nu mai era nimic de făcut pentru el.

Dintre cei prezenți se ridică un murmur. Se făcură cruci și se rostiră rugăciuni. Lumina lumânărilor păru că scade.

— Spune-mi, saxonule, întrebă Mengedder în timp ce se așeza la o masă și punea pe ea foliantul, care este motivul pentru care călătorești cu un asemenea mineral diabolic?

Străinul îl privi suspicios.

— Acesta este greu de explicat, răspunse el. S-ar putea spune că motivul este curiozitatea?

— Ah, curiozitatea! repetă medicul și lovi ca din întâmplare coperta foliantului adus de el. Deoarece curiozitatea dumneavoastră este evident o prețioasă caracteristică umană, desigur că mă veți ierta că m-am mai dus o dată la căruța dumneavoastră și mi-am permis să vă citesc din însemnări.

Călătorul bărbos mijii ochii, care păreau că aruncau fulgere, și scoase, șuierând, niște sunete neinteligibile.

— Dar era un blestem! În latină și pe deasupra interesant, un blestem, spuse Mengedder. Și să știți că sunt tot atât de bun și la greacă. El răsfoi cu nonșalanță primele pagini scrise îndesat, apoi adăugă: A fost fără îndoială inteligent din partea dumneavoastră să vă tăinuiți adevăratul nume, altfel aș fi intrat la bănuieli mult mai devreme.

— Fiți mai scurt, Mengedder! îl atenționă Bruno von Hirschberg. Ce anume ați descoperit?

— Scrie aici despre transformări și amoniac, despre cele cinci elemente și despre forțele antagonice, despre amalgamări și sulfurări și despre metale moarte și revitalizate. Am descoperit

aici pagini întregi copiate din operele lui Al'Razi și ale lui Zosimos din Panopolis. Acest bărbat, stăpâne, este într-adevăr saxon. Dar numele lui nu este John Smith, ci John Scoro și este un alchimist cunoscut în cercurile învățaților. Ceea ce poartă cu el în acea ladă și care i-a fost fatal sărmanului Arved nu este altceva decât piatra filosofală.

2.

— Este prea de tot, își spuse Hendrik și închise cartea, pentru a o cerceta mai atent. Era un volumaș legat în carton pânzat, care avea pe pagina de titlu semnul unei cruci simple și pe cotorul foarte uzat cifra 1 aurită. Pe spate se vedeau resturile unei etichete pe care descifra: Collec… Ott… Sub titlu scria *Volumul 1*, iar în partea de jos a copertei: Tipărit în 1880. Nimic altceva, nici editura, nici autorul, nicio informație. În colțul din dreapta jos erau scrise de mână două numere: 21/20.

Cifrele nu reprezentau prețul.

Hendrik ocoli două cutii prăfuite și merse să caute anticarul.

Acesta se afla în partea din față a magazinului și vorbea la telefon într-o germană elvețiană, din care Hendrik nu înțelegea o boabă. Era mai tânăr decât Hendrik, probabil în vârstă de vreo douăzeci și cinci de ani, purta o cămașă cu carouri mici roz-pal, cu guler tocit, prea strâmt pentru el, și avea coșuri pe față.

Când termină convorbirea, trânti receptorul în furca telefonului vechi și întrebă scurt:

— Da?

— Cât costă? se interesă Hendrik și îi întinse cărticica.

— Este trecut prețul pe fiecare. Vânzătorul rămase nemișcat, cu cartea în mână și făcu ochii mari. De unde o aveți?

— Era în spate, pe…

— Nu este de vânzare. Este rezervată pentru un client. Strânse cartea la piept cu o mână, ca și cum s-ar fi temut că Hendrik i-ar smulge-o, și făcu un gest larg cu mâna cealaltă. Restul cărților au prețul trecut pe copertă. În dreapta, sus, scris cu creionul.

Bărbatul îl lăsă baltă pe Hendrik și strângând cărticica la piept se îndepărtă către partea din spate

a încăperii, unde se afla un birou, mâncat de carii, supra-încărcat cu tipărituri vechi, ca fiecare colțișor din anticariat. Hendrik îl urmări cu privirea și văzu cum bărbatul extrase dintr-un sertar plin un plic gros și introduse cartea în el.

În acel moment telefonul sună din nou. Anticarul scoase niște sunete semănând a „chogä!", trânti plicul peste un teanc de cărți și se grăbi spre telefon.

Hendrik se întoarse cu spatele la rafturi. Ar fi vrut să vadă cum se sfârșește povestea din carte. Se uită prin fereastra anticariatului situat la demisol, își privi apoi ceasul de mână. Ploaia care îl făcuse să intre aici părea să fi stat. Totuși, camera lui de la hotel, cu siguranță, nu era disponibilă.

Resimțea tot mai acut oboseala. Spera ca până la începerea seminarului să îi treacă, dar acum îi venea să își înjure șeful. Se trezise la trei și jumătate, pentru a prinde primul avion către Zürich, care, fără îndoială, era cel mai ieftin!

Ca să își abată gândurile, Hendrik extrase la întâmplare din rafturi câteva cărți și citi titlurile. *Böhmische Sagen und Märchen. Baltische Schicksale im Spiegel der Geschichte einer kurländischen Familie 1756 bis 1919.* Friedrich Förster, *Ausführliches Handbuch der Geschichte, Geographie und Statistik des Preußischen Reichs* – cartea aceasta veche costa două sute de franci, nu glumă! Sau aceasta: *Ernst Willkomm, Wanderung an der Nord – und Ostsee,* din anul 1850, dar conservată surprinzător de bine.

Hendrik puse cartea la loc în raft și trase adânc aer în piept. Mirosea a praf și a hârtie îngălbenită, iar de afară venea iz de asfalt ud. Auzea pașii grăbiți ai trecătorilor, zgomot de motoare, gâlgâitul apei în gurile de canal.

Anticarul continua să vorbească la telefon.

Hendrik privi plicul de pe birou. Nelipit.

Brusc se gândi că era de nesuportat gândul că nu va afla niciodată cum se termina povestea cu saxonul și cu misterioasa lui piatră. Era de-a dreptul revoltător. Infam. O nedreptate a sorții strigătoare la cer.

Convorbirea telefonică se purta în limba franceză, Hendrik nu înțelegea nicio vorbă. Părea că va mai dura mult și bine.

Scoase din raft o carte asemănătoare ca format și culoare cu cea din plic: *Gotische Grammatik.* Cu titlul de asemenea auriu. Tipărită la Halle în 1887. Avea coperte tari, din carton pânzat maro-închis.

Nu era identică, dar era destul de asemănătoare.

Până la birou mai erau doar trei pași. O mișcare îndrăzneață, scoaterea cărții din plic și introducerea în buzunarul jachetei, introducerea în plic a celeilalte. Încheierea jachetei și gata!

Dar ușurel. Ca și cum nu s-ar întâmpla nimic.

— La revedere, îi spuse Hendrik anticarului îmbrăcat în cămașă roz.

Acesta ridică privirea fără a răspunde la salut și îl măsură suspicios cu receptorul la ureche. În timp ce ușa cu clopoțel se închidea în urma sa și el urca treptele până în stradă, inima lui Hendrik părea să îi sară din piept. Era convins că omul va ieși imediat după el.

Se îndepărtă de ușa prăvăliei grăbit. Totul din el îl îndemna să o ia la fugă cât putea de repede, dar ar fi fost o prostie imensă.

Inima îi bătea nebunește. Cartea de sub jachetă parcă îl ardea. În mod ciudat, era convins că era privit ca un hoț, dar știa că această convingere era o prostie, o reacție la stres.

Evită o băltoacă. Era frig, mai frig decât de dimineață, ori doar i se părea, pentru că transpira? Plafonul de nori se sparse și soarele își trimise razele ca un proiector.

I se păru că îl strigă cineva din spate. Se întoarse, însă nu era anticarul, ci un bărbat într-un

loden verde, care i se adresă cuiva de pe celălalt trotuar.

Transpirația îi curgea pe spinare mai vârtos, rece și lipicioasă.

Era o nebunie că făcuse asta pentru o carte veche și idioată!

În sfârșit, ajunse la colțul străzii, coti, traversă șinele de tramvai și în cele din urmă apăru și un tramvai ca un monstru alb-albastru, care îl salvă. Se prăbuși pe un scaun, privi pe fereastră fațadele clădirilor orașului vechi și îi veni să râdă zgomotos, să jubileze, să triumfe. Oboseala îi dispăru, se simțea de parcă ar fi luat energizante. Câtă agitație! O adevărată aventură!

Poate că ar trebui să facă mai des astfel de lucruri interzise. O încălcare minoră a regulilor dădea vieții un alt farmec.

Nu scoase cartea din buzunar, se asigură doar că nu o pierde. După câteva stații își dădu seama că nici măcar nu știa încotro se îndrepta, așa că se ridică și studie harta liniei tramvaiului, aflată pe plafonul vagonului.

După ce schimbă tramvaiul și după alte douăzeci de minute, ajunse iarăși la Grandevue au Lac, hotelul de patru stele unde avea loc seminarul. Contrar așteptărilor, camera sa era gata.

— Bagajul dumneavoastră se află în cameră. Doriți să vă conducem în sala în care are loc seminarul? întrebă femeia de la recepție.

Hendrik ținea cu mâna cartea din jachetă.

— Bine, acceptă el. Dar trebuie să merg întâi puțin până în camera mea.

Femeia zâmbi.

— Atunci, dacă sunteți de acord, vă va lua din cameră Herr Zurbrügg. Ea îi dădu cheia, de care era prins un breloc greu auriu. Camera 101, etajul întâi.

— Da, în regulă.

Nu mai fusese într-un hotel atât de luxos și era stăpânit de teama că va fi luat de către alți clienți

drept un mocofan. Două nopți aici costau aproape cât chiria lui și a lui Miriam pe o lună. I se părea de necrezut că unii își puteau permite așa ceva.

Niciunul dintre lifturi nu veni la solicitare, așa că urcă pe scări. Camera 101 era chiar prima de pe etaj. Bagajul se afla într-adevăr acolo. Hendrik puse pe birou cartea furată, își dezbrăcă jacheta, scoase din bagaj documentele seminarului și alese lista de care va avea nevoie. Cineva bătu la ușă.

Deschise. Un tânăr în livrea în culorile hotelului se afla în fața ușii.

— Trebuie să vă conduc la sala pentru seminar.

— Da, vin, zise Hendrik agitat.

Sobru, Herr Zurbrügg mergea repede înaintea lui, Hendrik abia reușind să se țină după el.

•

— Am pregătit materialele după cum ni s-a cerut în faxul pe care mi l-a trimis colega dumneavoastră, îi spuse el în timp ce pășeau pe covoarele groase. Frau von Steinheim, nu?

— Steinfeld, spuse Hendrik.

— Frau von Steinfeld, repetă tânărul dregându-și glasul. Scuze, continuă acesta foarte marcat de faptul că nu reținuse corect numele.

Intrară în sala pentru seminar și rămase uimit descoperind că aceasta arăta mai curând ca o sală de club pentru milionari: pereții erau lambrisați, aplicele pentru iluminat aurite și la ferestre draperii grele, galbene printre care se întrezărea peisajul superb al lacului Zürich. Se simțea aici ca și cum ar adulmeca adevărata viață, îi trecu prin minte lui Hendrik.

Ceea ce probabil se și intenționa. Era cadrul ideal pentru un seminar la care participanții visau la bogăție.

— Deoarece sunt doar șaisprezece persoane, explică sârguinciosul angajat al hotelului, a fost posibilă așezarea meselor în formă de „U”. Vă convine așa? Eu pot să le așez și altfel, nicio problemă.

— Nu, nu, așa este minunat.

Hendrik se simțea copleșit. Scaunele erau îmbrăcate în piele și păreau la fel de scumpe ca mesele. În dreptul fiecărui loc se aflau o mapă din piele, un blocnotes și un pix. Pe masă se mai vedeau sticle mici cu apă Perrier și Evian, cești de cafea, pahare și farfurioare cu tablete de ciocolată.

Își aminti de listă și o scoase.

— Cel mai bine ar fi, zic eu, să verificăm după asta. Să vedem dacă este tot ce îmi trebuie.

Seminarul cu investitorii avea loc de patru până la șase ori pe an, în funcție de necesități. În afară de Zürich mai aveau contracte cu hoteluri de lux din Anvers și Potsdam. Conform convocatoarelor, aceste întruniri avea scopul de a-i ajuta pe investitorii privați să devină mai siguri și mai fermi în deciziile lor și, la prima vedere, chiar era o chestiune serioasă. Timp de o zi și jumătate vor dezbate avantajele și dezavantajele, precum și procedurile tuturor formelor de investiții – conturi de economii, fonduri imobiliare, depozite la termen, obligațiuni, anuități, împrumuturi de stat, acțiuni, contracte *futures,* fonduri și așa mai departe. Și toate informațiile furnizate erau corecte. Totuși, seminarul era astfel conceput încât participanții să ajungă la concluzia că cel mai bine era să folosească fondurile de investiții, și în special cele pe care firma lui Hendrik, WCM Trust Frankfurt, le lansa și le conducea.

Seminarul avea ca scop în primul rând câștigarea și fidelizarea clienților și din acest motiv era calculat să acopere cheltuielile. Firma lui Hendrik nu voia să câștige de pe urma seminarului, ci de pe urma investițiilor participanților atrași.

Dacă și de data aceasta vor ieși socotelile, scria în stele. Căci era prima dată când Hendrik conducea acest seminar. De fapt, prima oară când conducea vreun seminar și era aproape sigur că o va da în bară.

De obicei, aceste seminare era ținute de Freifrau[1] Sylvia von Steinfeld, care mai bine zis le oficia. Aceasta dobândise titlul de noblețe în urma căsătoriei, ceea ce nu o făcea mai puțin aristocrată și a vorbi despre ea ca despre o „colegă” îi părea lui Hendrik de-a dreptul o blasfemie. De fapt, nici nu era colegă, ci consilieră externă pentru relații publice, angajată exclusiv pentru seminare – mai ales pentru a lăsa impresia că face parte dintre boșii de la WCM Trust, așadar din cercul celor care știu să câștige milioane.

Dar acum, la aproape patruzeci de ani, rămăsese iarăși însărcinată și pentru un an și jumătate era suspendată. De ce a fost ales tocmai el în locul ei era un mister pentru Hendrik. Probabil că nu fusese nimeni disponibil. Toți erau preocupați de posibilitatea introducerii euro ca monedă scripturală la sfârșitul anului 1998 și începutul anului 1999.

Hendrik parcurse lista și încercă să descifreze adnotările făcute de mână. Seminarul acesta și cel de la Potsdam, de la mijlocul lui iulie, erau fixate. Apoi, așa cum spusese Gerhard, șeful lui, „vom vedea”.

Sau nu.

Să o luăm pe rând, își spuse în gând Hendrik. Videoproiector? Exista. Un model scump. În priză, strălucitor de curat, perfect funcțional și bine setat. Flipchart? Era pregătit, plus creioane de patru culori, toate noi.

— De aici puteți aprinde și stinge luminile, îi explică tânărul angajat al hotelului arătând un pupitru de comandă ascuns sub o clapă pe masa speakerului. Cel de acolo manevrează draperiile și acesta reglează microfonul.

Îl testară. Era un microfon fără cablu, portabil, model cam vechi, dar cu o calitate impresionantă a sunetului.

Cu asta verificarea s-a încheiat. Nu trebuia modificat nimic. Erau toate funcționale. Trebuia

doar să aștepte ora paisprezece.

— A mers repede, zise Hendrik, care împături lista și o vârî în buzunar.

Se așteptase ca angajatul hotelului să îl salute și să plece ca să rezolve și alte probleme, dar acesta rămase, își frecă nervos mâinile și întrebă:

— Herr Busske, vă pot ruga ceva?

Hendrik dădu din cap.

— Da?

— Știți, începu ezitant tânărul, care conform ecusonului din piept se numea Michel, fac operațiuni cu acțiuni, desigur la nivel minor, pentru că la salariul meu nu îmi permit operațiuni importante. Pe de altă parte, mi se oferă acum șanse neîntâlnite. Pe scurt, mi-ați putea oferi un pont?

Ah, asta era. Fusese prevenit de Steinfeld că pe parcursul briefingului putea fi pus în această situație. Și îi și oferise răspunsul pe care trebuia să îl dea.

— În acest seminar nu este vorba despre ponturi, îi spuse Hendrik. Nu prea are sens să se ocupe de anumite acțiuni, pentru că depind de context. Scopul seminarului este de a oferi fiecărui participant cunoștințele și instrumentele necesare pentru a putea să decidă el însuși cu competență asupra investiției proprii.

— Oh, da. Înțeleg.

Tânărul dădu din cap dezamăgit. Abia atunci Hendrik remarcă faptul că acesta avea o buză de iepure prost operată. Asta îl impresionă. I-ar fi dat oricum cu plăcere un pont, dacă ar fi știut vreunul. Dar cu piața acțiunilor nu avusese de-a face niciodată. El se ocupa de micii investitori, care investiseră câteva mii de mărci și băgaseră banii în fondul WCM Trust.

Șovăi.

— Ce aveți în portofoliu?

Subțirelul tânăr își înălță capul.

— Nimic deosebit. Una, alta. Niște acțiuni la Bayer, la Allianz, VW, Thyssen…

— Toate par solide.

— Da, dar acum toți vorbesc despre Neue Markt. Doar că nu îmi este deloc clar!

Hendrik se gândi cum ar fi putut depăși momentul.

— Fiți atent, vă pot arăta o metodă prin care ați putea urmări evoluția acțiunilor mai ușor decât cu diagramele obișnuite. Dacă doriți.

Tânărul îl privi cu înflăcărare.

— Oh, sigur că da!

Așa că Hendrik luă hârtie și un pix și îi arătă cum se notau acțiunile după metoda *Point Figure* și cum se citeau semnalele de cumpărare/vânzare din această reprezentare. Metoda era, de fapt, străveche, însă foarte puțini o mai foloseau astăzi. Hendrik o aflase dintr-o carte americană, pe care o găsise răscolind într-un anticariat.

Ceea ce îl făcu să își amintească de cartea furată de curând.

Care se afla în camera sa.

Și dacă intra cineva în camera lui cât el era ocupat aici? Ar fi trebuit să o bage în geamantan!

— Deci când cursul cade, notați fiecare cădere una sub alta cu semnul „0” și când crește puneți „X” deasupra fiecărei creșteri, concluzionă el grăbit. De fiecare dată când cursul își schimbă sensul, începeți o coloană nouă.

Tânărul dădu fascinat din cap.

— Și așa apare un semnal de cumpărare, continuă Hendrik. Trei coloane. Prima în sus, a doua în jos, dar fără unitățile din creșterile anterioare. Iar a treia trebuie să depășească prima cu cel puțin o unitate.

— Iar semnalul de vânzare la fel, doar că este cu capul în jos?

— Exact.

Hendrik smulse foaia din blocnotes și i-o dădu. Angajatul o luă cu venerație, o împături cu mare

grijă și o băgă în buzunar ca pe un obiect de valoare.

— Multe mulțumiri. Se vede imediat că sunteți un expert. Mulțumesc.

De-ai ști tu…, își spuse Hendrik în gând, dar zâmbi și răspunse:

— Cu plăcere.

•

Pe de o parte, se grăbea să ajungă în camera lui, pe de altă parte, ar fi preferat să oprească timpul în loc. Fără să își dea seama, merse mai încet pe coridorul nesfârșit, al cărui covor gros înăbușea zgomotul pașilor. Încercă să își imagineze cum ar fi să aibă mereu parte de asemenea condiții. Să înnopteze așa întotdeauna. Să fie la el acasă la acest etaj, la acest capăt al lumii. Să nu fie doar cineva care privește pe ascuns prin crăpătura draperiilor pe care scria „Accesul interzis pentru persoane neautorizate”.

Ajunse la ușa camerei mult prea repede. Simțea cheia grea în mână, prețioasă, de parcă ar fi fost din aur. Ca și broasca: solidă, funcționând ireproșabil, discretă ca o șoaptă.

Cartea se afla unde o lăsase. O deschise, apoi o închise. Nu, mai întâi să facă un duș. Cămașa i se lipea de spinare. Tot corpul îi era transpirat, de la zborul cu avionul, de la trezirea prea devreme și de la oribila lui aventură din centru.

Își despachetă bagajul, își puse pe un umeraș costumul pe care îl va purta la seminar, luă trusa pentru spălat și inspectă baia. Peste tot marmură albă. Dușul, cada, un bideu. Ba chiar și un telefon lângă toaletă!

Lăsă jos trusa și reveni în cameră. Un telefon pe noptieră și altul pe impozantul birou. Pe deasupra și un fax!

Era, evident, o cameră pentru oameni importanți.

În timp ce se dezbrăca, băgă de seamă că peretele dinspre baie nu era drept, ci bombat spre

interior.

Bizar. Hendrik pipăi peretele, pentru a se asigura că nu trăia un vis absurd. Când consultă planul afișat pe spatele ușii, găsi explicația: camera lui se învecina cu lobby-ul înalt și rotund de la intrare. Nu era suficient că nu beneficia de perspectiva oferită de celebrul lac, ci doar de esplanada plictisitoare de la intrare, dar camera lui era și mai mică decât celelalte de pe culoar. Un fel de cameră de serviciu.

Hendrik privi dezamăgit în jurul lui. OK, gata cu visatul. Nu făcea parte din această lume. Cu siguranță că aici era un tolerat.

Dușul îi făcu totuși bine. În halatul de baie flaușat, în nuanța mahonului, cu sigla aurie a hotelului și cu ceasul la mână, trebuia să se decidă: ori lua prânzul la restaurantul hotelului, ori se apuca de citit cartea.

Ar fi ales lectura, sperând că îl va ajuta să scape de nervozitate și de tracul provocat de gândul că se îndrepta spre un dezastru. Pentru că nu se va descurca, se va face de râs. Lucru pentru care va fi în veci blamat. Va fi batjocorit, aruncat afară cu documentele mototolite, trimis acasă, unde îl aștepta concedierea pe loc. Ba chiar firma îi va cere despăgubiri o sumă formată din cinci cifre.

Trebuia neapărat să se gândească la altceva. Pe de altă parte, chiar îi era foame.

Studie lista de prețuri a restaurantului hotelului. Prețuri piperate: douăzeci de franci o salată, patruzeci pentru un preparat cald.

Dar nu conta. Acum își putea permite. Astăzi era ziua în care încălca limitele. Va considera aceasta drept ultima sa masă înaintea execuției, așa că ridică receptorul și comandă un „sandviș au Lac” cu piept prăjit de curcan, salată și sos de verdețuri. Pentru treizeci de franci.

Nu terminase să își usuce părul, când auzi bătând la ușă. O femeie tânără, cu părul strâns în

coadă de cal, în livrea, ținea în mâini o tavă cu comanda.

Brusc, Hendrik se simți teribil de neajutorat. Cum ar fi trebuit să se comporte într-o astfel de situație? Și mai era și în halatul de baie.

Din fericire, femeia preluă inițiativa:

— Comanda dumneavoastră, Herr Busske!

Intră și puse tava pe birou. Hendrik semnă nota și femeia ieși.

Mirosea bine. Hendrik înălță capacul alb din plastic și descoperi un monstru într-un sandviș, asediat de cartofi prăjiți și garnisit cu o porție imensă de salată. Un adevărat prânz, nu doar o gustare.

Cu atât mai bine. Scoase din minibar o bere fără alcool, își trase fotoliul în dreptul tăvii și se apucă să mănânce. Mușcă din sandviș, mestecă satisfăcut, deschise cartea și căută pagina la care rămăsese în anticariat.

3.

Armura care plângea (…)

Principele se retrăsese împreună cu medicul și cu alți câțiva apropiați pentru a discuta. Revenind în marea sală, îl întâmpinară priviri curioase și fețe crispate. Alchimistul stătea în picioare, între mese, ca unul care aștepta decizia judecătorilor, pe care trebuia să o respecte.

— Dați-i un scaun, ceru stăpânul burgului.

După ce străinul se așeză, anunță hotărârea: John Scoro trebuia să facă aur pentru el, Bruno von Hirschberg, cavaler cruciat, și anume în cantitatea necesară organizării unei noi cruciade.

În sală se auziră murmure. Unul își înghionti vecinul, câțiva își făcură cruce și tuturor le trecu un fior prin șira spinării când simțiră boarea istoriei adiind prin încăpere. O nouă cruciadă! Pentru ca mamelucii să fie alungați din Palestina și Țara Sfântă să fie redată creștinătății! Mântuirea sufletului să fie obținută pentru totdeauna prin luptă! Ceea ce fără îndoială va apropia Ziua de Apoi, revenirea Domnului și începutul împărăției veșnice!

Și toate acestea să fie posibile datorită acestui om aflat în mijlocul lor? Bărbatului cu barba căruntă și încâlcită și cu privire întunecată? Toți știau că ultimele cruciade fuseseră costisitoare, iar stăpânii germanilor și francilor fuseseră nevoiți să impună grele biruri popoarelor lor, pentru a le suporta costurile. Regi și regate au fost strivite de cheltuieli, au căzut papi și au fost pierdute bătălii, din lipsa banilor. Dar totul se va schimba acum, când acest bărbat aflat în fața lor, în veșminte cenușii murdare, putea face aur cât voia.

John Scoro îl privea fix pe stăpânul burgului, în timp ce în încăpere murmurele se amplificau și scădeau. Apoi acesta zise încet, abia auzit:

— Nu îmi cereți asta.

Palma cavalerului lovi cu zgomot masa.

— Din propriile dumneavoastră însemnări rezultă că ați făcut aur pentru tiranii mahomedani, John Scoro! Sau negați asta?

Scoro clătină încet din cap:

— Nu.

— Și prin asta nu ați susținut cu aurul dumneavoastră războiul contra cruciaților?

— Da. Dar m-au silit, nu am făcut-o de bunăvoie. Dacă nu m-aș fi supus, m-ar fi omorât.

Bruno von Hirschberg zâmbi superior, prefăcut compătimitor:

— Vedeți? La fel vi se va întâmpla aici.

Alchimistul privi în podea.

— Nu îmi cereți asta, vă rog, repetă el.

Cavalerul se aplecă în față. Nările îi tremurau.

— Am participat la ultima cruciadă. Am mărșăluit săptămâni nesfârșite prin nisipurile Egiptului, am luptat la Tripolis și am supraviețuit cu greu bătăliei de la Acra. Camarazii mei mureau în jurul meu doborâți de soldați mameluci. Fratele meu a murit de mâna unui necredincios. Și totul era plătit cu banii dumneavoastră, John Scoro! Spuneți-mi de ce nu ar trebui să vă cer să faceți ceva ce ați făcut pentru păgâni?

Parcă aceste cuvinte de mânie distruseseră masca rece afișată de alchimist. Chipul cu trăsături aspre se cutremură ca fulgerat, mâinile lui ciolănoase se strânseră, oasele lor sclipind albe. O clipă lacrimi reținute ani buni părură gata să i se scurgă pe obraji, totuși el începu să vorbească disperat:

— Este adevărat că pot să fac aur, recunoscu Scoro. Și este adevărat că l-am făcut pentru sultani. Dar când am scăpat din prizonierat, am jurat că nu voi mai face niciodată. Sunt înfometat, deși aș fi putut trăi în lux, umblu în zdrențe, deși aș putea să port purpură, totul pentru a-mi respecta jurământul. Vă rog să nu îmi cereți să mi-l calc,

nici de dragul meu și nici de dragul dumneavoastră, pentru că aurul meu este aurul diavolului.

Se făcu liniște, toată lumea își ținu respirația. Bruno și Mengedder schimbară priviri și medicul se încruntă neîncrezător, ca și cum ar fi mirosit o minciună.

— Aurul diavolului? repetă Bruno. Ce vreți să spuneți cu asta?

— Cine pomenește aici neîncetat numele satanei? se auzi din capătul meselor.

Pater Augustinus, corpolentul duhovnic al curții cavalerului, se trezise din somnolența sa de pomină, în care obișnuia să își petreacă zilele, mai ales pentru că atunci când era treaz mânca și bea bere fără măsură.

— Ce vreți să spuneți cu asta? insistă cavalerul.

— Ați văzut ce s-a întâmplat cu tânărul care a deschis caseta. Este o artă periculoasă și aurul nu vă va aduce fericire. Vă spun, este aurul diavolului. Nu îmi cereți asta, pentru că vă cereți propria pieire!

Bruno von Hirschberg își roti privirea asupra supușilor lui și în ochii lor citi groaza. Fără să vrea, simți respect față de bătrânul saxon. Omul știa ce ton trebuia să adopte pentru a influența poporul de rând! Până și pater Augustinus părea impresionat.

— Stăpâne, să nu ne pripim, îi șopti neliniștit Egbert, scutierul.

— Strălucirea aurului nu trebuie să ne orbească, vorbi cu greu preotul, să nu cădem pradă intrigilor satanei.

Cavalerul bătea neîncetat darabana pe masă cu vârful degetelor. Privirea aruncată lui Mengedder nu îi fu de niciun ajutor, pentru că însuși medicul devenise nesigur.

— Dumneavoastră, John Scoro, spuneți că aurul ar fi al diavolului. Vom verifica, continuă Bruno urmând o inspirație de moment. În sinea sa chiar

râse. Astfel îl va prinde pe bătrânul vulpoi! Veți face aur. În acest timp vom aduce un bijutier, care din aur va face un crucifix. Nu-i așa, pater Augustinus? Dacă este al diavolului, aurul va refuza să ia forma Mântuitorului.

Pater se holba la el cu ochii goi și cu gura căscată. Își lăsă capul pe o parte, apoi pe cealaltă parte, ca și cum creierul lui ar fi trebuit să analizeze chestiunea temeinic, după care aprobă cu sârg.

— Fără nicio îndoială! acceptă el.

— Deci, decise Bruno, vom face exact așa. Dacă reușește să confecționeze un crucifix din aurul dumneavoastră, Scoro, este dovada că aurul nu poate fi al diavolului. Iar dumneavoastră veți avea șansa de a vă răscumpăra vina față de creștinătate.

•

Sub supravegherea lui Mengedder și după indicațiile alchimistului, în beciul burgului a fost amenajat un laborator. Un cuptor de topire strașnic a fost zidit în mijlocul beciului, tot felul de creuzete, tigăi și sticle cu esențe rare au fost coborâte pe scara îngustă și soldați vigilenți au fost puși să păzească fiecare pas făcut de John Scoro, care purta un lanț strâns pe glezna piciorului drept. Fiecare indicație a alchimistului era urmărită de medic, care ținea sub cheie și notițele acestuia. Nimeni nu făcea nimic fără aprobarea lui Mengedder.

Lucrările au progresat rapid. Mai dificil a fost să se procure materialul din care Scoro voia să facă aur.

— Mă gândeam că un alchimist poate să facă aur din orice metal, spuse Bruno când află prima dată despre acest lucru. Din fier, cupru, plumb…

— Din plumb evident nu, îi spuse Mengedder, pentru că lădița în care este păstrată piatra filosofală este din plumb și încă nu s-a transformat în aur. Nu, este nevoie de mercur, căruia i se mai

spune și argint viu, un metal fluid, care se găsește în Italia și în Spania.

— Vrea să facă aur din metal fluid? se miră cavalerul.

Au cumpărat cât de mult mercur au găsit, precum și pucioasă, fosfor și amoniac, dar și un cristal, care a fost zidit în peretele cuptorului, prin care să se poată vedea ce se petrece înăuntrul său. Principele a pus să fie confiscate rezervele de lemne pentru iarnă pe o mare rază în jur, deoarece procesul necesita o căldură imensă și pădurile din Hirschberg au răsunat săptămâni în șir de sunetul topoarelor.

În cele din urmă, sub creuzetul de topire s-a aprins focul. Vapori înțepători umplură încăperea boltită și mercurul începu să fiarbă. Alchimistul amestecă în el tot felul de ingrediente, după rețetele lui secrete, le amestecă, le amestecă și iar le amestecă. Mengedder, care veghea atent, îl auzi murmurând în surdină cuvinte de neînțeles.

— Invocați spiritele? îl întrebă el în cele din urmă. Sau chiar…

Nu cutează să pronunțe numele satanei.

— Sunt poezii persane pentru copii, îi explică John Scoro fără a ridica privirea din fiertură. Copiii persani le folosesc pentru a măsura timpul, când se joacă de-a v-ați ascunselea. Eu le-am aflat trăgând cu urechea și le recit pentru a măsura timpul dintre pașii procesului alchimic.

Sosi și momentul culminant – introducerea pietrei filosofale. Laboratorul fu blocat, în el rămaseră doar Scoro, Mengedder și două ajutoare, lângă misterioasa lădiță. Ajutoarelor, pe care Mengedder le aduse de la bucătărie, le curse sudoarea pe frunte când unindu-și forțele ridicară caseta din plumb pe marginea creuzetului. Acestea auziseră de soarta lui Arved, așa că la indicațiile alchimistului fixară cu deosebită grijă un lanț de inelul cu care era prevăzut capacul casetei, apoi o împinseră în mercurul care fierbea. După aceea

Scoro le ceru să se retragă dincolo de zidurile protectoare unde rămăsese el, ținând în mâini celălalt capăt al lanțului.

Îl mai privi o dată pe medic.

— Chiar dacă nu mă credeți, aurul este al diavolului, spuse în latină, astfel că ajutoarele nu îl înțeleseră. Chiar vreți cu adevărat să o fac?

— Desigur, ripostă Mengedder, fascinat de ceea ce vedea.

Alchimistul dădu supus din cap.

— Așa să fie, oftă el și trase cu putere de lanț.

Capacul se ridică brusc și lumina pietrei filosofale țâșni ca un fulger neîntrerupt. Pătrunse cu putere prin pleoapele lăsate și păru că trece prin haine, prin corp și chiar prin zidul înconjurător. Ulterior, Mengedder își va aminti că în acel moment își spusese îngrozit: Aceasta trebuie să fie o parte din focul iadului!

Piatra se rostogoli cu zgomot în mercurul strălucitor, lichefiat, care fierbea și lumina se stinse.

— Acum puteți deschide ochii, îl auzi el spunând pe John Scoro cu o voce obosită.

Ceea ce văzură era ceva mai nepământesc decât lumina care îi orbise. Văzură piatra de pe fundul creuzetului emanând o lumină care o depășea pe cea a mercurului în fierbere, părând că transformă metalul lichid în ceva fantomatic, absolut sinistru. Cuptorul părea plin cu o strălucire nebuloasă imaterială, ca și cum din cerul începutului de amurg se desprinsese o bucată din soare, care coborâse pe pământ. În jurul pietrei se roteau irizări feerice și dacă le priveai dansul ca o beție a simțurilor, puteai descoperi primele scântei aurii.

— Acum nu trebuie oprită alimentarea cu lemne de foc și cu mercur, le explică alchimistul calm. Aurul se combină cu mercurul. Curând vom putea începe să îl separăm.

Mengedder nu își mai putea dezlipi privirea de pe creuzet, de pe benzile aurii care se iveau în

mijlocul amestecului albastru orbitor. Așadar, aceasta era marea transformare, transmutația, capodopera. Acest John Scoro reușise să facă ceea ce alchimiștii voiau de secole să obțină: să descânte cele cinci elemente: aer, apă, foc, pământ și spațiu, să aibă loc purificarea internă și din metale nenobile să obțină cel mai pur metal dintre toate metalele – aurul.

Cum vor repune piatra filosofală în caseta ei? O clipă Mengedder avu viziunea că de acum vor fi condamnați să producă neîncetat aur, mereu, mereu, mereu… pentru că piatra îi va distruge imediat ce va ieși din mercur.

•

— Nu știm cu ce se ocupă, izbucni Bruno. Poate urzi orice.

Se făcea dimineață, o dimineață cenușie, cețoasă care se ridica deasupra lor precum o cupolă din plumb. Cavalerul arăta obosit de parcă își petrecuse noaptea pe crenelurile burgului. Pădurile din jur erau mute și șterse, nu mai trosnea nici măcar un ram. Ca și cum întreaga lume încetase să mai respire.

Egbert își drese glasul:

— Stăpâne, Mengedder este cu el. Alchimistul nu poate să facă nimic fără acesta.

Bruno își privi cu ochii înroșiți scutierul.

— Ce-i cu acest jurământ? Cum de cineva care poate face aur jură că nu va mai face? El ar putea să devină stăpânul lumii. De ce se teme?

Egbert evită privirea stăpânului. El nu își pusese această întrebare, dar simțea de ce se temea alchimistul. Acel ceva era aici, în fiecare încăpere și în fiecare piatră a burgului. Ei îl invitaseră și acum el era aici. Scutierul și-ar fi dorit să nu o fi făcut.

Totuși el era scutier și obligația lui era să își susțină stăpânul. Înălță capul și trase cu putere aerul pe nări.

— Vă amintiți de dimineața de dinainte să atacăm Tripolisul? Și, involuntar, coborî tonul: Și atunci era tot atâta liniște. Și totul era la fel de cenușiu.

— Tripolis? Cavalerul se apropie de metereze și privi în jos, în curtea sub care se afla laboratorul. Nu, era la Acra. Era dimineața în care au atacat mamelucii. Bărbatul tăcu o vreme, apoi cu capul ridicat își plimbă privirea peste orizont: Nu. Așa trebuie să fi fost în dimineața crucificării Domnului nostru.

•

Mengedder ședea buimac de nesomn pe scaunul lui și urmărea mișcările alchimistului, care învârtea neobosit cu un par în cazan, ca și cum nu făcea asta de ore în șir. Între timp afară trebuia să se fi ivit zorii. Ar fi dat orice pentru o gură de aer proaspăt, răcoritor, al dimineții. Fumul și căldura nu puteau fi mai apăsătoare nici în iad, iar în amărâtul urcior pentru apă pe care îl adusese cu el, nu mai rămăsese de mult nimic.

Scoro, dimpotrivă, nu părea să cunoască oboseala. Chipul lui slab sclipea ca mistuit de febră, în timp ce urmărea prin cristalul de stâncă minunea transformării. Părea să fi uitat din ordinul cui se afla aici și cu ce fusese amenințat pentru a face ceea ce făcea. Făcea aur. Doar atât conta. Înfăptuia ceea ce nimeni altul nu era capabil să facă.

Oare la fel arătase când făcuse aur pentru războiul păgânilor cu Țara Sfântă? Da, cu siguranță. Mengedder își amintea vag ce auzise despre alchimiștii și adepții lui Hermes Trismegistus, zeul egiptean antic al magiei și alchimiei, despre încăpățânata lor căutare a elixirului, a pietrei filosofale, o căutare pentru care își sacrificaseră banii și bunurile, familia și onoarea. Ce mai conta un război? Mengedder urmărea activitatea saxonului cu ochi sleiți, gata să se închidă în orice clipă, dar remarcă totuși că în

aceste ore John Scoro era regele alchimiștilor, stăpânul elementelor. Și doar asta conta.

— Gata, zise brusc Scoro.

Printre trosniturile focului și șuierăturile argintului viu, vocea lui căzu ca o spadă prin tufișuri. Mengedder tresări și se îndreptă. Să stea în picioare nu era în stare.

— Transformarea exterioară trebuie precedată de transformarea interioară, continuă Scoro în timp ce puse mâna pe o tigaie din tuci, pe care o pregătise cu câteva ore mai înainte, și începu să o frece cu o grăsime ciudată. Apoi adăugă: Transformării interne îi urmează cea exterioară. Este vorba despre o înnobilare proprie, ceea ce este cel mai dificil. Dar abia după ce alchimistul devine din aur în interior, reușește și exteriorul. Manifestarea aurului este doar dovada acestei transformări fericite.

Puse tigaia pe un buștean pe care, cu ceva timp în urmă, îl împinsese pe locul unde se afla acum. După aceea cufundă în mijlocul mercurului clocotitor un căuș din fier, confecționat de fierar după indicațiile lui. Se mai uită o dată prin cristal, apoi scoase cu grijă căușul și cu o mișcare rapidă îl goli în tigaie.

Mișcările lui deveniră febrile. Lăsă căușul să cadă înapoi în cazan fără a-i mai da atenție, apucă mânerul tigăii și începu să o clatine cu mișcări ample, mormăind din nou versuri persane. Mengedder se ridică în picioare, se sprijini de speteaza scaunului și urmări cu privirea cercurile din fluidul argintiu strălucitor.

Odată cu ultimele silabe din poezia persană, Scoro aruncă totul înapoi în cazan, se întoarse către medic și îi întinse tigaia goală.

— Ei? strigă el triumfător.

Mengedder privi nedumerit în tigaie, în care nu se vedea nimic, cu excepția câtorva resturi de grăsime carbonizată.

— Asta ce este? întrebă el.

Alchimistul râse și scoase din masa neagră o fărâmă.

— Este aur, zise el.

Și când medicul îl privi ca pe un smintit, zgârie cu unghia grăsimea groasă arsă, șterse fărâma cu mâneca halatului și i-o întinse din nou. De sub stratul ceros plin de funingine strălucea mat metalul galben mare cât o nucă.

— Aur, repetă Mengedder șocat și fu nevoit să se așeze iarăși pe scaun.

•

Bijutierul era un bărbat ghebos, incredibil de respingător. Privirea lui se plimba nervos de la unul la altul și părea că nu prea știa cum să își țină mâinile diforme, până când cavalerul Bruno îi întinse aurul alchimistului.

— Știi ce ai de făcut, spuse el. Făurește din el trupul Domnului nostru crucificat.

Dând cu sârg din cap, bătrânul luă bucata informă de aur, pe care o răsuci pe toate părțile în fața ochilor, de parcă ar fi trebuit să își întipărească în minte fiecare amănunt al ei. După aceea, scoase din geanta sa răpănoasă o cârpă, cu care frecă aurul curățindu-l.

Bruno se retrăsese între timp în rândul curtenilor cu care intrase în atelierul bijutierului și se aplecă spre urechea scutierului său:

— Sunteți sigur că este priceput în meseria asta? Arată de parcă nu ar ști nici ce este aurul!

Egbert clătină din cap liniștitor:

— Aveți răbdare.

— Nu vreau ca un incident tâmpit să strice măreața operă…

Pe cât de neîndemânatice păruseră până acum mâinile bijutierului, pe atât de pricepute și sprintene făureau ele lucruri surprinzătoare, când acesta trecu la creuzetul de topire de pe bancul lui de lucru. Aprinse focul, încălzi bulgărașul de aur și cu o mișcare rapidă îl tăie în două părți inegale. Lăsă în creuzet bucata mai mare să se topească în

continuare, în timp ce scoase la iveală un tipar de turnare în formă de cruce. După ce pregăti tiparul, care formase deja multe cruci la vremea lui, prelucră bucata de aur micuță cu tot felul de ciocănele, mici dălți, răzuitoare și clești, până luă forma asemănătoare unei cruci. Cu o lovitură transformă partea mai scurtă într-un cap înclinat și o modelă până obținu silueta Domnului. În acest timp aurul din creuzet se topise. Îl luă cu grijă de pe foc și îl turnă în tipar, care preluă și ultima picătură de metal topit. În timp ce aurul se răcea formând pelicule tremurătoare cu irizații argintii, bijutierul zgârie cu un ac ultimele contururi ale corpului Fiului Domnului, prinse cu un clește trupul și îl apăsă pe crucea care se răcea și cele două piese se contopiră. După puțin timp, cu o mișcare rapidă, împrăștie deasupra apă dintr-un urcior și în aer se ridică un nor de aburi albi. Cu o răsucire iscusită a cleștelui scoase din forma de turnare crucea împreună cu trupul și o puse într-un vas mare cu apă. Așteptă ca obiectul să se răcească de tot și îl întinse cavalerului: un crucifix prelucrat din aurul alchimistului.

Bruno îl luă și îl dădu preotului:

— Sfințește-l!

•

— Închide ochii! îi spuse Bruno soției sale, Elna, și când aceasta făcu ce îi ceruse, el trecu în spatele ei și îi legă la gât bentița cu crucea din aur. Ea țipă ușor când metalul greu și rece îi atinse bustul alb. Bruno râse.

— Ce frumos! strigă aceasta. Minunat!

— Este din același aur care va elibera Ierusalimul, îi spuse satisfăcut Bruno. Aurul care va reda creștinătății locul crucificării.

Zâmbetul Elnei se stinse. Degetele ei apucară crucea, ca și cum ar fi fost gata să o smulgă de la gât.

— Tu nu poți să te gândești la nimic altceva, Bruno, nu-i așa? întrebă ea încet. O nouă cruciadă.

Nu te poți gândi la nimic altceva decât să mă părăsești iarăși.

Tonul ei acuzator îl mânie pe cavaler.

— Taci, femeie! Ce pricepi tu din asta?

— Știi câți ani m-ai lăsat singură? strigă ea. Știi tu câți ani am stat la fereastra aceasta așteptându-te fără să știu dacă te vei mai întoarce vreodată? Te-am așteptat și ți-am fost credincioasă, apoi totul a trecut și tu ai revenit la mine. Dar acum îl port în pântec pe fiul tău. Va trebui ca el să crească fără tată? Să nu îl cunoască niciodată pe tatăl lui? Te-ai gândit vreodată la asta?

— La ce i-ar folosi să își cunoască tatăl dacă acest tată ar fi un laș? Termină cu pălăvrăgeala! Eu trebuie să fac ce am de făcut.

Elna își ascunse lacrimile, dar simți crucea de pe pieptul ei ca pe o povară apăsătoare. Când în acea noapte Bruno veni la ea, îl iubi ca și cum era ultima oară.

•

Cavalerul Bruno von Hirschberg a poruncit să se facă aur, cât mai mult aur, nu mai avea în minte altceva decât aurul. Zi și noapte duduiau vetrele laboratorului, fără pauză intrau pe poarta burgului carele negustorilor care aduceau mercurul scump, iar slugile pătrundeau tot mai adânc în pădure pentru a tăia lemnele necesare întreținerii mistuitorului foc de sub cazan. În fiecare seară trebuiau să coboare în beci alte două ajutoare, iar cele înlocuite urcau cu fețele înnegrite de funingine, secătuite, ca niște sperietori. Totuși Mengedder și alchimistul nu își permiteau nicio pauză, munceau fără întrerupere producând aur din fantomatica fiertură.

Pe Bruno îl cuprinsese febra. Punea să fie cântărit aurul care sosea din beci și să fie transformat în monede. Cu acestea cumpăra mercur, arme și cai și trimitea oameni să recruteze soldați. De parcă se aștepta în orice clipă la un atac inamic, îi punea pe soldații pe care îi avea să stea

permanent de pază, pe crenelurile burgului și în avanposturile din pădurea care se tot rărea.

Când scutierul său Egbert îl întrebă de cine îi este teamă, cavalerul mormăi crispat:

— Tu crezi că printre semenii mei nu există nelegiuiți? A început să umble vorba că în pivnița mea sunt grămezi de aur, ceea ce poate stârni pofta unora.

Imensul efort îl doborî la pat pe John Scoro. Vlăguit, începu să delireze, se adresa în arabă femeilor care îl îngrijeau din porunca medicului și în final căzu într-un somn ca de moarte, care prevestea ce era mai rău. Pater Augustinus avea pregătite în camera lui cele necesare împărtășirii înainte de moarte, dacă se ajungea acolo.

Din fericire, Mengedder fusese un elev sârguincios al alchimiștilor greci. Chiar și fără sprijinul lui John Scoro era capabil să mențină la nivel relativ constant cantitatea de mercur care se vărsa în cazan și cantitatea aurului care se obținea. Viguros și impunător, gesticula în beciul plin de fum, în care duhnea și era o căldură ca în iad; cu privirea lui furioasă și chipul rotofei mânjit de negreală părea principele în persoană. Curând începu să se spună că s-ar fi smintit; râdea mereu fără motiv, ca un nebun, pentru ca imediat să urle la ajutoare, mai să le paralizeze de frică. Nimeni nu se mai apropia de el, nici măcar Bruno von Hirschberg însuși. Mengedder trăia, mânca și dormea lângă cazan, înghițea cantități uriașe de carne friptă și pâine proaspătă și bea apă cu găleata. De cazan se îndepărta doar când se retrăgea într-un colț întunecat al pivniței, unde își făcea nevoile.

Bruno trimitea călăreți cu invitații către cavalerii și conducătorii militari aleși de el, să lupte împreună în noua lui cruciadă. Îi invita să îi vadă comorile, armele și tabăra militară, pentru ca după aceea să discute împreună amănuntele. Mai era necesar un om al bisericii, pentru a declara

cruciada sfântă și un rege care să-și trimită trupele, dar în definitiv – își spunea Bruno – strălucirea aurului său era hotărâtoare. Dacă își putea convinge invitații că avea un număr infinit de trupe, totul era posibil.

Dar călăreții abia plecaseră, când Elna, soția lui, se plânse de dimineață de slăbiciune, nu se mai ridică din pat și la scurt timp vomă sânge. Nimeni nu știa de ce boală suferea.

•

Primul lucru pe care l-a remarcat Bruno, când veni la patul Elnei, a fost că ea își scosese crucea. Aceasta se afla pe masa de lângă patul în care femeia zăcea suferindă, atât de palidă încât chipul nu i se mai deosebea de cearceafuri. Bruno îngenunche, îi luă mâna rece și umedă și o întrebă de ce își scosese crucea.

— Mă apasă pe suflet, Bruno, șopti ea abia auzit. Nu a spus alchimistul că aurul său este al diavolului?

Cavalerul înțelese brusc ce zvonuri se vor isca dacă Elna murea. Zvonuri mai periculoase decât lăncile și halebardele.

— Crucea îl reprezintă pe Mântuitorul nostru, zise el blând. Cum poate fi aurul al diavolului?

— O simt ca o greutate, ca o greutate apăsătoare pe suflet.

Bruno schimbă o privire cu medicul pe care îl adusese din orașul apropiat, pentru că Mengedder era de neînlocuit în laborator. Medicul bărbos care îi luase sânge Elnei și îi dăduse un decoct din plante ridică mâinile a resemnare. Bruno apucă crucea, desfăcu nodul bentiței și i-o legă iarăși la gâtul soției.

— Eu vreau să o porți, spuse el. Ea te va salva.

•

Dar nu a salvat-o. Femeia a mai trăit o noapte, a murit în zori, odată cu ea murind și copilul cavalerului.

Bruno von Hirschberg turbă. Urlând ca o fiară, distruse scaune și urcioare, lovi cu spada în uși și stâlpi și proferă blesteme de nereprodus, până se prăbuși. La mormântul Elnei, în timp ce pater Augustinus citea slujba pentru morți – cu mâinile tremurânde, pentru că nu mai cutezase să se atingă nici de un pahar cu vin –, cavalerul stătu mut și absent. O auzea pe soția sa, auzea șoapte pe care le credea ale dracilor și ale vrăjitorilor răi. Oamenii se retraseră înspăimântați din fața lui când el trecu printre ei, de parcă s-ar fi înfrățit cu diavolul. Înfipse crucea de lemn în pământ și le citi îndoiala din ochi, care săpa în opera lui precum rodeau carii lemnăria unei case.

— Să mi se facă o armură din aur! porunci el. La sosirea oaspeților mei vreau să îi întâmpin într-o armură din aur, care să strălucească precum victoria!

Și astfel meșterii de armuri îi făcură un pieptar și o platoșă pentru spate, cum se obișnuia, acoperind fantele laterale cu catifea, în așa fel ca să permită răsucirea părții superioare a corpului în toate părțile. Platoșele erau din aur. Din aur pur a fost confecționat și coiful. I-au bătut la ciocan și brățări de armură din aurul provenit din beciul lui Mengedder, precum și cotiere strălucitoare și protecții pentru picior, apoi două încălțări în formă de cioc din aur, cu pinteni. Gărzile din turnuri anunțară primul alai exact când se termina executarea apărătoarelor pentru mâini, cu mănuși blindate cu degete, ale căror manșete ajungeau până deasupra încheieturii mâinilor.

Armura din aur era nepotrivită pentru protecție, din cauza metalului prea moale, însă oferea o priveliște incredibilă, era un spectacol inimaginabil de splendoare și bogăție. Niciun rege și niciun împărat nu mai purtase așa ceva. Echipat cu armura, Cavalerul Bruno von Hirschberg semăna mai mult cu un zeu decât cu un om.

•

În acest timp alchimistul ceru să fie adus preotul, pentru spovedanie. Prevăzător, pater Augustinus, care se simțea extrem de rău după îndelungata abstinență, luă cu el ustensilele necesare sacramentului pentru moarte, pe care le avea pregătite pentru John Scoro și pe care le folosise pentru Elna von Hirschberg.

— Vrei să te spovedești, fiule? îl întrebă el pe bolnavul care îl privea transpirat și abia suflând.

— Spuneți-i spovedanie, dacă așa vreți, răspunse Scoro sleit. Este ceva ce trebuie să vă spun, ceva din viața mea. Ceva care are legătură cu piatra.

Preotului nu îi scăpase ce se petrecea în beciul burgului, așa că ciuli urechile.

— Te ascult, fiule.

Saxonul îi povesti despre viața sa, despre interesul său inițial pentru alchimie, pentru arta transmutației și despre promisiunile ei și despre cum acest interes ocupase tot mai mult loc în viața lui – cum asta îl costase familia, onoarea și averea și în final și patria, după ce fusese acuzat că învățase din școlile persane interzise ceea ce învățase. Vorbea încet și concentrat, întrerupt doar de crizele dure și dureroase de tuse și preotul îl ascultă fascinat.

— În taină mă rugam la Dumnezeu să nu fiu recunoscut ca creștin, îi ofeream inima și râvna mea de a dezvălui secretul transmutației și nu am progresat. Unul după altul învățătorii mei s-au dovedit șarlatani, ipocriți, escroci care nu aveau nimic de oferit în afară de înșelăciuni dibace pentru popor. Dar în realitate nimeni nu știa ceva de valoare. Și într-o seară, pe când mă pregăteam dezamăgit să părăsesc un oraș și să iau drumul următorului, toate speranțele mele s-au prăbușit, calea aleasă de mine mi s-a părut fără sens, m-a cuprins o furie de nedescris și l-am blestemat pe Dumnezeu. El tuși mai chinuitor decât până atunci, în timp ce preotul făcea de zor cruci și continuă:

Da, l-am blestemat pe Dumnezeu. Eram în genunchi și strigam către cer că i-aș oferi diavolului sufletul meu contra secretului obținerii aurului. Am strigat mereu și mereu, până când am adormit. Și în seara aceea a căzut din cer piatra filosofală.

Pater Augustinus își mai făcu o cruce și murmură repede o rugăciune.

— M-a trezit un sunet șuierător și am văzut piatra căzând, luminoasă ca o bucată din veșnica lumină. M-am ridicat și m-am apropiat cu grijă. Lumina emanată îmi ardea ochii, vedeam plante și animale murind și veștejindu-se în jurul locului în care era ea. Senzația trăită atunci nu o pot descrie clar. Am știut că rugăciunile mele au fost ascultate, că piatra aceasta nu mai mare decât un pumn îmi era destinată, și deși știam că sufletul meu nemuritor era pierdut, m-a cuprins un nespus de puternic sentiment al triumfului. De parcă mă confruntasem cu forțele veșnice și învinsesem.

Preotul urmărea cu o înfiorătoare fascinație cuvintele alchimistului pe moarte, care descria cu glasul lui spart recuperarea teribilei pietre. Pentru a evita descoperirea ei, aruncase de la distanță peste ea bucăți de pământ, până când lumina ei fusese îngropată. Se dusese apoi în cel mai apropiat oraș, pentru a cumpăra o cutie în care să poată transporta piatra. Pentru că văzuse cum se veștejiseră plantele din jur, cumpără una din metal și în graba lui, fiindu-i teamă că cineva ar putea să treacă pe acolo și să fure piatra, găsise doar unul din plumb, pe care nu îl putea ridica fără ajutor. Așa că îi dădu câțiva bani unui drumeț voinic dar cam prostănac și jerpelit, pentru ca acesta să îl urmeze cu lădița în spinare, și când au ajuns la locul respectiv, i-a cerut acestuia să se ducă la grămada de pământ, să dezgroape piatra, să o pună în casetă, pentru asta promițându-i alți câțiva ducați. De la distanță l-a văzut înlăturând pământul și când s-a aplecat în lumina ca o vâlvătaie și a

scos piatra cu un efort asemănător celui pentru ridicarea unui cal, l-a auzit țipând. A reușit să pună piatra în casetă și să închidă capacul, apoi s-a prăbușit mort și sub el pământul s-a întunecat de la sângele care i-a țâșnit din urechi.

— Dumnezeu să-l ierte, murmură pater Augustinus.

Privirea febrilă a alchimistului se pierdu în zare, ca și cum ar fi văzut acolo o altă lume.

— În acea zi am rămas mult pe loc, neștiind ce să fac, continuă el tot mai încet, astfel că preotul fu nevoit să se aplece, pentru a-l auzi. Până când am văzut un corb, care se așezase pe casetă, a privit mortul și a zburat mai departe nevătămat. Atunci am înțeles că plumbul reducea puterea pietrei. Am făcut efortul de a ridica lădița, am căutat un loc singuratic unde să îmi stabilesc laboratorul și să aflu ce putea să facă piatra. După multe eșecuri am descoperit că mercurul putea fi transformat în aur și am continuat cercetările în scopul obținerii aurului cu cea mai mare puritate posibilă.

El coborâse pleoapele, iar respirația abia se mai simțea. Preotul așteptă o vreme și când avu impresia că acesta se sfârșea, îl întrebă:

— Pot să îți dau sacramentele de moarte?

John Scoro deschise ochii și cu o mână apucă rasa preotului.

— Este aur care nu aduce fericirea, gemu el. Am devenit bogat, dar le-am atras atenția sultanilor. Nici lor aurul pe care m-au silit să îl produc nu le-a adus fericirea. Este aurul diavolului, părinte. Îmbolnăvește. Omoară. Da, omoară.

•

Doar de nu ar fi armura atât de grea. Aurul este mai greu decât fierul, orice copil știe asta. Dar chiar așa de greu…

După ce intrară în sala cavalerilor, îi făcu semn scutierului să îi ia coiful.

— Invitația dumneavoastră conține vorbe de o cutezanță surprinzătoare, cavaler Bruno, luă

cuvântul unul dintre bărbați, trimis al regelui Adolf. O nouă cruciadă… Desigur că a vedea Ierusalimul și Palestina eliberate este visul fiecărui adevărat creștin. Doar ultima cruciadă le-a epuizat mijloacele tuturor, a dus la sărăcia lucie a unor întinse teritorii, așa că în aceste zile nimeni nu se mai gândește serios la o asemenea întreprindere. Dar mă uit la armura dumneavoastră și mă întreb ce legătură are…

Bruno clipi pentru a menține ochii deschiși. Îi era rău, foarte rău, îi venea să vomeze. Dar nu trebuia să lase să se vadă nimic.

— A fost voia Domnului, încercă el să folosească cel mai politicos ton față de trimis, să îmi pună la-ndemână aurul sarazinilor. Fu nevoit să tușească, apoi continuă: Mult aur. Nemăsurat de mult…

Privi expectorația sângerie de pe luciul auriu al mănușii sale din metal. Era de la tusea lui? Și de ce se simțea atât de amețit?

— Cavalere Bruno!

Cineva pronunțase numele lui. Trimisul. Trimisul regelui. Se întrebă îngrijorat dacă totul era în ordine. De ce să își facă griji? Era destul aur pentru toți, pentru a pava cu aur toate drumurile până în Țara Sfântă… Nu era niciun motiv de îngrijorare…

Când Bruno se clătină, trimisul sări să îl sprijine și sângele care năvăli odată cu tusea îi coloră în roșu veșmântul alb ca zăpada.

•

S-a hotărât ca mormântul să îi fie într-o grotă îndepărtată, într-un sarcofag. Armura din aur a fost pusă alături și grota a fost sigilată. Cei care atinseseră cadavrul cavalerului s-au îmbolnăvit, dar s-au vindecat după un timp, cu excepția trimisului regal, care a murit în timpul călătoriei de întoarcere.

După o vreme mâini lacome au forțat sigiliile, pentru a fura aurul. Dar tâlharii au fost cuprinși de

o înfiorare sacră care i-a împiedicat să își ducă la sfârșit planul, când lumina făcliilor învinse întunericul. Sub privirile lor, de sub viziera coifului se prelinse o picătură mare, cu irizări argintii, coborî pe umăr și pe platoșă și în cele din urmă căzu pe pământ, care o primi ezitant.

După cum se povestea mai târziu, armura plângea sufletul cavalerului ei.

4.

Fascinant, își spuse Hendrik și răsfoi încă o dată paginile îngălbenite. Să fie doar o poveste captivantă, născocită de cineva în urmă cu mai bine de o sută de ani? Ori era o legendă veche, pe care nu o auzise? De obicei, nu era atât de impresionat de povestirile istorice, totuși aceasta declanșase în el ceva ce nu putea să definească.

Textul tipărit se încheia. Hendrik întoarse ultima pagină și găsi o notiță decolorată, scrisă de mână, cu creionul, dar încă lizibilă:

198 Hg 0,1 – 197 Au
198 Hg 0,1 – 197 Hg, 64 ore – 197 Au
199 Hg 0,17 – 198 Au, 2,7 zile – 198 Hg
200 Hg 0,23 – 199 Au, 3,1 zile – 199 Hg
201 Hg 0,13 – 200 Au, 48 min – 200 Hg
202 Hg 0,3 – 201 Au, 26 min – 201 Hg
204 Hg 0,07 – 203 Au, 1 min – 203 Hg

Ce o fi însemnând asta? Părea un cod secret, unul dintre acele mesaje din timpul războiului mondial, pentru descifrarea căruia se folosea aparatură specială.

Privirea lui Hendrik căzu pe ceas. Era vremea să se îmbrace! Peste mai puțin de o oră începea seminarul!

Lăsă cartea, sări în picioare și își aruncă de pe el halatul de baie. În timp ce se îmbrăca, se privi în oglindă, ca totdeauna cu oarecare îndoială. Avea impresia că nu părea serios, cu zulufii săi negri ca de lână, nasul cârn, moștenite de la familia Busske. Dacă ar fi fost actor, ar fi putut fi distribuit în

roluri de tânăr amorez. Dar pentru un consilier de investiții era prea… Cum îl descrisese Miriam când se cunoscuseră? Nostim. Îi spusese că era nostim și râsese.

În plus, acum nu îi ieșea nodul la cravată. Era ori prea sus, ori prea jos. Hendrik închise ochii și respiră de trei ori adânc. Iar avea trac. Se spune că era bine, că emoția activează energiile etc. Era pregătit. La seminar se dezbăteau aceleași subiecte ca la discuțiile pe care le purta cu clienții.

Doar că acum avea de-a face cu șaisprezece clienți deodată.

Redeschise ochii cu gândul la carte. Îl preocupa notița. Cine o fi scris-o? Evident unul dintre foștii proprietari ai cărții. Dar de ce? Ce descoperise în poveste? În cazul în care avea legătură cu aceasta.

Își îndreptă iarăși atenția spre cravata de culoare roșu-închis, pe care o primise cadou de la Miriam când împlinise treizeci și doi de ani. De data aceasta reuși să facă nodul și vârful cravatei atingea mijlocul cataramei de la curea. Culoarea se asorta cu costumul la două rânduri, cel mai bun costum al lui. Acum se potrivea și el în peisaj.

Privirea îi căzu pe fax și brusc îi veni ideea cum putea afla ce semnifica acea notiță.

Trebuia să facă o fotocopie a notiței.

•

Geanta cu documentele pentru seminar era cea mai grea din bagajul lui. Pe drumul de întoarcere, valiza i se va părea atât de ușoară, încât tot timpul va fi chinuit de senzația că uitase ceva.

Însă acum nu era momentul să se gândească la drumul de întoarcere.

Chiar trebuia să se grăbească. Aruncă o ultimă privire în oglindă. Era în regulă. Și fermoarul de la pantaloni era închis. Bun.

Ah, da, cartea. O vârî sub documentele din geantă. Și ieși din cameră.

În mod surprinzător pentru această oră, jos, la recepție, era mare vânzoleală. Dar avu noroc.

Primul lui elev, tânărul Zurbrügg, era de serviciu și se ocupă imediat de el. Hendrik îi spuse că avea nevoie de o fotocopie a paginii cu notița, cu contrastul astfel reglat încât scrisul să fie lizibil.

— Am înțeles, Herr Busske, zise bărbatul destul de grăbit și stresat. O fac imediat.

Scoase din sertar un bilețel, pe care scrise „Copie!” și îl băgă în carte în dreptul paginii cu notița.

— O să o trimit în camera dumneavoastră, dacă sunteți de acord.

— Da, vă rog, spuse Hendrik. Mulțumesc.

— Eu vă mulțumesc, Herr Busske, îl asigură tânărul. Cred că metoda pe care tocmai mi-ați dezvăluit-o este aur curat.

Eh, cel puțin un elev este mulțumit. Hendrik îi zâmbi, se întoarse și încremeni.

La celălalt capăt al recepției erau doi polițiști.

•

Lui Hendrik inima parcă încetă să îi mai bată. Dar nu avea încotro, trebuia să se uite într-acolo. Doi bărbați cu priviri pătrunzătoare, cu umeri lați, în uniforme de polițiști, bine echipați: cu stație radio, baston și chipiu. Discutau cu o doamnă mai în vârstă, probabil șefa recepției.

Inima începu din nou să îi bată, dar foarte tare! Își recăpătă însă respirația și își reaminti că trebuia să fie de mult în sala de curs.

Ce să facă? Nu îi rămânea decât să se comporte ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Și să spere că va fi bine. Faptul că rămăsese cu privirea la polițiști nu însemna nimic. Toți cei din hol se uitau la ei.

Hendrik își drese glasul, se întoarse și își văzu de drum, calm, extrem de calm.

•

— Hei, dumneavoastră! Stați! îi strigă cineva când vru să intre în lift.

Nu era unul dintre polițiști. Un bătrân cu baston, care voia și el să urce. Hendrik îi ținu ușa deschisă,

cu mâna tremurând ușor și silindu-se să zâmbească.

În sfârșit, ajunse în sala unde avea loc seminarul. Toți participanții erau prezenți, fuseseră completate și repartizate tăblițele cu numele și se deschiseseră primele sticle cu apă carbogazoasă. Seminariștii cu experiență făcuseră asta, evident.

Hendrik îi salută și își simți plusul în gât. „Bună ziua. Numele meu este Hendrik Busske. Mă bucur să vă pot saluta cu această ocazie, la seminarul investitorilor firmei WCM Trust. Sper că ați călătorit bine".

Exersase frazele acestea de mult, le putea recita și dacă era trezit din pat în miez de noapte. Cele trei propoziții trebuiau rostite fără nicio ezitare. Dacă le spunea din vârful buzelor, o primă impresie bună era asigurată. Cel puțin așa susțineau cărțile de retorică pe care le consultase în ultimele săptămâni.

Scoase documentele. Nu își mai amintea gluma pe care o pregătise ca să destindă atmosfera, dar putea merge mai departe și fără ea. Avea de făcut o scurtă prezentare: cine era, ce voia de la seminar, ce experiență avea. Trecu și peste asta. Îi salută pe fiecare în parte și le mulțumi tuturor pentru contribuții. Și, desigur, ar fi fost bine dacă reținea ce spuseseră ei, dar creierul lui inundat de adrenalină nu înregistră nimic.

După aceasta ținu un mic discurs în care spuse că scopul cursului era dobândirea libertății în luarea deciziilor investiționale proprii. Îi asigură că va trece de la chestiuni generale la probleme particulare, de la principii la tehnicile de aplicare, și că va renunța la terminologia de specialitate, cu excepția cazurilor în care trebuie prezentate anumite noțiuni.

— Scuze, îl întrerupse o femeie plină de energie, cu aspect matern, îmbrăcată într-o rochie galbenă. Pe tăblița din fața ei scria Angela

Schwesig. Dar cine sunteți? Ce vă recomandă să țineți acest seminar?

Hendrik o privi fix. Cum de îl citise atât de repede? Nu putea să înțeleagă.

— Da, interveni un bărbat rotofei, cumsecade, cu barbișon, îmbrăcat cu o jachetă de culoare roșu-închis. Karl Windauer, conform tăbliței cu numele, pe care o avea în față. Noi ne-am prezentat, însă dumneavoastră nu ați făcut-o. Am dori să știm cu cine avem de-a face.

Ah, da. Corect. Uitase de asta. Fir-ar…

— Scuze, spuse Hendrik cu o voce care lui însuși îi sună ciudat. Aveți perfectă dreptate. Deci: numele meu, cum deja am spus, este Hendrik Busske. Am 32 de ani, sunt specialist în domeniul bancar, de șapte ani consilier în WCM Trust pentru clienții persoane fizice. Noi administrăm portofolii de milioane și…

Restul prezentării, cu accentul pe realizări – pentru că, de fapt, în firmă existau doar două portofolii, însumând puțin mai mult de zece milioane de mărci, cu care el nu avea nicio tangență – nu și-l mai aminti.

— Da, iar în viața personală sunt un soț fericit, căsătorit de trei ani, și trăiesc în apropiere de Frankfurt, adăugă el pentru a nu lăsa loc unei tăceri penibile.

— Copii? vru să afle Frau Schwesig.

— Până acum nu, mărturisi Hendrik.

Nu pentru că nu ar fi încercat. Dar nu reușiseră, spre marele regret al lui Miriam.

— Nu așteptați prea mult, îl sfătui Windauer. Copiii au nevoie de părinți tineri.

— Și nervii de care aveți nevoie pentru copii sunt cu atât mai tari cu cât sunteți mai tânăr, adăugă cineva stârnind râsul celorlalți.

Bun. Poate că acum va fi mai ușor.

Cel puțin până vine poliția și îl arestează pentru furtul unei cărți din anticariat.

Ca să capete curaj, își propuse să nu se mai gândească la asta și începu partea introductivă. Ce erau, de fapt, banii? Ce importanță aveau lichiditățile, ce importanță avea capitalul? Subiecte sonore despre care se putea discuta mult și care stârneau dispute furtunoase.

•

Poliția nu a venit însă. Hendrik vorbi despre masa monetară și politica ratei dobânzilor, explică ce sunt ciclurile conjuncturale și ce rol revenea băncilor și asigurărilor în viața financiară, apoi făcură o pauză de cafea în care nu fu deranjat de nimeni. Cineva comentă că temele tratate fuseseră cam seci. Hendrik recunoscu acest lucru, însă îi asigură că lucrurile vor deveni mai interesante. Dar când trecu la titlurile de valoare cu dobândă, simți nemulțumirea unora. Seminarul decurgea însă conform programului din invitații și, probabil, de aceea nimeni nu se plânse.

Von Steinfeld îi recomandase cu insistență că era important să treacă din prima zi la problema acțiunilor. Și așa și făcu. Tot grupul fu parcă zguduit de un fior, capetele se ridicară, umerii se îndreptară. Parcă se înviorară cu toții dintr-odată. Puseră întrebări și luară notițe.

Și astfel seminarul din acea zi se încheie la ora 18:30 într-o atmosferă animată.

— Ne reîntâlnim la ora 20 la restaurantul hotelului, unde avem rezervată o masă, îi anunță Hendrik și primi aplauze.

Măcar pentru atât.

Apoi Hendrik plecă în camera sa. Seminarul avea loc la etajul al treilea, într-una dintre aripile hotelului și el se îndreptă spre scara de la capătul culoarului. Abia atunci, mai relaxat, simți stresul sub care stătuse toată după-amiaza. Cel puțin, totul decursese cât de cât bine. Nu entuziasmase asistența, se încurcase de câteva ori, dar nimeni nu părăsise sala protestând.

Își simțea corpul tremurându-i ușor. Și nu avea deloc chef de mâncare. Ar fi preferat să se întindă și să doarmă până a doua zi dimineață, dar cina era prevăzută în programul seminarului și prezența referentului era obligatorie. Șeful lui o numise „momentul de răsfăț, cea mai bună ocazie de a flata participanții”.

Numărase probabil greșit etajele, pentru că ajunse la parter și nimeri fără să vrea în foaier, unde erau peste o duzină de polițiști, plus o mulțime de oameni, care discutau agitați, așteptând parcă un eveniment extraordinar.

Hendrik se opri curios și chiar în acel moment toată atenția celor din hol se îndreptă către scara principală, unde se petrecea ceva. Pe covorul roșu apăru un grup de bărbați cu umeri largi, având stații radio conectate la ureche, în mod sigur bodyguarzi, cum mai văzuse doar în filme.

După ei coborâră mai multe femei în ținute de seară: cu umerii goi, perfecți, decolteuri adânci, coafuri sofisticate, chipuri nepământesc de frumos machiate, care sclipeau în lumina candelabrelor. Și în urma acestora mai apăru un bodyguard. Și încă unul. Un vârtej de oameni se puse în mișcare pe trepte, având în mijloc un singur bărbat subțirel, într-un smoching cu sclipiri argintii, care nu aruncă nici măcar o privire celor care așteptau în hol. Era evident că el era cel așteptat. Se deplasa cu lejeritate, îndreptându-se plictisit către ieșire, urcă într-un automobil, pe portiera din spate care îi fusese deschisă de cineva. Nu într-un automobil oarecare, ci într-un Rolls-Royce, cum constată șocat Hendrik, a cărui figurină de pe radiator o cunoștea doar din fotografii.

O apariție tulburătoare, ireală. În aceste clipe bărbatul părea un zeu care pășise printre muritorii obișnuiți. Hendrik privea uluit cum cei care îl însoțeau se urcară în celelalte mașini ale coloanei, care se îndepărtă. În timp ce el încă nu putea

realiza ceea ce tocmai trăise: deci așa ceva chiar exista!

— Cine este? întrebă el o angajată a hotelului aflată alături.

Femeia ridică din umeri în semn de regret:

— Îmi pare rău. Nu avem voie să spunem.

Hendrik clătină din cap și zise:

— Înțeleg.

Deși nu înțelegea nimic. Dar ce-i păsa? Oricum fusese cineva care reușise cu adevărat.

În timp ce gură-cască din jurul lui se împrăștiau, Hendrik mai rămase câtva timp, pătruns de o dorință pe care nu o mai trăise de mult, o dorință devoratoare. Era o senzație străveche, o foame neostoită ce îl însoțea de o viață: de a fi mai mult decât era prin pura întâmplare a nașterii și a circumstanțelor copilăriei. De a nu se mulțumi cu ce era. De a-și epuiza, de a gusta viața, prețioasa și unica viață ce o avea, până la ultima picătură. De a găsi curajul să depășească limitele mediocrității, de a trăi extraordinarul, teribilul, unicitatea.

Această dorință o avusese dintotdeauna, doar că majoritatea timpului era în adormire. Totuși, în asemenea momente se trezea, înspăimântat că își irosește viața, adevărata lui viață, pentru că se dedica unor nimicuri, grijilor meschine, lucrurilor insignifiante, scopurilor triviale. Cerule, avea deja treizeci și doi de ani! Viața lui curgea rectiliniu, pe căi oribil de mediocre: slujbă, căsnicie, în curând copii. O viață ca a oricărui om!

Totul venea ca un val și ca un val trecea mai departe. Hendrik oftă. Drept dovadă, nici în această seară nu va fi altfel. Era la un seminar și acum trebuia să se odihnească pentru cină, pentru ca, așa cum îl sfătuise Von Steinfeld, „să degajeze o competență naturală”.

Mda, așa se exprimau cei de la PR. El ar fi mulțumit dacă ar trece cu bine de seara aceasta.

Când intră în cameră, văzu cartea pe birou alături de un teanc de hârtii. Le răsfoi și nu îi veni

să creadă. Îi fotocopiaseră întreaga carte! Cu un franc pagina!

Mâine va face o plângere. Dacă o țineau tot așa, la sfârșit îl va costa mai mult decât câștiga. Înghesui copiile în valiză și intră în baie.

•

Pentru a nu întârzia din nou, Hendrik coborî cu un sfert de oră mai devreme, fiind primul la masă. Ceru un pahar cu apă și așteptă agitat.

Își mai verifică o dată cravata. Se schimbase și purta o cămașă curată. Ce bine că urmase sfatul lui Miriam de a lua mai multe haine! Și totuși, nu se simțea bine. Îi examină cu privirea pe ceilalți clienți. Care dintre ei era cu adevărat important? Nu se gândise până acum că și bogații, miliardarii, șeicii petrolului, actorii celebri și alte personalități trebuiau să înnopteze undeva când călătoreau. Unde anume dacă nu aici, într-unul dintre cele mai elegante hoteluri din Zürich?

Hendrik sorbi din apa ușor acidulată și se imagină un coate-goale care se uită peste gard. Examină masa aranjată, paharele, farfuriile și florile, gândindu-se că nu se va putea bucura de toate acestea cu adevărat. Pentru el seara era un examen pe care trebuia să îl treacă și pentru care se simțea prost pregătit.

Cursanții soseau agale unul câte unul. Femeile purtau rochii de seară, potrivite cadrului în care se aflau. Majoritatea bărbaților se străduiseră însă mai puțin.

Oamenii studiau meniurile înmânate de chelneri. Aveau la dispoziție doar câteva dintre preparatele pe care le oferea restaurantul, pentru ca firma lui Hendrik să nu cheltuiască prea mult. Până acum însă nu se plânsese nimeni. Hendrik comandă somon și languste afumate și ragout din cerb elvețian. Și acceptă în numele grupului vinul recomandat de somelier. Cu asta toate obstacolele fuseseră depășite.

Vinul, apa și apetitivele au fost aduse și înainte de felul principal se discută despre acțiuni, în special despre cele de pe internet și Neue Markt. Peste masă zburau ponturi și avertismente, un fel de tenis verbal cu șaisprezece participanți. Hendrik nu luă parte la joc. El considera că așteptările multora legate de acest internet-boom erau mult exagerate, o părere unică în firmă.

În timp ce se gândea ce ar trebui să spună, dacă i se cerea părerea, cineva deschise un subiect popular în media de ceva vreme, și anume că era posibil ca pe 1 ianuarie 2000 computerele să o ia razna.

— Și ce se va întâmpla cu toate aceste firme de internet? întrebă acesta. Ale căror acțiuni nu vor mai avea brusc nicio valoare?

Frau Schwesig spuse că nu auzise de așa ceva și se întreba dacă era vorba despre o teorie a conspirației.

— Deloc, îi răspunse bărbatul cu păr des, cărunt și cu mustață grizonantă.

Hendrik nu își amintea numele acestuia, reținuse din prezentare că este un pensionar care considera investițiile un hobby.

— Spun asta ca fost conferențiar la Universitatea Tehnică din München. În anii ’80, la Centrul Leibniz aveam un fel de supercomputer care costase mai multe milioane de mărci – mândria universității. Dar trebuia programat cu cartele perforate. S-a făcut acest lucru și în ziua următoare desfășurătorul s-a tipărit pe mulți metri de hârtie.

— Și ce legătură are asta cu anul 2000? întrebă Frau Schwesig neîncrezătoare.

— Se poate explica în trei cuvinte: spațiu de stocare. Memorarea unui megabyte, ceea ce corespunde textului unei cărți groase, costă astăzi cam o marcă. În anii ’60 costul era de peste 1.500 mărci. De aceea a fost folosit cu extremă economie. Un truc obișnuit era memorarea datelor

cu doar șase cifre, pentru an erau prevăzute numai două cifre. Rețineți că discutăm despre perioada de început a computerizării. Ulterior au fost dezvoltate multe programe fundamentale, unele folosite și astăzi. Gândiți-vă la ce se petrece când numărul anilor sare de la 99 la 00!

Frau Schwesig ridică din umeri.

— Atunci totul o ia de la început. Ca la tahometrul de pe bicicletă, care sare iarăși la 0.

Sosi felul principal.

— Da, dar viața merge înainte, spuse profesorul pensionat și dădu din cap mulțumind chelneriței care îi adusese farfuria. Apoi continuă: Că vârsta de înscriere la școală devine 106 ani nu ar fi cine știe ce. Dar dacă toate computerele băncilor au să creadă că dintr-odată se află la 1 ianuarie 1900, cum se mai calculează dobânzile și scadențele?

— Mie mi se pare o problemă pur teoretică, spuse decisă Frau Schwesig.

— Nu este atât de teoretică, interveni un alt participant, un tânăr cam obraznic, inginer dacă își amintea bine Hendrik. Anul trecut firma noastră a încheiat o asigurare a unui proiect de construcții, nu ceva ce se face în fiecare zi. Valabilitatea poliței era de cinci ani, deci până în 2001. După o lună a venit o somație pentru două prime anuale restante, respectiv pentru anii 1900 și 1901, împreună cu dobânzi restante pentru 97 de ani.

Râsete, dar și figuri îngrozite în jurul mesei. Chiar și Frau Schwesig părea convinsă acum de faptul că subiectul trebuia luat în serios.

— Dacă ne gândim unde se folosesc astăzi cipuri, interveni un alt participant. La casele de marcat din supermarketuri. La videorecordere, telefoane, ceasuri. Chiar și la termostatul noului meu sistem de încălzire a casei. Dacă nu mai funcționează în mijlocul iernii?

— La lifturi, la semafoarele din intersecții și avioane, adăugă un altul. Chiar și în multe automobile. Astfel de cipuri sunt pretutindeni!

— Și multe dintre ele sunt inaccesibile, interveni din nou profesorul pensionar. Cipurile computerelor din cablurile submarine, de exemplu. Din stimulatoarele cardiace sau cele din sateliții de comunicații. Și dacă programele anumitor cipuri nu pot fi modificate, trebuie înlocuit tot obiectul.

În timp ce invitații sorbeau din supe sau mâncau salatele apetisante, scenariile deveneau tot mai catastrofale. Dacă brusc toate avioanele cad, pentru că le cedează computerele de bord? Dacă se oprește circulația? Dacă alimentarea cu energie electrică și cu apă se întrerupe sau încălzirea, termoficarea nu mai funcționează? Dacă băncile trebuie închise, deoarece computerele lor o iau razna? Ca să nu mai vorbim despre efectele catastrofale din comerț, industrie, de fapt, din întreaga economie!

Vor exista cereri de despăgubiri, menționă cineva. Probabil că instanțele din întreaga lume se află în fața unei avalanșe de procese.

— Poate că ar trebui investit în acțiuni ale birourilor avocațiale? glumi altcineva, dar nu râse nimeni.

Și ce să facă instanțele, când însăși poliția nu mai poate interveni? Dacă mașinile poliției nu mai circulă, dacă telefoanele din birouri nu mai sună.

Sau militarii! Te pomenești că eroarea computerelor va face ca rachetele nucleare să pornească singure?

Toți erau palizi. Apoi, ca la un semn, toate privirile se îndreptară către Hendrik. El ce părere avea?

Din fericire, în acel moment apăru un chelner, care îi luă farfuria goală, oferindu-i astfel un prețios timp de gândire.

— Toate acestea sunt fără îndoială corecte, spuse preocupat Hendrik. Dar consider că aceste griji sunt exagerate. Eu vă pot spune că printre clienții noștri se numără mai multe firme de software – de fapt, erau două, și acestea aveau trei,

respectiv cinci angajați. În prezent, acestea se preocupă chiar de asemenea misiuni: să identifice și să elimine „eroarea” anului 2000 din computere. Cu alte cuvinte, chestiunea este cunoscută în cercurile de specialitate și în toată lumea se lucrează la rezolvarea ei. Poate că pe 1.1.2000 vor fi câteva incidente minore, dar, cred eu, nu vor exista probleme grave.

— Atunci asta este, să zicem așa, o piață? concluzionă bărbatul scund și plinuț, cu jachetă de culoare ruginie, Windauer, după cum își aminti Hendrik.

— Exact, zise Hendrik. O piață de cel puțin șase sute de miliarde de dolari.

Windauer ridică degetul arătător:

— Cu alte cuvinte, această piață are să dispară la începutul anului 2000. Cu efectele corespunzătoare asupra acțiunilor din acel moment!

Hendrik, care încă nu se gândise la asta, răspunse:

— Exact.

Karl Windauer dădu din cap laudativ, privi în jur, apoi din nou spre Hendrik și continuă:

— Nu mai spuneți! Aveți informații interne, ceea ce la prima vedere nu am bănuit!

Și toată asistența dădu aprobator din cap.

Hendrik, pe care această laudă neașteptată îl uluise complet, nu știu ce să mai spună. Din fericire, fu servit felul principal, scutindu-l de un răspuns.

Discuția se orientă iarăși către afacerile influențate de internet și către perspectivele nenumăratelor acțiuni ce apăreau neîncetat pe piață. Lui Hendrik i se păru că după această laudă pe care o primise și care fusese aprobată de toată lumea, atmosfera era cu totul alta. Mai binevoitoare. Mai optimistă. Mai armonioasă.

Brusc Windauer reveni:

— Dumneavoastră ce părere aveți, Herr Busske? Cu siguranță aveți o soluție genială de rezervă, la care niciunul dintre noi nu s-a gândit.

Hendrik nu avea așa ceva, ba dimpotrivă, cele mai multe dintre acțiunile despre care fusese vorba anterior nu-i erau cunoscute.

Dar, deodată, asta nu îl mai neliniști.

Lăsă pe masă tacâmul și spuse gânditor:

— Eu cred că este prea devreme să ne fixăm pe acțiuni și să credem că am avea nevoie doar de un pont și totul va merge bine. Este vorba despre bogăție. Noi vrem să devenim bogați, acesta este țelul. Dar pentru asta trebuie ca mai întâi să ne schimbăm atitudinea interioară. Trebuie să devenim bogați în interior, apoi vom fi și în exterior.

Textul era dintr-una dintre nenumăratele lui cărți despre „cum să devii bogat".

Cu gândul la cărțile de acasă, își aminti și de cea din camera de hotel, de povestea citită la prânz, de ceea ce spusese John Scoro.

— Ca la vechii alchimiști, continuă Hendrik. Oricine știe că voiau să facă aur, metal nobil din metale nenobile. Dar foarte puțini știu că, în primul rând, trebuia ca ei înșiși să se înnobileze.

Brusc aproape se îngrozi dându-și seama de atenția de care se bucura. Toți îl priveau nedumeriți, încordați, dornici de a afla mai mult. Va trebui să vorbească, orice ar spune.

Asta se chema a improviza.

— Alchimiștii considerau asta marele lor secret. În măsura în care se înnobilau ei înșiși, deveneau ei înșiși din aur în interior, ajungeau și la exterior. Aurul material era doar dovada reușitei transformării interioare. Unui alchimist care nu era nobil în interior nu îi putea reuși transmutația.

Hendrik fu surprins de ceea ce debita. O inspirație născută din nevoie.

Frau Schwesig privea, ca de obicei, sceptică:

— Dar nimeni nu a făcut aur din plumb, nu?

— Depinde de informațiile cărora vrei să le dai crezare, ripostă Hendrik.

Era un răspuns care îl ajutase deseori în discuțiile cu clienții. Nu trebuia să cedeze nici măcar o palmă, pentru a nu-și pierde credibilitatea.

Profesorul pensionar îi veni fără să știe în ajutor, ciocăni în farfurie și zise:

— Alchimiei îi datorăm măcar aurul alb. Böttger, sau cam așa ceva, îl cheamă pe cel care voia să facă aur și a descoperit porțelanul. Ceea ce omenirii i-a fost mai de folos, dacă mă întrebați pe mine.

Un alt bărbat, genul de contabil palid, care până atunci nu vorbise prea mult, opină:

— Este ceva ciudat cu bogăția, cred eu.

Apoi povesti despre o rudă îndepărtată, care câștiga bine, mai mult decât oricine din familie, însă pierdea totul la jocuri în cazinou. Cei mai mulți numeau asta patima jocului, dar el nu mai era sigur că era vorba despre așa ceva.

— Odată l-am însoțit la Baden-Baden. Voiam să văd ce face. Era la una dintre rulete. Juca și câștigase mult. La un moment dat avea peste o sută de mii de mărci. Hai, i-am zis, hai să plecăm, mai bine de atât nu va fi. Dar el a spus nu. Când dai de noroc, nu trebuie să te oprești. A pierdut totul, până la ultimul pfennig. L-am observat și am avut senzația că aurul, câștigul cel mare, îi făcea rău. Îi provoca teamă. Și acum mă întreb dacă nu cumva voia să se pedepsească, dar pentru ce? Dar după ce ați vorbit despre bogăție, cred că are probleme în interior. Ciudat este că are în continuare cam tot atâția bani, cu toate că obține câștiguri importante când și când. Ca și cum ar dispune de un termostat interior, care fixează suma ce o poate reține.

— Este o comparație bună, consideră Karl Windauer. Un termostat intern. Da, este corect.

Hendrik ascultase, dar nu cu prea mare atenție. Se mai gândea încă la cuvintele pe care le spusese, fără să își dea seama. Pentru că, recunoscu el, în

fond vorbise cu sine. Toate acestea erau valabile și pentru el.

Așa cum începuse seminarul și cum se purta aici, nu era bogat în interior, ci sărac: invidios, deprimat, inhibat, cum era cineva care se putea descrie drept „exclus” ori un „sărman coate-goale”.

În loc de a se delecta din plin cu toate acestea! Privi masa, sticlele elegante cu vin nobil, mâncarea cu miros ademenitor, preparată excepțional și aranjată cu pricepere, o adevărată operă de artă în fiecare farfurie. Totuși, până atunci el băgase în el așa cum umpli un rezervor cu benzină, adâncit în gânduri negative. Nici nu simțise gustul.

Dar parcă se trezise. Ridică privirea și avu impresia că vede cu adevărat pentru prima oară decorul elegant, impresionant al sălii cu mese. Un decor rafinat, pentru cei mai bogați oameni ai lumii. Și el se afla aici! Doar până mâine-seară, dar tot era ceva!

Hendrik simți cum, dându-și seama de acest lucru, se schimba ceva în el. Era ca și cum în stomacul lui, în pieptul lui se desfăceau niște noduri, ca și cum se scurgeau din el toată încordarea și toată teama, ca și cum se dezbrăca de o cămașă de penitență din păr de capră. Și parcă îl umplea ceva, ceva ce trebuia să fie bucurie, ori satisfacție, ori cel puțin mulțumire. Dacă nu chiar fericire, fericirea clipei, despre care citise atât de mult și înțelesese atât de puțin. Da, parcă acum începea viața lui, viața lui adevărată, abia acum, în această seară, în acest moment!

— Herr Busske, spuneți-ne…, îl trezi Windauer din fericita reverie, vom aborda și această temă la seminarul nostru?

Hendrik făcu un efort să își îndrepte privirea către acesta.

— Nu prea cred.

— Este regretabil.

— Din păcate, nu eu am conceput seminarul.

— Probabil, ar fi trebuit să o faceți, spuse bărbatul dolofan, cu barbișon.

Hendrik se mulțumi să zâmbească. Nu avea importanță. Viața lui tocmai începuse. Ce îi păsa lui de temele seminarului?

Frau Schwesig clătină din nou cu scepticism din cap.

— Nu pot să înțeleg acest lucru. Cum i-ar putea fi cuiva frică de bani? Doar toți își doresc cât mai mulți.

Toate privirile se îndreptară din nou întrebătoare către Hendrik, care era fascinat că scotea la iveală păreri despre care el nici nu bănuise că le avea.

— Noi suntem produse ale condiționărilor noastre, se auzi el spunând. Educația primită de la părinții noștri, de la școală, din mediul social în care creștem ne marchează. Inevitabil, preluăm ideile, valorile și prejudecățile din lumea înconjurătoare. Citise asta cu mult timp în urmă undeva, însă abia acum și aici înțelesese cu adevărat ce însemna. Și continuă: Creștem cu fraze ca „Banii nu aduc fericirea, Cum vin așa se duc” ori „Mai curând trece o cămilă prin gaura acului decât intră un bogat în rai”. Noi învățăm că „Bogăția este o rușine”. Și așa mai departe.

Auditoriul îl aprobă. Oamenii ridicară sprâncenele și în ochii lor sclipea aprobarea.

— Când eram copii și auzeam cum părinții noștri spuneau cu pizmă despre cineva care s-a îmbogățit „banii l-au schimbat, și nu în bine”, juram în secret să nu ajungem astfel niciodată. Și dacă pătrundem cu decizia asta în viața de adult, fie și inconștient, ea va acționa permanent din subconștient ca o forță opusă eforturilor de a atinge bunăstarea, și ne va submina totdeauna încercările.

Karl Windauer ridică paharul cu vin.

— Noroc, Herr Busske. Trebuie să spun că subiectul m-ar interesa mult mai mult decât

ciclurile conjuncturale și controlul lichidităților.

Și aproape toți cei prezenți ridicară, de asemenea, paharul.

Hendrik ridică și el paharul prevăzător. Totul mergea bine. Nu, mergea mai mult decât bine, era încântător!

— Poate mâine voi putea totuși discuta mai mult despre acest subiect.

Și sorbi din pahar. Vinul era bun, ca tescuit de îngeri și îi trecu imediat prin minte că îi dăduse parcă aripi.

— Sau chiar acum, adăugă. Pentru că ne simțim atât de bine împreună.

— Oh, da, vă rugăm, spuseră toți.

Și începu să vorbească. Așa cum îi veneau vorbele pe buze. Povesti ceea ce citise din sute de cărți referitoare la bani, succes și bogăție, cărți după care cotrobăise prin anticariate sau pe care le cumpărase din librării, cărți care i se păruse că îl puseseră în mișcare, îl ademeniseră irezistibil cu promisiunea că îi vor dezvălui un secret care îl va ajuta să devină bogat.

Nu reușise mare lucru, dar informațiile se cuibăriseră în încăperi puțin frecventate ale sufletului său, se sedimentaseră și fermentaseră. Frazele și ideile interacționaseră, se contopiseră fără contribuția lui și, cumva dospite, înaripate de magia serii, i se scurgeau acum pe limbă fără să își dea seama.

— Problema noastră cu banii, le explică el, pornește de la faptul că nu îi percepem cum trebuie, nu le dăm valoarea pe care o au. Nu băgăm de seamă că bancnotele și monedele cu care lucrăm erau mici opere de artă, gândite și realizate cu artă și cu grijă. Înghesuim banii neatent în portofele ori în buzunare, îi refuzăm în operațiunile de plată, de parcă ne-ar fi penibil să îi dăm ori să îi acceptăm. Pe scurt, îi tratăm fără niciun respect. Îi considerăm „murdari”, „sursa tuturor relelor”.

Nici nu suntem conștienți că banii sunt peste tot: la casele supermarketurilor, în bancomate, după tejghelele localurilor, în buzunarele fiecăruia cu care ne întâlnim pe stradă. Sunt tot atât de omniprezenți ca foșnetul frunzelor în pădure.

Și ce se întâmplă dacă nu cercetezi? Copil fiind, oricine și-a tras noaptea peste cap pătura de frica stafiilor de la fereastră, deși știa că dacă cerceta, ar fi văzut că era vorba doar de perdeaua înfoiată de vânt. Pentru că noi nu cercetăm, banii ne par amenințători, de neînțeles și impresionanți.

Această necunoaștere vine și din faptul că nu există o educație privind modul de lucru cu banul. În programa școlară sunt tot felul de materii, se predau informații despre marile războaie, plantele din America de Sud, numele sateliților lui Jupiter, dar nu și ce este un cont de virament, cum se calculează costurile unui credit sau cum cumperi acțiuni. În privința asta, fiecare procedează cum îl taie capul.

— De fapt, concluzionă Hendrik, tot ce am discutat noi astăzi la seminar ar trebui să fie predat la școală.

Banul poate avea o enormă influență asupra vieții noastre spirituale. Datoriile reprezintă o mare presiune care apasă pe umerii noștri! Câți oameni se sinucid doar din cauza unor cifre pe o bucată de hârtie! Să nu poți plăti este un coșmar pentru fiecare! Banul poate reprezenta o amenințare existențială, poate declanșa boli psihosomatice, ulcer, infarct, poate cauza pierderea libidoului sau frustrări de toate felurile. Și temerile legate de bani te pot face să nu părăsești o slujbă de mizerie, să închei contracte proaste ori să te mulțumești cu performanțe minore.

Nu o dată banul a fost cauza tuturor problemelor. Nu puțini miliardari, marcați de griji existențiale, au trăit cu frica de a nu muri săraci. Nu puțini au câștigat la loto și în loc să trăiască bine și-au cheltuit într-o clipă toți banii, pentru ca

apoi să aibă mai multe probleme decât înainte. Sunt și dintre aceia cărora brusc li s-au dublat veniturile și s-au dedat unui asemenea standard înalt de viață, încât au ajuns să trăiască din datorii.

Oricum ați lua-o, cauza principală a sărăciei spirituale și materiale a fost respectul redus față de sine. Astfel își încheie Hendrik prelegerea furtunoasă.

— Să devii de aur în interior, decise el cu un patos care îl amuză și pe el. De ce nu? Și apoi adăugă: Pe urmă vine aurul în exterior.

— Bravo, zise Karl Windauer și aplaudă.

Au discutat mult și bine, dar după un timp, profesorul pensionat se ridică cerându-și scuze, pentru că se temea că, dacă nu dormea suficient, a doua zi nu era bun de nimic. A fost un semnal pentru toți să își privească ceasurile, să spună „Vai ce târziu s-a făcut!” și să plece rapid, nu înainte de a-i fi smuls lui Hendrik promisiunea că mâine le va vorbi mai mult despre această cale spre bogăția interioară.

În urma lor, Hendrik mulțumi chelnerului și semnă nota de plată. De la bucătărie veni șeful de sală, un bărbat corpolent, și se interesă dacă totul a fost în ordine. În bucătărie se făcea curățenie. Pe suprafețele de lucru și pe etajerele de deasupra acestora străluceau teancurile cu veselă. Ieșeau aburi și se auzea zdrăngănit de veselă.

Hendrik plecă și el. Era obosit și știa că ziua următoare va fi lungă și tensionată. Totuși, îi părea rău că seara trebuia să se încheie. Era prima zi din adevărata lui viață. De ce tot ce e frumos trebuie să se sfârșească la un moment dat?

Pe drum către lifturi trecu pe lângă niște uși din sticlă gravată cu modele în stil art nouveau, cu bare de mahon negru, în spatele cărora se bănuiau mișcări umbrite, muzică interpretată la pian, voci. Barul! Părea încă deschis.

Hendrik ezită o clipă. Datoria îl îndemna să meargă la culcare. Însă își descoperise în sfârșit

adevărata viață și nu voia să piardă nimic din ea! Așa că schimbă direcția, deschise ușa și se lăsă înghițit de fum și murmur de voci.

Era surprinzător cât de mulți oameni mai erau încă aici, oameni eleganți, care râdeau, flirtau, beau și râdeau. Și, în seara aceasta, el, Hendrik Busske, făcea parte în mod magic dintre ei. Se așeză pe unul dintre scaunele înalte din fața barului și comandă un pahar cu vin roșu. Da, acesta era modul corespunzător de a încheia seara!

Primi vinul cu sclipiri rubinii într-un pahar mare, borțos. Privi în jurul lui și descoperi un grup exuberant de asiatici care păreau să fi băut destul de mult, perechi, oameni de afaceri în ținute lejere, discutând în limbi străine. Recunoscu italiana, engleza și rusa.

Sorbi din pahar și își promise că se va limita la unul singur. Cu siguranță.

Când puse jos paharul, zări o femeie ireal de frumoasă, care venea țintă dintr-un colț întunecos și plin de fum al barului. În mână ținea un pahar înalt. Avea părul lung și roșu ca focul și ținuta unui fotomodel.

Și chiar la el venea. Puse paharul jos, se așeză lângă el și întrebă:

— *Do you speak English*?

Hendrik simți că inima îi bate cu putere.

— *Yes,* răspunse el curajos.

Ea surâse și îi întinse mâna.

— *Hi. My name is Laura.*

5.

Lumina îl deranja oricum ar fi stat și îl obligă să clipească. Însă își simțea pleoapele foarte grele și tot trupul parcă îi era din plumb! Nu putea.

După un timp începu însă să își aducă aminte ce se întâmplase. Deschise larg ochii și se ridică brusc în capul oaselor. Laura! Plecase! Dispăruse fără să o audă. Perna de lângă el era mototolită, într-o cută se prinsese un fir lung de păr roșu și în aer plutea parfumul ei.

Poate că era în baie.

— Laura!

Nu se auzi nimic. Era liniște.

Hendrik se lăsă să cadă înapoi în pat. Uau! Pur și simplu „Uau!” Ce noapte!

Și cum se petrecuse totul! Într-adevăr magic. Femeia sărise pe el, nici nu se putea spune altfel. În ciuda englezei lui mai mult decât aproximative – deși ea vorbea și germana, și nu o vorbea rău – se întreținuseră foarte bine. Vorbiseră tot felul de lucruri, râseseră mult și la un moment dat ea își așeză mâna peste a lui. Îi atinse apoi brațul. Și coapsa, care reacționă imediat la atingere. Și îi spusese:

— *Let’s go.*

Îl urmase în cameră fără nicio problemă. Apoi…

Băiete, băiete…

Femeia nu se mai săturase de el. Bine că pereții hotelului erau groși și ușile camerelor erau izolate fonic.

Și acum? Hendrik se simțea epuizat, dar extraordinar. Era plin de viață cum nu mai fusese de mult. Doar că nu trebuia să se mai gândească la Miriam. Nu o înșelase niciodată de când erau căsătoriți.

Nu avusese motiv să o facă. Și nici ocazia. Trebuia să recunoască.

Hendrik mijea ochii în lumina soarelui care cădea într-o bandă lată pe patul lui și recunoscu că nu putea să regrete ceea ce se întâmplase. Ar fi însemnat să își dorească să nu se fi întâmplat, și asta era imposibil. Prea grozav fusese totul. Desăvârșit. O adevărată încununare a serii.

Se ridică gol din pat și se duse la fereastră, de unde o zări. Era chiar ea! Inconfundabilă, cu coama ei arămie. Stătea lângă un taxi și vorbea cu cineva din personalul hotelului. Râdea cristalin, evident bine dispusă.

Apoi o văzu urcând în taxiul care porni. Hendrik privi în urma acestuia până când nu îl mai văzu.

Când se întoarse, privirea îi căzu pe birou.

Era gol.

Cinci minute mai târziu își dădu seama: cartea de la anticariat dispăruse.

•

Nu mai avea altceva de făcut decât să râdă. O hoață care intră în patul unui bărbat pentru a-l fura! Citise astfel de povești despre femei care le sucesc capul clienților hotelurilor, pentru ca apoi să le fure laptopul, cu secretele firmei, rapoarte, oferte și alte documente, pentru a le vinde concurenței.

Laura o fi fost foarte dezamăgită că el nu avea niciun laptop! Așa că se mulțumise cu o carte veche, mucegăită.

Copiile erau neatinse, deci nu era nicio pagubă. Și poate că ea luase cartea drept suvenir. Ceea ce ar fi deosebit de măgulitor.

Hendrik se uită la ceas. Șapte jumătate. Seminarul începea la ora zece, așa că avea timp pentru cópii. Și era mai bine să se ocupe de ele acum, cât mai dispunea de fax, pentru că după micul dejun trebuia să elibereze camera.

Scoase copia notiței de mână. Era bună, cu un contrast corespunzător. Luă o hârtie din mapa pentru scrisori din sertar, cu antetul hotelului, și îi scrise fratelui său Adalbert că găsise notița într-o

carte și că ar vrea să știe dacă erau formule de fizică. Adalbert era mai mare decât el cu opt ani, doctor în fizică și foarte inteligent. Îl întrebă care era semnificația științifică a mâzgălelilor descoperite, dacă exista vreuna.

Trimise prin fax scrisoarea și copia și se duse să facă un duș. Până se bărbieri, telefonul nu sună. Și nici pe fax nu veni niciun răspuns, constată el ieșind din baie.

Hm… Adalbert obișnuia să se trezească dimineața devreme, era imposibil să mai doarmă la ora aceea. Unde umbla duminică dimineața? Să fi plecat la lucru?

Posibil. La CERN erau toți duși cu pluta.

•

Nici când se întoarse de la micul dejun nu descoperi vreun fax. Se interesă la recepție dacă îl sunase cineva. Răspunsul fu negativ.

Buun! Îi trimise lui Adalbert încă un fax ca să îi comunice că nu mai putea fi găsit la numărul respectiv și că îl ruga să îl sune acasă, mâine. Apoi își strânse lucrurile, lăsă valiza la recepție și se duse la seminar.

Firește că nici nu s-a mai pus problema să trateze subiectele prevăzute în planul seminarului. Ideea bogăției interioare interesa mult mai mult participanții. Așa că le explică, de data aceasta în detaliu, pentru că veni vorba despre acțiuni, analiză fundamentală și tehnica diagramelor, metoda Point & Figure: cum se descifrează semnalele pentru vânzare/cumpărare, marcările Stop-Loss, definirea liniilor Trend și a cursului-țintă.

— Tot respectul, interveni după aceasta Karl Windauer. Exemplul dumneavoastră cu alchimistul a fost bun, dar aceasta este pur și simplu genială.

— Nu îmi aparține, încercă Hendrik să mai domolească entuziasmul bărbatului. Metoda are mai mult de o sută de ani. Dar a fost uitată.

— Ca și alchimia, spuse Windauer.

Hendrik mustăci.

— Da, exact ca alchimia.

După gustarea dinainte de prânz nu s-au oprit și le-a propus un exercițiu pe care îl descoperise într-o carte.

— Închideți ochii. Imaginați-vă că aveți dintr-odată o mulțime de bani. O grămadă de bani. Intenționat nu vă spun o cifră, fiecare își imaginează cât vrea. Este vorba doar de mulți, mulți bani. Extraordinar de mulți.

— Pfui, auzi pe cineva exclamând.

— Acum scrieți pe o bucată de hârtie ce efecte pozitive ar avea pentru dumneavoastră faptul că dețineți această sumă și apoi și efectele negative.

Oamenii au început să scrie. Brusc concentrarea deveni maximă.

A fost fascinant. Efectele pozitive notate de cursanți au fost asemănătoare: trai bun. Să își permită tot ce le făcea plăcere. Să ducă viața pe care o voiau. Să nu mai depună o muncă neplăcută. Să dobândească influență. Să aibă mai multe posibilități de acțiune. Să poată să ajute familia – să plătească instruirea nepotului, să renoveze locuința mamei și altele asemănătoare. Să poată călători unde și cât de mult vor. Să sprijine organizații de binefacere. Să aibă timp pentru hobby-uri. Să cunoască oameni interesanți. Și așa mai departe. Doar o singură cursantă, Frau Schwesig, a nominalizat lucruri foarte concrete: ar dori să conducă un Lamborghini, să trăiască într-o vilă la Marea Mediterană și să zboare cu un avion privat.

Ceea ce a stârnit râsete și a destins atmosfera.

— Eu visez mult mai meschin, interveni bărbatul cu alură de contabil.

Au analizat apoi efectele negative. Dacă ai mulți bani, poți fi tâlhărit. Ori răpit. Ai putea să îi pierzi, și cu atât mai mult vei suferi, obișnuit fiind cu o viață dulce. Ai putea să pierzi prieteni, cel puțin pe cei adevărați, și te vei înconjura de prieteni falși.

Ai putea deveni trândav, decadent, arogant; banii ar putea să scoată la iveală părțile rele ale caracterului tău. Va trebui să te ocupi de bani, să faci investiții și să fii atent să nu îți faci dușmani.

— Asemenea temeri sunt piedici care pot sabota eforturile dumneavoastră conștiente, spuse Hendrik, care își aminti vag că volumul din care extrăsese exercițiul îl explica mult mai elegant. Deci lecția pentru acasă este să vă clarificați de unde provin aceste temeri și să analizați cât de reale sunt ele de fapt.

— Eu nu trebuie să scormonesc mult, zise Frau Schwesig. Mama povestea mereu despre un bărbat din localitatea unde se născuse ea, care a câștigat la loto și a înnebunit. Amintea asta de fiecare dată când venea vorba despre bani.

Restul materialului prevăzut pentru seminar fu prezentat pe scurt. Hendrik îl parcurse rapid, fără a stârni niciun interes, și momentul de suspans ce trebuia să conducă participanții la ideea dobândirii de cote participative de la WCM-Trust fu ratat.

Totuși, când se încheie seminarul, toți avură numai cuvinte de laudă, până și Frau Schwesig.

Iar Hendrik era complet schimbat. Nu și-ar fi închipuit în viața lui că i-ar plăcea să conducă seminare! Bine că mai avea câteva lucruri de punctat, până revenea Frau von Steinfeld. La despărțire strânse mâna fiecărui participant, le ură tuturor numai bine și cu asta termină.

În timp ce își strângea hârtiile și făcea puțină ordine, se mai gândi la cartea de la anticariat, pe care o furase și care îi fusese furată. De la ea începuse tot, în orice caz, așa i se părea.

Cel puțin comparația cu alchimistul nu i-ar fi trecut prin cap fără carte, care fusese bine-venită.

Ce întâmplări ciudate cele două furturi! Dacă fuseseră întâmplări. Te pomenești că au o legătură cu cartea. Oare legenda pe care o relata avea vreun sâmbure de adevăr?

•

Rezolvase totul. Hendrik își luă bagajul și tocmai voia să comande un taxi pentru aeroport, când Karl Windauer, unul dintre participanții la seminar, apăru în foaierul hotelului.

— Credeam că ați plecat cu toții, se miră Hendrik.

Windauer arătă către barul hotelului.

— Eu am mai băut o cafea în liniște. Ca să mă pregătesc de drum.

— Ah, da. Ați venit cu mașina.

— Da, de la Freiburg, nu este departe, cam la două ore. Bărbatul își drese glasul și adăugă: Herr Busske, mi-ar face plăcere să vă conduc la aeroport!

— Oh, sunteți amabil. Dar nu vreau să vă deranjați. Pot lua un taxi.

Windauer ridică hotărât bărbia.

— Dar nu este niciun deranj. Ca să nu mai spun că oricum aeroportul este în drumul meu.

A gândi ca un bogat înseamnă și a ști să accepți cadouri, îi trecu prin cap lui Hendrik. Așa citise undeva.

— Bine, accept cu plăcere. Mulțumesc.

— Eu trebuie să vă mulțumesc, Herr Busske, răspunse Windauer. Eu trebuie să vă mulțumesc.

Pe drum, bărbatul rotofei, cu jachetă roșie și cu barbișon, își spuse povestea. În prezentarea de la începutul seminarului, Windauer menționase că lucrase la departamentul de vânzări la o firmă care era lider de piață în domeniul conductelor tubulare. La sfârșitul anului trecut fusese scos la pensie înainte de termen cu o compensație apreciabilă, iar acum își căuta noi domenii de activitate.

— Ideea care a stat în spatele ofertei care mi s-a făcut, îi explică Windauer în timp ce se strecurau prin circulația după-amiezii târzii de duminică, a fost întinerirea echipei. Mi s-a spus că, scăzând media de vârstă, personalul devine mai creativ, mai dinamic, mai competitiv și așa mai departe, susțineau sus și tare consilierii firmei. Bla, bla, bla,

aș zice eu. În realitate, era vorba pur și simplu despre faptul că noii angajați acceptă un salariu mai mic. Râse atât de tare, încât i se clătină abdomenul, apoi continuă: Dar în cazul meu socoteala a dat greș. Au fost nevoiți să angajeze trei oameni pentru a-mi prelua atribuțiile.

Hendrik mustăci.

— Îmi închipui.

— Puteți să o repetați, zise și redeveni serios. Am totuși doar 55 de ani, nu pot sta acasă tot restul vieții mele. Nemaivorbind de faptul că soția ar fi împotrivă. Și ca să fiu sincer, nici nu vreau. Acum nu mai am șef, am destui bani, de ce să o fac?

Se apropiară de aeroport. În timp ce conducea automobilul spre terminal, Windauer zise:

— Ceea ce voiam să vă spun, Herr Busske, este că ar trebui să deveniți independent. Neapărat. Un tânăr ca dumneavoastră… Aveți toate șansele. Și sunteți profesorul înnăscut. Credeți-mă, am văzut mulți, majoritatea sunt niște adormiți. Încă nu aveți multă experiență, asta se vede, dar aveți o scânteie în dumneavoastră. Aveți ceva de spus oamenilor.

Hendrik îl privi surprins de această schimbare a subiectului discuției.

— Credeți?

— Da, sigur, zise bărbatul și opri mașina la intrarea principală, exact în mijlocul zonei de interdicție a opririi. Și ocupați-vă de tema asta. A gândi bogăția, în stil mare. Mie mi-a adus cât nici nu ați crede. Lăsați deoparte ciclurile conjuncturale, nu interesează pe nimeni. În afară de asta, este pură teorie.

Din spate se auzi un claxon.

— Cred că este mai bine să cobor, interveni agitat Hendrik.

Windauer îi puse mâna pe braț, ca și cum ar fi vrut să îl rețină.

— Vă voi susține. Mi-am făcut multe relații la serviciu.

Hendrik ezită.

— Sunteți amabil, dar chiar nu știu…

Pe banda din spatele lor apăru un autobuz. Hendrik îl văzu în oglinda retrovizoare din dreapta, semnalizând.

— Eu cred în dumneavoastră, Herr Busske, zise Windauer luându-și mâna de pe brațul lui. Puteți să o faceți. Știu asta. Mai gândiți-vă. Și, ah… Scoase din buzunar un bilețel mototolit și i-l îndesă în palmă lui Hendrik. Dacă vreți să dați de mine. Încă nu mi-am făcut cărți de vizită.

— Mulțumesc, răspunse Hendrik și băgă bilețelul în buzunar. Între timp autobuzul se apropiase atât de mult de mașină, ca și cum ar fi intenționat să ia pe bot BMW-ul lui Windauer. Acum chiar trebuie să cobor.

Mai târziu, în avionul aproape gol pentru Frankfurt, Hendrik privi Germania peste care se lăsase noaptea, gândindu-se la ce spusese Windauer. Omul fusese entuziasmat. Și părea că ducea dorul serviciului.

Gândurile începură să i se împrăștie, să se amestece cu uruitul motoarelor și cu șuieratul instalației de aerisire, făcându-l să alunece în somn…

Brusc îi veni o idee. Nu era o simplă idee, era o viziune. Programul cu care va deveni independent se va numi *Alchimia bogăției.* Sigur va avea succes. Va deveni independent, propriul lui stăpân. Fără îndoială, ideea aceasta era grozavă.

Hendrik privi la draperia cenușie care separa locurile de la clasa business de cele de la clasa economic și se gândi la cartea pe care o avusese doar o zi și care determinase atâtea evenimente.

Trebuise să găsească această carte ca să simtă impulsul de a face mai mult cu viața lui? În acest moment, la altitudinea de zece mii de metri, în cerul nocturn, Hendrik fu convins că așa era.

•

Pentru că avusese seminar în weekend, luni fu liber, așa că putu să ia în liniște micul dejun cu

Miriam, înainte ca aceasta să plece la universitate, unde studia biologia, nu cu foarte mare entuziasm, după cum observase Hendrik în ultimul timp.

Era încă marcat de povestea cu americanca. De fapt, parcă cele două lumi se suprapuneau: pe de o parte rutina zilnică – bucătăria pe care Miriam o zugrăvise în roșu și galben, cu mobilă de la IKEA și cu un minuscul balcon plin cu plante aromatice în ghivece. Pe de altă parte, amintirea hotelului de cinci stele din Zürich, a oamenilor în haine de patru mii de mărci, a șampaniei, a caviarului amuse gueule, a marmurei, mahonului și a pielii grele.

Nu putea să se decidă care dintre acestea era o viață mai adevărată.

În plus, își mai făcea griji că Miriam ar putea remarca ceva schimbat la el. Până atunci nu se întâmplase. Ea părea candidă și se bucura simplu că luau dejunul împreună într-o zi de lucru. El simțea însă o ușoară strângere de inimă.

Și pentru acest motiv, îi descrise în detaliu cum decursese seminarul și câtă plăcere îi făcuse. Cum avusese senzația că descoperise ceva ce putea să facă, chiar dacă avea nevoie de mai mult exercițiu. Îi relată despre digresiunile pe tema bogăției și în final despre ideea de a deveni independent cu ajutorul acestor seminare.

Miriam izbucni într-un râs zgomotos.

— Atunci numeroasele tale cărți „cum să te îmbogățești” și-ar găsi în sfârșit utilitatea! Da, fă-o. Este o idee bună.

Însă lui nu îi scăpă cum ea strânse imediat din buze și deasupra sprâncenelor îi apărură niște cute, pe care i le cunoștea foarte bine. Chiar dacă era de acord, ideea nu îi surâdea.

Sau cel puțin va avea nevoie de o vreme pentru a se obișnui cu ea.

— Firește, va trebui mai întâi să calculez totul, adăugă el și încercă să nu mai pară atât de

entuziast cum tocmai fusese. Voi culege informații să văd cum s-ar putea organiza așa ceva.

Ea îl privi pe deasupra ceștii cu cafea:

— Nu se învață așa ceva la bancă?

— Ba da. Cum se înființează o unitate de producție, cum se procură mașinile și se închiriază halele, cum se cere un credit de milioane, asta știu. Dar nu așa ceva intenționez să fac.

— Eh, slavă Domnului!

Acum râsul oglindit în ochii ei căprui păru iarăși natural.

Râseră privindu-se. Miriam era cu totul altfel decât acea Laura din State, care avea un corp lucrat, de fotomodel, sâni proeminenți și comportamentul sexual al unei sălbăticiuni. Dimpotrivă, Miriam era zveltă, cu osatură fină mai curând în genul franțuzoaicelor. De fapt, strămoșii ei din partea mamei erau hughenoți. Avea părul castaniu-închis, aproape negru, lung până aproape de omoplați, iar în pat era blândă și plină de devotament.

Oricum, era extrem de excitant ca în două nopți la rând să se culce cu două femei diferite. Nu era nevoie să se ducă singur de nas, fusese grozav.

OK, nu se va repeta niciodată.

Dar sincer vorbind, fusese stimulant.

Brusc se aplecă și o sărută, o sărută lung, intens, ca și cum ar fi dorit…

— Nu acum. Trebuie să plec. Ea se îndepărtă și îl privi cercetător. Ia spune… Poate chiar ar trebui să faci chestia asta cu seminarele, dacă ideea te excită atât.

•

Hendrik termină micul dejun, făcu repede ordine în bucătărie, apoi se așeză la masa de scris și începu să întocmească un plan de afaceri. Apăru soarele și își trimise razele spre florile exotice de pe pervazul ferestrei, cultivate de Miriam, cărora le mergea foarte bine.

Rezolvă imediat chestiunile generale. Forma juridică: întreprinzător, persoană fizică, conform BGB, asta era cel mai simplu. Referenții erau liber profesioniști, ceea ce era simplu. Materialul seminarelor îl va realiza el însuși; pentru asta avea nevoie doar să valorifice cuprinzătoarea sa bibliotecă, în care se afla mai mult material decât se putea cuprinde într-un weekend.

O altă problemă pe care trebuia să o ia în calcul era cât îl va costa să organizeze totul. Hendrik telefonă la hoteluri, tipografii, furnizori de adrese, firme de anunțuri și altele și adună informațiile obținute într-un fișier, cum făcea și pentru fiecare client. Întoarse pe toate fețele extrase de cont, calculă costuri de credit și rate lunare și, pe măsură ce înainta, îi devenea tot mai clar că afacerea nu va funcționa.

Nu era suficient de bogat pentru a susține seminare despre bogăție.

Și soarele continua să strălucească, de parcă râdea de el.

Medita asupra extraselor de cont și se holba la cifre de parcă acestea s-ar schimba dacă le privea mai mult timp. De fapt, el nu câștiga puțin cu slujba lui. Nu câștiga exorbitant, nu cât cei din topul branșei finanțelor, dar cât se putea de rezonabil. Ceea ce îl măcina erau costurile pentru căminul mamei sale. Aceasta făcuse o depresie gravă după moartea tatălui lui și suferea acum de o demență timpurie. Nu mai era depresivă, dar nu își mai recunoștea fiul.

Desigur, și Adalbert plătea o parte. Mult nu se câștiga însă nici la CERN. Povara cea mare o ducea Hendrik. Plus că aceste cheltuieli creșteau anual, și nu cu puțin.

— Dar avem economii! zise Miriam când reveni și el îi prezentă rezultatul calculelor.

— Da, dar nu sunt suficiente. La început vom avea o perioadă grea, până mă voi redresa. Nu voi câștiga nimic.

Miriam se aplecă în față, cu brațele strânse pe abdomen.

— Și dacă am încerca să reducem cheltuielile? Ai putea să începi de acasă, și ai economisi chiria pentru birou. Aș putea să mă ocup eu de partea administrativă, serviciul telefonic, corespondență și așa mai departe. Nu va trebui să plătești o secretară.

Hendrik zâmbi amar. Toate acestea le luase deja în calcul.

— Problema este reclama. Trebuie să stârnesc interesul clienților pentru seminare și nu o pot face decât prin marketing direct. Trebuie să închiriez adrese, să tipăresc scrisori și altele. Toate acestea nu sunt ieftine. Dacă voi vorbi în seminare despre bogăție, și reclama va trebui să arate foarte bine. El remarcă abia acum cât de crispată era Miriam și o întrebă: Ce ai, ce este cu tine?

— Nimic. Ea îi evită privirea și adăugă: Sunt la menstruație.

— Oh.

— Hm… Ea se ridică și își trecu rapid mâna prin păr. Mă întind puțin în cadă. Apa fierbinte îmi face totdeauna bine.

Hendrik rămase singur, ascultând plescăitul surd din baie și simțindu-se groaznic de neajutorat. De doi ani Miriam încerca să rămână gravidă și nu reușea.

El încetase de mult să o convingă să meargă amândoi la medic. Ea nici nu voia să audă de asta. Îi spusese hotărâtă că în niciun caz nu o să înghită hormoni, ori să facă sex după program, nemaivorbind să apeleze la fecundarea artificială și alte chestii asemănătoare. Un copil însemna pentru ea un cadou, și nu forțezi primirea unui cadou.

Dar între timp acest subiect le împovăra legătura. Uneori, seara, când Miriam întindea mâna către el, Hendrik simțea că nu mai era vorba despre plăcere, ci despre o panică ușoară ce punea stăpânire pe ea.

Stătea pierdut în sine și privea hârtiile pe care le avea în față. Ura asta. Ura faptul că în viață tot ce strălucea se evapora, că tot entuziasmul se transforma în dezamăgire. Se simțea ca măgarul căruia viața îi vâră sub nas un morcov pe care și-l dorește, dar nu ajunge la el oricât s-ar strădui.

Seara, Miriam mâncă puțin și se duse devreme la culcare, punându-și o sticlă cu apă caldă pe pântec. Hendrik tocmai voia să se așeze la televizor cu o sticlă cu bere, când sună telefonul.

— Ce este cu faxurile pe care mi le-ai trimis? auzi în receptor o voce fornăită.

Era Adalbert.

— Ah, tu ești, răspunse Hendrik.

Ca de obicei, Adalbert nu se ocupa de chestii inutile, cum ar fi salutul.

— Deci întrebarea ta are un răspuns simplu, spuse el franc. Da, ce scrie acolo are legătură cu fizica.

— Cum anume?

— Este o descriere fizico-nucleară aproape completă a transformării mercurului în aur.

Lui Hendrik i se tăie respirația.

— Chiar așa?

— Modul de scriere este neobișnuit, dar este corect.

— Așteaptă, zise Hendrik, care se temea că după ce îi făcuse cunoscută informația, Adalbert îi va închide brusc telefonul, după cum se mai întâmplase. Explică-mi ca la ageamii.

Ca reacție la această solicitare de a-și pierde timpul prețios cu un necunoscător în ale fizicii, oftă.

— Bine. În prima coloană sunt diverși izotopi ai mercurului. Sper că știi ce este un izotop.

— Vag, mărturisi Hendrik.

Acesta se așezase la birou și cu mâna liberă extrase copiile cărții.

— Izotopii sunt atomi ai aceluiași element, dar cu o masă specifică diferită. De obicei, greutatea

unui atom este dată de nucleul său, alcătuit din neutroni și protoni. Numărul protonilor este numărul de ordine din sistemul periodic, stabilește despre ce element este vorba și cum reacționează el chimic. Numărul neutronilor este variabil în anumite limite, el nu influențează în niciun fel proprietățile chimice, dar influențează comportamentul nuclear.

— Am înțeles perfect, minți Hendrik, care puse mapa cu hârtiile pe birou și se așeză pe scaun.

— Bun. Aurul are numărul de ordine 79, mercurul are numărul 80, așadar în sistemul periodic sunt unul lângă altul. Din mercur se poate face aur prin supunerea la o radiație gama puternică. În primul rând este descrisă reacția principală: mercur 198, care reprezintă aproximativ zece procente în mercurul normal, se transformă în aur 197, care este stabil. Acest 0,1 din rândul doi reprezintă cele zece procente. OK?

— OK, răspunse Hendrik, care între timp găsise misterioasele rânduri.

— Restul sunt reacții secundare. În rândul trei avem mercur 199, care devine aur 198, un izotop radioactiv al aurului, cu perioada de înjumătățire de 2,7 zile – penultima poziție pe rând, da? –, care prin radiere cu raze beta redevine mercur, și anume izotopul cu masa atomică 198. Și așa mai departe.

Hendrik calculă procentele.

— Cu alte cuvinte, în acest mod se obține aur, dar nouăzeci de procente din el este radioactiv?

— Exact.

— Care după un timp redevine mercur? Desigur că acesta poate fi iarăși iradiat, pentru a obține procente de aur stabil. La prima reacție secundară se obține din nou mercur 198.

Hendrik zâmbi:

— Interesant. Știi de unde am notița?

— Dintr-o carte de la anticariat, așa mi-ai scris.

— Dintr-o carte în care este prezentat exact acest proces, doar că are loc în Evul Mediu!

Hendrik îi povesti cartea pe scurt. Și menționă că la final armura lăcrimase, ceea ce fără nicio îndoială reprezenta revenirea la starea de mercur.

— Mda, o istorioară science-fiction, drăguță, comentă Adalbert.

Hendrik se gândi dacă reușise vreodată să trezească entuziasmul lui Adalbert cu privire la ceva.

Poate că astăzi avea noroc.

— Ceea ce nu se potrivește, continuă calm Adalbert, este faptul că nu există nicio sursă naturală care să emane energia necesară. Cele mai puternice nuclide cunoscute emit radiații gama cu o energie de cel mult opt megaelectronvolți. Pentru reacția descrisă ar fi nevoie de cel puțin douăzeci, și așa ceva se obține doar cu un accelerator de particule. Ceea ce nu ar fi plauzibil într-o povestioară a cărei acțiune are loc… când? În secolul al treisprezecelea?

— Da. În 1295. Hendrik trase adânc aer în piept. Pe când încă nu fusese descoperită o asemenea sursă! Problema este însă că respectiva carte a fost tipărită în 1880. Și din câte știu eu, atunci nu era vorba despre așa ceva!

La celălalt capăt al firului se așternu liniștea. Adalbert se gândea.

— Tu de unde știi că a fost tipărită în 1880?

— Anul este trecut pe pagina de titlu a cărții.

— De tipărit se pot tipări multe.

— Cartea are și aspectul vechi corespunzător. Din păcate, nu o mai am, dar…

Hendrik se opri. Faptul că nu se afla în posesia originalului reprezenta o problemă. Nu avea nicio hârtie pe care să o poată data prin analiză chimică. Nu avea nicio dovadă, nimic.

— Ai vrut să auzi părerea mea, zise Adalbert. Aceasta este următoarea: o interpretare a vechiului motiv al pietrei filosofale, scrisă de cineva care avea idee de fizica nucleară. Nu este obișnuita pălăvrăgeală pe tema plumb-aur. Însă noi suntem

alchimiștii moderni. Și suntem și singurii la care funcționează. OK? Altceva? Cum se mai simte mama?

— Ce? Nu, nu, totul este neschimbat.

Mama avea un fizic robust. Probabil că va atinge suta de ani.

— Ei, atunci pe curând, zise Adalbert.

— Da, mulțumesc că m-ai sunat.

Hendrik se opri, dându-și seama că legătura se întrerupse.

Puse copia alături de celelalte hârtii și se gândi să le arunce pe toate. Apoi își aminti cât costaseră, așa că deschise sertarul de jos, îndesă mapa în el și reveni la berea lui și la emisiunea tv.

•

În același timp, undeva departe, un bărbat stătea într-o încăpere albă, cu pereți groși de un metru și cu o singură fereastră îngustă situată sub tavan. În afara străvechii clădiri domnea vânzoleala neobosită a unui mare oraș, dar în acest liniștit beci cu tavan jos nu se simțea nimic din ea.

Bărbatul avea aproape doi metri, un trup de tăietor de lemne și mâini ca niște lopeți. Citea la lumina unei lămpi cu abajur din alamă un ziar polonez. Alături de el avea alte ziare, în italiană, engleză și unul din Argentina.

Pe pereți se înșirau dulapuri străvechi din lemn pentru dosare, cu încuietoare. Printr-o arcadă boltită, în camera învecinată se zăreau cărți vechi, într-un dulap cu uși din sticlă.

Ceea ce nu se vedea de la locul în care ședea bărbatul era un altar, având o bancă pentru rugăciuni cu locul pentru genunchi ros de generații. Și un seif.

Liniștea fu tulburată de zgomotul unui interfon de prin anii ’60, aflat pe masă.

Bărbatul apăsă o tastă.

Din difuzor se auzi o voce clară, tinerească:

— Bărbatul pe care îl așteptați este aici.

— Mulțumesc. Trimiteți-l jos.

Dădu drumul tastei, împături ziarul și îl puse alături de celelalte. Apoi își împreună palmele și aștepta cu privirea pironită pe o cruce din lemn de stejar, aflată pe masa lui, într-un suport din fontă, cu trei picioare. Pe cruce era fixat un Iisus tot din fontă, răstignit.

Din interior nu se puteau auzi pașii din gang, ușa era prea groasă. Dar bărbatul știa cât de lung era drumul de la poartă până la el. Își va îndrepta privirea către ușă doar cu câteva clipe înainte ca aceasta să se deschidă.

Intră un bărbat cu aspect banal, îmbrăcat într-un costum gri și un pardesiu de aceeași culoare, având o servietă sub braț. Chipul lui era dintre acelea pe care le uiți imediat, ceea ce atrăgea atenția la el fiind doar modul lui de a se mișca precum o nevăstuică. Mergea șerpuitor. Când se așeză pe scaunul pe care gazda i-l arătă cu mâna, o făcu ușor, de parcă dintotdeauna s-ar fi aflat acolo.

Bărbatul cel înalt își împreună din nou palmele:

— Ei?

— Am luat urma cărții până la anticariatul Schoch din Zürich. Persoana suspectă a apărut acolo sâmbătă, la ora unsprezece și douăzeci și trei de minute. Dar s-a dovedit că volumul fusese furat din anticariat.

Bărbatul înalt ridică mirat din sprâncene:

— Furat?

— Negustorul, un bărbat nedemn de încredere, dacă-mi permiteți să îmi spun părerea, a fost foarte neglijent. A pus cartea într-un plic, dar când a deschis plicul, înăuntru era altă carte.

— Și?

— În anticariat sunt instalate camere video de supraveghere. Cei doi au vizionat înregistrările și au stabilit că un bărbat care a stat o oră în magazin a luat cartea din plic și a înlocuit-o cu una cu format asemănător. După care a părăsit magazinul cu cartea.

— Ce bărbat?

În vocea gravă, puternică, a bărbatului înalt se simțea mirarea.

Tipul cu aspect de nevăstuică deschise servieta, din care scoase o fotografie format mare.

— Acesta este. Eu… hm… am făcut rost de caseta video și am scos o fotografie clară.

Bărbatul cel înalt luă fotografia.

— Negustorul a bănuit ceva?

— Nu cred. Firește că am pus la loc caseta fără să fiu văzut.

— Bine. Examină fotografia. Reprezenta un bărbat cam de treizeci de ani, cu păr negru și un chip rotund, simpatic. Hm, deci cartea este acum la el?

— Să aflu cine este?

Bărbatul de la birou se gândi puțin, apoi spuse:

— Nu. De asta se va ocupa altcineva. Puse fotografia într-o mapă din piele, aflată în dreapta lui. Mulțumesc. Trimiteți-mi nota de plată, ca de obicei.

— Înțeleg. Omul-nevăstuică se ridică mlădios. Oricând la dispoziția dumneavoastră!

6.

La mijlocul lunii iulie, în săptămâna dinaintea următorului seminar, mama lui Hendrik a murit. A făcut stop cardiac, după cum i-a spus medicul.

— Dar avea doar șaptezeci și unu de ani, ripostă tulburat Hendrik. Și părea atât de robustă.

Medicul ridică din umeri:

— Nimeni nu știe când îi vine sfârșitul.

Trebuia organizată înmormântarea, cu haosul obișnuit, încă viu în amintirea lui Hendrik de la moartea tatălui său, când el avea doar treisprezece ani și parcă se prăbușise lumea. În aceste zile dormi prost și îi spuse lui Miriam:

— Voi vorbi cu Gerhard. Cineva trebuie să conducă seminarul de la Potsdam.

Nu o făcea cu plăcere, pentru că și-ar fi dorit să îl conducă el, dar i se părea o impietate să îi determine acum pe niște oameni să își investească banii într-un anumit mod.

Când Hendrik îl sună pe Adalbert, să îl anunțe, acesta exclamă:

— Asta mai lipsea!

Dar promise că va veni, ceea ce Hendrik nu se așteptase.

— Rămâi la sfârșit de săptămână la noi, îi propuse Hendrik. Nu are niciun sens să te întorci după o zi.

Adalbert mormăi ceva, apoi zise:

— Bine. Să văd cum schimb biletele.

Dar șeful lui Hendrik nu fu de acord să trimită pe altcineva să conducă seminarul.

— Când este înmormântarea? vru el să afle.

Când auzi că avea loc vineri, Gerhard Schwaiger i-o tăie scurt:

— Nu văd nicio problemă.

Ca totdeauna, acesta își ținea degetele vârâte sub bretelele decorate cu semnul dolarului. În firmă nu era nimeni care să nu știe că filmul preferat al

acestuia era *Wall Street,* iar Gordon Gecko era idolul lui, căruia nu îi semăna nici pe departe.

— Da, dar…, vru să spună Hendrik ceva.

Gerhard se aplecă în față:

— Nu poate să o facă nimeni, Hendrik! De ce crezi că te trimit pe tine?

Această neașteptată laudă îl dezarmă pe Hendrik. În plus, era și el de părere cu șeful său, cel puțin acum. Așa că își făcu bagajul pentru sfârșitul săptămânii.

Adalbert sosi vineri dimineața, mai indispus ca de obicei. Ca și cum moartea mamei sale ar fi fost o ofensă adusă propriei persoane.

— Eu cred că acesta este felul lui de a o plânge, șopti Miriam, când Hendrik îi ceru încet iertare că îl invitase.

— Așa crezi tu? întrebă el sceptic, pe punctul de a se certa cu fratele său.

După-amiaza, la cimitir, fu răcoroasă. Norii erau joși. Începuse să burnițeze și părea că va începe ploaia. Atmosfera a fost mohorâtă. Familia Busske era pe cale de extincție. În afară de Hendrik și de Adalbert nu mai trăiau alte rude, iar prieteni familia nu avusese niciodată. Nici în zilele ei bune mama lor nu fusese sociabilă. După ce a căzut în depresie, a pierdut și ultimele contacte, practic a mai avut de-a face doar cu medicii și personalul medical. Din partea căminului au venit câțiva oameni, colege de cameră și îngrijitori.

Așa că în urma sicriului pășeau o mână de oameni. Preotul vorbi banalități, spusele lui s-ar fi potrivit oricui, și se poticni la numele decedatei. Helene Busske, fu el nevoit să citească de pe un bilețel.

„Provin din părinți care nu au trăit cu adevărat”, își spuse Hendrik în gând, în timp ce sicriul aluneca în pământ.

Ce învățătură putea el trage din asta? Cel mai bine era să considere momentul un îndemn să procedeze altfel.

Gândul că scăpa de cheltuiala cu căminul, deschizându-i-se astfel noi perspective din punct de vedere financiar, îl alungă în cel mai îndepărtat colț al conștiinței.

Așa că doar vineri-seară a mai putut sta cu Adalbert, a doua zi dimineața plecând la Potsdam. Hendrik deschise din nou discuția despre carte. Prezentă lucrurile ca și cum ar fi împrumutat-o pentru scurt timp, apoi îi dădu fratelui său copiile să le citească.

— Este clar, îl întrerupsese brutal Adalbert. Dar nu cred așa ceva. O sursă atât de puternică de energie ar da complet peste cap modelul standard al materiei.

— Și ar fi chiar atât de rău?

Adalbert ridică brațele:

— Omule, noi cheltuim trei miliarde de franci ca să construim Large Hadron Collider, cel mai mare accelerator de particule din toate timpurile. Și asta doar pentru a clarifica ultimele pete albe din acest model standard! Mai studie o dată copia paginii de titlu a cărții, apoi îi restitui teancul de hârtii lui Hendrik: Nu, este o coțcărie la mijloc. Nu am idee ce, dar așa ceva nu poate fi adevărat.

•

Seminarul de la Potsdam nu decurse prea grozav. Hotelul avea tot cinci stele, dar nu se putea compara cu cel din Zürich. Ori așa i se părea lui? Probabil din cauza circumstanțelor? Oricum, Hendrik nu era cu gândul la seminar.

Se limită la instrucțiuni, se strădui să nu îl facă prea neinteresant și se bucură când duminică seara se sfârși totul.

Spre mirarea sa, participanții îl lăudară. Fusese un seminar plin de învățăminte, spuneau mulți, încântați de atmosfera plăcută în care se desfășurase.

Hendrik surâse forțat, mulțumi și se duse la gară.

Când ajunse acasă, Adalbert plecase și Miriam făcea ordine în living. Peste tot erau teancuri de cărți și cum îl văzu, îl puse să o ajute să mute etajera pe un alt perete.

O ajută, apoi o întrebă ce se întâmplase. Nu o văzuse niciodată atât de prost-dispusă.

— Fratele tău este îngrozitor, îi explică Miriam. Te rog să nu îl mai inviți niciodată.

Hendrik se simți vinovat. Știa că fratele lui era un om ciudat și că putea fi obositor. Dar ce făcuse?

— Odinioară, la căminul studențesc vă înțelegeați bine, nu? întrebă el șovăitor.

Miriam se întoarse cu spatele și începu să aranjeze cărțile.

— Nu mai vreau să discutăm despre asta.

El o ajută să ridice cărțile.

— Încă ceva, spuse ea înverșunată și privind în lături. Canapeaua. Să scăpăm de ea, te rog. Cât mai repede.

Hendrik privi mirat piesa de mobilier. O aveau de când se mutaseră aici, era o canapea tapițată cu stofă albastră, care se putea extinde ca pat.

— Cum așa? Ce-i cu ea?

— Este veche, uzată, scârțâie, trosnește. După ce trase aer în piept, continuă: Este vremea să luăm una nouă.

— Da…

Ea îi aruncă o privire arzătoare.

— Asta le povesteai tu oamenilor la Zürich, nu? Să gândească în stil mare? Acum privește piesa asta amărâtă…

— Da, da, bătu în retragere Hendrik. Bine, ai dreptate. Cumpărăm una nouă.

Doamne, chiar că trebuie să fi fost îngrozitor. Hendrik respiră ușurat când Miriam dispăru în bucătărie și se simți penibil că îl evită în restul serii.

Se cunoscuseră datorită lui Adalbert! Fratele lui venise pentru un proiect de cercetare câteva luni la Frankfurt, și universitatea îl cazase la un cămin

studențesc. Hendrik își luase inima în dinți și îl vizitase. Își va aminti toată viața acea zi. Studenții pe care îi întâlnise în campus se uitau la el ca la un extraterestru, deoarece chiar așa arăta în costumul lui de serviciu. Bătuse la ușa camerei lui Adalbert, dar nu îi răspunsese nimeni. Cineva îi explicase cum să ajungă la bucătăria de pe etaj și aproape se rătăcise pe labirintul de coridoare cu aer stătut. În cele din urmă ajunsese în bucătăria cu ferestre înalte, orientate către sud, prin care lumina soarelui pătrundea ireal de clară.

În mijlocul acestei lumini nepământene, stătea ca un înger Miriam, subțirică, minunată, gingașă și puternică în același timp. Iar el se îndrăgostise de ea pe loc.

Aceasta vorbea cu Adalbert, care ședea la masă și mânca dintr-o conservă de supă, cu aspect dubios. Glumeau.

— Îmi pare rău, îi spuse Hendrik seara în pat lui Miriam, care se cuibărise pe partea ei. Știu cum poate fi Adalbert uneori. Dar el este singurul care mi-a mai rămas din familie.

Miriam se întoarse spre el:

— Hendrik, tu habar nu ai ce este o familie. Tu și Adalbert nu aveți nimic comun. Nimic!

•

Două săptămâni mai târziu Hendrik fu sunat de curatorul testamentar de la judecătorie, care îi spuse că există un testament al părinților lui și, având în vedere decesul acestora, ar fi bine să se prezinte împreună cu fratele său la biroul lui.

— Averea mamei a fost lichidată, când s-a mutat la cămin, spuse mirat Hendrik. Ce mai putea avea?

— Permiteți-mi să nu discutăm asta la telefon, i-o reteză bărbatul.

A convenit să meargă vinerea viitoare. Spre marea mirare a lui Hendrik, Adalbert fu de acord. După aceea, el trebuia să plece la Göttingen, la o conferință, așa că Hendrik se simți ușurat că nu era

obligat să îi comunice faptul că nu mai era binevenit în casa Busske.

În timp ce ședeau în sala de așteptare a judecătoriei, îi atrase atenția o brățară ciudată, cu o plachetă, pe care Adalbert o avea la încheietura mâinii, și îl întrebă ce reprezintă.

— Asta? Este o plachetă ALCOR. Adalbert ridică mâna clătinând placheta metalică. Voiam de mult timp să o fac. Am semnat contractul săptămâna trecută.

Hendrik ridică din sprâncene.

— Ce este o plachetă ALCOR?

— ALCOR este o firmă americană, care îngheață oameni după moarte și îi conservă până când evoluția tehnicii va permite readucerea la viață. Pe brățară se află numărul de telefon la care se anunță firma, în cazul decesului.

— Ah, înțeleg.

O ciudată reacție declanșată la fratele mai mare de moartea mamei lor.

Dar trebuia să recunoască faptul că era în stilul lui.

În cele din urmă, executorul testamentar, un bărbat corpolent, de o seriozitate acră, îi invită în biroul lui, care părea parcă prea mic pentru dimensiunile acestuia. Extrase dintr-un sertar două pungi din piele, care scoaseră un sunet ușor când le așeză pe masă.

— După cum poate știți, este vorba despre actul de succesiune depus de părinții dumneavoastră la notarul dr. Werneck, le explică el.

Adalbert dădu din cap, Hendrik ridică din sprâncene surprins. Auzea de acest document pentru prima oară, dar este drept că la moartea tatălui avea doar treisprezece ani.

— Tatăl dumneavoastră a transformat în monede de aur despăgubirea primită de la asigurări în urma accidentului, le comunică bărbatul de la birou. A făcut astfel ca să se asigure la bătrânețe și ca suma să nu se devalorizeze din cauza inflației.

După moartea lui, mama dumneavoastră a dispus ca monedele să fie împărțite și păstrate ca moștenire pentru copii. Dr. Werneck a efectuat procedurile corespunzătoare. Când l-am informat despre moartea mamei dumneavoastră, mi-a trimis cele două săculețe și documentele respective.

Hendrik oftă. Era tipic pentru mama lor!

— Despre cât este vorba? vru să afle Adalbert.

Bărbatul ridică unul dintre săculețe și arătă că șnurul cu care era închis era sigilat.

— Ar trebui să verificați dumneavoastră. Conform documentelor, fiecare pungă conține krugerranzi sud-africani din aur, a căror valoare actuală este de aproximativ optzeci de mii de mărci.

Hendrik simți cum îl cuprinde furia. Iar lui părinții îi spuneau mereu că nu aveau bani pentru studiile lui! Se simțea înșelat.

— Fratele meu și cu mine, spuse el arțăgos, a trebuit să plătim în fiecare lună câteva mii de mărci pentru căminul mamei noastre. Cum se face că niciodată nu s-a vorbit despre această moștenire? În toți acești ani povara noastră ar fi putut fi redusă considerabil.

— În mod sigur este vorba despre o neglijență, recunoscu executorul testamentar. Acesta luă de pe birou câteva hârtii și citi. Cred că asta se datorează faptului că dr. Werneck trăiește la München. Nu a fost anunțat că mama dumneavoastră are nevoie de îngrijire de specialitate.

Furia celor doi se risipi pe drumul spre casă. Hendrik își tot pipăia punga din buzunar, în timp ce tramvaiul îl purta prin aglomeratul cartier din sudul orașului. În fond, se gândi el, a fost vorba de o coincidență.

— Optzeci de mii de mărci! îi spuse el lui Miriam, odată ajuns acasă.

Tăie șnurul cu o foarfecă de bucătărie și goli pe masă monedele de aur, care se împrăștiară strălucitoare, scoțând sunete minunate.

— Acesta este capitalul nostru de început! Acum ori niciodată. Luni îmi dau demisia!

•

Sâmbătă dimineața Miriam plecă în oraș și Hendrik se apucă să își scrie demisia. Nu era un lucru simplu, constată el după ce citi pe îndelete contractul de angajare, în care erau foarte clar formulate clauzele cu privire la interdicția concurenței postcontractuale. Inițial, nu citise cu prea mare atenție, dar acum acestea deveneau piedici posibile. Era posibil ca firma la care lucra acum să îi interzică organizarea de seminare după demisie.

Se tot frământa să găsească formulările potrivite. Exact când ajunse la concluzia că era mai bine să discute mai întâi cu un avocat, auzi cheia răsucindu-se în broasca ușii de la intrare.

Se întorsese și o văzu pe Miriam radiind, cu niște cumpărături.

— Bună, zise el, gândindu-se dacă nu cumva era mai bine să consulte un avocat.

Miriam se așeză la masă față în față cu el.

— Am fost la doctor. Pentru problemele mele de digestie din ultimul timp.

Șirul ideilor lui Hendrik se opri brusc. Părea ceva important. Urma ceva serios.

Dar de ce era așa animată și radioasă?

— Și? întrebă el cu gura uscată.

— Nu are nimic de-a face cu digestia. Sunt gravidă!

— Gravidă?

— Chiar așa, spuse ea, și râse și plânse, și râse plângând. Hendrik sări din scaun, se îmbrățișară, se sărutară, se bucurară și râseră împreună și iar plânseră și râseră, așa de minunat era totul. În sfârșit, în sfârșit, în sfârșit!

Apoi, când amândoi se întinseră pe noua canapea și timpul părea că stă, privirea lui Hendrik căzu pe masă, pe hârtiile și cărțile de pe ea.

Clocotea pe dinăuntru. Era pur și simplu răvășit. Era o ușurare, o enormă ușurare că Miriam se dusese la medic până să fie prea târziu. Ce coincidență! Pentru că, sincer vorbind, lui îi fusese grozav de frică de acest pas care îi părea ca un salt în necunoscut. O teribilă frică.

În același timp era furios. Cum de se întâmpla asta tocmai acum, după toți anii de liniște în care amândoi așteptaseră și speraseră, având la dispoziție tot timpul din lume? Da, simțea o uriașă furie contra vieții, a sorții, care din nou îi încurca țele.

Dar cel puțin vor avea un copil. Asta era important. Așa trebuia să vadă lucrurile.

Miriam îi luă chipul între mâini, îl întoarse spre ea și spuse:

— Hendrik Busske, făgăduiește-mi că nu vei renunța să faci ceea ce trebuie să faci. Ceea ce a fost mereu în tine și trebuie realizat. Făgăduiește-mi!

Hendrik zâmbi marcat de seriozitatea ei.

— Scumpa mea, ce drăguț din partea ta, răspunse el fără a încerca să își elibereze fața din mâinile ei. Trebuie totuși să fim realiști. Să devii independent este riscant. Optzeci de mii de mărci par mult, dar banii se vor duce mai repede decât ne putem noi imagina. Hendrik spuse asta cu un sentiment sfâșietor și adăugă: Dacă nu reușesc, ne pot aștepta vremuri grele.

— La bine și la greu, sănătoși și bolnavi, doar moartea ne va despărți, recită Miriam.

— Dar cu un copil? Cu un copil?

Ea îi puse un deget pe gură.

— Acum mă asculți pe mine. Tu știi că tatăl meu fotografiază, nu-i așa?

Hendrik confirmă. Socrul lui avea niște aparate foarte bune, pe care le utiliza însă rar. Dar făcea fotografii foarte bune, cum făcuse spre exemplu la nunta lor.

— Ceea ce tu nu știi este că el voia să devină fotograf independent. Avea pe atunci douăzeci de ani. Pe vremea aceea făcea, între altele, fotografii pentru câteva reviste. Acestea îi preluau fotografiile cu mii de mulțumiri și îl sfătuiau să renunțe la studiile superioare și să devină fotograf. Asta voia și el. Avea talent în special la portrete și fotografiile de produs, și totdeauna visase să colinde lumea cu munca lui. A optat pentru Academia de Arte și a fost admis din prima. Ceea ce era o excepție.

— Uau! exclamă Hendrik.

Nu și-ar fi închipuit asta despre omul flegmatic și mohorât pe care îl cunoștea el.

— Din păcate, mama mea s-a panicat. Rămăsese gravidă și l-a bătut la cap până a renunțat la academie. A urmat cursurile de administrator, a venit pe lume Julia, la scurt timp după ea Robert și cu asta visul s-a spulberat.

Hendrik fu impresionat. Socrul lui lucra la firma de distribuție a apei în landul Hessa, și doar cine cunoștea putea să știe că acolo era munca cea mai frustrantă din lume.

— Nu mi-ai povestit niciodată asta, zise Hendrik.

— Firește. Tema este tabu acasă. Ea îi luă mâinile într-ale ei și îl privi serioasă, foarte serioasă. Înțelegi? Nu vreau un bărbat care să se resemneze ca tatăl meu. Și nici nu vreau să fiu un iepure speriat ca maică-mea. Evident că mi-e frică. Dar nu vreau să mă las robită de asta. Bunicii mei și-au crescut copiii după război și îmi spun că nu va fi așa de greu pentru noi, orice s-ar întâmpla. Așa că fă ceea ce crezi că trebuie. Cel puțin încearcă. Eu te susțin.

Hendrik nu putu să răspundă, i se pusese un nod în gât. O strânse pe Miriam la piept, se simți una cu ea, iubit ca nimeni altul, fericit ca nimeni altul. Asta îi spunea sufletul, fiecare celulă a corpului

său. Da, așa va face. După care are să înceapă în sfârșit adevărata viață!

•

Noua situație îl făcu pe Hendrik să fie mai cerebral. Decise să nu demisioneze imediat, ci abia după ce va fi pregătit pentru acest pas.

Și avea multe de pus la punct pentru asta. După ce făcu o listă cu lucrurile pe care nu le știa, se miră cât de multe erau. Angajă un avocat și timp de trei ore acesta îi explică aspectele juridice ale proiectului său și îl ajută să își formuleze demisia cât mai bine. Avocatul îl mai sfătui să înregistreze denumirea „Alchimia bogăției" ca marcă, ceea ce Hendrik făcu prompt.

Într-o după-amiază liniștită se întreținu cu secretara care organiza seminarele la WCM. Ea se miră și se bucură în același timp de interesul pe care îl manifestă pentru munca ei, mai ales că organizarea seminarelor era doar o sarcină secundară. Îi arătă cum se planifica derularea unui seminar, când se făcea reclamă, când trimitea participanților confirmările și informațiile despre hotel, sosire și program. De fapt, i-a clarificat însemnătatea fundamentală a termenelor: termenul de retragere care trebuia negociat cu hotelul pentru cazul în care seminarul nu se putea ține, termenele-limită de înregistrare și termenele de plată pentru participanți, ca și termenele și condițiile de stornare în situația retragerii. Toți participanții trebuie să plătească înainte de scurgerea termenului de retragere și nu li se restituia nimic dacă se retrăgeau după aceea, altfel se înregistrează pierderi.

— Uau! exclamă Hendrik, care scria întruna. Acesta da seminar, ceea ce ați făcut dumneavoastră cu mine!

Secretara radia. Lauda o încurajă și ea se mobiliză și mai mult. Îi explică tot ce trebuia convenit cu hotelul: mărimea sălii, felul și numărul scaunelor, mărimea meselor, dacă hotelul punea la

dispoziție blocnotesuri și pixuri, detalii de servire, felul băuturilor, dacă se servea și o gustare, când și în ce consta aceasta, dacă la cafea se serveau și prăjituri, unde anume – chiar în sala seminarului, într-un hol ori în altă încăpere –, dacă referentul aducea documentele pentru curs și materialul de promovare al firmei ori dacă acestea erau trimise anterior la hotel.

— Înțeleg, spuse Hendrik, care se bucură că luase cu el un blocnotes mare, și nu doar niște post-it-uri. Grozav!

Nu o mai putea opri. Era nevoie de plăcuțe cu numele fiecăruia, îi explică ea, și era mai bine ca înșiși cursanții să și le scrie, deoarece în acest fel se evita problema scrierii incorecte a numelor. Referentul primea o listă cu numele, pe care nu avea voie să o distribuie, pentru protecția datelor. Dar participanții puteau fi stimulați să facă între ei schimb de adrese și numere de telefon. I-a arătat cum se făceau formularele cu aprecieri și cum arătau calculele finale ale seminarului și îi dezvălui trucuri pentru a obține zboruri ori legături avantajoase de trenuri.

Doar despre reclamă nu îi putu spune mai multe. Textele și broșurile le primise de la predecesoarea sa și le folosise în continuare. Și au fost bune.

Asta îi dădu lui Hendrik ideea să studieze materialele altor organizatori de seminare. Procură asemenea materiale ca să se inspire și să își orienteze propria reclamă. Dar și pentru a oferi ceva deosebit de ceilalți.

Pe lângă toate acestea, discuția cu secretara îl făcu să constate că în firmă zăceau ascunse adevărate tezaure de know-how. Într-o zi liniștită coborî în arhivă, o pivniță prăfuită, în care nimeni nu mai făcuse ordine de ani buni, și reuși să găsească ceea ce căuta: dosarele cu documentele primelor seminare.

Cele mai interesante erau notele făcute de Frau von Steinfeld privitoare la detalii care de-a lungul

timpului se dovediseră importante: cum se luau pauzele. Dimensiunea fontului folosit pentru folii. Necesitatea unei probe tehnice înaintea seminarului, în care trebuia să se verifice microfoanele, pupitrul vorbitorului, iluminarea încăperii și ecranelor. Notase că era bine să ai cu tine și cincisprezece metri de fir prelungitor, markere și rezerve de becuri pentru videoproiector.

Interesant, își spuse Hendrik, și notă totul.

Aceste date culese îl bine dispuseră, ba chiar îl entuziasmară. Uneori seara, înainte de a adormi, își imagina ce grozav era să fii propriul tău stăpân.

În asemenea momente abia aștepta să termine odată pregătirea.

Și să înceapă adevărata viață.

•

Era încântător să fie martor la hachițele hormonilor lui Miriam.

La scurt timp după ce îi dăduse vestea că este însărcinată, au fost să mănânce la un restaurant cam pretențios, pentru a sărbători evenimentul. Au petrecut o seară foarte frumoasă, dar când au revenit acasă, pe Miriam a apucat-o neliniștea și a început să alerge prin casă să verifice dacă toate ferestrele erau zăvorâte.

Când Hendrik a întrebat-o ce face, i-a răspuns:

— Nu știu, am avut brusc senzația că sunt urmărită.

— Scumpo, spuse el prudent, noi locuim la etajul al patrulea. De aici privim de jur-împrejur acoperișurile celorlalte case.

— Totuși, să coborâm seara jaluzelele.

Hendrik se întrebă dacă la gravide se trezea instinctul construcției cuibului și răspunse pașnic:

— Bine, le coborâm.

Ea începu să curețe toată casa mai temeinic decât până atunci, de parcă ar fi vrut să înlăture toate pericolele. Deși dimineața se simțea deseori rău.

Într-o noapte pe la ora două și jumătate, Hendrik o văzu că se ridică din pat, merge la bucătărie și după ceva timp revine.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă el neliniștit.

Miriam râse.

— Mi s-a făcut deodată poftă de ardeii murați din frigider, i-am înfulecat pe toți, închipuie-ți!

Hendrik râse.

— Cred că ești cu adevărat gravidă.

— Da, răspunse ea și se strecură lângă el. Încep să cred și eu asta.

Cum va reuși să se descurce ea cu bebelușul și cu studiile, o întrebă câteva zile mai târziu Hendrik, pentru că i se păru că evita să discute acest subiect.

— Ah, oftă ea și nu mai zise nimic.

Hendrik ridică din sprâncene:

— Ar trebui să ne gândim. Eu cred că aș putea avea grijă de copil. Din momentul în care devin independent, voi fi majoritatea timpului acasă și…

— Ce crezi, îl întrerupse ea, consideri că ar fi rău dacă aș renunța la studii?

— Să renunți? repetă el înmărmurit.

Miriam oftă din nou.

— Ah, par atât de demodată. Dar ar fi mai bine să rămân acasă cu copilul. Cel puțin la început. Ea își frecă tâmplele și adăugă: De fapt, simt că locul meu nu este la universitate. Cel puțin acum. Pentru mine este prea elitist. Eu voiam să studiez biologia, pentru a învăța ceva despre viață, dar între timp am ajuns să cred că ce vreau eu să aflu nu găsesc acolo.

Hendrik se uită la pervazul ferestrei plin cu plante în ghivece. Ei îi plăcuseră întotdeauna plantele.

— Poți face o pauză, îi propuse el, apoi vei continua studiile. În felul acesta nu îți ratezi șansele.

Ea dădu din cap absentă.

— Mai este ceva.

— Da?

— Crezi că vom putea să plecăm vreodată din oraș? Curând? La țară, la verdeață?

Hendrik râse.

— Evident. Dacă nu te mai duci la universitate și eu nu mai merg la WCM, ne putem duce unde vrem. La cât de scumpă este viața în Frankfurt, am putea face economii.

— Oh, nu la economii mă gândeam. Pur și simplu aici nu mă simt bine. Făcu un gest, ce se putea referi la locuință, la cartier sau la întreg orașul, era greu de spus. Și continuă: Nici nu știu de ce.

•

Bărbatul înalt din subsolul zugrăvit în alb făcu un semn poruncitor musafirului său, un tip vânjos, cu ochelari și cu un rânjet superior, nesuferit. Dincolo de fereastra îngustă situată sub tavan era de mult întuneric.

— Ascult.

— A fost interesant, începu musafirul. Femeia cultivă plante carnivore, știați? O colecție impresionantă. Mă pricep, credeți-mă. Iar el colecționează cărți despre cum să devii bogat, cum să ai succes în viață și chestii de-astea. Are sertarele pline cu fotocopii despre cele mai bizare subiecte. Puteți trage ce concluzii vreți de aici.

— Mai curând niciuna, ripostă tipul înalt.

— Ah, da, cei doi așteaptă un copil. În calendarul femeii sunt însemnate date pentru vizite la medic. Și o dată probabilă a nașterii, aprilie 1999.

Bărbatul înalt îi reaminti interlocutorului, cu o nerăbdare stăpânită cu greu:

— Pe mine mă interesează o anumită carte. Și dumneavoastră îmi veniți cu mâinile goale.

Celălalt ridică din umeri.

— Nu este vina mea. Unde nu este, nu pot găsi.

— Poate că nu ați căutat destul de temeinic.

— Știți bine că mie nu mi se întâmplă așa ceva. Când pătrund într-o locuință și nu găsesc ce caut înseamnă că nu este acolo ceea ce caut.

— Mulți oameni au ascunzători bine meșteșugite – în rezervorul de apă pentru closet, în spatele plintelor, lipite sub sertare, în compartimente secrete…

— Le cunosc pe toate. Și altele în afară de acestea.

— Și chiar pe etajerele pentru cărți. Poate în alte coperte.

Musafirul pufni în râs.

— Mă luați drept un ageamiu?

— Doar întreb. Ați avut suficient timp?

— Mai mult decât suficient. Au ieșit seara la masă, la Fleur de Sel, unul dintre restaurantele de top din Frankfurt. Cu stele Michelin, cu o duzină de puncte Gault Millau și așa mai departe. De acolo nu te întorci în mai puțin de patru ore.

— De unde știați asta? se miră bărbatul înalt, cu cămașă neagră. Vreau să spun de faptul că se duc acolo.

— Un microfon ascuns în bucătărie. L-am recuperat. Cunoașteți mottoul meu: nu lăsa nicio urmă. Supravegherea pe lungă durată nu este specialitatea mea.

— Bun. Bărbatul de la birou își împreună mâinile ca niște lopeți. Vreun indiciu că ar fi vândut-o?

Tipul voinic clătină din cap.

— În conturi nu apare nicio plată care să indice așa ceva. Nicio însemnare în calendarul cu întâlniri. Nicio ascunzătoare pentru bani cash în casă, cu excepția a doua bancnote de cincizeci și a câtorva de zece într-un sertar de sub telefon în hol.

— Pivniță? Mansardă?

— Am căutat, bineînțeles. Nimic.

— Hmm…

— Nu este exclus să o fi vândut pe nimic, necunoscându-i valoarea. Asta nu ar fi lăsat nicio

urmă.

Bărbatul înalt clătină din cap.

— După cum a furat cartea, îi cunoștea valoarea.

Celălalt ridică brațele.

— Dacă mi-ați fi spus cel puțin despre ce era vorba în carte…

— Asta nu are importanță. Care este posibilitatea ca să o păstreze în afara casei, într-un depozit la bancă de exemplu…

— Am verificat documentele. Frumos păstrate, clare. Niciun indiciu despre vreun seif bancar. Dacă mai are cartea, atunci aceasta este la un prieten. Am fotografiat agenda cu adrese, dar… își drese glasul: Dar asta înseamnă noi angajamente.

Bărbatul înalt îl privi inexpresiv.

— Am să mă mai gândesc.

7.

Miriam se făcea tot mai frumoasă, cel puțin așa i se părea lui Hendrik. Cu excepția faptului că pântecul îi era mai bombat, trupul ei nu suferise modificări. Dar radia ca iluminată din interior. În această perioadă făceau deseori dragoste și se doreau la fel de mult ca la început.

— Spune-mi, îl întrebă odată Miriam, cum ți se par sânii mei?

— Perfecți, răspunse Hendrik fără să exagereze.

Ea și-i cuprinse în palme și îi cercetă critic.

— Nu sunt prea mici?

— Nu, deloc. Sunt exact cum trebuie. Și privind-o neliniștit, o întrebă: De ce?

— Ah, răspunse Miriam oftând, am vorbit astăzi la telefon cu Julia. Mi-a spus că de când i-au crescut sânii, Erwin o evită. S-ar fi înstrăinat și se teme că vrea să divorțeze.

Julia era sora mai mare a lui Miriam. Avea doi fii și era căsătorită cu un profesor de gimnaziu pedant.

Hendrik se încruntă.

— Nu au discutat până acum despre asta?

— Nu știu. Nu sunt toți bărbații morți după sânii mari?

El ridică din umeri:

— Hmm… cei mai mulți sunt, cred. Dar a te uita și a dori sunt lucruri diferite.

Miriam se întinse iarăși în pat.

— Eu am considerat totdeauna că ea s-a căsătorit prea devreme. Pentru că voia să plece de acasă. Și este la fel de temătoare ca maică-mea. Mi-a spus odată că vrea să fie perfectă, pentru soțul ei. Ce idee ciudată, nu crezi?

— I-a dat vreo notă? întrebă ironic Hendrik.

Erwin Biegle era cu zece ani mai mare decât sora lui Miriam și subiectul lui preferat de discuție, cum singur recunoștea, era inflația de note bune în

școlile germane. La fiecare întâlnire de familie obișnuia să spună cuiva că nota unu trebuia dată doar pentru o lucrare desăvârșită.

Miriam nu reacționă.

— Cred că ar fi groaznic să divorțeze. Groaznic!

Îl examină cu ochii ei profunzi, verzi-albăstrui.

— Nu. Tu va trebui să mă accepți așa cum sunt.

— Bine, spuse Hendrik.

•

Dimineața, Miriam se simțea rău și deseori se plângea de oboseală. Citeau cărți despre graviditate și naștere, discutau despre numele copilului și despre educația lui. Peste tot prin casă erau împrăștiate reclame la articole pentru bebeluși, iar ei colindau raioanele pentru nou-născuți din marile magazine. Pe calendarul din bucătărie erau însemnate datele programărilor la ginecologie. Pe scurt, se petreceau o mulțime de lucruri care îl ajutau pe Hendrik să amâne cea mai importantă sarcină din proiectul lui: elaborarea materialului seminarelor. Ce voia de fapt să le spună oamenilor?

Când ajungea totuși să treacă la treabă, seara ori în weekend, se pierdea în finețurile prelucrării textului. Documentele trebuiau să arate ireproșabil! Absolut profesional! Pentru început cumpără o imprimantă-laser și un aparat de legat cu arcuri. După ce va începe și va avea succes, va apela la o tipografie.

Cu privire la conținut, se încurajase că va fi de ajuns să deschidă numeroasele cărți strânse în ani buni, pentru a avea material suficient. Era adevărat, dar exista o problemă: când în sfârșit le deschise, simți că materialul îl copleșea. Ca să scape de această senzație, făcu o mulțime de notițe și fișe și pe un panou fixă post-it-uri pe care le grupă și le schimbă între ele de mai multe ori. Până când Miriam protestă vehement.

Când le recitea după ani buni, multe cărți îi păreau însă platitudini. Autorii americani mai ales

se limitau de obicei să repete sub diverse forme îndemnuri precum: Crede în tine și totul va deveni posibil! Așa ceva nu îi era de mare folos.

În ceea ce privea materialele, Hendrik avea impresia că nu mai vedea pădurea din cauza copacilor. Parcă se rătăcise. Avea extrem de mult material, dar nicio structură, niciun plan. Nu avea niciun fir conducător! După scurt timp, petrecu din ce în ce mai puține seri printre cărți. Mereu avea altceva mai important de făcut și găsea pretexte pentru a se eschiva.

Când și când îi trecea prin cap că poate nu va face față. Poate că seminarul reușit de la Zürich fusese doar norocul începătorului, o întâmplare care nu avea nicio semnificație.

Bine că nu apucase să ia o decizie irevocabilă! Nu trebuie să demisioneze. Totul era încă posibil.

•

Sora lui Miriam și soțul ei își rezolvară problemele conjugale și le făcură o vizită. Florian și Niklas, cei doi fii ai lor, zburdaseră ca de obicei prin casă. Erwin lăudase prăjitura cu mere, „o reușită deplină, de nota zece”, iar Julia îi arătase lui Miriam cum trebuia să se maseze cu uleiul pe care i-l adusese, pentru ca după naștere să nu facă vergeturi pe burtă.

În nișa pentru prepararea ceaiului din biroul lui Hendrik se afla un calendar săptămânal, cu aforisme tâmpite. După vizită, luni-dimineață, Hendrik văzu următorul aforism: *Nu este suficient să nu ai un plan, mai trebuie să fii și incapabil să îl realizezi.*

Hendrik se opri de parcă s-ar fi lovit de un zid. O secundă, care lui i se păru nesfârșită, fu convins că cineva pusese fila acolo, pentru a râde de el și de intenția lui.

Apoi își dădu seama că nu era posibil așa ceva. La firmă, nimeni nu știa despre planurile lui. Chiar acesta era aforismul calendarului.

Coincidență.

O coincidență care îl electrocută. Încheie ziua de lucru cât mai devreme posibil, și când ajunse acasă, deschise cărțile și se hotărî să treacă la treabă. De data aceasta, imediat ce se apucă de lucru cu energie, piesele puzzle-ului se potriviră într-o imagine care se dovedi a fi o structură.

Trebuia să îi lase pe participanți să înceapă, el urmând să îi îndrume să își cerceteze singuri senzațiile, imaginația și temerile privitoare la bani, sărăcie și bogăție. Resimțiți bogăția ca pe un blestem? Ca pe o povară? Ca pe un păcat? În sinea dumneavoastră considerați sărăcia mai nobilă? Știa acest lucru din munca lui de zi cu zi, dar era un pas foarte important să îi facă pe participanți să recunoască faptul că banul devenea important – prea important, nesănătos de important – când lipsea. Niciodată gândurile nu se concentrează atât de inexorabil către bani ca atunci când nu îi ai.

Trebuia să îi convingă pe oameni să accepte să aibă bani. Să considere că era în ordine să fii bogat. Abia apoi putea să treacă la partea practică.

În acel moment voia să introducă alchimia. Firește, doar ca metaforă. Era cunoscut de toată lumea faptul că scopul alchimiei era obținerea aurului. Însă deși toți știau că așa ceva nu era posibil – cel puțin nu cu instrumentele unui alchimist medieval –, tema încă fascina, fermeca, lucru de care Hendrik voia să profite.

Dar nu știa mai multe despre alchimie și nu avea nici măcar o carte pe această temă. Căută prin librării, dar nu găsi nimic, cu atât mai puțin în biblioteca orașului. Când se interesă la un anticariat, proprietarul acestuia îi răspunse iritat:

— Am o grămadă de aiureli ezoterice, dar dacă dumneavoastră căutați cărți adevărate despre alchimie, nu pot decât să vă doresc mult succes. Acestea circulă numai între inițiați și la prețuri care vă lasă cu gura căscată.

— În acest caz am să încep cu aiurelile ezoterice.

Ajunse acasă cu un teanc de cărți prăfuite, pe care dăduse mai puțin de douăzeci de mărci, și începu imediat să le citească. Încercă să aleagă grâul de neghină. Astfel află că, alături de astrologie, alchimia aparține unei categorii a gândirii vechi care se numește tradiție hermetică. Această viziune asupra lumii pleacă de la ideea că generalul se reflectă în particular. Dar în timp ce astrologia se axa pe efectele pe care stelele le-ar avea asupra vieții oamenilor, alchimia se ocupa cu materia însăși, din care se compune totul. Ea a postulat patru elemente fundamentale – Hendrik găsi remarcabil faptul că această concepție s-a dezvoltat independent în China, India și în Grecia Antică –, respectiv focul, apa, pământul și aerul. În plus, la baza tuturor se află forțele antagonice: fierbinte/rece, ud/uscat, pozitiv/negativ, bărbătesc/femeiesc și altele.

Pe lângă acestea, a mai aflat că alchimia accepta un al cincilea element invizibil, *Quinta Essentia,* denumit și spirit universal, *Spiritus Coelestis, Clavis Philosophorum* sau *sursa inepuizabilă.*

Hendrik puse mâna pe creion. Sursa inepuizabilă? De aici se putea scoate ceva.

Noțiunea centrală a alchimiei era transmutația. Prin ea se avea în vedere în primul rând transformarea metalelor nenobile în metale nobile, dar și a stării de boală în sănătate, a bătrâneții în tinerețe sau a existenței pământești în existență celestă. Alchimistul, după cum se susținea într-o scriere medievală mucegăită, aspira să depășească limitările impuse vieții.

Foarte bine, se gândi Hendrik luându-și notițe. Una dintre limitările acestea era să nu ai bani, o limitare evidentă. Și de aici se putea scoate ceva.

Partea practică va avea în vedere trei mari teme. Prima cale către bunăstare era ca din câștig să reții mai mult, lucru cunoscut drept „economisire”. A doua cale era sporirea câștigului, adică „succesul”. Și în sfârșit a treia era investirea banilor

economisiți în așa fel încât să producă mai mulți bani, celebra „investiție”.

Acum, că realizase structura de bază, restul era ușor. Putea să conceapă un plan orar pentru două zile de seminare, să grupeze corespunzător materialul strâns și apoi să scrie. Nu avea nevoie de mai mult timp decât pierduse până să se apuce de treabă.

•

Hendrik devenea tot mai nerăbdător. Pântecul lui Miriam începea să se bombeze, proiectul lui era gata de start. Viața se pusese în mișcare, iar el abia aștepta ca schimbarea anunțată să se producă.

— Ah, Hendrik, spunea Miriam, totul merge cum trebuie. Nici iarba nu crește mai repede, dacă tragi de ea. Eu mă bucur de ea așa cum este.

— Da, recunoscu el, ai dreptate.

Dar nerăbdarea lui nu dispăru. Se apropia data la care trebuia să demisioneze. Se gândise să ia startul la începutul anului, cu prima acțiune de publicitate, ca potențialii clienți să primească scrisorile odată cu poșta de Anul Nou. Era în interesul lui ca un număr cât mai mare să fie dispuși să își pună în practică planurile pentru anul 1999.

Și-a arhivat adresele pentru această acțiune în calculator. O graficiană i-a făcut pliantele și i-a procurat hârtia colorată pentru scrisori, pe care el avea să imprime antetul personalizat. Apoi a găsit o tipografie cu oameni tineri, și ei la început de drum, care lucrau bine și aveau prețuri rezonabile. A făcut rezervări pentru trei seminare în trei hoteluri: primul seminar în martie, al doilea în aprilie, al treilea în mai. La primele înscrieri oferea și o reducere atractivă.

Când își anunță demisia, cu inima bătând să îi sară din piept și cu mâinile transpirate, șeful său fu de-a dreptul șocat. De ce? Și unde voia să se ducă în aceste vremuri tulburi? Îi oferi și o mărire semnificativă de salariu!

Hendrik se enervă. Ar fi putut să aibă un salariu așa de mare mai înainte, dacă ar fi pus puțină presiune?

Poate că nu era cel mai potrivit să țină seminare despre bogăție și succes.

Dar zarurile fuseseră aruncate, nu mai exista cale de întoarcere. Mai avea câteva zile de concediu, pe care le folosi ca să pregătească primul seminar. Miriam, gravidă și mai frumoasă ca oricând, îl ajuta. Masa din camera de zi era doldora de pliante. Le îndoiau, le introduceau în plicuri și le timbrau. Sute în fiecare seară și păreau că nu se mai termină. La sfârșit le sortară după niște reguli complicate, ceea ce le luă și mai mult timp. Însă după Crăciun totul era gata, Hendrik se duse la poștă cu un sac imens.

Un funcționar prost dispus deschise sacul, verifică plicurile și mormăi:

— OK.

Apoi sacul dispăru duduind într-o cutie cenușie din plastic.

Cât de puțin festiv se desfășoară această operațiune, își spuse în gând Hendrik.

Respiră adânc când ieși în aerul rece al iernii. Gata începea o nouă etapă a vieții lui.

Adevărata viață.

Inițial nu s-a întâmplat nimic. Pentru seminarul din martie nu sosi nicio solicitare și Hendrik trebui să îl anuleze. Își spuse că poate îl fixase prea devreme.

De al doilea seminar, din aprilie, s-au interesat câțiva oameni, dar numai atât. Și acest seminar a fost anulat.

Dar pentru al treilea seminar, cel din mai, s-au făcut înscrieri. Încet, dar constant. Exact cu o zi înaintea termenului final de înscriere, de la sfârșitul lui martie, s-au anunțat încă doi participanți. Numărul minim de cursanți fusese astfel depășit!

Lui Hendrik i s-a ridicat o piatră de pe inimă.

— În sfârșit, îi spuse el lui Miriam. Am început.

•

Dar au început, de fapt, cu o naștere. La nici două săptămâni, în a doua duminică din aprilie, seara, au început durerile. Hendrik a chemat un taxi și au mers în spital.

A petrecut ore întregi plimbându-se în sus și în jos pe coridoarele albe, ore în care s-a simțit în afara timpului. Sala de nașteri i se părea o altă lume, inundată de lumină, o lume în afara celei pe care o cunoștea. Tot ce putea să facă era să o țină de mână pe Miriam și să îi șteargă transpirația de pe frunte, în timp ce ea gemea și țipa. În jurul lor roiau moașe și doctori, afișând un calm profesional, o ancoră într-o furtună clocotitoare.

După care a apărut pe lume o ființă micuță, mânjită cu sânge, o fetiță. Nu țipa, doar căsca și îl cerceta pe Hendrik – era sigur de asta – foarte atentă, cu o privire minunată. Apoi, când medicul o luă, Hendrik își dădu seama că propriii obraji erau uzi.

— Are nasul tău, îi spuse Miriam mai târziu, când stăteau toți trei în salon.

Vocea îi era epuizată și răgușită, dar ea era fericită, și în acea clipă Hendrik o iubi mai mult decât oricând.

— Da, răspunse el, are nasul-Busske. Sărmanul copil.

Miriam zâmbi:

— Este frumoasă, nu-i așa?

— Este cel mai frumos copil din lume, o asigură Hendrik, și vorbea serios.

El părăsi spitalul dimineața devreme. O ceață fină pusese stăpânire pe străzi, se auzea zgomotul circulației, mirosea a gaze de eșapament și a gunoi. Era o dimineață de luni cât se poate de normală, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

Hendrik își văzu de drum. Mergea pe jos, deoarece simțea că trebuia să facă mișcare, pentru că pur și simplu nu putea să urce într-un tramvai.

Acum avea nevoie să simtă sub picioare, la fiecare pas, asfaltul umed.

La un moment dat își dădu seama că va merge pe jos până acasă, un marș de câțiva kilometri. Și ce dacă? Nu dormise toată noaptea, era răvășit, era fericit și bine dispus, obosit mort, dar înaripat și buimac. Cu siguranță de acum totul va fi altfel, în sfârșit, în sfârșit.

Când ajunse acasă rebegit văzu că poștașul trecuse pe acolo. În cutia poștală se aflau patru scrisori de retragere de la seminar. Cu regrete, păreri de rău, pentru că intervenise ceva.

Când înțelese ce însemna asta parcă primi o lovitură în stomac: trebuia să anuleze și al treilea seminar.

•

— Și dacă totuși îl ții? îi propuse Miriam a doua zi, după ce îi povesti totul. Cred că pierderile nu vor fi chiar atât de mari. Cel puțin ar fi un început.

La asta se gândise și Hendrik. Cu o zi înainte se prăbușise pe canapea, cu scrisorile în mână, și dormise până după-amiaza, la ora cinci. Apoi se tot gândise, dar nu hotărâse ce va face.

— Dar cum ar arăta un seminar cu doar opt participanți?

— Va fi un seminar foarte intim. Să îți pună la dispoziție cea mai mică sală, cea cu masa rotundă. Va fi ca un cerc exclusivist.

Hendrik coborî privirea.

— Poate că a fost o idee proastă. Câte mii de scrisori am trimis noi? Și nici măcar unsprezece participanți!

Trebuia să se gândească la situația contului, la faptul că acesta se micșora de la lună la lună. Ca și numărul monedelor din aur, din care vindea mereu câte una. Și tocmai acum prețul aurului atingea cote uluitor de mici.

Mai bine nu se gândea la așa ceva, pentru că îl cuprindea panica. Oare singura soluție rezonabilă nu era să pună capăt acestei povești? Să capituleze

și să se refugieze sub umbrela salvatoare a unei slujbe?

Dacă își mai găsea vreuna.

— Herr Busske, acesta nu este modul de a gândi pe care dumneavoastră vreți să îl impuneți oamenilor, interveni ironic Miriam.

El ridică privirea:

— Poftim?

— Urmați-vă pasiunea. Rezistați! Obstacolele fac parte din joc. Vă testează hotărârea. Trebuie să fiți primul care crede în dumneavoastră, cită ea din materialele lui pentru seminar, pe care i le corectase.

Hendrik își dădu ochii peste cap:

— Da, da, numai asta nu aveam nevoie să aud.

— Firește, ripostă ea și râse zgomotos.

Ceea ce i se păru curată batjocură. Totodată o parte din el găsi această reacție ca foarte interesantă: exact așa s-ar simți un participant la seminar care suferise mai multe lovituri descurajante, nu?

Poate că trebuia să formuleze totul altfel.

— Vreți să deveniți din aur în interior? continuă Miriam cu simulată satisfacție răutăcioasă. Lăsați-vă pătruns de strălucirea interioară a aurului dumneavoastră, aveți încredere în transmutația ce se va realiza imediat ce această strălucire…

Hendrik o reduse la tăcere cu un sărut.

— OK. Mai bine spune-mi când vă dă drumul acasă.

— Probabil poimâine, așa zice medicul. Ea zâmbi și adăugă: Bucură-te. Va fi ultima ta zi liniștită pentru o lungă perioadă. Micuța noastră poate fi foarte gălăgioasă. Ar trebui să o botezăm Decibela.

— Cred că mie îmi place mai mult Pia, opină Hendrik.

— Bine. M-ai convins.

Acasă, se mai gândi la spusele lui Miriam. Își imaginase cum s-ar putea face exercițiul cu „aurul

interior”, dar nu îl testase.

Poate că ar trebui să o facă. Fie numai pentru a se pune în pielea participanților, în cazul în care va avea loc vreodată un seminar despre alchimia bogăției.

Și când, dacă nu acum? Așa că Hendrik închise ochii și își imagină că devine din aur în interior, că scapă de temeri, de amintirile suferințelor, că în interiorul lui răsare o lumină aurie.

Un exercițiu tâmpit, își spuse ulterior.

Și desigur că fu doar o coincidență faptul că după câteva ore sună telefonul și recunoscu imediat vocea lui Karl Windauer!

— Herr Busske! tună aceasta în receptor. Ce faceți? Tocmai am văzut la un partener de afaceri pliantul dumneavoastră. Alchimia bogăției! Grozav! Deci ați îndrăznit… Dar de ce nu mi-ați spus și mie?

Da, de ce nu? Hendrik uitase complet de el. Pe unde o fi pus bilețelul cu adresa lui Windauer?

— Eh, zise stingherit Hendrik, dumneavoastră ați participat deja la seminarul meu…

— Da, și a fost nemaipomenit! Mulțumită sfaturilor dumneavoastră mi-am mărit între timp averea de cinci ori, imaginați-vă! De cinci ori! Senzațional.

Hendrik înghiți în sec. Se părea că alții se pricepeau să folosească ceea ce îi învăța el, mult mai bine decât el însuși.

— Mă bucur să aud asta, spuse fără putere.

— La Zürich a fost însă doar o mostră, continuă entuziasmat Windauer. Evident că acum vreau să cunosc întregul program. Spuneți-mi, Herr Busske, termenul-limită de înscriere pentru seminarul din mai a trecut? Ce ziceți, ați putea face o excepție pentru mine?

— Hmm… ar mai fi locuri libere, testă terenul prudent Hendrik.

— Grozav! se bucură Windauer. Spuneați „locuri”. Asta înseamnă că sunt mai multe?

— S-ar putea, zise Hendrik, care deși nu simțea în interior nicio strălucire aurie, sesiza o vagă scânteiere de speranță. Ar trebui să mă interesez la hotel. Este un hotel relativ mic.

— Îmi pun nădejdea în dumneavoastră. Știți, am mai multe cunoștințe care ar avea neapărat nevoie de acest seminar. Le pun pistolul în piept, le dau o copie a pliantului dumneavoastră și aștept să îmi spuneți dacă se mai pot înscrie. OK?

— OK, răspunse Hendrik complet depășit.

Chiar din aceeași seară începură să curgă faxurile. Și a doua zi a înștiințat oamenii că au fost înscriși. Când Hendrik își aduse acasă copilul și pe Miriam, stabilise că cel de al treilea seminar va avea loc, și anume cu douăzeci și cinci de participanți. Atât sala, cât și camerele hotelului vor fi ocupate.

•

Hendrik păși în sală plin de entuziasm. Se simțea cam ciudat povestindu-le oamenilor despre Hermes Trismegistus, Albertus Magnus și Nicolas Flamel, despre transmutații, sublimare și extracție și despre cele patru elemente, dar aceștia îi sorbeau cuvintele de pe buze, dădeau din cap, găseau totul convingător, fascinant, ba chiar „deschizător de noi perspective”, cum se exprimă o femeie în pauza pentru cafea.

S-a bâlbâit puțin doar când a vorbit despre caracteristicile aurului: despre puritatea acestuia, despre faptul că nu este atacat de niciun acid, cu excepția *aqua regia*. În acel moment a fost întrerupt de un cursant:

— Scuzați-mă, Herr Busske, acest lucru nu este adevărat. În laboratorul nostru cercetăm obiecte descoperite de arheologi. Printre ele se află deseori monede și alte obiecte din aur. Realitatea este că aurul poate fi atacat și de acizii humici, care apar în mod natural în solurile cu humus, turbă și altele. Iar monedele din aur care au stat mult timp în pământ nu strălucesc ca la început.

Hendrik își reținu respirația și își văzu seminarul eșuând în mod rușinos. Dar o scoase oarecum la capăt și cel care intervenise se scuză că nu a vrut să facă pe deșteptul, seminarul continuând fără ca buna dispoziție să fi avut de suferit cumva.

În timpul cinei, un alt participant puse pe masă o carte.

— O am de la bunicul meu. Sunt legende și mituri puțin cunoscute. Într-una dintre ele apare un alchimist. Dacă vă interesează…

— Sigur că da, răspunse Hendrik, care după această primă zi a seminarului era ametit de succes și plin de bunăvoință.

Tânărul Teichmann, Dirk Teichmann după cum reținuse Hendrik, îi întinse o carte foarte veche, legată în pânză verde, pe al cărei cotor scria: *Mituri și legende din Boemia și Moravia.*

— Pagina 159.

Hendrik deschise cartea la pagina indicată și citi.

Și înlemni. Nu îi venea să creadă. Avea impresia că cineva îi turnase în cap o găleată cu apă rece ca gheața.

— Aș putea să îi fac o copie?

8.

Pâinea și moartea

Pe vremea când în Boemia era rege Johann, denumit și „regele venetic”, în Kremsiger Land, la minele de argint, trăia o fată, care fusese dată ca servitoare la un brutar, de către tatăl ei, un țăran care din cauza recoltelor proaste ajunsese atât de îndatorat, încât nu își mai putea hrăni copiii. Aceasta era pusă la muncile cele mai grele, să măture odăile, să spele rufele, să dea de mâncare la câini și la porci, toate acestea pentru o simbrie de nimic. În fiecare seară era nevoită să parcurgă drumul lung spre casă, trecând printr-o pădure mare, și îi era îngrozitor de teamă, deoarece se spunea că pădurea era plină de răufăcători și de animale sălbatice.

Într-o zi îi ieși în cale un bărbat uriaș, care purta o haină lungă și grea din piele, și care era atât de păros, încât părea mai degrabă un urs îmbrăcat decât un om. Fata se sperie de moarte și deși ar fi vrut să fugă, din cauza fricii, nu se putu clinti din loc.

— Cum te cheamă? o întrebă bărbatul.

— Lenka, răspunse fata.

— Ești plină de făină. Ești servitoarea brutarului, nu-i așa?

Fata confirmă. Avea la ea o pâine dată de brutar, care nu era un om rău. O ținea într-o legătură trecută peste un umăr.

— Arată-mi ce ai în legătura aceea, îi ceru uriașul.

De frică, Lenka se supuse și bărbatul văzu pâinea. Ea se gândi că i-o va lua cu forța, dar acesta îi zise:

— Vinde-mi-o, mi-e tare foame. Îți dau pe ea un ban din aur.

Și îi arătă o monedă ce strălucea precum aurul.

— Pâinea este pentru părinții și frații mei, spuse Lenka. Nu vi-o pot da.

Bărbatul nu o luă în seamă și îi vârî în mână moneda din aur.

— Du-te cu ea la zarafii de la minele de argint și schimb-o în monede de aramă. Cu acestea poți cumpăra mai multe pâini decât poate mânca toată familia ta. Mâine te voi aștepta tot aici și îmi vei aduce altă pâine. Dacă vei face asta zilnic, peste o săptămână îți dau altă monedă, și tot așa mereu.

Mirată, Lenka îl întrebă:

— Dar dacă aveți atât de mult aur, de ce nu vă duceți la brutar, să vă cumpărați singur pâine?

— Pentru că nu trebuie să mă vadă nimeni și nu trebuie să știe nimeni că sunt aici. Apoi o amenință: Să nu scoți vreo vorbă despre mine, că altfel nu o să îți fie bine!

Apoi smulse pâinea din mâna fetei și dispăru în tufișuri.

Lenka plecă mai departe hotărâtă să nu povestească nimănui despre acest bărbat și nici despre banul de aur pe care îl primise.

Când ajunse acasă, mama ei observă firimiturile și urmele de făină din legătura din pânză și o întrebă:

— Ți-a dat brutarul vreo pâine?

Lenka nu putu să mintă și răspunse:

— Da, dar în pădure m-a atacat un câine flămând și mi-a mâncat-o.

Mama o bătu, ca altă dată să fie mai atentă. O încasă și de la tatăl ei, care nu o iubea și care ar fi schimbat-o oricând pe o capră. Atunci Lenka se gândi că făcuse bine că nu spusese nimic despre banul din aur, pe care îl ascunse în pieptar.

A doua zi, așa cum îi spusese bărbatul, se duse la un zaraf de la mină, ca să schimbe banul din aur pe monede de aramă. Când văzu fata îmbrăcată în haine ponosite, cu un ban de aur în mână, zaraful o privi cu neîncredere, o întrebă de unde îl are, bănuind că îl furase.

— A fost al bunicii mele, răspunse Lenka. Se trăgea dintr-o familie bogată și înainte de a muri m-a binecuvântat în numele Sfintei Fecioare și mi-a dăruit banul, poate într-o zi o să îmi salvez familia dintr-o mare nevoie.

Își pregătise acest răspuns, pentru că se gândise că va fi întrebată de unde avea banul și nu putea spune adevărul.

Zaraful, care își făcuse inițial planul că va face o afacere bună, pentru că o țărăncuță proastă nu știa ce valoare are o monedă din aur și o să îi dea în schimb un pumn de mărunțiș, nu o mai înșelă și îi dădu un săculeț plin de helleri și pfenigi, exact atâtea monede din cupru cât făcea banul din aur.

Însă Lenka știa că a doua oară nu va mai putea veni la el, pentru că omul și-ar fi dat seama că îl mințise, și nu se va duce nici la alt zaraf, pentru că aceștia discutau între ei despre clienții și afacerile lor.

În ziua aceea îl rugă pe brutar să îi dea una dintre pâinile rămase și vru să îi plătească, dar acesta nu acceptă.

— De acum înainte vei primi în fiecare seară o pâine dintre cele rămase, să o duci acasă, dar vezi să nu te vadă nimeni și să nu îi spui nimic soției mele.

Nevasta lui era o femeie rea, arțăgoasă, cu ochii după bani ca dracul după suflete.

Când trecu prin pădure îl întâlni iarăși pe bărbatul cel înalt, căruia îi dădu pâinea și tot așa în fiecare seară, iar după o săptămână acesta își ținu promisiunea și îi mai dădu o monedă din aur. De fiecare dată fata își scutura legătura cu grijă și o curăța de urmele de făină, înainte de a ajunge acasă. Săculețul cu monede îl îngropase într-un loc secret, astfel că mama ei nu prinse nimic de veste.

După o vreme, bărbatul se sătură să o aștepte pe Lenka în fiecare seară în drum și îi arătă calea către coliba lui, ascunsă în adâncul pădurii, ca să nu o găsească nimeni. Îi spuse să aducă acolo

pâinile și să le lase într-o cutie în fața ușii. Tot acolo va găsi și moneda din aur ce i se cuvenea pentru fiecare săptămână. Dar să nu intre în colibă și să nu discute cu nimeni.

Lenka promise că așa va face și se ținu de cuvânt. Pe bărbat nu îl mai văzu la față. Punea pâinea în cutie și după o săptămână găsea acolo moneda de aur.

Din colibă răzbăteau zgomote atât de sinistre, încât fata nu ar fi intrat nici pentru tot aurul din lume.

Seara, când se ducea la culcare, Lenka pipăia banii de aur din legătură și își imagina cum într-o zi, când va crește, va pleca într-un oraș mare, cel mai bine la Praga, pentru a trăi acolo din aurul ei, ca femeie bogată. Se gândea să-și cumpere o casă și haine frumoase, și să mănânce tot ce își dorea, apoi adormea.

Singurul din familie care o iubea pe Lenka era fratele ei Janek, care simțea că aceasta începuse să se schimbe. Dar când o întreba ce mai era pe la brutărie, ea îi răspundea: „Ca în fiecare zi”, pentru că nu voia să își trădeze taina. Și când o întreba dacă avea de muncă mai mult sau mai puțin decât înainte, îi răspundea: „Ca până acum”, deși munca era tot mai dificilă, iar ea, tot mai obosită. Dar nu mărturisea acest lucru.

Janek bănuia că ea avea un iubit, cu care se întâlnea pe ascuns, însă pentru că tatăl îl punea mereu la treabă, fie la câmp, fie în gospodărie, nu o putea urmări, cum ar fi vrut. Dar părinților nu le împărtăși bănuiala lui, pentru că aceștia ar fi bătut-o pe sora lui.

După câteva săptămâni de când aducea bărbatului pâine, acesta a întrebat-o dacă se ducea la zarafi, așa cum îi spusese el. Pentru că se mira că Lenka mai purta hainele cele vechi.

— Eu sunt fată și nu pot să fac ce vreau eu, răspunsese ea, care între timp nu se mai temea de bărbat, doar se rușina de el. Dacă tatăl meu află că

am bani, mi-i ia și nimeni nu îl va condamna, pentru că el este tatăl meu și eu îi aparțin.

— Și ce faci cu aurul pe care ți-l dau?

— Îl păstrez pentru mai târziu, a răspuns fata.

Bărbatul clătină din capul lui mare și bărbos.

— Nu poți face asta. Aurul trebuie să treacă prin multe mâini, să circule, altfel aduce nenorocire.

Dar ea nu avea ce face cu aurul, decât să îl ascundă, și făcu asta și în continuare.

Însă munca la brutar devenea din zi de zi tot mai grea. Era din ce în ce mai palidă și uneori i se părea că nu mai poate nici să respire. Într-o dimineață începu să sângereze și mama ei îi spuse să stea în pat până se face bine.

Janek se fofila des de la muncă, pentru a o îngriji pe sora lui. Îi aducea mâncare, apă, îi ștergea sudoarea și promitea să se roage pentru ea când se va duce la biserică. Lenka își dădu seama că era foarte bolnavă și că nu va mai putea să plece la Praga ca o femeie bogată, așa că îi povesti fratelui despre bărbatul din pădure, la care îi ducea zilnic pâine. Îi dădu acestuia și toate monedele de aur, punându-l să promită că nu le va păstra.

— Mi-a spus că dacă le păstrezi, atragi nenorocirea și a avut dreptate.

Acestea au fost ultimele ei cuvinte. Abia apucă să le rostească, închise ochii și muri.

Fratele ei fu îngrozit de cele auzite și se înfioră uitându-se la aur. Dar simțea o dorință arzătoare de a avea cele treizeci de monede, dându-și seama ce avere nemărginită reprezentau. Știa că acești bani îl vor face cel mai bogat om din împrejurimi. Așa că puse monedele într-o pungă din piele, pe care o ascunse înainte de a-i anunța pe părinți de moartea Lenkăi.

Curând după înmormântarea surorii lui, Janek scoase punga din ascunzătoare. Între timp se convinsese că nu din cauza aurului murise Lenka, ci din cauza muncii de la brutar. Cu siguranță, un om care dădea pe șapte pâini o monedă de aur avea

legături cu diavolul, se gândi Janek, așa că se hotărî să ducă aurul la biserică, îl va stropi cu apă sfințită și va vedea dacă se înnegrește, cum auzise că se întâmplă.

Dar când intră în biserică și scoase monedele din aur pentru a le stropi, pe fundul pungii văzu o lacrimă argintie, o adevărată lacrimă a diavolului! I se făcu frică și aruncă monedele, care se risipiră cu zgomot prin biserica goală. Apoi o luă la fugă cât îl ținură picioarele.

Dar voia să știe ce se întâmplase cu sora lui, așa că cercetă cu mare atenție drumul pe care ea îl parcurgea zilnic. Pe o tufă găsi fire de păr ale acesteia și ațe din rochia ei și astfel descoperi poteca secretă ce se pierdea în desișul pădurii.

Descoperi o colibă cu un coș uriaș, din care ieșeau vălătuci de fum. Pereții erau plini de grămezi enorme de lemne și prin ei răzbătea o căldură mai puternică decât răspândea vatra brutarului. În spatele colibei, Janek dădu de un bărbat cât un urs, care spărgea lemne cu un topor enorm. Nu putea fi altul decât cel descris de sora sa, dar îi strigă:

— Sunteți bărbatul căruia sora mea îi aducea pâine?

Își strânse pumnul în buzunar, dar nu spera să îi poată da bărbatului mai mult de o lovitură.

— Nu știu dacă era sora ta, îi răspunse omul despicând o bucată de lemn.

— Este moartă, îi strigă Janek.

Bărbatul se opri, puse toporul pe bucata de lemn, îl privi cercetător pe tânăr și apoi îi spuse:

— Deci ea a păstrat totuși monedele, așa-i?

— Da. Erau treizeci.

— I-am spus că aurul trebuie să circule. Trebuie să meargă din mână în mână. Nu trebuie păstrat și atunci o să fie bine. Cel care îl păstrează va pieri.

Pe Janek îl cuprinse o furie turbată, l-ar fi omorât pe loc pe bărbat, doar că nu știa cum, pentru că omul era mult mai înalt și mai puternic

decât el, iar cuțitul pe care îl purta la brâu nu îi era de mare ajutor. Pentru a-și ascunde frica, se răsti la el:

— Ești în cârdășie cu diavolul, nu-i așa?

Bărbatul râse și îl întrebă:

— Îți este frică de diavol?

Atunci Janek făcu un salt înapoi, scoase cuțitul și strigă:

— Nu îmi este frică de nimeni. Nici măcar de dumneavoastră!

Bărbatul râse din nou:

— Cum te numești, tinere?

— Janek.

— Așadar Janek, zise bărbatul, ținând în mână uriașul topor. Să îți spun și eu cum mă numesc. Mă cheamă Mengedder și sunt alchimist. Știi ce este asta?

Janek nu știa să scrie și să citească, dar ciulea totdeauna urechile când se ducea la târg cu tatăl lui și aflase astfel multe lucruri pe care alții nu le știau.

— Știu foarte bine, ripostă el nevoind să treacă drept un prostănac. Alchimiștii sunt oameni care caută piatra filosofală, ca să facă aur.

În clipa în care rostea aceste cuvinte îl cuprinse groaza, pentru că începu să înțeleagă.

Bărbatul clătină din cap satisfăcut.

— Așa este. Doar că eu nu caut piatra filosofală, eu o am. Și nu încerc să fac aur, ci chiar fac aur. Am atât de mult aur, că nu mai știu unde să-l pun.

În timp ce vorbea, scoase din buzunar un pumn de taleri de aur, pe care îi aruncă indiferent pe pământ în fața lui Janek.

La aceste cuvinte și la vederea aurului risipit în praf, lui Janek i se păru că lumea se întoarce cu susul în jos. Culorile pădurii părură că se schimbă, verdele frunzelor se făcu mai verde, cenușiul și maroul arborilor deveniră mai întunecate și un sentiment înfiorător îi pătrunse în suflet, sentiment pe care nu îl mai cunoscuse.

— Dacă aveți atât de mult aur, de ce ne aduceți nouă nenorocire? De ce nu vă duceți la Praga, ca să trăiți ca un om bogat?

— Pentru că acolo nu pot să fac aur. Plus că trebuie să fiu aici, lângă minele de argint. Aici se găsește argint dur, din care se separă mai întâi argintul și apoi metalul fluid numit mercur. Pentru mineri este un reziduu. Dar eu fac aur din el.

Cuvintele bărbatului sunară dulce în urechile lui Janek și îl ispitiră irezistibil. Își dădu seama că va trebui să apeleze la toate puterile lui pentru a rezista în fața alchimistului.

— Spuneți că aveți atât de mult aur, că nu știți unde să îl mai puneți. De ce faceți și mai mult?

— Pentru că eu nu caut aur, ci altceva infinit mai valoros, răspunse bărbatul.

— Ce? se miră Janek, care știa că aurul era cel mai valoros dintre toate lucrurile.

— Privește-mă, îi ceru Mengedder, ce vârstă îmi dai?

Pe Janek îl surprinse întrebarea, dar îl privi și răspunse că ar fi de aceeași vârstă cu tatăl lui, care are treizeci și patru de ani. Sau este puțin mai tânăr.

— Atunci vezi ce vreau să spun, zise Mengedder, pe care răspunsul îl înveseli. De fapt am șaizeci și cinci de ani.

— Șaizeci și cinci? strigă Janek neîncrezător.

— Sunt născut în anul în care a murit regele Konrad, ultimul dintre Staufeni, spuse Mengedder. Eram tânăr când regele Rudolf de Habsburg l-a învins la Marchfeld pe regele Ottokar al Boemiei. Iar acum, după aproape o jumătate de secol, sunt încă tânăr. Pentru că munca aceasta cu piatra te menține tânăr. Piatra te umple cu energia ei, atât timp cât o slujești, și te ferește de boli și de moarte. Până acum nu am găsit alt mod de a o sluji, decât acela de a face aur.

Janek nu putea să scoată o vorbă de uimire. Pe de o parte simțea că trebuie să fugă de acest om,

dar pe de altă parte nutrea o dorință nebună să afle mai mult, o dorință ce i se infiltra periculos în suflet, mai puternică decât el, așa că rămase pe loc.

Mengedder văzu că îl ademenea pe tânăr și zise:

— Eu aș avea nevoie de un ucenic, un ajutor la treburile mai grele. Faptul că mi-ai descoperit ascunzătoarea dovedește că ești isteț, că nu ești prost. Iar de vei încerca să mă ataci cu amărâtul tău de cuțit, am să îți rup mâna și am să te alung ca pe un câine râios. Sau poate devii ucenicul meu și mi te alături. Bărbatul zâmbi, apoi adăugă: Tu hotărăști. Ori vrei să preiei gospodăria tatălui tău și să îți câștigi pâinea cu sudoarea frunții, ca el?

Janek își dădu seama cu groază că această viață pe care până atunci o văzuse ca propria soartă îi părea brusc de neimaginat. Așa îi blestemase sufletul lăcomia după aur la patul de moarte al surorii lui.

Uită de spaimă, ca și cum nu ar fi nutrit-o niciodată, pentru că era ademenit de perspectiva de a fi părtaș la același mister ca acest bărbat, și cuțitul îi căzu din mână.

Îi ceru alchimistului să îl lase să se mai ducă o dată la mormântul surorii sale, pentru a-și lua adio, după care va intra în slujba lui. Bărbatul îi dădu voie, dar îi ceru să nu sufle nimănui vreo vorbă despre aceste lucruri. Janek jură că așa va face, dar pe drum către mormântul Lenkăi întâlni un prieten vechi, căruia îi povesti totul, prietenul jurând la rândul lui că nu va povesti mai departe.

Prietenul nu își ținu jurământul și se duse la confesional și spuse tot. Preotul îl înștiință pe episcop și curând în localitate sosiră călăreți care îl căutară pe Mengedder. Aceștia descoperiră coliba lui goală și trebuiră să se mulțumească doar cu spusele unora, care văzuseră un bărbat înalt, cu un tânăr, călătorind într-o căruță, ce se îndreptau către est, dar nimeni nu știa încotro. Unul credea că spre Silezia, altul, spre Lituania, iar un al treilea susținea că se îndreptau spre Estonia. De fapt,

alchimistul și ucenicul lui nu au mai fost văzuți și se prea poate ca în cele din urmă diavolul să le fi luat sufletele.

9.

Când se întoarse acasă, Hendrik era complet răvășit din cauza acestei povești, a acestei legende, pentru că asta era de fapt. A doua parte a seminarului îl epuizase, în cap răsunându-i necontenit acest nume: Mengedder… Mengedder… Mengedder…

Ajunse târziu, Miriam și bebelușul dormeau. Hendrik scoase copiile și le mai citi o dată. Numele acesta nu avea cum să fie o coincidență.

Nu putea să scape de impresia că în spatele întregii povești era mai mult decât îi spusese Adalbert. De altfel, se și îndoia de faptul că fratele lui fusese partenerul potrivit de discuție.

Și îl mai enervau și marotele acestuia. Adalbert închiriase din anii studenției o cameră la doi bătrâni, soț și soție, din Geneva, unde nu avea telefon, ci doar fax. Pentru că soneria unui telefon l-ar deranja din sacra lui concentrare asupra unei importante probleme de fizică! Teoretic, putea suna proprietarii casei, dar aceștia vorbeau doar franceza. La biroul lui de la CERN, Adalbert își închidea telefonul, ceea ce nu era un lucru neobișnuit, pentru că acolo primea doar e-mailuri. Dacă i-ar fi trimis un e-mail, l-ar fi auzit peste o săptămână, așa că prefera să îi trimită un fax. Cu rugămintea de a fi sunat, ca întotdeauna.

Și Adalbert l-a sunat luni seara.

— Ce este? îl întrebă acesta cu tonul lui extrem de plictisit.

Hendrik îl ignoră și îi relată noua lui descoperire: cartea cu legenda lui Mengedder.

— Hmm…, făcu deloc impresionat Adalbert. Eu cred că ar trebui să te hotărăști până unde vrei să mergi cu prostia asta cu alchimia. Dacă ai de gând să strângi un teanc de scrieri de felul ăsta, sper că nu intenționezi să mă suni pentru fiecare.

— Acum mă interesează doar această legendă, ripostă Hendrik. Pentru că are legătură cu cealaltă, pe care ți-am arătat-o.

— Da, și? Autorul acela necunoscut a scris mai multe povești, nu doar una. Ce ți se pare neobișnuit? Din câte știu eu, scriitorii fac așa ceva.

— Și dacă acestea sunt niște legende care au un sâmbure de adevăr? insistă Hendrik. Ca…

— Știu, Troia, îl întrerupse Adalbert. Să îți zic de acum înainte Heinrich?

— Am răsfoit-o astăzi, continuă Hendrik mai repede, pentru că avea senzația că răbdarea fratelui său era pe sfârșite. Acest argint dur amintit în text există în realitate, este o combinație de argint și mercur. Ag_2Hg_3, cred eu. Este vorba despre un mineral fărâmicios denumit și landsbergit. Se exploatează în Munții Metaliferi și este cunoscut din secolul al XII-lea. A existat și un rege cu numele Johann al Boemiei. A fost încoronat la 1311, dar provenea din Luxemburg și, potrivit Wikipedia, i se spunea într-adevăr „regele venetic”.

Adalbert oftă.

— Da, da, bine. Trimite-o, o să văd eu. Și ai putea să încetezi să îmi mai expediezi pliante. Au ajuns.

— Am vrut doar să știi că eu…

— Între timp am aflat.

A doua zi, Hendrik a făcut cópii după ambele povești, cea din cartea furată și cea nouă, le-a introdus într-un plic gros și le-a expediat. Dar a părăsit poșta cu senzația apăsătoare că nu le trimisese cui trebuia.

I se părea că soarta îi pusese în mâini ceva cu adevărat, dar cu adevărat măreț.

Și că el făcuse mult prea puțin pentru acest ceva.

•

Karl Windauer îl sună din nou entuziasmat.

— Ce seminar formidabil! tună el în receptor, la urechea lui Hendrik, care o ținea în brațe pe Pia,

care adormise liniștită. Ați depășit cele mai îndrăznețe așteptări ale mele, Herr Busske. Sunteți un geniu, nici nu pot spune altfel!

Era clar că acest om îi devenise fan.

— Ascultați-mă pe mine, trebuie să faceți mai multă agitație, continuă Windauer. Scrieți o carte! Neapărat. Dați interviuri! Apăreți la televizor cât mai curând posibil. Vă pot mijloci niște legături, dacă vreți.

Desigur că Hendrik voia. Dar ideea unei cărți îi repugna. Conceperea materialelor pentru seminar fusese un chin. Și nu scrisese decât cel mult optzeci de pagini.

— Și în orice caz, trimiteți-mi un teanc de pliante. Le împart oamenilor, bazați-vă pe mine!

Avea dreptate: trebuia să profite de acest start reușit. Hendrik negocie alte seminare cu hotelurile, tipări pliante și îi trimise imediat lui Windauer o cutie întreagă. Iar cererea crescu simțitor, sosiră îmbucurător de multe înscrieri pentru toate seminarele planificate.

De la Adalbert nu primi nicio veste.

Totuși, noua afacere a lui Hendrik avea încă baze financiare șubrede. De aceea hotărî să înceapă încă un proiect, să editeze o publicație bursieră.

La WCM erau abonați la câteva astfel de publicații. De câte ori îi cădea una în mână era uimit de costul ei. O firmă elvețiană tipărea o publicație săptămânală al cărei abonament costa câteva mii de franci pe an. Alte publicații americane erau și mai scumpe, dar toate aveau clienții lor. Deviza părea să fie „cu cât mai scump, cu atât mai bine”.

Ideea îi venise când găsise o ofertă de închiriere a o jumătate de milion de adrese aproape pe nimic. Reclama prin e-mail era controversată, pentru că exista tendința de ocolire a legii, de aici și prețul mic. În mod normal oamenii reacționau mai puțin la reclama prin e-mail decât la cea prin scrisori,

dar, pe de altă parte, trimiterea mail-urilor costa foarte puțin. Merita totuși să încerce.

Hendrik căută o acțiune necunoscută, volatilă – adică o acțiune al cărei curs era supus unor oscilații rapide și puternice – și împărți adresele în două grupuri. Destinatarilor din primul grup le trimise un e-mail în care făcea reclamă nu doar revistei lui bursiere, ci ca o demonstrație, prognoza că în următoarele două săptămâni valoarea respectivelor acțiuni va crește. Destinatarilor din cel de al doilea grup le expedie același mail, însă cu prognoză negativă pentru aceleași acțiuni.

Două săptămâni mai târziu valoarea acțiunilor crescuse enorm. Excepțional. Acum Hendrik împărți primul grup, deci destinatarii cărora le prognozase creșterea, din nou, și la jumătate dintre ei le trimise recomandarea de a păstra acțiunile, pentru că acestea vor crește în continuare, iar pe destinatarii din cealaltă jumătate îi sfătui să scape de ele rapid, pentru că acțiunile vor scădea.

După alte două săptămâni într-adevăr cursul acțiunilor a scăzut, chiar dacă nu dramatic. Dar acum Hendrik dispunea de 125.000 de adrese de mail, ai căror posesori văzuseră cu ochii lor că el făcuse două prognoze corecte consecutiv. Acestora le trimise câte un e-mail de completare, prin care își susținea prognozele cu tot felul de bla-bla-uri alchimiste frumos ambalate, menționând și seminarele lui și mai ales făcând reclamă publicației sale bursiere. Aceasta urma să fie ultramodernă. Putea fi primită pe e-mail la fiecare două săptămâni pentru numai trei sute cincizeci de mărci pe an. Încheie cu asigurarea că prețul senzațional era promoțional, valabil doar pentru cei care se abonau în termen de patru săptămâni.

Și chiar a funcționat. În perioada promoției a primit peste o sută de solicitări de abonament, ceea ce a însemnat un aflux de bani pe cât de îmbucurător, pe atât de liniștitor.

Conținutul revistei bursiere reprezenta cea mai mică problemă. La fiecare două săptămâni fixa paginile de bursă din Frankfurter Allgemeine Zeitung pe un panou, în care arunca săgeți de dart roșii și verzi: verdele însemna creștere de curs, roșul scădere. Firește că totul trebuia garnisit cu niște fraze și învăluit cu „pe de o parte” și „pe de altă parte”, și mai ales, pe cât posibil, cu exprimări ambigue. Asta era o chestiune de exercițiu. Hendrik solicitase câteva exemplare de probă, gratuite, ale altor publicații bursiere, de unde a învățat jargonul uzual. A făcut o introducere generală referitoare la situația economică și un disclaimer conținând doar recomandări pentru care nu oferea nicio garanție.

La reclamații nu se aștepta. Nu, de când citise despre o încercare în care cercetătorii au pus cimpanzei să ia decizii în materie de acțiuni, iar portofoliul acestora l-a depășit pe cel al unor guru ai bursei bine dotați. Hendrik își spusese că nici săgețile lui de darts nu puteau fi mai proaste.

•

Pia era un bebeluș foarte cuminte și răbdător. Timpul petrecut cu ea era pentru Hendrik ca o excursie într-o altă lume mai bună, deși nu făcea altceva decât să îi schimbe scutecele. Se crease între ei însă o legătură pe care nu o putea explica pe deplin. Dar chiar trebuia să înțeleagă totul? Uneori, când era sătulă și curată, nu putea să adoarmă, dar dacă o lua în brațe închidea ochii fericită. Nimeni nu putea să explice cum de se întâmpla asta.

Miriam era uneori de-a dreptul geloasă.

— Se petrece ceva ciudat când sunteți împreună, spusese ea odată.

Din când în când era solicitat pentru interviuri. Dar puține se concretizau. Televiziunea regională a aranjat o întâlnire, a amânat-o de trei ori și în final a revocat-o. Primul ziarist cu care a discutat i-a spus că va vinde interviul unei reviste, dar încă nu

știe la care. Când Hendrik a primit exemplarul de control, a constatat că era o revistă ezoterică, în care interviul apărea alături de globuri de cristal și sfaturi feng-shui.

Și-a făcut speranțe deșarte și în privința unui interviu pentru una dintre revistele de marcă pentru bărbați, care făcea reclamă și pentru mașini de epocă, modă, ceasuri extrem de scumpe și alte chestii asemănătoare. Închiriase o suită la Frankfuter Hof și îl primi pe reporter acolo. Pentru discuție, îmbrăcă cel mai bun costum al lui și lăsă să se înțeleagă că seminarele erau doar o activitate secundară, el ocupându-se, de fapt, cu administrarea averii private.

Dar reporterul nu prea se interesă de seminarele lui Hendrik, ci mai ales de rolul alchimiei în zilele noastre și îl întrebă ce alchimiști l-au influențat în mod deosebit. Hendrik se enervă că își aminti numai de John Scoro. Avea și un laborator propriu? vru să știe reporterul. Nu, recunoscu Hendrik, ceea ce îl dezamăgi în mod vizibil pe interlocutor.

Redactoarea unei reviste pentru investitori l-a întrebat într-o discuție ce părere avea despre actualul dotcom-boom și cum a influențat regulile jocurilor economice pe internet?

— Deloc, răspunsese Hendrik. Consider că este vorba despre un balon de săpun, care va exploda în curând.

Ceea ce displăcu interlocutoarei, care întrebă din vârful buzelor:

— Există tendința de a rămâne în tiparele de gândire conservatoare la cei care se ocupă de alchimie?

Hendrik îi evită privirea sfidătoare, urmărind cum se derula banda magnetofonului.

— Nu știu cum se poate crede că digitalizarea ar putea anula legi ale naturii. De exemplu, aceea că obții câștig când încasezi mai mult decât cheltuiești. Multe dintre aceste firme vântură ideea

că valabil ar fi contrariul, dar asta nu poate funcționa.

— Dar Wall Street-ul este de altă părere.

— Wall Street-ul vrea în primul rând să se vândă toate acțiunile, ripostă Hendrik.

Spre mirarea lui, interviul apăru, chiar dacă sub forma unui articol, în care era prezentat ca un retrograd și de modă veche, fără nicio perspectivă. Era trecut într-un fel de pagină umoristică a unui dosar mare deschis economiei secolului al XXI-lea.

— Nu vă faceți sânge rău, îl sfătui Windauer. Important este că numele dumneavoastră apare acolo și este scris corect. Plus că o poziție ce respectă tradițiile se potrivește mai bine unuia ca dumneavoastră, care vrea să ne împărtășească nouă, oamenilor de astăzi, înțelepciunea vechilor alchimiști.

Hendrik, consternat de temeinicia afirmațiilor susținătorului său, răspunse:

— Hmm… să sperăm.

— De altfel, multe mulțumiri, adăugă Windauer. Prin asta mi-ați amintit ce important este să îți dai seama când ar trebui să te retragi. Acum sunt pe val, dar am să fiu atent ca un linx, vă asigur!

Evenimentul care i-a schimbat cursul vieții a pornit de la un telefon primit într-o zi ploioasă de noiembrie. Miriam ridică receptorul:

— *Alchimia bogăției,* bună ziua. Numele meu este Miriam Wegmann, cu ce vă pot ajuta?

Fusese ideea lui Miriam să se recomande cu numele de fată, așa firma lor părea mai mare.

Hendrik scria textul revistei care trebuia să apară și ridică puțin privirea. Pia dormea.

— Da, imediat, spuse Miriam, după câteva momente. Apăsă tasta Mute și îl privi pe Hendrik: Cineva vrea să îți ofere un castel.

•

Așa cum convenise, în sâmbăta următoare Hendrik se duse la Burlingen ca să vadă castelul.

Nu mai auzise de această localitate, care, de fapt, nici nu era atât de departe, constatase el uitându-se pe o hartă. În atlasul rutier locul nici nu era trecut, ceea ce însemna că era un sat minuscul.

Străbătu drumuri înguste, traversă văi ascunse între coline, împădurite. În aer plutea o ceață gri, rece, care făcea ca peisajul să pară ireal, din altă lume.

Ajunse și la Burlingen, care avea un centru cu case vechi, banal. Zări și zidul castelului, nesfârșit de lung, înalt, ros de timp. În spatele porții deschise, din fier forjat, se vedeau o alee din pietriș deschis la culoare și o grădină arătoasă, deși era noiembrie, cu o mulțime de arbori înalți, bătrâni, ce își întindeau în ceață ramurile golașe, cu ultimele frunze pe poale. Era un loc frumos.

Și firește castelul. Construit în secolul al XIV-lea, după cum îi spusese omul de la telefon. După aspectul exterior, clădirea masivă și impozantă părea mai curând un burg decât un palat, o fortăreață bine întreținută. Acoperișul strălucea în ploaie și părea nou, la fel ferestrele.

Hendrik pătrunse hotărât în curte și opri în dreptul intrării principale. Impresionantă clădire, se gândi el coborând din mașină. Secolul al XIV-lea? Înseamnă că fusese construită cam pe vremea când se petrecuse povestea cu fata și cu fratele ei, care devenise elevul lui Mengedder. Acest gând îi dădu fiori.

Ușa se deschise și ieși un bărbat lat în umeri, nu chiar tânăr. Părul des, odinioară blond, dar astăzi argintiu, aranjat într-o frizură demodată, îi dădea un aer de femeie bătrână. Îmbrăcămintea îi era mai curând rustică: pantaloni groși, pulover și o haină din tweed cu cotiere din piele.

Lui Hendrik îi păru oarecum cunoscut.

— Max Otto Westenhoff, se recomandă și îi întinse mâna dreaptă. Avea mâini puternice, cu bătături, obișnuite să apuce. Mă bucur să vă revăd, Herr Busske.

Hendrik își aminti de el.

— Ați participat la ultimul meu seminar, constată el surprins. La sfârșitul lui octombrie. A trebuit să plecați mai devreme. Pe atunci bărbatul purta un costum obișnuit, nu spusese mai nimic și luase harnic notițe. Doar că nu vă numeați Westenhoff.

Interlocutorul zâmbi.

— Vă rog să fiți îngăduitor cu această mică manevră diversionistă. Să fiu sincer, am participat nu cu scopul de a învăța cum să devin bogat, pentru că sunt bogat. Am fost la seminarul dumneavoastră pentru a vedea ce fel de om sunteți.

— Oh! exclamă Hendrik la fel de surprins ca de acel telefon.

Westenhoff vorbea încet și convingător, dar foarte repede, în adevărate cascade de cuvinte. Hendrik privi în jur.

— Așadar, sunteți proprietarul… a tot ce este aici?

— Da. Proprietar de castel și alchimist diletant, dacă pot spune așa.

— Înțeleg.

Deci așa stăteau lucrurile.

— Mai există așa ceva? Alchimiști? continuă Hendrik.

— Oh, da. Au existat mereu. O comunitate mică, împrăștiată în toată lumea, care ține legătura prin intermediul tehnicii moderne. Făcu un gest de invitare către ușă: Dar să intrăm, Herr Busske.

Mai întâi, au pătruns într-un hol impozant, cu armuri medievale așezate în colțurile întunecoase. Pe pereți atârnau tablouri imense, în rame aurite. Păreau portrete, dar erau zugrăvite în culori atât de închise, încât cu greu se putea distinge ce reprezentau. Au intrat apoi într-un salon intim, chiar locuibil, cu o podea splendidă din marmură și o masă foarte lungă, în jurul căreia erau nenumărate scaune cu spetează înaltă. La un capăt, lângă căminul în care ardea focul, era așezat un

serviciu de ceai, modern, suedez după părerea lui Hendrik, și o tavă de argint cu prăjituri.

Westenhoff îl invită să ia loc și agită un clopoțel. Apăru o femeie bătrână, gheboșată, îmbrăcată în negru, cu o cană veche din argint pe o tavă. Le turnă ceai fără a scoate o vorbă și fără să-i arunce lui Hendrik vreo privire.

— Mulțumesc, Berta, îi zise Westenhoff femeii, care ieși luând și cana.

— Se ocupă de gospodărie, îl lămuri proprietarul castelului. Singura mea angajată permanentă.

— Înțeleg, răspunse Hendrik, curios să afle ce însemnau toate acestea.

Westenhoff sorbi din ceai.

— De fapt, cu cine am vorbit la telefon? Cu soția dumneavoastră? S-a prezentat cu alt nume, numele ei de domnișoară, nu? Râse și lăsă jos ceașca. Continuă: Aș vrea să știți că am făcut investigații. Firma dumneavoastră este prea nouă și prea mică pentru ca, după aprecierile mele, să aibă nevoie de secretară.

Hendrik se simți descoperit.

— Soția mea, da, recunoscu el și sorbi și el din ceai, mai mult ca să depășească momentul.

— Probabil că vă întrebați de ce vreau să vă ofer un castel. De puțin timp ați intrat în atenția mea și ceea ce am descoperit mă face să vă propun să vă mutați cu familia aici. Mai exact, în casa grădinarului, aflată în spate. Nu ați văzut-o, am să vi-o arăt pe urmă, dar vă pot garanta că vi se va părea mai locuibilă decât castelul. A fost construită la începutul acestui secol, a suferit avarii în timpul războiului, a fost reconstruită și renovată nu demult. Nu vă faceți probleme, grădina este întreținută de o firmă, dumneavoastră nu aveți nicio obligație în acest sens. Da, bineînțeles că este a dumneavoastră, nu o mai folosește nimeni. Aveți un copil, nu este așa?

— Da, o fiică. În vârstă de șapte luni.

— Deci la anul va alerga. Va avea un teren de joacă mare și sigur. Westenhoff luă o prăjitură și continuă: Condiția esențială a acestui aranjament ar fi ca dumneavoastră să considerați castelul proprietatea dumneavoastră. El mușcă din prăjitură și adăugă: Îmi imaginez că, având în vedere ocupația dumneavoastră, ar fi chiar potrivit.

Hendrik îl privi extrem de mirat:

— Să spun că acest castel este al meu? Ce înseamnă asta?

— Exact ceea ce este. Vă veți trece numele la intrare. Pe hârtiile de scrisori veți tipări adresa Schloss Burlingen. Vă veți înregistra cu aceasta la firmele de curent, apă și telefonie. Și veți achita costurile respective, vă voi arăta facturile din ultimii ani. Asta ar reprezenta, să zicem, chiria. Se opri, dar imediat reveni: Nu e nicio problemă, bani am eu destui.

Hendrik nu putea scăpa de senzația că visa. Sau că nimerise într-o lume de basm. Mai întâi drumul prin ceață… și acum asta…

— Dar de ce? întrebă el. Sună frumos, însă este o ofertă cam neobișnuită.

— Da, da, firește, aveți dreptate. Westenhoff se rezemă de spetează și își uni vârfurile degetelor meditativ. Din motive pe care pentru moment nu aș dori să le menționez. Este o poveste foarte lungă, pe care cu certitudine vi-o voi relata într-o zi. Vreau să mă retrag în anonimat. Eu voi locui, dacă acceptați propunerea mea, aici în castel. Am câteva camere la etajul superior. Berta, de asemenea, dar nu ne vom face simțită prezența. Nu ne vom implica în viața cotidiană. Cum am mai spus, veți locui în casa grădinarului, dar într-un anumit cadru, pe care îl vom conveni la momentul respectiv. În plus, veți putea folosi și saloanele castelului. De exemplu, sala în care ne aflăm este potrivită pentru tot felul de ceremonii, de care în deceniile trecute, din păcate, nu a avut parte. Dar seminarele va trebui să le țineți în alte locuri.

Castelul nu este potrivit pentru a găzdui un număr mare de oameni și nu poate oferi servicii caracteristice pensiunilor. Când veți veni acasă, puteți trece fără probleme prin castel. Când plouă, este și drumul cel mai potrivit. Apropo, există o alee cu pietriș, care îl ocolește, făcută de curând, cu ocazia lucrărilor de renovare. Automobilele le veți putea adăposti în garaj, fostele grajduri transformate, unde are loc o colecție de limuzine. Și așa mai departe. Scopul aranjamentului este ca dumneavoastră să vă simțiți aici ca acasă, deoarece numai astfel puteți trece pentru restul lumii drept proprietar.

— Restul lumii care ar fi suficient să arunce o privire în registrul funciar, interveni Hendrik.

— Unde va găsi numele unei firme imobiliare cu sediul în Gibraltar, spuse Westenhoff surâzând amuzat. Practic este imposibil de aflat cui îi aparține proprietatea.

— Ah, bine gândit.

— Al doilea motiv pentru care v-am făcut această ofertă, continuă Westenhoff, este că sper că voi găsi în dumneavoastră un partener de discuții adecvat privind alchimia. Am auzit că vorbiți despre alchimie, Herr Busske, și remarc faptul că în dumneavoastră arde flacăra unui adevărat alchimist.

Hendrik făcu eforturi să nu se arate extrem de surprins.

— Credeți?

Era incredibil că lăsase această impresie doar pentru că își ornase seminarul cu nițel bla-bla ezoteric.

— Fără îndoială. Vă lipsește știința adevărată, vă lipsește adevărata experiență, dar aveți flacăra pasiunii. Acest lucru este cel mai important. Eu am o bibliotecă bogată pe tema aceasta, poate cea mai mare colecție de acest gen din Europa, adăugă el ezitant, aproape jenat. Și am și un laborator

modest, cu instrumentele clasice. Ceea ce înseamnă că putem face și experimente.

Abia acum înțelese Hendrik că bărbatul în haina uzată de tweed chiar vorbea serios, și asta îl copleși de-a dreptul. Prin minte îi trecură noi teme, materiale de curs, reclame cu el fotografiat în fața castelului. Văzu adevărata sa adresă: Hendrik Busske, Schloss Burlingen.

— Doriți să vedeți biblioteca? Și laboratorul? îi propuse Westenhoff.

Să poarte ocazional discuții despre alchimie? Un preț minor, gândi Hendrik și răspunse:

— Da, cu plăcere.

•

La început, Miriam fu foarte sceptică. La telefon, Westenhoff îi păruse funest, iar oferta lui, extrem de bizară.

— Bărbatul acesta are gânduri ascunse cu tine. Să nu îmi spună nimeni că nu este așa.

— Evident că are gânduri ascunse, confirmă Hendrik. El vrea pe cineva alături de care visează să devină mare alchimist.

— Și rolul acesta vrei să îl joci tu?

— De ce nu? Gândește-te ce reclamă aș putea face seminarelor! Întinse brațele în față: Și în afară de asta, voiai să locuim într-o zonă verde. Te rog frumos, mai verde de-atât nu se poate!

— Dar nu la capătul lumii, murmură Miriam. Ai acolo unde să faci cumpărături? Există o grădiniță? O școală?

— Eu aș zice ca mai întâi să vedem.

Așa că merseră împreună la Burlingen și când Miriam văzu casă, și mai ales grădina uriașă și împrejmuită, fu de acord să se mute. Și păru că voia să își ascundă entuziasmul. Iar Burlingen nici nu era chiar atât de mic. În ultimele decenii se dezvoltase destul de mult. Avea un supermarket, o farmacie, chiar și o benzinărie. Un autobuz ducea copiii la școala din localitatea vecină și la o grădiniță. Acum, se gândea Miriam, depindea doar

de ei cum se vor organiza într-un loc atât de spațios.

— Omul nu mi se mai pare de groază, îi declară ea lui Hendrik, după ce îl întâlnise pe Westenhoff. Să sperăm că ne va lăsa în pace, așa cum spune.

— Ne vom descurca, fu de părere Hendrik.

Și semnară contractul cu Westenhoff.

Se mutară la începutul lui ianuarie 2000, cu teama că nu le vor lipsi problemele tehnice inerente la schimbarea anului. A te muta într-un castel, glumi Hendrik, era o modalitate excelentă de a lua startul în noul mileniu. Chiar dacă acesta, strict vorbind, începea cu anul 2001.

Singura discuție aprinsă pe care Hendrik o avu cu Miriam fu când, fără să stea pe gânduri, el făcu un leasing pentru un automobil „Jaguar" – gri-antracit, cu scaune din piele, deschise la culoare, extrem de elegant. Și mai cheltui și douăzeci de mii de mărci pe garderobă, în cea mai mare parte costume pe comandă. Se justifică spunând că, din motive profesionale, trebuia să arate ca un proprietar de castel, adică bogat. Și că oricum în viitor vor avea nevoie de două mașini, astfel că Miriam putea folosi Volkswagenul.

— Bine, cedase ea în final. Dar de acum îți vei menține greutatea! Dacă te mai îngrași doar cu un kilogram, o săptămână vei primi numai mâncare pentru vegetarieni.

În schimb, deosebit de amuzant fu când tatăl lui Miriam își cără toată aparatura foto, pentru a face fotografii lui Hendrik la castel, pentru noile pliante. Acestea erau acum strict necesare, având în vedere noua adresă. Și astfel Hendrik poză îmbrăcat în diverse costume în fața Jaguarului și a castelului, cu picioarele depărtate în poarta castelului, în hol, lângă o armură, în marele salon, privind arogant, și în alte locuri. Miriam râdea, împiedicându-l să își păstreze o mină serioasă, dar fotografiile ieșiră totuși grozav. Lui Hendrik îi era greu să aleagă una dintre ele pentru pagina-titlu.

Mobilele lor vechi nu se mai potriveau cu noul domiciliu, păreau prea mici, prea ieftine. Acestea trebuiau înlocuite, măcar cu timpul.

De fapt, totul părea provizoriu. Casa grădinarului avea o anexă, în care odată se păstrau uneltele și aparatura. Hendrik fu de părere că aceasta, reamenajată, ar fi ideală ca birou de firmă. Cu acces separat, pentru a putea angaja la un moment dat și o secretară. Dar, deoarece lucrările trebuiau amânate până în vară, Hendrik amenajă temporar un birou într-una dintre încăperile de la mansardă. Din lipsă de spațiu, unele dintre cutiile lui ajunseră în beci, printre acestea aflându-se și cea care conținea copiile după cele două povești cu Mengedder.

La începutul lui februarie se anunță un fotojurnalist, care voia să facă un home-story despre Hendrik, adică să îl intervieveze în noul lui cadru domestic și să îi facă fotografii.

— Oamenii sunt interesați de dumneavoastră pentru că într-un timp scurt ați devenit proprietar al unui castel, se justifică acesta la telefon.

Lui Hendrik i se părea cunoscut și numele acestui ziarist; Ingo Holst lucrase pentru multe reviste importante: *Spiegel, Stern, Bunte* și altele.

— Aceasta este o șansă uriașă, îi spusese Miriam. Un astfel de articol, cu fotografii mari, poate să îți creeze o imagine care să te reprezinte mulți ani de acum înainte.

Știa asta de la tatăl ei: un asemenea material se păstra în arhivele de presă și era scos de fiecare dată când un ziarist cerceta temele respective.

Cu acordul lui Westenhoff au organizat ceea ce Hendrik denumise „Operațiunea Potemkin”: toată săptămâna dinaintea interviului și-o petrecură amenajând castelul în așa fel încât să arate cu adevărat ca proprietatea lor. Cel mai mult au transpirat trăgând o masă impozantă, foarte veche, de la intrarea principală până în încăperea ce se potrivea cel mai bine ca birou. Hendrik cumpără o

mapă de scris scumpă din piele și un stilou și mai scump, puse pe birou o fotografie în care erau Pia și Miriam și un telefon modern și arătos. Cablul acestuia dispărea într-un loc din podea, ca să nu se vadă că nu era conectat la nimic.

Miriam decoră în acest timp cu sârg marele salon și câteva încăperi alăturate de la parter, pentru a părea locuite: jachete tricotate pe spetezele scaunelor, o pătură pe canapea, un set de tricotat și ziare citite pe o măsuță și jucării ale copilului „uitate" lângă picioarele mesei. Și înainte de toate ea aerisi și încălzi temeinic încăperile, pentru a alunga izul de mucegai de aici. Care în fotografii însă nu se vedea.

În dimineața zilei zero coborâră jaluzelele casei grădinarului, apoi Miriam plecă să își viziteze părinții, împreună cu Pia. Hendrik parcă spectaculos Jaguarul în fața castelului și aștepta. Din fericire, vremea ținea cu ei: era o zi rece, dar cu un soare strălucitor, lucru neobișnuit pentru luna februarie.

Ziaristul fu impresionat. Westenhoff nu se arătă, Berta servi ceaiul, mută ca totdeauna. Apoi Hendrik poză răbdător pentru Holst și aparatul lui de fotografiat. În discuția ce a avut loc în fața căminului evită cu măiestrie un răspuns la întrebarea directă privind mărimea averii („Înțelegeți că referitor la acest lucru nu vreau să intru în detalii…") și sublinie că tot ceea ce obținuse datorează acelorași principii pe care le împărtășea cursanților în seminarele sale (exercițiul cu aurul interior, pe care între timp îl denumea transmutație, îl experimentase el însuși, așadar nu era o minciună) și, în opinia lui, oricine putea să îl învețe.

— Am citit că sunteți sceptic în ceea ce privește așa-numitul dotcom-boom, spuse Holst la un moment dat.

Deci acesta făcuse săpături și dăduse de interviul din publicația pentru investitori.

Amintindu-și de vorbele lui Windauer că i s-ar potrivi mai bine o poziție conservatoare, clătină din cap și răspunse:

— Corect. Acesta nu este un boom, ci o bășică. Este doar o chestiune de timp până va plesni.

Articolul a apărut pe 4 martie, o săptămână înainte ca NEMAX să fi atins punctul culminant. Apoi cursul s-a prăbușit, au izbucnit primele scandaluri publice, s-au înregistrat falimente spectaculoase. Brusc, Hendrik a devenit profet, cel care a știut de la început. Cele mai importante posturi de televiziune se călcau în picioare să îl invite în studiouri pentru comentarii privind evoluția situației.

Firește că Hendrik accepta invitațiile. În ce privește alchimia, în timp își dezvoltase un mod de exprimare care, spera el, îl ferea de nebulozitatea obscurantismului. Argumenta că în alchimie sunt vehiculate, pe lângă tot felul de superstiții, pe care știința modernă le depășise între timp, și cunoștințe străvechi, iar misiunea lui era să le scoată la iveală și să le facă utile. Dar considera neproductiv să discute despre asta, fiind vorba despre lucruri ce trebuiau probate. În cazul în care era întrebat dacă nu este vorba decât despre credință, povestea celebra anecdotă cu laureatul premiului Nobel Niels Bohr. Acesta își montase deasupra intrării în casă o potcoavă și atunci când era întrebat dacă crede în așa ceva, răspundea că nu crede, dar fusese asigurat că îi poartă noroc.

După fiecare apariție la televizor era sunat de Karl Windauer, care îl copleșea cu laude. Acesta se retrăsese din Neue Markt la timp și investise ceea ce câștigase într-o firmă solidă, care furniza mașini de împachetat în toată lumea.

— Acum fac parte din consiliul de administrație, imaginați-vă! Micuțul Karl de la desfacere! Și totul vi-l datorez dumneavoastră și seminarelor dumneavoastră.

La seminarele anunțate nu mai existau locuri libere. A fost nevoie să întocmească liste de așteptare, să planifice alte seminare, să caute hoteluri cu săli mai mari pentru cursuri. Tatăl lui Miriam vându fotografiile lui Hendrik la diverse agenții și reviste și primi solicitări și pentru alte personalități, stilul lui fiind apreciat. Pentru acesta era o recunoaștere, deși cam târzie, după cum se vedea. Se putea spune că înflorea.

Punctul culminant l-a reprezentat un interviu în salonul cel mare, transmis de ARD în cadrul unei emisiuni dedicate personalităților. În mod paradoxal, deși îi adusese multe critici, deveni și mai popular. În orice caz, solicitările de înscriere au crescut în așa măsură, încât Miriam nu a mai făcut față. Trebuia să angajeze pe cineva care să o ajute.

Numărul participanților la seminare era în continuă creștere. Hendrik vorbea de treizeci, cincizeci, o sută și chiar mai mulți participanți pe weekend. Oare el radia încredere în sine sau aceasta se datora exercițiilor psihologice, cărora le dedica cea mai mare parte a primei zile de seminar? Astfel de exerciții aveau un efect pozitiv asupra multor participanți. Nu de puține ori se întâmpla să stârnească lacrimi ori cascade de râs, iar atmosfera la cinele comune era permanent exuberantă.

Aproape de fiecare dată Hendrik întârzia la masă cu câte o participantă, mai întâi pentru că aceasta mai avea întrebări, apoi pentru că le făcea plăcere. Și cu toate că își promisese ferm să nu îi mai fie infidel lui Miriam, ceda ispitei. Parcă la aceste seminare era altul decât acasă, ca și cum o altă persoană îi luă locul, o persoană complet străină.

Inițial avusese mustrări de conștiință. Apoi încercă să se consoleze cu gândul că nu o îndepărta pe Miriam. Oricum, de când născuse, ea

nu mai era atât de receptivă la apropierile lui, lucru de înțeles din cauza muncii.

În cele din urmă el acceptă pur și simplu situația. Așa trebuia să fie. Era probabil un atribut al succesului său. Sau o patimă? Chiar și cu ideea asta se consolă, deși nu ușor. Cu primul pas greșit făcut la Zürich se rupsese un zăgaz, ce nu mai putea fi reparat.

Și se întreba: cum de lumea era făcută astfel încât nu puteai să îți satisfaci plăcerea? La ce se gândise de fapt Dumnezeu?

Și lumea era așa nu doar când venea vorba sex. Imediat ce obțineai ceva, începeai să te plictisești. Țelurile spre a căror realizare tinzi strălucesc ademenitor atâta vreme cât nu le-ai atins. După ce le atingi, toată strălucirea dispare în neant.

Și seminarele lui au devenit treptat o rutină. Între timp își făcuse un repertoriu de ziceri și glume care se dovediseră eficiente. Acum, un seminar nu mai era o aventură, ci semăna cu o piesă de teatru, pe care o prezenta în mod repetat. Ce palpitant fusese prima oară când îi supusese pe participanți la exerciții concepute de el! Totdeauna începea cu calcinarea, o noțiune din alchimie, despre care nu știa ce înseamnă, dar suna bine. Exercițiul îl luase dintr-o veche carte despre practica psihoterapeutică. Concentrați-vă asupra celei mai mari temeri a dumneavoastră legată de bani și bogăție. În ce parte a corpului o simțiți? Cum arată? Cât de mare este, ce formă îmbracă? Localizați-o și imaginați-vă cum aceasta se pietrifică, cum temerea dumneavoastră devine un obiect dur, mort. În exercițiul următor, denumit separarea, participanții trebuiau să își imagineze cum acest obiect împietrit este îndepărtat, după care se descompune în praf și cenușă.

Prima dată simțise el însuși cea mai mare teamă revoltându-se în stomac, prea puternică pentru a se lăsa calcinată. Temerea că se va face de râs, teama de strigătele: Vreau banii înapoi. Frica de eșecul

ireparabil. Și ce ușurare când participanții plecară mulțumiți!

Între timp învățase să prevadă cum va reacționa aproape fiecare participant și rar existau cazuri care să îl surprindă.

Poate că și acesta era un motiv pentru care se lansase în acele flirturi. Erau o depășire a limitelor! Pășise pe terenul interzis! Senzații tari! Febra vânătorii, un surogat al strălucirii pe care o căuta.

— De ce? o întrebase într-o zi Hendrik pe o femeie care îl asedia; suplă, blondă, Juliane ori Juliette, nu își mai amintea.

Se întâmpla în Hamburg. De fapt, femeia nu era o frumusețe. Era lată în șolduri și avea un piept băiețos, fără sâni. În timpul seminarului fusese rezervată, așa că era surprins cât de expertă se dovedi după aceea.

— Mai întâi ca răzbunare pe soțul meu, pentru că mă înșală cu secretara lui, gemu ea. Dar și de plăcere.

— Nu, voiam să întreb de ce eu?

Ea se prăbuși pe pieptul lui și zise:

— Nu știu. Aveți ceva…

Femeia insistase să nu se tutuiască și îi și explică de ce:

— Că doar nu ne cunoaștem deloc.

•

Discuțiile cu Westenhoff pe tema alchimiei aveau loc la două, trei săptămâni, de cele mai multe ori miercurea seară sau joia. Pentru început, Westenhoff punea pe masa din bibliotecă o sticlă de vin bun. Un cămin electric ardea și în timpul verii, pentru că în castel era permanent frig și umed.

Întâlnirile lor aveau loc în cadrul elegant al bibliotecii, înconjurați de rafturi luxoase, care se înălțau până la tavanul înalt, adăpostind pe lângă foliante legate în piele scumpă, scorțoasă și multe registre, precum și ediții de buzunar zdrențuite.

Singurul perete liber era împodobit cu un covor vechi, care părea pus pe dos. Hendrik își spusese că probabil avea fața roasă.

Goleau primul pahar în timp ce schimbau păreri despre direcția în care se îndrepta lumea. După mai multe pahare, luau câte o carte, citeau fragmente din ea, analizând în final semnificația acestora. Cărțile studiate de ei purtau titluri ca *Despre generarea și nașterea metalelor, cum sunt acestea integrate în sol prin influența cerului, și care ar fi primul lor început* (*prima materia*) ori *Despre filosofia hermetică/Sau despre binecuvântata piatră filosofală,* ori *Cum produceau vechii înțelepți secretul suprem ori piatra,* tomuri pline de praf, ale căror file îngălbenite scrâșneau când le întorceai, tipărite conform paginilor-titlu prin ani ca 1711, 1678 și chiar 1577.

La una dintre primele lor întâlniri Westenhoff îi arătase și laboratorul lui. Coborâseră pe o scară tocită din piatră în pivniță, care arăta ca o temniță. Laboratorul oferea însă o priveliște înduioșătoare, având tot felul de instrumente din alte vremuri, recipiente cu pereți groși din sticlă, creuzete și mojare din marmură, un cămin impresionant cu vatră și stive de lemn umed depozitate alături. Cu toate acestea, s-ar fi putut realiza un mic muzeu frumușel, însă ca loc de muncă nu părea a fi folosit.

Ce putea să spună pentru a nu părea nepoliticos?

Perplexitatea i se citea evident pe chip, astfel că Westenhoff zise repede:

— Eh, poate revenim mai târziu.

Apoi reveniră în bibliotecă și de atunci proprietarul castelului nu îl mai invită în laborator.

Odată, Westenhoff îi vorbise despre viața sa. Fusese orfan de război, nu își mai amintea părinții, ci numai căminul în care crescuse. Într-o zi fusese adoptat de proprietarul de atunci al castelului și de soția acestuia și astfel ajunsese să locuiască aici.

— Dar nici dumneavoastră nu aveți copii, nu? intervenise Hendrik.

— Da, recunoscu Westenhoff, și își drese glasul. Asta este de fapt o problemă. Trebuie să văd cum se poate rezolva…

Parcă nu i-ar fi făcut plăcere să se ocupe de acest aspect al vieții lui, așa că Hendrik nu insistă, mai sorbi de câteva ori din excepționalul vin de Bordeaux, păstră tăcerea câteva clipe, apoi întrebă:

— De fapt, cum ați dat de mine?

— Ah! exclamă Westenhoff și redeveni vorbăreț. Da, mă gândeam că într-o zi îmi veți pune întrebarea aceasta. De câteva decenii sunt client al unei firme care îmi trimite cópii după tot ce apare în media despre alchimie și despre alte câteva teme. Astfel, într-o zi mi-a căzut în mână un interviu cu dumneavoastră, în care ați menționat numele John Scoro. Am considerat remarcabil faptul, deoarece există puțini care au auzit acest nume. Ați putea să îmi spuneți de unde ați auzit de el?

Hendrik rămase cu gura căscată. Își amintea cu exactitate momentul în care, întrebat fiind ce alchimiști consideră importanți, avusese un lapsus. Nu îi trecură prin cap Paracelsus, Nicolas Flamel, Fullcanelli, Basilius Valentinus, Johann Friedrich Böttger sau Albertus Magnus, așa că răspunsese scurt: John Scoro. Deși nici măcar nu știa dacă nu era un personaj de ficțiune. Oh, și ce se mai necăjise că dăduse o mulțime de bani pe o suită la cel mai grozav hotel din Frankfurt doar pentru a face impresie! Și iată că acum se dovedea că nu fusese o investiție inutilă!

— De unde am auzit acest nume? repetă rar Hendrik, cu senzația că intrase pe un teren minat. Hmm… acum, dacă întrebați asta…

Nu, se hotărî el, nu va povesti nimic despre cartea pe care o furase și care i se furase. Oricum fusese doar o nuvelă, nu o operă serioasă despre alchimie.

— Am întâlnit acest nume în studiile mele de alchimie, dar cu toată bunăvoința, nu aș putea să vă spun când și unde, continuă el.

— Păcat. Ar fi fost interesant. Westenhoff arătă spre rafturile cu cărți de pe pereți, spre șirurile de volume îmbrăcate în piele, cu titluri aurite. Aici nu veți găsi acest nume. Colecția mea este mare, dar nici pe departe nu este completă.

— Adevărat, numărul materialelor este copleșitor, îl aprobă Hendrik, privindu-l apoi pe deasupra ochelarilor. Dar dumneavoastră de unde cunoașteți numele?

Privirea lui Westenhoff se pierdu în gol.

— Prima oară am auzit numele John Scoro la tatăl meu adoptiv. Care a fost și el alchimist.

— Așadar este o tradiție de familie, zise Hendrik, întrebându-se dacă nu cumva Westenhoff intenționa ca într-o zi să îl adopte.

— Da, tradiție de familie, se poate spune așa. Vinul pe care proprietarul castelului îl turnă în pahare părea în lumina falselor flăcări ale căminului aproape negru. John Scoro chiar a avut piatra filosofală. Așa se spune. Mi-a povestit tatăl meu. Totuși cineva i-a furat-o și a dispărut cu ea. Pe urmă Scoro, care până atunci făcuse cercetări pe cont propriu, s-a dus la alchimiștii celei mai vechi școli, în Egipt, pentru a se iniția în taina supremă. Acolo a aflat că piatra filosofală are o cu totul altă valoare, pe care alchimia occidentală nu o prea cunoaște. Puterea pietrei de a transforma metale nenobile în aur este doar un efect irelevant. Adevărata importanță a pietrei este cu totul alta.

— Are puterea de a prelungi viața, presupuse Hendrik, care își reaminti povestea din Boemia. Nu? Asta se spune?

— Da, dar nu la asta mă refer.

Hendrik ridică surprins din sprâncene, simțind tot mai puternic efectele vinului.

— Nu? Ci…?

Westenhoff se înclină conspirativ în față și întrebă cu ochi strălucitori:

— Dumneavoastră v-ați întrebat vreodată dacă lumea aceasta este lumea reală?

— Poftim?

— Ce ar fi dacă tot ce considerăm noi real ar fi doar umbra lumii reale? Asta nu ar însemna că noi ducem o existență ireală, precum o umbră, în loc să trăim cu adevărat? Ce ar fi dacă explicația pentru boli, vârstă, descompunere și moarte este și aceea pentru care nouă ne sunt îngăduite numai scântei ale fericirii? Westenhoff arătă către covorul de pe perete și adăugă: Acest covor este atârnat intenționat invers, ca o amintire permanentă a acestei întrebări. Dacă noi ne aflăm în partea falsă a lumii și problema este să ajungem la cea adevărată? Westenhoff se lăsă cu toată greutatea pe spateaza fotoliului său. Aceasta este problema profundă a alchimiei.

Oho, fu primul gând al lui Hendrik. Un țicnit!

Însă ulterior începu să se gândească la cum tot ce strălucește în viață pălește, cum fără nicio îndurare rutina colorează totul în cenușiu și ajunse să se întrebe dacă nu cumva această teorie are vreun temei. Deoarece, dacă așa vede lucrurile, în mod automat, ceea ce ia drept realitate este mai curând un ecou îndepărtat al unei existențe reale.

— Interesantă idee, zise el brusc răscolit, de la vinul tare sau din cauza căldurii.

Era aproape de miezul nopții.

— S-a făcut târziu, constată și Westenhoff și oftă. Vârsta își spune cuvântul. Cu o ultimă sorbitură, acesta își goli paharul. Haideți să aprofundăm chestiunea altă dată.

•

În casă era liniște și întuneric. Hendrik se strădui să descuie ușa fără zgomot. Ca totdeauna, mai ardea doar lumina slabă de pe coridor, iar ușa de la camera Piei era întredeschisă.

Se strecură în camera sa de lucru, căută copiile cărții, dar nu le găsi. Păcat. Ar fi vrut să mai citească o dată povestea cu John Scoro și Mengedder, deoarece amintirile i se începțoșaseră.

Așa cum pălea totul.

10.

Faima lui Hendrik creștea, iar afacerea cu seminarele avea tot mai mult succes. La un moment dat, o revistă de investiții analiză diverse publicații de specialitate, printre care și pe-a lui și, spre marea mirare a lui Hendrik, fu apreciată și ocupă în clasamentul general locul al treilea.

Acest lucru i-a adus noi abonați, veniturile i-au crescut și, amuzat, meșteri un fel de roată de loterie, pe care lipi prognoze. Când trebuia să realizeze prognozele bursiere, o punea pe Pia să învârtească roata, pentru că era de părere că tot așa se făceau și horoscoapele din reviste.

Se obișnuise să se cazeze la hotelurile unde aveau loc seminarele cu o zi mai devreme, ca să aibă suficient timp pentru pregătiri, dar în realitate o făcea pentru că îi plăcea viața din hotelurile de lux. Vinerea după-amiaza cerea să îi fie dus bagajul în apartament, petrecea două ore la saună, la piscina hotelului ori la spa, apoi lua o cină copioasă la restaurant. Își spunea că avea nevoie de toate acestea pentru a se transforma în celălalt Hendrik, în gurul bogăției, așa cum era prezentat în media, pe care participanții îl așteptau, și pentru a avea forța să conducă o sută, două sute ori chiar mai mulți oameni în procesul transformării lor alchimiste, al transmutării lor interioare. Da, avea nevoie de această pregătire, de această concentrare, de această transformare.

Hendrik nu refuză nici propunerea lui Miriam de a rămâne la hotel și noaptea de după seminar, pentru a se întoarce odihnit a doua zi, în loc să ajungă seara târziu, obosit.

Era frumos că la toate aceste cheltuieli, precum și la achitarea leasingului pentru Jaguar contribuia și ministrul de finanțe. Hendrik își angajase un consilier financiar, care reușise să convingă fiscul că un guru al bogăției trebuia să arate ca un bogat.

Era însă un lucru pe care nu îi plăcea să îl recunoască: arăta ca un bogat, dar el știa că nu era. Înstărit, da. Avea ceva avere. Dar nu era bogat.

Pe adevărații bogați îi zărea uneori de la distanță, pe la hoteluri. Șeici ai petrolului, actori celebri, bancheri sau oameni de afaceri mai puțin cunoscuți. De câte ori vedea un asemenea om, simțea un junghi. Aceștia păreau a trăi în lumină, pe când el era în umbră, unde va rămâne pentru totdeauna. Oare ei trăiau în lumea reală? Hendrik îi urmărea când avea ocazia și încerca să își dea seama dacă chiar o făceau.

Dar ce putea să își reproșeze? Se străduise, își asumase riscuri, dăduse tot ce putuse. În timp însă se va dovedi că nu va obține niciodată mai mult decât avea. Nu va ajunge niciodată să trăiască viața adevărată. Juca un rol secundar în lumea aceasta. Alții erau actorii principali.

Deși nu se putea plânge. Miriam nu era doar o soție și o mamă bună, ci se dovedise și o organizatoare de excepție. Conducea cu pricepere și cu ușurință firma. Dacă se gândea numai la condițiile de excepție pe care le negociase cu hotelurile!

— Ca să fiu cinstit, mă și mir cum le obții, îi spuse într-o zi.

Miriam zâmbi.

— Cred că se datorează în primul rând faptului că pentru mine nu înseamnă nimic. Seminarele, firma, toate acestea sunt ale tale. Rolul meu este să te susțin, în rest, nu mă interesează. Managerii hotelurilor simt că sunt sigură pe mine, așa că cedează.

Hendrik nu ar fi vrut să audă asta. Ceea ce Miriam manifesta față de conceptul lui de succes era în contradicție cu ceea ce preda el. Astfel că atunci când plecă la Viena, la primul lui seminar în străinătate, era într-o dispoziție proastă.

•

Hendrik se afla în Austria pentru prima dată și fu surprins de atmosfera diferită în care se desfășură seminarul. O atmosferă ciudată.

Cu hotelul nu avu probleme, era în regulă. Mare, vechi, impunător, cu tavane înalte și plin de stucaturi aurii. Dacă cineva i-ar fi spus că sala de conferințe fusese odinioară camera de lucru a împăratului austriac, nu ar fi fost deloc surprins.

Nu, cu participanții era o problemă. În mod surprinzător, majoritatea erau bărbați. Cele câteva femei erau toate trecute de cincizeci de ani. Deci, de data aceasta, fără ispite! Și dacă nu ar fi fost încântătorul dialect, care îl amuzase pe drumul de la aeroport până în oraș, i-ar fi considerat pe acești oameni drept greu de mulțumit, îndărătnici și refractari. Nu râdeau la remarcile lui glumețe, la care până atunci râseseră toți. În schimb, râdeau în alte momente, și el nu înțelegea de ce. Și mai ales reacționau neobișnuit la exercițiile lui. Exercițiul cu „distilarea”, de exemplu, care urmărea să le clarifice adevăratele scopuri. La un moment dat, Hendrik îi punea pe participanți să se imagineze pe patul de moarte, în fața morții, privindu-și retrospectiv viața, dând socoteală pentru ce făcuseră bine și ce făcuseră rău, și pentru tot ce regretau că nu făcuseră, că nu cutezaseră să facă, pentru ceea ce nici nu încercaseră să facă. Acestea, ca și gândul din urmă, erau adevăratele, cele mai importante țeluri din viață.

Acest exercițiu îi mișcase de fiecare dată pe participanți până la lacrimi și îi zguduise atât de mult, încât aveau nevoie să facă o pauză după el. Totuși, acești oameni nu păreau deloc emoționați, ca și cum lor, tuturor, imaginea morții le era cât se poate de familiară.

Neobișnuit. Bizar. Și totodată incitant, pentru că Hendrik trebui să lupte, prima dată după mult timp, ca seminarul să aibă succes.

Și din punct de vedere organizatoric, în bătrânul oraș imperial lucrurile au decurs altfel. Pe durata

întregului seminar, în partea din spate a sălii, alături de masa cu recipientele cu cafea stătea cineva din personalul hotelului, o femeie voinică, coafată angelic, și de fiecare dată când cineva golea ceașca îi aducea cafea proaspătă. În pauze, femeia umplea farfuriile de pe toate mesele cu prăjituri, aducea altă veselă și schimba cănile cu lapte.

Hendrik considera această practică bizară și fu iritat. Dar auzise că austriecii aveau alte tabieturi legate de cafea decât nemții, de aceea preferă să nu se amestece. Oricum cafeaua era mai bună.

La cina comună de sâmbătă seara, discuțiile au avut, în mod surprinzător, ca temă nu banii, bogăția și bursa, ci subiecte de istorie și de filosofia vieții. Un astronom amator vorbi captivant despre problemele cosmologiei legate de materia întunecată, iar un altul, medic, relată foarte la obiect cum se stabilea paternitatea, înainte de apariția testelor genetice, prin compararea grupelor sanguine. Iar un al treilea, proprietar al unui atelier de instalații electrice, prezentă anecdotic cum oamenii ajung să moară folosind curentul electric în mod original.

Întâlnirea se încheie mai devreme decât în mod normal, mulți dintre participanți fiind din Viena și ducându-se acasă. Și astfel, seara, Hendrik, singur în patul hotelului, avu senzația că îmbătrânește.

A doua zi se desfășură totuși bine. Poate datorită activităților mai prozaice, orientate spre practică, lucru ce se dovedi inspirat. Cel puțin la final toată lumea s-a declarat mulțumită, unii spunând că vor recomanda și altora seminarul.

În timp ce participanții își strângeau lucrurile și sala se golea, Hendrik se duse la femeia cu cafeaua, pentru a-i mulțumi pentru servicii.

— Nu v-am deranjat prea tare, nu? întrebă femeia, care de aproape arăta mai tânără, poate puțin peste douăzeci de ani.

— Ca să fiu cinstit, la început m-a iritat puțin prezența dumneavoastră, recunoscu Hendrik. Nu știam că așa se obișnuiește aici.

Ea plecă privirea în podea, apoi ridică ochii jumătate rușinată, jumătate zâmbind strengărește.

— Nu se obișnuiește. Am făcut-o pentru că voiam să aflu ce le spuneți oamenilor. Pentru că un asemenea seminar nu mi l-aș permite în toată viața mea. Și am mai multă nevoie de el decât cei mai mulți dintre cei care au fost aici.

Hendrik râse:

— Chiar așa?

Ea ridică din umeri.

— Visuri mari, slujbe amărâte, datorii cât cuprinde. Ce credeați dumneavoastră?

— Și? V-a fost de folos?

Femeia ridică din umeri, pieptul ei voluminos vălurindu-se.

— Hm… da… Acum știu cum ar trebui să investesc, dacă aș avea bani. Din păcate, contul meu bancar este pe minus.

Hendrik, încă setat pe modul „seminar”, mirosi imediat un grup-țintă neexploatat până atunci. Și în același timp descoperi un subiect pentru cartea cu care Windauer îl pisa la fiecare discuție telefonică. Cu atâta insistență, încât chiar se gândea să o scrie.

Dacă scotea o carte, oamenii care nu își puteau permite seminarele lui aveau acces…

Îndrăzneala ei era fermecătoare.

— Spuneți-mi, nu ați vrea ca în seara aceasta… să luăm masa împreună și să îmi spuneți mai multe despre situația dumneavoastră? Poate vă dau câteva sfaturi. Desigur, sunteți invitata mea.

Ea făcu ochii mari:

— Dar nu aveți avion astăzi?

— Plec mâine.

— Da, atunci… Super!

Femeia radia. Știa un local plăcut, la care ar ajunge pe jos. Nu era prea zgomotos, așa că ar putea discuta. Astfel Hendrik savură un șnițel

vienez autentic, în timp ce Angela Hierlitsch își depăna, uimitor de deschisă, viața.

Crescuse într-un sat din Alpi și la paisprezece ani avusese o relație cu un preot. Foarte emoționant și dramatic.

— Sinceră să fiu, nu știu cine pe cine a abuzat, spuse ea.

Femeia comandase un rasol de vită cu sos de hrean și mere și avea acum în față o porție generoasă.

Cu puțin înainte de a sărbători împlinirea a optsprezece ani, totul explodase și preotul încercase să se sinucidă. Scandal, circ, poliție. Apoi ea fugise la Viena, în anonimatul marelui oraș. Nu mai păstrase legătura cu părinții, se descurcase cu slujbe plătite mizerabil și încercase să trăiască din munca ei. Visase să devină cântăreață de jazz, dar nu își imagina cum ar fi putut face asta. Lua când și când lecții de canto, când își permitea, ceea ce nu se întâmpla des.

— Oricum, în urmă cu câteva săptămâni mi-am făcut bucăți cardul de credit și l-am aruncat. Cumpărăturile necontrolate, izvorâte din frustrare, pot crea dependență. După aceea ești și mai frustrat, pentru că îți cumperi ceva de care nu ai nevoie. Economisirea – așa cum spuneați dumneavoastră. Chestia cu bugetul este o idee bună. O voi încerca.

La început, Hendrik se gândi ce sfat să îi dea. Seminarul lui nu putea ajuta prea mult pe cineva ca ea, avea dreptate. Firește, trebuia să scape de datorii, dobânzile mari pentru descoperirile de cont erau adevărate hemoragii. Avea nevoie și de o slujbă mai bine plătită, dar pentru asta trebuia să urmeze cursuri de calificare. Și cum o putea face într-o situație atât de strâmtorată? Pentru asta nu exista o rețetă universală.

Când au ajuns la desert – ștrudel vienez de mere cu vanilie – Hendrik încetase de mult să se mai gândească la soluții, ci doar asculta. Îi examina

ochii vii verzi-turcoaz și buzele pline. De fapt, ea nu era genul lui de femeie. Îi plăceau mai degrabă femeile suple. Și era și cam tânără. Totuși se produse acea scânteie care îl făcea să uite de orice.

— Slujba mea este oarecum OK, zise ea. Și în sfârșit am o locuință, cea dinainte era mult prea scumpă. Cea de acum este mică, dar mă costă puțin. În Viena mai ieftin nu se poate, cred eu. Își mușcă buzele și continuă: Și nici nu este foarte departe de aici.

Era o invitație clară să o însoțească. Imobilul în care locuia, la mansardă, se afla pe o străduță laterală liniștită, pavată cu piatră. Se auzea cineva clămpănind melancolic la un pian. Era o noapte caldă.

În fața ușii ea se opri:

— Eu vreau să mergi la mine sus, dar trebuie să te avertizez. Sunt grasă și respingătoare, nu mă pricep la sex și probabil că va fi groaznic.

— Uau, sună irezistibil! exclamă Hendrik.

Era plinuță, dar nu respingătoare și îl făcu pe Hendrik să se gândească la junele ce împodobeau bisericile baroce. Patul scârțâia foarte tare. Dar ea avea o carne moale și era plină de devotament, se excită foarte tare și, lipindu-se de el tremurând și gemând, îi mărturisi în șoaptă că fusese prima dată când ajunsese la punctul culminant cu un bărbat.

— Am crezut că femeile care povestesc asta spun de fapt minciuni, îi șopti ea la ureche, scăldată în lacrimi. Credeam că nu se poate.

Hendrik o strânse cu putere, impresionat. Pentru el fusese… OK. Dar vorbele ei îl mișcaseră.

•

Plecă la ora cinci dimineața. Nu o trezi și rătăci prin Viena încă crepusculară, până la hotel, unde își făcu bagajul și achită nota de plată. În avion dormi până la Frankfurt.

Acasă, destul de deprimat, se pregătea să îi povestească lui Miriam cum decursese seminarul, când sună telefonul. Miriam îi întinse receptorul:

— Este o femeie, Hierlitsch.

Hendrik simți un gol în stomac. Oh, nu! O hărțuitoare! Trebuia să i se întâmple și asta la un moment dat.

— Busske, se prezentă el, pregătit de ce era mai rău: lacrimi, reproșuri, ceartă, tragedie.

— Eu sunt. Vocea femeii abia se auzea. Nu te speria. Te-am sunat doar pentru că azi-dimineață eram complet… mda… Nu trebuie să spui nimic. Cred că era soția ta, nu?

— Da, spuse sec Hendrik.

De unde avea numărul lui privat de telefon? Ah, da, îi dăduse înainte de cină cartea sa de vizită. Din portofel, ceea ce însemna că pe verso avea și acest număr.

— Voiam să îți spun că nu aștept nimic de la tine, nu pretind nimic ori cum s-o fi chemând asta. Voiam doar să îți spun că ești binevenit oricând. Pur și simplu vreau să învăț mai mult. În orice privință. Dacă înțelegi.

— Da, înțeleg, răspunse Hendrik.

— Asta era. Îmi pare rău că azi-dimineață nu am fost suficient de trează, altfel ți-aș fi spus atunci. Deci… oricând. Nu trebuie decât să mă suni. Găsești numărul meu în cartea de telefon.

— Totul este clar. Hendrik își drese glasul și adăugă: Așa vom face. Mulțumesc pentru confirmare.

Puse receptorul în furcă, o privi pe Miriam și bănui în ochii ei o scânteie de neîncredere.

— O femeie de la catering, cu o problemă de decontare. În Austria au niște metode ciudate în privința servirii cafelei.

Scânteia de neîncredere dispăru.

— Viena nu mi-a plăcut în mod deosebit, continuă Hendrik decis. Chiar nu țin să mai fac seminare acolo.

— Oh! exclamă Miriam și clătină din cap. Nu se poate. Lista de așteptare este cât brațul meu de lungă.

•

Anii s-au scurs, cererea mare de la început a mai scăzut, totuși afacerea cu seminarele era solidă. Inspirat de discuția cu Angela, Hendrik a scris o carte. *Scăpați de datorii – poftiți la bogăție*! A avut cronici proaste, dar s-a vândut ca pâinea caldă și i-a adus lui Hendrik o rubrică proprie într-o revistă economică.

Încă se mai bucura de cazările în hoteluri de lux și de Jaguarul al cărui proprietar devenise între timp. Acum își dorea un Rolls-Royce, ultimul simbol pe patru roți al statutului social, dar fusese nevoit să constate că nu și-l putea permite. Investițiile proprii la bursă mergeau prost, ba cu unele acțiuni înregistrase și pierderi. Partea neplăcută a cazărilor la hotelurile de lux era faptul că din când în când vedea acolo oameni cu adevărat bogați și aceste întâlniri îi induceau sentimentul că el nu va reuși niciodată „cu adevărat”, oricât s-ar strădui și oricâte riscuri și-ar asuma.

În acele momente îi reveneau în minte afirmațiile lui Westenhoff despre lume, care nu ar fi reală, ci doar o umbră a adevăratei lumi. Se gândea deseori la asta, deși după acea seară Westenhoff nu mai revenise la acel subiect.

În afara acelor întâlniri, aproape că nu îl vedea pe proprietarul castelului. Remarcase însă că uneori acesta era vizitat de persoane extrem de ciudate. Când l-a întrebat despre acestea, Westenhoff i-a spus să nu își facă nicio grijă, pentru că erau vechi cunoștințe, majoritatea alchimiști ca și el. Hendrik schimba rapid subiectul discuției, îngrijorat că lui Westenhoff îi putea trece prin minte să îi invite și pe aceștia la întâlnirile lor.

Oricum comunitatea alchimiștilor nu părea atât de restrânsă încât proprietarul castelului să ducă lipsă de parteneri de discuție. Ceea ce făcea și mai enigmatic târgul pe care îl făcuse cu Hendrik.

În localitate, Miriam se împrietenise cu câteva mame cu copii de vârsta Piei și uneori, când Hendrik venea acasă de la vreun seminar, dădea peste un grup de femei vesele, la o cafea și o prăjitură. Atunci îl cuprindea teama că cineva ar putea să își dea drumul la gură și se va afla că, de fapt, castelul nu îi aparținea. O teamă neîntemeiată, pentru că Miriam știa să păstreze aparențele. Le povestise tuturor că fuseseră atrași aici de casă și de grădina uriașă, iar castelul venise, vrând nevrând, la pachet. Acesta era doar un loc de îngropat banii, având în vedere ce taxe impunea Oficiul pentru Protejarea Monumentelor!

Și nimeni nu voia să afle mai multe.

Pia creștea și devenise un copil plin de viață și totodată visător. Își dorise un câine, îl primise după un timp și de atunci făcea aproape zilnic nebunii cu el prin imensa grădină. Când se întorcea din aceste expediții, spunea povești minunate: că șoriceii ar fi omuleți în pardesie din blană, care aveau întotdeauna îngrozitor de multă treabă, că într-o încăpere din castel ar fi întinsă într-un pat o imensă insectă neagră, și ar fi hrănită de Westenhoff cu terci. Că lalelele din straturile care înconjurau castelul șopteau ceva într-o limbă pe care ea nu o înțelegea. Și multe altele, cât să se poată scrie o carte. Câteodată Hendrik se gândise să pună poveștile pe hârtie, dar încă nu apucase să o facă.

Miriam îl rugă pe Hendrik să o ajute să își deschidă un blog în care publica articole despre cultivarea plantelor carnivore, hobby-ul ei. Și își făcuse prieteni în lumea întreagă. După cum constatase Hendrik, ajunsese un fel de expertă în acest domeniu. Trimitea mereu semințe ori primea, și o dată o vizită și un profesor, pentru a discuta cu ea.

Acest hobby o costase pe Miriam și o prietenie care începuse foarte promițător, cu o femeie care lui Hendrik i se prezentase cu numele de Viviane

(Miriam îi spusese mai târziu că acesta nu era numele ei adevărat) și care părea să cunoască pe toată lumea din zonă. Purta veșminte din materiale ușoare, în culori pastelate, se ocupa cu efectele vindecătoare ale cristalelor, oferea consiliere feng-shui și susținea avantajele hrănirii vegane, o temă față de care Miriam era prea deschisă, după cum credea Hendrik. Dar când a văzut-o pe Miriam hrănindu-și plantele carnivore cu muște vii a făcut un mare scandal și de atunci nu a mai fost văzută.

Robert, fratele lui Miriam, un bărbat bărbos, simpatic, cu tendințe de îngrășare, se mutase pentru câteva luni la ei, după ce prietena lui îl alungase din casă, cu toate că aveau un copil împreună. Se lamenta la sora lui, ținea ocupat telefonul cu discuții ore în șir și își pierdu slujba. Era contabil, dar avea o fobie pentru cifre. Și-a găsit apoi altă slujbă la o firmă de mașini de polizat și șlefuit – Perfekta GmbH – unde a făcut cunoștință cu o văduvă care avea un copil mic și s-a căsătorit cu aceasta.

După ce Pia învață să înoate, Hendrik (care era nemulțumit de faptul că pentru asta trebuia să ceară aprobarea lui Westenhoff) construi o piscină. Pia începu după aceea să aducă acasă colegi de școală, iar vara piscina deveni pur și simplu atracția casei.

Ea rămăsese pentru el micuța care accepta să urce în roata cea mare, dar numai dacă o ținea bine. Până într-o zi însă, când i-a spus serioasă că nu mai era nevoie să o țină, pentru că era mare.

Așa trece totul, își spusese Hendrik și gândul îi zbură la momentul când se născuse copilul și la fericirea de atunci.

Ori doar amintirea era cea care transfigura totul?

Uneori, când tăcut și obosit stătea între Miriam și vorbărețele ei prietene, cu privirea ațintită asupra splendidei grădini înflorite și asupra copiilor mai mult ori mai puțin veseli, își spunea că avea totuși tot ce îi trebuia pentru a fi fericit.

Sau nu? Ar fi trebuit doar să guste momentul, clipa în care ședea într-un fotoliu comod, cu pernă moale, cu o prăjitură apetisantă pe farfuria dinaintea lui și cu o cafea aromată în ceașcă, cu o femeie frumoasă alături. Toți erau sănătoși, ceea ce reprezenta o bucurie. Nu aveau nici probleme cu banii, doar de nu ar mai încerca să își forțeze norocul la bursă. Lucrurile mergeau bine, realizase multe, putea într-adevăr să fie cu adevărat mulțumit.

Și se străduia. Își dădea silința. Acest acum și aici, momentul acesta, care venea și pleca. Evident, asta era! Totul devine trecut. Și atunci ce sens mai are să îl ai?

Cu Miriam nu putea discuta despre asemenea trăiri. Ea părea că nu înțelegea niciodată despre ce era vorba și îi spunea doar atât:

— De ce vrei să ai succes dacă nu te poți bucura de el?

Pe undeva, ea avea dreptate, cel puțin teoretic, doar că… El încerca, așa cum spunea, dar pur și simplu nu putea. Nu se putea declara mulțumit de prezent.

Miriam îl convinsese să facă donații în localitate. Finanță deplasarea corului bisericii din Burlingen la o întâlnire a corurilor, donă școlii elementare un computer nou și renovă sala de mese a căminului pentru bătrâni al localității vecine. Da, se simțise bine, adevărat. Și își făcuse și un renume bun, pe deasupra. Multe cuvinte de recunoștință, pentru bani puțini.

Dar, cu timpul, nici asta nu îl mai satisfăcea. Ceea ce făceai, dădeai și donai se uita rapid. După o vreme devenise doar o simplă adresă la care, în virtutea inerției, apelau asociațiile în căutare de ajutoare.

Într-o iarnă cedase o conductă de apă în bucătărie. Până când să bage de seamă, cutiile lăsate acolo de la mutare se udaseră. Hendrik constată pagubele, pescui cu atenție una după alta

hârtiile ude și dădu peste copia cărții furate, pe care o căutase odată. Multe pagini nu mai puteau fi citite. Hendrik ezită, într-un fel această carte îi marcase drumul, fusese declanșatorul vieții lui de acum. Dar nu avea rost să o usuce, paginile i se descompuneau între degete. Așa că o aruncă. Își atinsese scopul.

Cu timpul se rezolvase și problema cu infidelitatea. Trecuse mai mult de un an de când nu se mai culcase cu nicio participantă la seminare și nu regreta. Acum era printre primii care se ridicau de la masă, ca să se ducă la culcare.

Doar aventura cu Angela Hierlitsch nu o încheiase. De două, trei ori pe an ținea un seminar la Viena și de fiecare dată își petrecea noaptea la ea. Aceasta nu pretindea mai mult de la el.

•

Mult timp Hendrik savurase cu Angela jocuri sexuale pe care Miriam nu i le accepta. Dar treptat trebui să recunoască faptul că și această modalitate de extaz își pierduse din farmec și într-o zi, în timp ce gâfâia și asuda alături de ea, se întrebă dacă nu cumva aventura trebuia să ia sfârșit.

Era un sfârșit de săptămână ploios de septembrie, toată noaptea stropii de apă loviseră ferestrele. Angela încă stătea în acea locuință minusculă. Își cumpărase câteva piese de mobilier și vopsise ramele ușilor în diferite culori, ceea ce înviora casa. Era interesant de urmărit ce drum alesese. Cu totul diferit de cel la care s-ar fi așteptat Hendrik. De bani nu îi păsa, dacă erau de ajuns. Acum își putea permite regulat ore de canto și de ceva timp chiar cânta într-o orchestră. Jazz. În seara aceasta îl luase cu ea la un concert, într-o cârciumioară cu scena nu mai mare decât o masă, în jurul căreia oamenii ședeau înghesuiți, cei mai mulți fiind fani entuziasmați. Și deși jazzul nu îi plăcea în mod deosebit, Hendrik se bucurase de atmosferă.

Cântatul o înfierbântase pe Angela, se excitase și după concert aproape că îl târâse după ea acasă. Se lipise de el torcând feminină și voluptuoasă, își pusese brațul alb peste pieptul lui și îl întrebă:

— Hendrik, spune-mi… pe tine ce te impulsionează? În afară de sex, vreau să spun.

El o privi. În lumina slabă a veiozei părul ei sclipea ca aurul pur.

— Adică?

— Păi, când faci exercițiile… Cum îi spui tu? Distilare? Când scoți la suprafață cele mai profunde, mai adevărate dorințe. Ceea ce regreți pe patul de moarte, ce nici măcar nu ai încercat…

— Distilare, da.

El nu făcuse niciodată acest exercițiu. Nu era același lucru din moment ce el îl inventase.

— La mine este muzica, clar. Ai văzut. A mă afla pe scenă, a cânta a fost prima imagine care mi-a trecut prin cap. Dar pe tine? Văd că te impulsionează ceva, dar nu știu ce.

— Hmm…

Hendrik încercă să găsească răspunsul corect, dar era obosit. Abia făcuseră sex și era epuizat, se simțea comod și cumva dator. Gândurile lui zburdau fără niciun țel, se împotriveau la orice încercare de ordonare, combinându-se între ele și cu bolboroseala mlaștinii din sufletul lui răscolit.

În cele din urmă spuse:

— Uneori cred că este vorba despre tatăl meu și de accidentul lui.

Uneori? De mult nu se mai gândise la asta. Îl surprinse că tocmai acum îi trecuse prin minte.

— Despre ce accident e vorba?

— Un mare ghinion. Aveam zece ani, deci tata trebuie să fi avut patruzeci și unu. Ori patruzeci și doi de ani.

— Înseamnă că s-a căsătorit târziu.

— Nu, eu eram un copil neplanificat. Fratele meu este cu opt ani mai mare decât mine.

Ea dădu din cap.

— Ah, da… iartă-mă, tocmai voiai să povestești despre accident.

— Da, accidentul. Tatăl meu lucra la asigurări. În ziua accidentului se afla în drum către stația de tramvai, după muncă. Un bărbat de optzeci și patru de ani a pierdut controlul asupra automobilului său și a intrat pe trotuar. L-a lovit în plin.

Angela se încruntă.

— Vai!

— S-a scris în ziar, au apărut fotografii și o vreme s-au purtat discuții dacă după o anumită vârstă șoferii trebuie să dea din nou examenul de conducere, pentru a-și păstra permisul. Tatăl meu a supraviețuit, dar nu s-a refăcut niciodată. A făcut nenumărate operații, mergea în cârje, lua sute de pastile pe zi, avea probleme digestive, dureri de cap, palpitații și multe altele, iar trei ani mai târziu a decedat.

Îl văzu în fața ochilor gârbovit și respirând greu la masa din bucătărie, cu o mână pe cârjă, cu cealaltă pe tăblia mesei, ca să se sprijine. Totdeauna avusese conștiința încărcată de faptul că altul se simte bine, iar el nu.

— Cel mai rău de suportat a fost tristețea. Accidentul l-a distrus sufletește. „Voiam să fac atât de multe, dacă aș fi avut timp”, îmi spunea deseori.

I se părea că îi aude vocea din ce în ce mai subțire. „Când aș fi fost la pensie. Când mi-aș fi făcut doar datoria. Totul se rezumă la palavre, Hendrik. Uită-te la mine. Ține minte cum arată cineva care și-a irosit viața. Eu nu am trăit cu adevărat. Să nu faci aceeași greșeală, Hendrik. Nu săvârși aceeași greșeală”.

— Dar de fapt cum să faci să trăiești cu adevărat? puse Hendrik punctul pe i. Cred că aceasta este chestiunea care mă animă în fond pe mine.

Era bizar că din nou se gândise în acest context la acea carte pe care o furase. Poate pentru că fără acea carte, fără impulsul pe care i-l dăduse, ar fi

mers pe aceeași cale ca tatăl său, doar că nu la o firmă de asigurări, ci la una de investiții. Oricum, din alchimie înțelegea tot mai puțin, pe măsură ce se adâncea în studiul vechilor scrieri, împreună cu Westenhoff. Studiu pe care de altfel îl neglija din ce în ce mai des. Treceau deseori și cinci, șase săptămâni până când proprietarul castelului îl suna pentru a stabili o nouă întâlnire.

Angela îl mângâie pe piept, dar nu spuse nimic. După o perioadă de tăcere, lui Hendrik i se păru că deveniseră prea apropiați și se ridică brusc.

— Cred că este timpul să mă întorc la hotel.

Se făcuse și târziu. A doua zi, în avion, trebuia să doarmă.

Pe când își strângea lucrurile și se îmbrăca, din buzunar îi căzu un bilet. Angela îl ridică înaintea lui.

Nu uita de urs. Pia.

Hendrik râse și îi luă biletul din mână.

— Fiică-mea! Ciudățenia ei. De când este la școală, scrie bilețele magice. Ea așa le spune. Nu îmi dau seama cum mi le strecoară prin buzunare, dar dau peste ele la momentul cel mai potrivit. Vârî hârtiuța înapoi în buzunar și adăugă: I-am promis că îi aduc un ursuleț din pluș. Trebuie să îl cumpăr mâine-dimineață.

Poate că de data aceasta momentul nu fusese tocmai potrivit. Angela nu luă lucrurile atât de ușor, după cum citi în privirea ei; întâmplarea o marcase cumva.

— Nu am știut că ai o fiică, zise ea încet. Un copil.

•

Anii au trecut. Uneori Hendrik era speriat de cât de repede se scurgeau. Poate pentru că nu se întâmpla nimic deosebit, cu excepția faptului că Pia creștea. Între timp intrase la gimnaziu, ajunsese la pubertate. Hendrik o suspecta că nu lua

note grozave pentru că nu voia să iasă în evidență. Marile transformări păreau să se manifeste însă în cu totul altă parte. Banca Lehman-Brothers a dat faliment, generând o criză mondială și seminarele lui au devenit mai căutate. În SUA a fost ales primul președinte de culoare. Statul Haiti a fost devastat de un cutremur catastrofal. Platforma de foraj maritim Deepwater Horizon a suferit o avarie gravă și a poluat Golful Mexicului. Un vulcan islandez cu un nume imposibil de pronunțat a paralizat traficul aerian european. Primăvara Arabă a trezit speranțe ce nu s-au împlinit. La Fukushima a avut loc un grav accident nuclear, care a tulburat lumea mai mult decât pe japonezii înșiși, impresionată de numeroasele victime ale tsunamiului.

În Franconia încercarea celor care protejau natura de a conserva o porțiune de pădure neatinsă de secole a eșuat. Instanțele au tergiversat chestiunea ani buni, dar în cele din urmă au aprobat intervenția excavatoarelor și tăierile de arbori, pentru a începe construirea unui drum de acces la autostradă.

Lucrările au decurs conform planului, până când într-o zi de miercuri din luna iunie un excavator s-a blocat în ceva. Când a văzut despre ce era vorba, un șef a început să înjure: „Na, asta este prea de tot. S-a dus săptămâna asta!”

Acesta și-a scos telefonul mobil și a format un număr pe care nu îl mai formase niciodată.

— La o parte! le-a strigat muncitorilor care se adunaseră curioși. Nu atingeți nimic! Totul să rămână așa cum este acum!

•

În sfârșit după mulți ani, Hendrik organiză din nou un seminar la Zürich, tot la Grandevue, ca odinioară. De necrezut – totul arăta exact cum își amintea el. Cât trecuse de atunci? Doisprezece ani? Treisprezece? Cam așa ceva. Avea impresia că se închidea un cerc.

Bărbatul care l-a întâmpinat la recepție îl recunoscu. După câteva ezitări, și Hendrik își aminti de el, după „buza de iepure” operată. Era cel care odinioară îi prezentase sala pentru seminar, Michel Zurbrügg. Și acesta îmbătrânise, dar arăta bine. Numai că nu mai era angajat la hotel, ci proprietarul acestuia.

— Dumneavoastră mi-ați explicat atunci acea metodă, îi spuse entuziasmat Zurbrügg. Pe mine m-a ajutat cu adevărat. Cu ea am făcut avere pe Neue Markt. Firește că și norocul a avut rolul lui. De exemplu, am citit interviul dat de dumneavoastră în care ați avertizat cu privire la explozia balonului. A fost ca o găleată cu apă rece răsturnată în cap. Atunci m-am retras. Apoi mi s-a oferit posibilitatea de a cumpăra hotelul și mi-am zis: „acum ori niciodată”. Și iată-mă. Iar dumneavoastră ați revenit în sfârșit!

Hendrik se văzu obligat să zâmbească.

— Mă bucur pentru dumneavoastră.

Ca un făcut, se părea că toți cei care trecuseră prin seminarele lui aveau mai mult noroc la bursă decât el! Cea mai recentă investiție a lui fusese un eșec total. Se alesese cu o pierdere uriașă. Nici nu știuse cum să îi mărturisească lui Miriam. Ea îi spunea de ani buni să renunțe. Era evident că acțiunile nu erau de el.

Și avusese dreptate.

— Mi-am permis să vă ofer ceva special, zise Zurbrügg, și îi întinse cartela magnetică pentru cameră. Este suita, sus de tot.

— Oh, exclamă surprins Hendrik. Mă bucur foarte mult.

— Vă rog, este cel mai mic lucru pe care îl pot face. Practic, vă datorez tot ceea ce am.

Într-adevăr, suita era spațioasă. Prețul ei pe noapte era o sumă formată din patru cifre, indiferent dacă exprimată în franci elvețieni ori în euro. Era imensă, oferea o priveliște minunată asupra lacului Zürich, iar gândul că înaintea lui

înnoptaseră aici o mulțime de celebrități și de oameni bogați îl fascina pe Hendrik. Păcat că de data aceasta nu își făcea apariția și o hoață de hoteluri.

Seminarul a decurs ireproșabil, atmosfera era plăcută, cina comună – un festin. Hendrik fu foarte mulțumit și se retrase singur în camera lui.

Duminică-dimineață ceru să i se aducă micul dejun în cameră, pentru a-l servi pe balconul cu vedere spre lac. Trebuia. Nu avea niciun chef să îi mai întâlnească pe participanții la seminar.

Pe măsuța rulantă cu care i se aduse micul dejun primise, fără să ceară, și un ziar.

Hendrik, care în mod normal nu citea niciodată ziarul dimineața, îl răsfoi superficial. Dar privirea îi rămase fixată pe o știre care îl zdruncină: lucrările de construcție la breteaua unei autostrăzi de la granița cu Republica Democrată Germană scoseseră la lumina zilei mormântul unui cavaler al ordinului teuton cu o armură din aur pur.

11.

Hendrik lăsă ziarul jos și își ridică privirea. Se uită la terasa de pe acoperiș, pe care se afla, la scaunele negre împletite, la masa din metal. Cerul era de un albastru strălucitor. Un vânt ușor trecea printre vârfurile arborilor din jur. În fața lui se întindea lacul pe care alunecau ambarcațiuni cu vele, triunghiuri roșii și albe pe fundalul apei sclipitoare.

De jos se auzeau discuții, râsete, zgomot de veselă, târșâit de scaune pe o podea din dale de piatră. Hendrik se uită la masa aranjată, la coșul cu pâine, la farfuriile cu fructe de care nu se atinsese. La castronașele cu diverse gemuri. La platoul cu cârnați și șuncă. La resturile de gheață, la moderna cană-termos cu cafea, la firimiturile de pe farfuriile albe ca zăpada, cu margini aurite. Totul era real. Nu visa.

Ridică din nou ziarul și mai citi o dată știrea. Două coloane, douăzeci de rânduri, o fotografie ce reprezenta un șantier în pădure. Textul nu se modificase. Scria „o armură din aur”. Nu scria locul descoperirii și unde fusese dusă armura.

Parcă era tăiat în două. Era posibil ca această armură din aur să fie aceeași cu cea despre care se vorbea în povestea din cartea furată? Armura pe care cavalerul… Oare cum se numea acesta? Bruno von Hirschberg? Armura pe care o comandase ca să câștige susținători pentru o nouă cruciadă? Din aurul obținut de alchimiști din mercur?

O parte din el era deplin convinsă de acest lucru și intrase în agitație. Evident că nu putea fi vorba decât despre această armură! Care în același timp dovedea că povestea era adevărată, o întâmplare ce avusese loc și, din păcate, fusese uitată. Însemna că piatra filosofală chiar exista!

Cealaltă partea a lui era sceptică și devenea tot mai sceptică pe măsură ce entuziasmul celeilalte părți creștea. Cu trecerea anilor se obișnuise să ia poveștile drept ficțiuni.

I se părea ireală această dovadă apărută brusc. Nu putea fi vorba decât despre o manevră rafinată de înșelătorie, față de care trebuia să fie suspicios.

În plus, nu știa dacă își mai amintea bine povestea. Ce prostie să arunce fotocopiile, care fuseseră făcute în această clădire, și care costaseră atât de mulți bani. Le-ar fi recitit și și-ar fi împrospătat amintirile.

Adalbert! Lui îi trimisese copiile ambelor texte! Erau ani de atunci, dar fratele lui nu era genul de om care să arunce ceva, chiar dacă era vorba despre niște hârtii.

Putea să îl întrebe.

Dar dacă se dovedea că legenda avea o bază! Că el, Hendrik, avusese dreptate, iar Adalbert nu avusese! Atunci super-deșteptul lui frate, Herr Doktor Busske, va trebui să-și ceară scuze. Acea zi va fi trecută cu roșu în calendar. Era sigur de asta.

Ba mai mult: se pare că era vorba despre o legendă necunoscută. Se prea poate ca oamenii care se ocupă acum de armură – arheologi, își imagină Hendrik – să nu fi auzit de ea.

Asta însemna că era posibil ca el, Hendrik Busske, să se afle pe urmele unei descoperiri cu adevărat importante? Una care chiar l-ar face celebru?

Dacă înclinația lui Adalbert de a strânge diverse lucruri nu se limita la domeniile lui de cercetare. Acest gând îl îmboldi pe Hendrik. Dacă Adalbert nu mai avea copiile pe care i le trimisese, nu ar mai avea nimic. Ceea ce ar fi tipic pentru el. Deviza lui ar fi putut fi „ratarea cu puțin tot eșec se numește”. Doar că în latină.

Hendrik se ridică și se duse la cel mai apropiat telefon. Suita avea cinci telefoane sau cel puțin atâtea apucase el să numere. Dar nu exista fax.

Noul proprietar al hotelului îl desființase, considerându-l un anacronism în vremea internetului și a e-mailului.

Formă numărul din Geneva și lăsă să sună îndelung.

În cele din urmă răspunse cineva.

— *Oui*?

Era vocea arțăgoasă a unei femei bătrâne. Proprietăreasa la care fratele lui avea, cu siguranță, intenția să locuiască o veșnicie.

— *Monsieur Busske, s'il vous plaît,* spuse Hendrik. *Je suis le frère.*

Sau se spunea *son frère*? Nu știa. O dată apelase la Google Translate pentru situații ca aceasta.

Femeia îi răspunse ceva ce pentru urechile lui Hendrik era doar un șuvoi de sunete nazalizate. Nu înțelese absolut nimic și se simți foarte prost.

Probabil îi spusese că Adalbert era la institut.

— *Danke,* răspunse el, apoi se corectă: *Merci.*

Așteptă cu receptorul în mână. Să îi fi spus că Adalbert era la duș și îi ceruse să aștepte?

Nu, femeia puse receptorul în furcă. Deci probabil că fusese vorba despre institut.

Hendrik formă numărul lui Adalbert de la CERN, dar firește că acolo nu îi răspunse nimeni. Poate că volumul soneriei telefonului fratelui său ruginise de mult pe poziția „Null".

Închise și împături cu grijă ziarul. Bun… după seminar se va duce direct la Geneva. Și acolo va vedea el ce face. În orice caz, asta nu era o problemă ce putea fi lăsată baltă.

•

Hendrik abia aștepta să încheie seminarul. Era vreun participant iritat? Greu de spus, și chiar de ar fi fost așa, atâta pagubă.

Apoi achită imediat nota de plată, spre consternarea lui Zurbrügg, care apăru rapid și vru să afle dacă nu îi plăcuse suita.

Hendrik îl informă că suita era de vis.

— Doar că eu… hmm… am primit o veste care mă obligă să îmi modific planurile.

— Ah, da, zise nu prea convins proprietarul hotelului.

Hendrik își spuse că nu avea importanță. Miriam se neliniști când o sună să o pună la curent. Se părea că prietenii alchimiști ai lui Westenhoff se preumblau iar prin castel.

— Ei, dar ne-am obișnuit cu asta, nu? o întrebă Hendrik, care ardea de nerăbdare să plece.

— Da, dar duminica? Și nu este vorba despre unul sau doi, ca de obicei.

Ea tot nu îl putea suferi pe Westenhoff. Era suficient să audă numele lui și se neliniștea, mai ales când Hendrik era plecat.

De fapt, proprietarul castelului se arăta foarte rar. Uneori se întrebau dacă acesta mai trăia. Hendrik îi povesti cum se desfășurase seminarul, ca să îi abată gândurile, și acest lucru păru că o mai liniștește.

— Și când vii? vru ea să afle.

— Cred că mâine pe la prânz. O să plec devreme.

— Bine. Să conduci atent.

Așa spunea mereu.

Era el mai nerăbdător ori astăzi circulația în Zürich era infernală? Când intră pe A1 apăsă în sfârșit pe accelerație. Două ore mai târziu era la Lausanne, dar nu prea reuși să vadă lacul Geneva.

Pe Adalbert îl vizitase la Geneva o singură dată, când avea optsprezece ani și tocmai își luase permisul de conducere. Dar asta fusese de mult, așa că nu mai recunoștea drumul. Noroc cu sistemul de navigație al mașinii.

Când ajunse, era încă lumină. Clădirea părea neschimbată, doar arborii în spatele cărora se ascundea erau mai înalți. Niște conifere, probabil cedri. Nu își mai amintea dacă atunci când fusese aici ajungeau la coama acoperișului. Casa arăta ca o cutie uriașă, mult prea încăpătoare pentru o

singură familie. La vremea respectivă fiica proprietarilor, proaspăt căsătorită, locuia împreună cu soțul ei la etaj. Fratele ei era plecat de mult timp, iar Adalbert închiriase fosta cameră a acestuia. Familia se mutase, după ce apăruse un copil și bărbatul primise un post în străinătate. Adalbert ocupase și camerele acestora, pe care Hendrik își imagina că le umpluse cu dosare și cărți.

În urmă cu câțiva ani soțul proprietăresei murise. Oare Adalbert își mărise iar locuința? Hendrik era curios.

Poarta de la grădină era încuiată. Pe aleea din spatele ei se afla mașina fratelui său, același antic VW! Hendrik sună. În casă se aprinse lumina, dincolo de ferestrele ca niște ambrazuri se observa mișcare. Ușa casei se deschise și Adalbert ieși în papuci și jachetă tricotată.

— Ce faci aici? întrebă acesta în timp ce descuia poarta.

Numai entuziasmat nu părea.

— Trebuie să îți arăt ceva, zise Hendrik.

— Ce?

— Nu s-ar putea să intrăm mai întâi?

Adalbert deschise poarta, îl lăsă să intre și o încuie după el.

— A fost o nechibzuință din partea ta să vii neanunțat. Săptămâna trecută pe vremea aceasta eram la Stanford. Ar fi fost mai bine să te anunți.

— Da? Atunci spune-mi cum, morocănosule!

Adalbert pufni.

Cum intră în casă, Hendrik simți miros de praf, de produse pentru curățenie și mâncare, care îi aminti lui Hendrik de vizita anterioară. Cât de plăcut fusese să conducă mașina printre munții înalți cu vârfuri acoperite de zăpadă. Cât se simțise de tânăr și plin de putere și elan. Atunci venise cu Jessica, prima prietenă adevărată a lui. Se certau mereu, pentru a se împăca în pat, o avalanșă permanentă de senzații. Asta până la o ceartă după

care nu s-au mai împăcat. Habar nu avea ce mai făcea Jessica.

Holul de la intrare era tot atât de mare și sobru, cum și-l amintea. Ușa culisantă dinspre camera de zi era deschisă. O femeie smochinită, cu părul alb, dădu din cap când îl văzu. Își amintea că atunci când o cunoscuse îl făcuse să se gândească la o lăcustă și această impresie o avu și acum. În fundal era deschis un televizor cu ecran imens, din care răzbătea bubuitor o voce în franceză. Adalbert și femeia schimbară câteva cuvinte, apoi aceasta se întoarse în camera de zi și închise ușa după ea, în timp ce Adalbert o luă pe scări spre etaj.

— Am văzut eu bine? vru să se asigure Hendrik. Te uitai cu proprietăreasa la televizor?

— Da, la știri. Și?

Hendrik ridică din umeri și deodată pielea i se făcu ca de găină.

— Nimic. Este treaba ta.

Etajul arăta schimbat. Părea o filială a institutului. Pe coridor pereții erau acoperiți cu rafturi pline de cărți, bibliorafturi, casete VHS și alte suporturi de stocare a datelor. Câteva computere prăfuite, scoase din uz, erau înghesuite într-un colț. Nu erau PC-uri obișnuite, ci unele mai voluminoase.

Fără nicio îndoială că Adalbert nu mai avea intenția de a se muta de aici. Probabil că va sta cuminte la televizor cu bătrâna, până când aceasta îi va lăsa casa moștenire. În camera în care îl conduse fratele său, în afară de câteva rafturi și dulapuri pentru dosare mai erau o canapea și o masă. Henrik scoase ziarul, îl deschise la pagina cu articolul și spuse:

— Citește aici.

Adalbert citi și ridică indiferent din umeri.

— OK. Și?

— Ce înseamnă „și”? Este dovada că povestea de atunci…

— Da, știu că tu asta crezi, îl întrerupse Adalbert. Dar eu m-aș gândi că cineva, cândva, a fost atât de smintit încât să comande o armură din aur. Și pornind de la acest eveniment au apărut tot felul de legende.

Hendrik simți că se rupsese ceva în el. El nu privise lucrurile astfel.

Și probabil că Adalbert, ca totdeauna, avea dreptate.

Brusc se simți obosit.

— De fapt, voiam să te întreb dacă mai ai copiile pe care ți le-am trimis odată. Ale mele au fost distruse într-o inundație provocată de o avarie la o țeavă.

Adalbert își umflă obrajii:

— Pfui! Dacă le mai am? Nu știu. Cât timp a trecut de atunci? Zece ani?

— Cred că doisprezece.

— Oho!

Dar se apucă totuși să le caute. Hendrik nu avea nici cea mai vagă idee cum va reuși fratele lui să se descurce în vraiștea care domnea în casă.

Așa că se așeză pe canapea și așteptă.

Etajerele din jur se îndoiau sub greutatea cărților și teancurilor de hârtii, peste care se așternuse un strat gros de praf. Pe banca din lemn din donjon erau alte teancuri de cărți cu sute de semne colorate, judecând după culoare, puse probabil de ani buni. În colțuri se vedeau cutii pline cu hârtii, plicuri desfăcute, precum și… da, benzi de computer? Care se foloseau prin anii ’70? Hendrik nu credea că la CERN se mai lucra cu așa ceva. Probabil că astăzi era greu să mai faci rost de cititoare pentru aceste benzi.

Dar asta ce mai era? Hendrik se aplecă, trase o carte care îi atrăsese atenția printre cărțile de specialitate, pentru că arăta ca un manual de școală. Era o antologie pentru cursul superior! Un semn de carte îngălbenit se afla în dreptul unui text

de Franz Kafka, cu titlul *Un artist al foamei.* Adalbert notase aici trei semne de exclamare.

Hmm… Hendrik închise cartea și o puse la locul ei.

Se gândi din nou că existau multe lucruri pe care nu le știa despre fratele său.

Îl auzea pe Adalbert scotocind prin camerele alăturate. Podeaua din lemn scârțâia, ceea ce pe Hendrik îl făcu să se gândească dacă această casă era potrivită pentru un colecționar împătimit ca Adalbert. Ce de hârtii! Acestea cântăreau tone.

Cu siguranță că mai avea copiile. Așa spera.

În cele din urmă ușa se deschise și Adalbert intră în cameră cu un teanc de hârtii în mână. Înainte ca fratele lui să stingă lumina și să închidă ușa, Hendrik văzu că și camera alăturată era plină cu rafturi, comode și dulapuri pe care tronau documente.

— Astea sunt? întrebă Hendrik.

— Da, răspunse absent Adalbert, cu privirea la text. Mă gândeam eu la asta.

Adalbert mută cu mâna liberă câteva cărți de pe un scaun pe banca din lemn, pentru a se așeza în fața lui Hendrik.

— Ceva nu se potrivește în povestea asta. Adalbert ridică privirea și adăugă: Tu crezi că ar putea să fie o poveste adevărată? Parcă am înțeles că așa trebuie citită.

Hendrik ridică mâinile:

— Eu nu am auzit despre vreo armură din aur. După părerea mea, nu ar avea niciun sens să confecționezi așa ceva.

— OK. Adalbert citi restul textului, dând din când în când din cap, mișcă ușor de câteva ori maxilarul inferior dintr-o parte în alta, ca și cum ar fi mestecat ceva, și în final strânse paginile la un loc. Așadar, dacă plecăm de la ideea că acest text zugrăvește un eveniment real, prima întrebare pe care eu mi-aș pune-o ar fi: cum se face că aurul a fost atât de periculos? Aurul diavolului. Denumire

romantică. Sursa de radiații, clar. Este descris aici. Tânărul care deschide cutia din plumb își pierde vederea și moare. Dar ce face aurul atât de periculos?

— Faptul că este radioactiv, își dădu cu părerea Hendrik. Chiar tu ai spus. Notele de pe ultima pagină. Dezintegrarea mercurului.

Fratele său clătină energic din cap.

— Nu, nu. Reacția de dezintegrare eliberează doar radiație. Electroni. În mare parte ei sunt opriți de haine. Și chiar dacă nu ar fi așa, ar produce doar arsuri locale ușoare. Ca la femeia care a purtat acel crucifix. Nu este normal ca moartea să survină atât de repede. Și chiar cavalerul… Eu cred că o astfel de armură nu se poartă pe pielea goală. Se ia ceva pe sub ea, probabil o haină din piele. Cu o tunică din piele nu ar fi pățit nimic.

Hendrik îl măsură neliniștit cu privirea pe fratele său. În final, descoperirea armurii din aur nu ar fi atât de importantă, cum își imaginase el?

— Tu crezi că armura era radioactivă, dar nu suficient de radioactivă?

— Da, cam așa s-ar putea spune. El răsfoi copiile, arătând de câteva ori spre text. Uite: descrierea modului în care umblau cu piatra. O aruncau simplu în mercurul încins… apoi o mișcau… Ierburile și ce mai pun ei acolo sunt prostii. Esențială este radiația gama enorm de puternică venită din piatră. Mă întreb de unde o proveni lumina. Și asta este interesant. Poate fi un efect de ionizare? Trebuie verificat. În orice caz, acolo se lucra mult mecanic. Probabil pentru a duce cât mai mult mercur aproape de sursa radiației, deși nu aveau cum să știe asta. Iar în timpul amestecării, din piatră este posibil să se desprindă particule microscopice, care se regăsesc în aur. Mai cugetă puțin asupra acestor argumente, apoi clătină din cap și adăugă: Da, așa trebuie să fie. Atunci urmele ar fi de ajuns, simplu praf rezultat din frecare. Dacă piatra este cu adevărat o

sursă atât de puternică de radiație gama, atunci aurul cu pulberi de piatră în el ar fi extrem de periculos, chiar și astăzi. Asta s-ar putea măsura. Ar fi o dovadă clară. Ridică privirea și îl întrebă pe Hendrik: Unde se află acum armura?

Hendrik ridică din umeri:

— Nu am idee.

Simțea cum devenea tot mai supărat pe fratele său. Nicio vorbă despre faptul că el, Hendrik, avusese acum mai bine de zece ani ideea că în această povestire se descria o întâmplare reală. Și în loc de a recunoaște că el, Hendrik, avusese dreptate, Adalbert juca acum rolul de cercetător care pătrunde în profunzimea lucrurilor! Tipic. Așa a fost mereu între ei: când nimerea și găina oarbă un bob, fratele mai mare i-l sufla imediat.

— Ar fi posibil, continuă Adalbert, ca din aur să fie extras material radiant.

Ceea ce din punct de vedere științific ar fi extrem de interesant. Adună filele și le puse teanc pe masa de lângă canapea. Oricum, mai întâi ar trebui să obțină armura. Și aprobarea de a o topi. Lucru care nu va fi acceptat de arheologi.

Un moment, lui Hendrik îi trecu prin cap să ia copiile cărților și să plece. Asta era problema lui, fir-ar să fie!

Dar, pe de altă parte, dacă era cinstit, nu știa cum să procedeze în continuare. Dacă el, gurul controversat al bogăției, va apărea cu un teanc de hârtii, cópii ale unor cópii, va fi luat în râs. Asta pe lângă faptul că nu avea idee unde le putea duce.

— Cred, spuse Hendrik cât mai calm posibil, că armura a fost dusă la un muzeu. O astfel de descoperire arheologică nu putea fi lăsată într-un șantier. După ce își drese glasul, adăugă: într-o zi de duminică nici nu se pot afla mai multe.

Adalbert îi aruncă o privire ironică:

— Asta crezi tu.

Apoi se ridică, ieși din cameră și se întoarse cu un laptop argintiu subțire, pe care îl deschise

imediat.

Hendrik veni în spatele lui Adalbert și îl urmări căutând pe internet. Rămase mirat cât de repede se încărcau paginile, multe instantaneu, nu fragmentate și greoi, cum i se întâmpla lui acasă.

— La CERN am o conexiune permanentă, îl lămuri Adalbert în timp ce degetele îi alunecau pe taste, au cea mai rapidă conexiune la internet de pe planetă. Când se fac testările la marele accelerator, se prelucrează și se transmit cantități uriașe de date.

După un sfert de oră aflaseră mai multe.

— Așadar, concluzionă Adalbert, cu descoperirile arheologice de orice fel se ocupă Oficiul Federal pentru Protejarea Monumentelor din fiecare land. Deoarece descoperirea s-a făcut în Bavaria, există trei locuri în care se poate afla armura: la München, la Bamberg sau la filiale. Trebuie să aflăm de care zonă aparține șantierul. Dar eu consider că o descoperire atât de neobișnuită va merge direct la autoritatea cea mai înaltă. Deci la München. Și la München există și un laborator central. Nu cred că au dus armura în altă parte. Arătă cu degetul pe ecran adresa și numărul de telefon al laboratorului. Putem suna mâine acolo.

— Sau putem să mergem, interveni Hendrik.

— Hmm…

Nici în această privință Adalbert nu se schimbase: ura să fie smuls din rutina lui. Pentru el o zi bună era aceea care se derula ca ziua precedentă.

— Ce ne vor spune dacă vom suna? ridică problema Hendrik. Nimic. Probabil că de câteva zile îi sună tot felul de oameni – de la televiziune, de la ziare și alții. Ne vor spune să așteptăm declarațiile de presă.

— Hmm…, mai mormăi încă o dată Adalbert.

— Nu, trebuie să ne ducem acolo. Dacă tu o să îți fluturi legitimația de CERN, unde se face știință

pură, toți se vor da înapoi. Cel mai bine ar fi să iei cu tine și câteva aparate de măsură.

— Cum îți închipui că vom face? Că ne vom urca acum în mașina ta și vom merge în noaptea asta până la München?

Din tonul vocii sale reieșea cât de puțin îi surâdea ideea.

Și nici lui Hendrik nu îi surâdea.

— Nu, nu în noaptea asta, ci mâine. Vin de la un seminar, sunt obosit, și în afară de câteva sandvișuri la prânz, nu am mai mâncat nimic, așa că nu voi conduce noaptea. Nu mai am optsprezece ani.

— Și vrei să rămâi aici? Peste noapte? întrebă Adalbert aproape înspăimântat.

— Dacă nu îți cer prea mult.

— Hmm…

— Odinioară m-ai primit la tine. Între timp ai dobândit tot etajul, se va găsi un loc și pentru mine. Hendrik testă demonstrativ pernele canapelei și adăugă: De exemplu aici. Pare un loc potrivit.

— Pe atunci aveai un sac de dormit.

— Cu siguranță că undeva prin casă se vor găsi un așternut și o pătură.

Adalbert închise indispus laptopul.

— În ce mă privește, nu ai decât. Să o întreb pe madame Mourrain.

— Întreab-o și de ceva de mâncat.

— Bine.

•

Hendrik dormi relativ bine pe canapea, dar dimineața plecarea se tot tergiversa. Adalbert nu reușea să își facă bagajul. Medita la nesfârșit în fața șifonierului, împacheta câteva lucruri, apoi le despacheta, verifica liste și tot căuta una și alta.

— Credeam că tu călătorești destul de mult, spuse mirat Hendrik. Mergi la Standford și prin alte locuri. Cum reușești să ajungi la timp la aeroport?

— De fiecare dată este o dramă, recunoscu Adalbert în timp ce scormonea într-un sertar cu șosete desperecheate. Încerc de ani întregi să găsesc un set de piese de îmbrăcăminte potrivite în orice situație și să îmi iau mai multe. Zece pantaloni identici, zece cămăși identice și așa mai departe. Așa trebuie să fi procedat Einstein, ca dimineața să nu fie nevoit să aleagă cu ce să se îmbrace. Doar că nu reușesc.

— Cum așa?

— Pentru că nu găsesc cu ce să le înlocuiesc. La magazin nu sunt nici măcar zece cămăși identice, de aceeași măsură. Nu am nevoie de cămăși diferite. Ori nu am descoperit eu unde să fac astfel de cumpărături. Luă câteva șosete pentru a le împerechea și continuă: Nici măcar la șosete nu funcționează. Astea de aici, de exemplu. Le cumpăr totdeauna de la un supermarket din Franța, cam patru euro perechea, bumbac sută la sută. Mereu aceeași marcă, mereu negre, dar de fiecare dată arată altfel. Uite, inscripția asta. De ce au nevoie șosetele de o inscripționare? *Soft.* Ce prostie! O modifică permanent. Aici este orizontală, dincolo este oblică, la una este colorată, la cealaltă…

— Cei mai mulți oameni vor să se îmbrace diferit, opină amuzat Hendrik. Asta se cheamă modă.

— Eu îi spun pierdere de timp.

În sfârșit, Adalbert reușise să împerecheze o pereche de ciorapi, îi puse în bagaj și porni în căutarea altei perechi.

Când se trezise, Hendrik se temuse că trebuia să ia micul dejun cu proprietăreasa lui Adalbert, dar nu fusese nevoie. Fratele său avea în camera de lucru o cafetieră, chiar una scumpă, care la o apăsare pe buton prepara o cafea bună. O băură cu niște biscuiți franțuzești ciudați, din făină neagră, fără lapte, la o măsuță de lângă birou.

În cele din urmă, Adalbert termină de făcut bagajul, dar nu putură pleca pentru că acesta voia să ajungă mai întâi la CERN, pentru a replanifica niște întâlniri, a rezolva „rapid” câteva chestiuni importante și, firește, pentru a face rost de un aparat pentru măsurarea radiațiilor. Hendrik oftă și îl conduse.

Nu era departe. Pe vreme bună, îi povesti Adalbert, folosea bicicleta și spera că va renunța la mașina personală atunci când se vor deschide noile linii de autobuz.

Hendrik își făcuse planul că vedea măcar puțin din celebrul institut de cercetări la care lucra fratele său, dar spre dezamăgirea lui, acesta îl lăsă la centrul pentru vizitatori.

— Ar fi prea complicat să obțin acum un permis de vizitator, îi spusese acesta nerăbdător. Doar vrem să plecăm, nu?

— Evident, ripostă Hendrik.

Bine, își va petrece timpul aici.

Centrul pentru vizitatori era dezamăgitor, arăta mai curând ca un butic dintr-un aeroport. Pe un glasvand era inscripționat „Bine ați venit” în douăzeci de limbi. La recepție stăteau trei femei. Una dintre ele se întreținea cu un bărbat bizar, îmbrăcat cu un tricou pe care scria *Când mă fac mare, vreau să fiu zeu.* Mai existau aici câteva canapele și un shop cu suvenire cu brelocuri-CERN, pixuri-CERN, șepci de baseball-CERN și altele asemănătoare. Cel mai extravagant element era o operă de artă îndoielnică, de formă circulară, din metal, fixată în podea.

Hendrik se gândi cât de ciudat era faptul că, stând aici, cu greu îți puteai imagina că toate acele instalații subterane, kilometricul accelerator de particule și detectoarele mari cât un bloc chiar existau. Văzuse fotografii și Adalbert îi povestise despre acestea pe când se construia Marele accelerator de hadroni. Totul părea fantastic.

Se părea că aceasta nu era doar părerea lui, pentru că privirea i se opri pe o planșă cu titlul *CERN in popular novels,* pe care era o listă cu ficțiuni scrise despre CERN și cu ceea ce era real din acestea: nu foarte mult.

După un timp o sună pe Miriam. Îi relată pe scurt unde era și ce intenționau să facă, așa că nu va ajunge până seara acasă.

— Hmm…, făcu Miriam amuzată. Și interviul tău de astăzi după-amiază?

— Ce fel de…? Oh, fir-ar să fie! Am uitat complet de el!

În urmă cu câteva săptămâni fixase o întâlnire cu Ingo Holst, ziaristul care îl lansase cu adevărat. De atunci, acesta avusese tot felul de pretenții și Hendrik nu voia să strice relația cu el, pentru că Holst era prea influent.

— Nu ai vrea să îl suni tu și să îi spui că a intervenit ceva?

— Nu poți să o faci tu?

— Nu, mai bine sună-l tu. De la mine ar încerca să afle despre ce este vorba.

— Bine. Și ce să îi spun, dacă vrea să fixeze o altă întâlnire? Că îl vei suna tu?

— Da. Sau nu, propune-i miercurea viitoare. Astăzi este luni, până ajungem la München se face târziu, dar sigur vom mai găsi pe cineva la laborator. Dacă mâine-dimineață îl duc acasă pe Adalbert și după aceea plec și eu spre casă… da, miercuri. Până mâine-seară în orice caz mă întorc. Ar putea să vină la nouă.

— De ce atât de curând? Aș putea să îi spun să vină joi. Nu ți-ai mai asuma niciun risc.

— Poate că el vrea să dea ceva la ziar și joi ar fi prea târziu pentru ediția de sâmbătă, răspunse Hendrik.

Oare așa era? Parcă auzise de la cineva lucrul acesta. De fapt își dorea să discute mai repede cu Holst, care devenise cam plictisitor, pentru a

rezolva odată problema. Ca o programare la dentist.

Și cum Adalbert nu se întorsese, Hendrik mai dădu un telefon. Formă numărul Oficiului Bavarez pentru Protejarea Monumentelor.

Dar nu avu prea mult succes. Administrația respectivei instituții nu dădea informații și nici doamnele de la biroul de relații cu presa, după cum îi spuseră acestea, dar într-un mod mai politicos. Era evident că între timp sunase foarte multă lume, în primul rând ziariști. Una dintre angajatele de la biroul de relații cu presa îi destăinui că descoperirea armurii din aur făcuse senzație.

— Ai la tine legitimația de la CERN? vru să se asigure Hendrik, când, în cele din urmă, Adalbert își făcu apariția.

Avea cu el un fel de geamantan din oțel, probabil cu aparatul de măsurat radiațiile.

— Altfel nu am intra nicăieri, ripostă fratele lui.

— Atunci să pornim.

Dispozitivul pentru navigație al mașinii aprecie la puțin peste șase ore timpul necesar pentru a ajunge la München, însă modifică prognoza la șapte ore, când înainte de Lausanne nimeriră într-un blocaj. Totuși Hendrik deveni deodată bine dispus, motivat și de faptul că întreprindea ceva împreună cu Adalbert. Mai făcuseră asta vreodată? Nu își amintea așa ceva, dar copil fiind, și-o dorise totdeauna. Oh, cât își admirase fratele mai mare! Adalbert știa tot, putea face tot… iar el nici nu era băgat în seamă. De cele mai multe ori nu reprezenta pentru Adalbert decât o piedică. Fratele lui mic și prost.

Iar acum goneau împreună pe urmele unei descoperiri posibil epocale…

Îi aruncă lui Adalbert o privire fugitivă. Și văzu cum acesta își puse în palmă o grămadă de pastile dintr-o pungă din plastic, și le înghiți repede, fără apă.

— Ce-s astea? întrebă el șocat. Ești bolnav?

Atât de multe tablete deodată nu luase nici tatăl lor, când i se apropia sfârșitul.

Adalbert dădu din cap, înghiți în sec de câteva ori, și când mărul lui Adam încetă să se mai miște, îi spuse:

— Sunt doar vitamine și minerale. Pentru a menține mașinăria în funcțiune.

— Atât de multe?

— Doar cât este necesar. Adalbert puse punga goală deoparte, scoase alta din buzunarul hainei și începu să înșire: 1,4 miligrame tiamină, deci vitamina B1, 4,5 miligrame B2 sau riboflavină, 45 de miligrame de nicotinamidă alias B3 și 10 miligrame de acid pantotenic, vitamina B5. Astea sunt 2 miligrame vitamina B6, piridoxină, 0,01 miligrame B12 și 0,1 miligrame biotină. Cele de aici sunt 15 miligrame betacaroten. Cele două pastile fac în total 500 de miligrame de vitamina C, acid ascorbic. Celelalte sunt 0,005 miligrame vitamina D. Acestea sunt 60 de miligrame vitamina E plus coenzima Q10. Apoi 250 de miligrame oxid de magneziu, plus seleniu și zinc, nu mai țin minte cantitățile. Celelalte sunt… stai puțin… 420 de miligrame de fosfatidilcolină. Și în sfârșit 0,3 miligrame acid folic.

— Uau! Și chiar ai nevoie de toate astea?

— Le-am furat de la Ray Kurzweil. El ia mai multe pastile, dar încă nu m-am prins care sunt.

— De ce? Și de fapt cine este acesta?

— Un inventator american. A construit primul flatbed scanner, a realizat lucruri importante în domeniul recunoașterii textelor, sintetizării vocale și analizei lingvistice, are optsprezece titluri de doctor onorific și a înființat zece firme, dintre care una care construiește sintetizatoare.

Hendrik se încruntă:

— Sintetizatoare? Și ce treabă are el cu medicina?

Adalbert clătină indulgent din cap.

— Kurzweil este unul dintre cei care se ocupă de viitor. În ultimele decenii a făcut zeci de previziuni, mai mult de optzeci la sută dintre ele s-au dovedit corecte. El a prezis dezvoltarea internetului încă de pe vremea când cei mai mulți oameni nici nu auziseră acest cuvânt. Ideea lui este următoarea: toate trendurile tehnice și științifice urmează curbe exponențiale de evoluție. Capacitatea de calcul a procesoarelor de exemplu s-a dublat la fiecare unu, doi ani, și asta din 1965. Crește și viteza cu care noutățile se răspândesc. De exemplu, telefonul mobil, energia solară, *you name it* – se răspândesc cu atât mai rapid, cu cât invenția este mai recentă. Noi trăim exact vremurile în care toate aceste noutăți ating apogeul, la fel și progresele din biologie și medicină. Asta-i poanta. Speranța de viață crește și va crește în continuare. Asta înseamnă că dacă trăiești astăzi și reușești să rămâi în viață suficient timp, această dinamică te depășește și nu vei mai muri.

— Ăă…, reuși Hendrik să mai zică. Serios?

— Acestea sunt evoluții inevitabile. La fel de inevitabile ca avalanșa plecată în vale. Cei mai mulți oameni nu sunt obișnuiți să gândească în curbe exponențiale, de aceea nu văd asta. Dar, garantat, asta se întâmplă. Ia gândește-te: jumătate de lume cercetează genomul, încearcă să afle cum funcționează celulele. Știi de ce? Pentru a elimina bolile ereditare? Pentru a produce copilul dorit cu ochi albaștri, blond și inteligență superioară?

— Așa cred. Da.

— Toate acestea sunt doar teatre secundare de luptă. Țelul real este nemurirea, nimic altceva. Adalbert își strânse pilulele, apoi continuă: Să nu mori înainte. Despre asta este vorba.

Hendrik privea fix în față, unde circulația se desfășura uniform sub cerul albastru strălucitor. Nu știa ce să spună, încă o dată se consideră teribil de prost. Fratele mai mic, care nu pricepea nimic.

12.

La München ajunseră mai târziu decât speraseră și în plin trafic. Dispozitivul de navigație îi conduse la adresa laboratorului central, însă acolo nu găsiră niciun loc de parcare, mai ales pentru un Jaguar a cărui lungime enormă oricum era mereu o problemă. Așa că au fost nevoiți să meargă până la cel mai apropiat garaj supraetajat, indicat de navigator.

Hendrik trase o înjurătură în gând, în timp ce urca etaj după etaj în clădirea parcajului. Era deja trecut de ora cinci! Măcar de ar mai fi cineva acolo!

Adalbert nu părea să își facă astfel de griji. Și nu era de mirare, el era obișnuit cu modul de lucru de la CERN, unde noțiunea „seară liberă” era cunoscută doar din dicționare.

Adalbert coborî fără grabă din mașină. Hendrik i-ar fi zis ceva, dar preferă să strângă din dinți, pentru că veniseră aici la inițiativa lui. Ar fi trebuit să spună ceva de dimineață!

— Poți să deschizi portbagajul? îi ceru Adalbert în timp ce își îmbrăca haina din cord maro-deschis.

— De ce? se miră Hendrik.

— Aparatul de măsurat radiațiile. Îl iau cu mine.

Hendrik își privi ceasul. Până ajungeau la laborator se făcea șase fără câteva minute.

— Nu ar trebui să vedem întâi dacă este cineva acolo?

Fratele lui îi aruncă o privire mustrătoare:

— Ai idee cât costă un asemenea aparat? Nu îl las într-o mașină nesupravegheată.

Suna ca și cum, în opinia lui, Hendrik ar fi condus ultima rablă din oraș.

Hendrik scoase cheia:

— Bine, facem cum zici tu.

Firește că geamantanul era greu și la fiecare sută de metri Adalbert trebuia să îl lase jos. Ceea ce îl

făcu să constate:

— Poate uneori sunt prea prevăzător.

Laboratorul central era în apropiere de Staatsoper, pe o stradă îngustă, cu sens unic, vizavi de o clădire galbenă cu gratii la ferestre. Ușa maro-închis avea două canaturi, era uzată, lăsând să se vadă că deseori fusese lovită fără menajamente de oameni care intraseră sau ieșiseră cu lăzi grele și alte asemenea obiecte.

În dreapta, într-o ramă din piatră, era butonul unei sonerii. Hendrik îl apăsă. Ieși paznicul, un individ masiv, în uniformă, cu o expresie distantă pe chip și cu mâna pe centură, aproape de bastonul atârnat de ea.

— Accesul este permis doar angajaților, le spuse înainte ca ei să fi apucat să scoată o vorbă.

— Un moment, ripostă Hendrik, numele meu este Hendrik Busske. Dânsul este fratele meu, doctorul Adalbert Busske de la CERN. Din Geneva, știți, unde se află acceleratorul de particule.

Adalbert îi arătă paznicului legitimația.

Hendrik continuă:

— Am auzit de armura din aur și…

— Înțeleg, îl întrerupse paznicul, studiind atent legitimația. Dar nu sunteți singurii care ați venit aici și nici măcar primii.

— Este important să vedem armura, insistă Hendrik, străduindu-se să lase impresia că este absolut sigur că așa se va și întâmpla.

Paznicul clătină ușor din cap și îi înapoie legitimația lui Adalbert.

— Armura este cercetată acum de experți. Va avea loc o conferință de presă imediat ce se vor stabili rezultatele.

Părea să fi învățat aceste vorbe pe dinafară și să le fi spus de multe ori.

— Nu putem aștepta atât, interveni Adalbert spre consternarea lui Hendrik, cu un ton revendicativ, ca agenții FBI din filmele

Hollywoodului, când știau că dreptatea și puterea sunt de partea lor. Fratele lui continuă: Este foarte posibil ca armura să fie radioactivă, ceea ce pune în pericol viața angajaților laboratorului. Am cu mine un aparat de măsură a radiației, pentru a efectua verificări.

Și îi arătă geamantanul.

Paznicul ridică indiferent din umeri.

— Nu vă faceți griji. Situația este sub control.

— Am dori să auzim asta din partea unei persoane competente, interveni Hendrik, care începea să se simtă din ce în ce mai bine.

— Îmi pare rău. O astfel de persoană nu se află acum aici. Mâine-dimineață. Paznicul se pregăti să închidă ușa. Dar nici această persoană nu vă va spune altceva. Există un motiv pentru care eu mă aflu aici.

— Vă rog, insistă Hendrik, este într-adevăr foarte, foarte important.

— La conferința de presă, cum am spus. Cel mai bine este să vă adresați biroului de relații cu presa.

Cu asta, ușa se închise și ei rămaseră în stradă cu geamantanul.

•

Adalbert fierbea de furie. Era impresionant, de parcă el însuși emana radiații periculoase. Hendrik nu îl știa astfel pe fratele său. Adalbert părea că plutește deasupra necazurilor vieții cotidiene.

Îi sărise țandăra și lui Hendrik. Cel mai mult îl deranja că bătuseră atâta drum de pomană. Dar ce mai putea face? Întorcându-se la parcare, încercase de mai multe ori să sune la laborator și să solicite o întâlnire, dar la toate numerele răspunsese robotul, același peste tot, care le comunica să ia legătura cu biroul de relații cu presă. Nu exista nicio posibilitate de a lăsa un mesaj.

O armură de aur trezise evident interesul mass-mediei.

— Și acum? întrebă Adalbert, care trebuia să se lupte din nou cu geamantanul. Asta a fost?

În clipa aceea lui Hendrik îi trecu prin minte o posibilitate salvatoare.

— Poate că nu, spuse el, și își scoase telefonul mobil. Lasă-mă să încerc ceva.

O sună pe Miriam, o informă că erau la München și o rugă să se ducă la computer și să caute un nume în evidența participanților la seminare.

— Da, OK, răspunse ea. Trebuie să deschid calculatorul.

În timp ce așteptau, Miriam vorbea:

— Holst s-a cam supărat. Dar miercuri îi convine. Dacă se poate și mai devreme de ora nouă, să îl suni la Sonne. Se scoală la ora șase.

Sonne era unicul hotel din Burlingen, situat la mai puțin de o sută de pași de castel.

— OK, răspunse Hendrik.

Nu îl interesa asta. Oricum voia ca în viitor să scape de acest tip.

În sfârșit se auzi tastatura.

— Deci ce vrei să știi?

Hendrik își drese glasul:

— Fii atentă: am avut odată un participant care a lucrat la un laborator pentru descoperiri arheologice. Cred că era din München. Este mult de atunci. Dacă îmi aduc bine aminte, era vorba de primul seminar.

La început, Hendrik pusese participanții să completeze un formular amănunțit, pentru o eventuală consiliere telefonică, contra cost. Puțini apelaseră însă la acest serviciu. Totuși el păstrase toate datele într-o arhivă, cum făcea odinioară la WCM Trust cu clienții săi.

— Atunci caut după „München” și „laborator”.

Se auzi sunet de taste lovite.

— Iată. Johann Merschberger. Corect, a fost la primul seminar. Oficiul pentru Protejarea Monumentelor, München.

Merschberger. Numele nu și-l mai amintea, dar își amintea de momentul în care bărbatul îl întrerupsese. Auzea și acum: Acest lucru nu este adevărat! Simțea spaima care i se infiltrase în suflet.

De atunci niciodată nu mai susținuse că aurul putea fi atacat doar de *aqua regia.*

— Are un număr de telefon?

— Da.

— Dă-mi-l. Un moment…

Hendrik se scotoci după ceva de scris, doar că nu găsi nimic. Adalbert își scoase pixul din cămașă și i-l întinse. Se pregăti să noteze pe spatele tichetului de parcare.

— OK.

Miriam îi dictă numărul. O mai fi funcțional după mai mult de zece ani?

— Mulțumesc.

— Ai grijă de tine.

— Este în regulă.

Îi închise lui Miriam și formă numărul. Inițial, Merschberger fu surprins, apoi se bucură enorm să îl audă pe Hendrik. Era nerăbdător să îi povestească în ce mod pusese în practică ce învățase la seminar.

Hendrik abia putu să îl oprească.

— Herr Merschberger, iată de ce vă sun: dumneavoastră ați lucrat la Oficiul pentru Protejarea Monumentelor, la laborator. Îmi amintesc eu bine?

— Da, așa este, de aceea v-am întrerupt atunci. Și astăzi îmi pare rău, eram tânăr și…

— Bun, am și uitat, susținu Hendrik. Întrebarea mea este: mai lucrați acolo?

— Nu. Nu mai lucrez de mult. Dumneavoastră m-ați învățat: a doua coloană a bogăției – căutarea mijlocului de a-ți spori venitul. La un an de atunci am intrat în domeniul industrial și acum câștig dublu. Cel puțin.

Spunea ca și cum ar fi așteptat laude din partea lui Hendrik, însă acesta își spuse în gând doar „Fir-ar…!”

— Hmm…, mormăi el. Mă bucur pentru dumneavoastră, dar nu și pentru mine, în cazul acesta. Am nevoie urgent de cineva care lucrează la laboratorul central și care mi-ar putea răspunde la câteva întrebări privitoare la o recentă descoperire arheologică.

— Ah, așa… Aș putea să vă fac legătura cu o cunoștință, care mai lucrează acolo. Îl cunosc de mult. Și el a citit cartea dumneavoastră.

— Frumos, spuse politicos Hendrik.

— Dar mai întâi ar trebui să îl întreb. Vă pot suna pe numărul acesta?

— Desigur.

Când luă telefonul de la ureche, remarcă privirea sceptică a lui Adalbert.

— Crezi că va funcționa? îl întrebă acesta.

Hendrik ridică din umeri.

— Merită să încercăm.

Așteptarea se prelungea. Cu siguranță că ofereau o imagine ciudată: două siluete cu un geamantan argintiu sclipitor. Dar nu îi băgă nimeni în seamă. Când și când îi mai ocolea ușor câte un biciclist.

În sfârșit, sună telefonul. Pe display apărea un număr necunoscut.

— Busske!

— Georg Friedl, bună seara, Herr Busske, spuse o voce gravă, plăcută. Franz Merschberger mi-a dat numărul dumneavoastră și mi-a spus să vă sun. Eu i-am propus să procedăm așa, ca să nu mai pierdem timpul.

— Multe mulțumiri, răspunse Hendrik, care se întrebă în gând cui altcuiva o mai da Merschberger numărul lui de telefon. Ăă… eu…

— Cu privire la cartea dumneavoastră, se auzi în continuare vocea, trebuie să vă mulțumesc că ați scris-o. Am urmat cel mult zece la sută din

sfaturile de acolo și am scăpat de datorii. Nici nu știți ce ușurare reprezintă asta pentru mine. Senzația că trăiesc. Cu totul alta.

— Mă bucur.

Era bine. Bărbatul părea dispus să îi facă un serviciu. Unul ce presupunea să aibă o atitudine mai laxă cu privire la niște reguli.

El îi explică despre ce era vorba și găsi în acesta un ascultător atent. Bărbatul confirmă că armura se afla în laborator.

— O descoperire foarte interesantă. Aur pur, dar cu o structură aproape buretoasă în unele locuri, pe care noi încă nu o putem explica.

— Herr Friedl, credeți că mi-ați putea arăta armura? Neoficial? În seara aceasta?

Timp de câteva clipe se făcu liniște, apoi se auzi o inspirație puternică.

— M-ar interesa enorm, adăugă Hendrik cât mai convingător posibil.

— Herr Busske, răspunse cu greu Friedl, știți, propriu-zis nu…

— Și nepropriu-zis? Hendrik se strădui să nu dea vocii un ton prea conspirativ. Nu ating nimic, promit solemn. Nici fotografii nu fac. Doar… privesc. Mi-ați face o plăcere enormă.

Interlocutorul își drese vocea.

— Problema este că a trebuit să angajăm pază, din cauza mulțimii de ziariști. În ziua de astăzi aceștia sunt incredibili de insistenți. Paznicul va rămâne până la ora unsprezece în această seară, când se face curățenie în birouri.

— Și pe urmă? întrebă Hendrik curajos, amintindu-și de ocaziile în care cu același curaj sporovăia cu femeile în paturile de hotel.

— Eh… pe urmă… teoretic ar merge. Noaptea este încuiat, vine serviciul normal de securitate. Aceștia verifică să nu fie ușile forțate, nu intră în clădire.

— Atunci ne-am putea întâlni, să zicem, la unsprezece jumătate, propuse Hendrik, și repetă

pentru siguranță: Mi-ați face un mare serviciu.

Se auzi un oftat profund. Omul nu se simțea deloc confortabil, era evident. Probabil sfâșiat între datoria de serviciu și obligația morală.

— Bine. La unsprezece și jumătate. Dar nu în fața intrării principale, acolo este instalată o cameră de supraveghere. Vom merge la intrarea secundară, după colț, în Pfisterstraße.

— Mă descurc. S-a făcut, Herr Friedl. Era important să repete numele, pentru a sublinia ideea obligației. Deci ne vedem la ora unsprezece jumătate în Pfisterstraße.

— La ora douăzeci și trei și treizeci de minute. Bine. Dar nu vom sta mult.

— Nu. Sigur. Pe mai târziu, Herr Friedl. Mă bucur foarte mult.

•

— Nu i-ai spus că vin și eu, îl atenționă Adalbert după ce discuția telefonică se încheiase.

— Nu am vrut să îl copleșesc, îl lămuri Hendrik.

— Hmm…, mormăi Adalbert dezaprobator și foarte sceptic.

— O să meargă. Dacă vine pentru mine puțin înainte de miezul nopții, nu o să se răzgândească doar pentru că îmi aduc și fratele, răspunse Hendrik, dorindu-și să fi fost și el sigur de asta.

— Și ce facem până atunci? vru să afle Adalbert.

— Vom căuta un hotel și vom cina.

Adalbert s-ar fi dus fără să stea pe gânduri la orice hotel, dar Hendrik căută pe dispozitivul de navigație al mașinii un hotel de patru stele din apropierea laboratorului, cu garaj subteran. Rezervă două camere și stabiliră să se revadă peste o jumătate de oră la restaurantul hotelului.

Lui Hendrik îi era foame, așa că fu punctual. Adalbert apăru după zece minute fără geamantanul lui argintiu.

— Ce vrei să comanzi? întrebă Hendrik și îi întinse lista preparatelor.

El se hotărâse deja.

Adalbert ridică din umeri.

— Habar nu am. Îmi este indiferent. Mâncarea este mâncare. Răsfoi fără niciun interes lista și întrebă: Tu ce iei?

— File de vită la grătar.

— Hmm… Adalbert studie nota cu ingrediente a fileului. Conține gluten. Lactoză. Cu țelină și alcool. Bun, iau și eu.

Dădură comanda. Hendrik luă o bere, Adalbert ceru apă. Când primi apa, scoase punga din plastic cu pastile și înghiți câteva.

— Tu chiar crezi în chestiile acestea? întrebă Hendrik.

Adalbert îl privi dojenitor:

— Nu contează ce cred eu. Sunt date științifice. Corpul omenesc este o mașinărie foarte complexă, care are nevoie de anumite substanțe pentru a funcționa ireproșabil. Eu i le furnizez. Arătă spre paharul lui Hendrik cu bere și adăugă: Și tu faci același lucru. Dar nu tot atât de selectiv.

Hendrik remarcă faptul că fratele lui purta încă brățara de la firma care congela morții.

— Da, dar îmbătrânești și nu poți opri asta cu pastile.

— Încă nu. Dar firește că acesta este scopul.

— Cam utopic, nu crezi?

— Este în spiritul vremii. Nu te ambiționa să consideri totul meschin. Să consideri utopic tot ce îți depășește fantezia.

Ca întotdeauna, Adalbert vorbea fără a ține cont de sensibilitățile lui. Hendrik se reobișnuia cu acest comportament.

Luă o gură bună de bere, apoi zise:

— La seminarele mele deseori am avut de-a face cu oameni care își propuneau țeluri absolut utopice. Este unul care vine de ani buni, în primăvară mi se pare că a venit a patra oară. Nu are vreun talent deosebit, are o slujbă foarte banală, nu are economii, ci o mulțime de datorii.

Dar își urmează țelul cu încăpățânare, ca în cinci ani să devină milionar. Ce înseamnă asta? Nimic. Nu își propune lucruri realizabile. De exemplu, să scape de datorii. Ori măcar să întreprindă ceva să le diminueze. Parcă aș vorbi cu un perete, nici nu vrea să audă. Crede în magia țelurilor înalte. După ce mai luă o gură de bere, adăugă: Ca și tine.

— În cazuri particulare o fi și așa. Dar eu vorbesc de o evoluție care privește omenirea ca un întreg. Și atunci ar fi un nonsens să ne amăgim. Cu toată tehnica noastră, cu știința și cercetarea năzuim spre țelurile superioare: nemurirea, omnisciența, desăvârșirea. Ce altceva? Vrem să știm cum funcționează totul, de la cea mai mică particulă atomică până la universul ca întreg. Îmbunătățim fierul și facem din el oțel inoxidabil. Înlocuim lemnul cu plasticul, traiul sub cerul liber cu viața în locuințe încălzite, facem cumpărături din supermarket, cumpărături ce ne vin acasă dacă asta vrem. Prin toate acestea ne prelungim viața.

— Întrebarea este pentru cât timp? Resursele sunt limitate, clima se modifică…

— Eh… progresul tehnic înlocuiește resursele mai rapid decât acestea se epuizează. Așa a fost totdeauna. Epoca pietrei nu a luat sfârșit pentru că s-a terminat piatra, ci pentru că a fost descoperit bronzul.

— Dar acceptând că nemurirea devine realitate și că nu mai moare nimeni, atunci populația va crește la infinit!

— Și? Nemuritorii vor deveni rezonabili și nu vor mai face mereu copii. În afară de asta, Pământul nu este singura planetă. Între timp s-au descoperit sute de planete, care se rotesc în jurul altor sori, pe care firește că într-o zi le vom popula. Făcu un gest larg cu mâna și continuă: Trebuie să gândești în mare. Este vorba de a depăși granițele impuse progresului nostru de tradiție, biologie, genetică și ideologie.

— Și totuși eu nu îmi pot imagina cum stă treaba cu nemurirea.

— Am să îți spun eu: astăzi sunt pilulele acestea. În zece, cincisprezece ani biotehnologia va ajunge să repare genele și să le optimizeze. După alți zece ani vor exista nanoboți, roboți cât o moleculă, care vor fi introduși în corpul nostru pentru a înlocui celulele defecte ori părți ale celulelor, vor îndepărta depunerile, vor repara stricăciunile de orice fel provocate de îmbătrânire. Și dacă nu mai suntem învinși de bătrânețe și boli, nu mai există motiv să murim.

— Accidentele.

— OK. Se va îmbunătăți și tehnica securității. De exemplu, automobilele viitorului nu vor mai fi conduse de oameni, ci de computere care pot face asta mai bine. Medicina de urgență se va putea practica oricând și oriunde prin intermediul dronelor. Și așa mai departe.

— Biotehnologie, repetă Hendrik. Asta înseamnă că ești pentru organismele modificate genetic?

— Bineînțeles. Mă îngrozesc când te aud cum vorbești. Ai aceeași atitudine refractară și antiștiințifică pe care o au biserica, stânga, verzii și toți cei care cred că natura ar fi o mamă simpatică și iubitoare, bună cu noi dacă nu o supărăm. Care vor să păstreze lumea veșnic așa cum este ea astăzi. Dar natura nu este o zeiță amabilă. Natura și evoluția se schimbă necontenit. Problema este să le conduci.

— Și nu s-ar putea să o dăm în bară dacă noi, oamenii, vom încerca să facem asta? Mi se pare o aroganță.

— Evident că o dăm în bară când încercăm ceva nou. Dar suntem în stare să învățăm din greșeli, și să căutăm alte căi, până reușim. Și să nu crezi că natura nu face greșeli. Când izbucnește o erupție vulcanică și dispar sute de specii, natura este indiferentă. Apar specii noi.

Li se servi fileul de vită pe un pat de arpagic în sos de vin roșu, gratinat cu o crustă aromată, alături de broccoli și crochete de cartofi. Lui Hendrik îi lăsa gura apă. Nici Adalbert nu părea indiferent, în orice caz discuția se încheie imediat și o vreme mestecară amândoi de zor.

O bună ocazie pentru a schimba subiectul conversației. După ce foamea li se mai potoli puțin, Hendrik zise:

— Friedl a spus că aurul armurii are în unele locuri o structură buretoasă și că nu a mai văzut așa ceva. Crezi că asta are vreo importanță?

Adalbert ridică privirea continuând să mestece:

— Ah… Câteva momente se gândi, apoi adăugă: Ar fi putut să apară prin descompunerea aurului în mercur. Izotopii aurului nu au luat naștere simultan, dar s-au coagulat în particule omogene izotopic, care nu au fost distruse în timpul procesului de forjare. Ulterior, prin dezintegrare, au creat caverne minuscule, vizibile în material, pentru că mercurul la care atomii de aur radioactiv s-au dezintegrat s-a scurs și a rămas doar aurul stabil.

— Ceea ce reprezintă un alt indiciu că este vorba despre armura de care se vorbea în carte, nu?

Hendrik mai luă o gură din berea excelentă.

— Te-ai gândit cumva din ce ar putea fi alcătuită această… „piatră filosofală”? Presupunând că în aur sunt urme din ea.

— Da, răspunse Adalbert. Asta este exact ceea ce mă interesează pe mine. Există o ipoteză puțin cunoscută și firește foarte contestată că ar putea să existe elemente stabile cu o masă atomică mai mare de 500. Nu au fost încă descoperite, deoarece, ca să le producem, ar fi nevoie de acceleratori mai puternici decât avem. Adalbert îndreptă capătul furculiței către Hendrik și continuă: Pentru ca story-ul tău să corespundă, trebuie ca această pretinsă „piatră” să aibă

proprietăți pe care nu le are niciun element cunoscut până în prezent. Ceea ce *per a contrario* înseamnă că este vorba despre un element necunoscut, nu un alt transuranic care se dematerializează după o miliardime de secundă. Dacă pot prezenta acest element, premiul Nobel este doar formalitate.

Aha, se gândi Hendrik și simți pericolul. Până acum pleca de la premisa că va face o importantă descoperire arheologică, pe care putea să o lege de numele său. În acest plan Adalbert avea doar rol de ajutor.

Dar în cazul în care fratele său avea dreptate și făceau o descoperire esențială din domeniul fizicii, cel sărbătorit va fi Adalbert, nu el!

•

La ora stabilită se întoarseră la clădirea laboratorului central. În strada laterală se pătrundea printr-o boltă mare, pe lângă o statuie ecvestră sobră.

Deși târziu, era încă multă lume acolo: un grup de turiști japonezi exuberanți, câteva perechi care se țineau de mână, toți bucurându-se de seara călduță. Nimic neobișnuit, Hendrik văzuse pe harta orașului că celebra Hofbräuhaus se afla în apropiere. Nu erau în centrul turistic al orașului, dar nici departe de el. Pe străzi răsunau râsete, discuții purtate cu voce tare și fragmente de muzică irlandeză interpretată la vioară. Adia o boare dulceagă neobișnuită. Oare un parfum? Sau era mirosul pomilor înfloriți de curând?

Din umbra unui portal din lemn se desprinse un bărbat. Era voinic, în jur de 50 de ani, cu o barbă îngrijită care îi acoperea tot obrazul, cu chelie și ochelari cu rame moderne.

— Herr Busske?

Hendrik strânse mâna ce i se întindea.

— Herr Friedl, bănuiesc?

— Da, v-am recunoscut după fotografia din cartea dumneavoastră. Înainte de a scoate din

buzunarul hainei o legătură cu chei, Friedl privi nervos în stânga și în dreapta. Păi atunci să…

— Stați puțin, Herr Friedl, aș vrea să vă fac cunoștință cu fratele meu. Îi făcu semn lui Adalbert, care, așa cum stabiliseră, aștepta în apropiere, cu geamantanul alături. Doctor Adalbert Busske, fizician în domeniul nuclear. Lucrează la CERN, Geneva.

Cei doi își strânseră mâinile, Friedl părând pe de o parte impresionat, pe de altă parte neliniștit de ce urma.

— Mă bucur să vă cunosc! Friedl, zise el privindu-i pe rând pe cei doi interlocutori. Nu aș fi putut spune că sunteți frați, nu prea semănați… Ah, ba da, nasul. După el, s-ar putea spune.

— Moștenire de familie. Hendrik zâmbi. Zâmbetul era totdeauna bun pentru destinderea unei situații încordate. Pe drum își pregătise o explicație, care spera să îl convingă pe münchenez să le permită amândurora accesul în laborator. Herr Friedl, l-am luat cu mine pe fratele meu dintr-un motiv întemeiat. Are un dozimetru extrem de sensibil, cu care se poate stabili dacă armura este radioactivă. Dacă este așa, asta ar putea însemna că este vorba despre o armură menționată într-un text vechi, aproape necunoscut, ceea ce ar fi fără îndoială de interes istoric.

Friedl mustăci.

— Radioactivă?

— S-a verificat deja dacă este radioactivă? întrebă Hendrik.

Friedl zdrăngăni nervos legătura de chei.

— Verificarea a fost programată pentru vineri. Trebuie să o facem la Universitatea Tehnică. În laborator ne ocupăm doar de analize de chimie anorganică și de analiza materialelor. În mod normal, clasificăm materialele, analizăm influența intemperiilor, poluarea aerului și alte astfel de chestiuni. Lucrăm cu ultrasunete, cu măsurări laser 3D, cu video-endoscopii…

— Nu ar fi mai bine să intrăm? interveni Hendrik cu o relaxare mimată. Am putea stabili asta în zece minute.

Friedl ezită.

— Nu îmi dau seama de ce vă interesează, de fapt, acest lucru, spuse el în cele din urmă.

Hendrik clătină din cap. Sperase să i se pună întrebarea aceasta.

— Vedeți dumneavoastră, până acum am considerat textul respectiv o ficțiune. Dacă va reieși că armura din aur menționată în el a existat cu adevărat, ar însemna că textul descris se referă la un eveniment istoric real. Ceea ce pentru mine ar fi extrem de interesant, deoarece în poveste apare un alchimist.

Era clar că explicația avea efect. Ochii lui Friedl se măriră și el clătină din cap lămurit.

— Ah, da. *Alchimia bogăției*. Înțeleg.

Hendrik zâmbi larg.

— Exact.

Friedl se lupta din greu să ia o decizie.

— Bine, zise el căutând cheia potrivită. Dar, după cum v-am spus, nu am voie să fac asta.

— Nu vom destăinui acest lucru nimănui, promise Hendrik.

— Și nu veți atinge nimic.

Adalbert interveni:

— Măsurarea se realizează de la distanță.

— Și foarte repede, adăugă Hendrik, surprins de intervenția fratelui său.

— Bine, haideți, zise Friedl.

El descuie poarta și intrară într-o curte îngustă, cu multe cotloane, luminată doar de o lampă fluorescentă înconjurată de țânțari. Pavajul părea din piatră veche, necioplită, ca și cel din care se făcea de obicei fața grajduri pentru cai.

Friedl zăvori poarta după ei, apoi o luă înainte cu pași ușori și rapizi. Frații îl urmară spre o ușă din metal, cu inserții din sticlă mată, la modă prin anii ’60. Se auzi răsucitul unei chei în broască și în

spatele unei uși care se deschise se zări o scară abruptă. Friedl urcă primul și zise:

— Vă rog să închideți ușa.

Hendrik îl lăsă pe Adalbert să i-o ia înainte și închise ușa grea. Treptele abia se zăreau în lumina chioară ce pătrundea de afară. Mirosea ciudat a praf de piatră și ouă stricate.

Friedl deschise ușa din capătul celălalt al scării.

— Așteptați să aprind lumina, îl auzi Hendrik spunând, apoi cadrul ușii se lumină ușor și în el zări silueta fratelui său cu geamantanul în mână.

— Lustra nu o pot aprinde, le explică Friedl, s-ar vedea de afară, dar ne descurcăm și așa, nu?

— Da, da, răspunse Hendrik și privi în jur.

Friedl aprinsese o mică lampă deasupra unei chiuvete, ca un glob alb, cam din aceeași perioadă ca ușa metalică.

Deci acesta era laboratorul central. Deloc spectaculos. Mese lungi pe care se aflau vane din plastic pline cu bucăți de piatră. Microscoape masive și alte instrumente pe care Hendrik nu le putu identifica. Scaune rotative și pe pereți rafturi cu vase din sticlă și alte lucruri.

— Acolo, zise Friedl tot în șoaptă. Armura are mai multe piese: coif, grumăjer, apărător de bărbie, guler, apărător picioare, șorț, mănușă, cotieră. Am să vă arăt pieptarul, piesa cea mai mare.

— Este bine, acceptă Adalbert.

Îl urmară pe Friedl pe un coridor cu uși moderne din sticlă de o parte și de alta. Unele erau laboratoare mari, cu aparate uriașe. Fiind întuneric, nu se vedea mare lucru. Altele erau birouri, cu computere și rafturi cu dosare.

Friedl bombăni indispus. Părea că ceva nu era în ordine. Cu o mișcare nervoasă închise o ușă metalică.

— Mâine după-amiază vine profesorul Geißner pentru a expertiza armura, explică el. Vă este cunoscut numele?

— Nu, răspunse repede Hendrik.

— Este expert în Evul Mediu la Universitatea din Jena.

— Ah, exclamă Hendrik.

Cu acesta vor trebui să discute, dacă se adeverea chestiunea cu iradierea. Geißner. Va căuta numele pe internet, înainte de a merge la culcare.

Friedl deschise o ușă și aprinse o lampă de masă, care lumina o anumită porțiune, în timp ce restul încăperii rămase în semiîntuneric.

— Aici lucrează colegul meu Müller. Prima etapă este catalogarea relicvei. Asta înseamnă că obiectul este măsurat, fotografiat și se stabilește în ce stare este.

Hendrik nici nu îl mai auzea, avea ochi doar pentru obiectul bombat aflat în conul de lumină de pe masă, între camerele foto montate pe suporturi fixe.

Pieptarul. Chiar asta era. Nu sclipea, dar se vedea că era din aur.

Un moment ireal, se gândi Hendrik, și fu străbătut de un fior, aflându-se în fața unei părți a armurii pe care Bruno von Hirschberg o purtase și în care murise.

Armura din aurul diavolului.

Ceea ce însemna, îi trecu lui prin cap, că ei erau supuși aceleiași iradieri pe care o suportase și cavalerul. Fără să vrea se retrase un pas.

— Hmm… Adalbert nu arăta impresionat. Mă apuc de treabă.

Puse geamantanul pe podea, deschise încuietorile și capacul. În materialul spongios se zăriră instrumentele cenușii.

— Am nevoie de o priză.

— Acolo, spuse Friedl arătând către un prelungitor. Apoi adăugă: Ar trebui să vă permit să puneți mâna pe asta. Nu s-ar crede că este din aur, pentru că pieptarul este ușor de tot. După cum v-am spus, parcă ar fi un burete…

În acel moment de afară se auziră zgomote de parcă cineva ar fugi și ceva se lovi bubuind de

podea. Friedl se întoarse și țâșni spre ușă strigând:

— Da, fir-ar…!

Hendrik vru să îl urmeze, să vadă ce se întâmplă, când fu înșfăcat de un braț din întuneric. Văzu o mănușă în dreptul ochilor, cu o cârpă cu miros chimic pătrunzător, care îi fu pusă pe față. După care se afundă într-un hău negru.

13.

Revenit ca de pe altă lume, întunecată, avea privirea încețoșată. Simți că se mișca ceva în jurul lui. Auzi zgomote, voci, pași.

Apoi zări un chip, un individ pe care nu îl mai văzuse niciodată: cu fața albă ca laptele, cu pistrui, obraji dolofani și bucle aurii. Un înger cu o haină roșie-aprinsă. Acesta îi tot pipăia capul. Ce voia să îi facă? Fulgera! Ba nu, era cineva cu un aparat de fotografiat, îmbrăcat într-o salopetă albă.

Bărbatul cu fața palidă își trecu degetele prin fața lui și îl întrebă câte vede. Ciudat. De ce voia să afle asta?

— Câte degete vedeți? îl întrebă încă o dată bărbatul.

Hmm… nu era prea simplu.

— Trei.

Se pare că nimerise, pentru că bărbatul zâmbi mulțumit, ridică privirea și strigă:

— Philip? Aici!

Philip purta tot o haină roșie, dar avea pielea neagră ca smoala, părul creț și ochii negri. Acesta îndreptă spre el lumina unei lanterne, dădu din cap și spuse în dialectul bavarez:

— Duceți-l jos.

Fu ridicat. În jurul lui era o harababură de nedescris: mobilier răsturnat, cioburi de sticlă…

— Ce s-a întâmplat? întrebă Hendrik.

Voia să știe măcar ce se întâmplase!

— Vă ducem la ambulanță, îi explică tipul palid.

— De ce? Sunt bolnav?

— V-au amețit.

Amețit? Hendrik se uită în jur, văzu un geamantan argintiu pe podea și își reveni. Adalbert. Armura. Misterul.

Mâna cu cârpa.

— Fratele meu! Unde este? Adalbert?

— Este deja jos.

Cei doi îl ajutară să se ridice. Avea picioarele ca de plumb. Păși cu greu pe coridor. Bine că îl susțineau. I se părea că treptele scării întunecoase se mișcau în toate părțile. Afară, în noapte, văzu faruri aprinse, lumini albastre intermitente, polițiști. Mașini, claxoane, oameni vorbind la stații radio, dialoguri imposibil de înțeles.

L-au urcat într-o ambulanță. Adalbert era deja acolo, pe un scaun pliant. Avea privirea întunecată. Lângă el ședea o femeie îmbrăcată cu o jachetă roșie, care părea sora Angelei Merkel. La un semn făcut de aceasta, cei doi sanitari îl așezară pe patul pliant din fața ei. Își aminti de filmele polițiste de la televizor. Patul nu era unul pliant! Trebuie să fi fost o targă fixată cumva în automobil!

Femeia, evident medic, îi așeză pe față o mască, un fel de suzetă din plastic transparent, și spuse:

— Respirați de câteva ori adânc!

Hendrik se supuse, pentru că era mai bine să nu o contrazici pe sora cancelarului federal. Și surprinzător, ceea ce venea din mască, orice ar fi fost, îi îndepărtă vălul de pe ochi și îi risipi ca prin farmec buimăceala. Oxigen, se gândi Hendrik și respiră mai adânc.

— V-au amețit, îi explică doctorița. Ca și pe prietenul dumneavoastră. Ați avut noroc. Alții o încasează zdravăn și varsă pe urmă trei zile. Sau și mai rău. Ea îi ridică masca de pe față și constată: Ajunge.

— Ei? Care „ei”?

— Asta este marea problemă, închipuiți-vă.

Femeia îi puse mâini înmănușate pe cap, îi pipăi oasele craniului, după care zise:

— Se pare că totul este la locul lui.

Când Hendrik se ridică în capul oaselor, ușa din spate a ambulanței se deschise. Un bărbat în haină de piele, morocănos, privi înăuntru și mormăi către doctoriță:

— Ei?

Ea își îndepărtă brațele:

— Nu au răni. Sunt ai dumneavoastră.

— Bine. Imediat. Nu s-a terminat încă interogarea primului. Se întoarse către Hendrik și Adalbert: Aș vrea să îmi dați documentele dumneavoastră personale.

Își descheie haina și lăsă să se vadă pentru câteva fracțiuni de secundă legitimația. Josef Stamm. Poliția judiciară din München.

Nu arăta deloc ca un polițist. Cu tenul lui întunecat și părul grizonant părea un meridional, genul de killer profesionist al Mafiei. Ei îi înmânară totuși actele de identitate.

Comisarul le studie în lumina palidă din ambulanță:

— Busske. Și Busske. Sunteți rude?

— Frați, răspunse Hendrik.

— Frați. Și ce căutați la ora aceea în laborator?

— Voiam să vedem armura, mormăi Adalbert.

— Herr Friedl este un fost coleg al unui cunoscut, interveni Hendrik. A fost amabil să ne-o arate. În afara programului, ca să zicem așa.

— În afara programului, aha! Și de unde știați că armura se află aici?

Adalbert răspunse disprețuitor:

— A fost simplu.

— Am căutat zece minute pe internet, zise Hendrik, și ne-am dat seama că nu putea fi decât aici.

— Și ea a fost furată exact în cele cinci minute cât v-ați aflat dumneavoastră acolo. Comisarul băgă în buzunar actele lor de identitate. Nu vi se pare cam ciudat?

Apoi plecă trântind ușa.

Hendrik și Adalbert se uitară unul la altul. Fusese o naivitate din partea lor că nu se gândiseră că știrea cu descoperirea unei armuri din aur va trezi și pofte neortodoxe. Evident că niște pungași descoperiseră și ei unde fusese transportată armura. Poate că nu tot atât de repede ca Adalbert, dar destul de repede pentru a le-o lua înainte.

Dar nu puteau fi acuzați de nimic, se gândi Hendrik. Erau cetățeni integri, cum se spune, și nu luaseră ei armura! Nici măcar nu intraseră ilegal, după cum li se reproșa. Se prea poate ca Georg Friedl să aibă necazuri și nu va mai face niciodată cuiva vreun serviciu, dar era cazul ca Adalbert și cu el să fie scoși fără discuție din această poveste. Comisarul ar fi trebuit, în mod normal, să îi lase să plece imediat.

Și acesta se întoarse imediat, de data aceasta însoțit de doi polițiști.

— Veniți cu mine, îi spuse el lui Hendrik.

— Unde? întrebă Hendrik.

— Să răspundeți la niște întrebări pentru procesul-verbal. O formalitate obligatorie.

Hendrik coborî și se lăsă condus de cei trei la o mașină Volkswagen mare, dotată cu masă și scaune. Un agent tânăr stătea la masă cu un laptop în față. Nu scoase niciun cuvânt și nu schiță niciun gest când Hendrik urcă. Comisarul se așeză în fața lui și ușile mașinii se închiseră.

Comisarul își apropie un reportofon de gură și spuse data și ora – era deja unu și ceva noaptea! –, apoi continuă:

— Comisar-șef Josef Stamm, interogatoriul martorului Hendrik Busske în cazul de spargere și furt de la laboratorul central al Oficiului de Land pentru Protejarea Monumentelor.

Așeză reportofonul între ei pe masă și îi ceru lui Hendrik să îi spună datele personale: adresă, data nașterii, starea civilă, o parte dintre ele trecute și în cartea de identitate. Hendrik se arată cooperant și răspunse cuminte la toate întrebările. Agentul cel tânăr, cu chip imperturbabil, tasta rapid.

— Herr Friedl a declarat că v-a cerut să închideți ușa de jos de la intrarea din grădină, întrebă brusc Stamm. Este adevărat?

— Da. Confirmă, ceea ce nu i se păru o idee bună. Așteptă un moment, până când bubuiturile

pe care le simțea în spatele frunții i se mai domoliră, apoi adăugă: Ne-a spus să o închidem.

— Și ați făcut asta?

— Evident.

— Sunteți sigur?

Hendrik nu răspunse imediat. Oare ce însemna asta?

— De ce mă întrebați?

Stamm îl fixă cu privirea:

— Poate că ați apropiat-o doar, astfel încât complicele dumneavoastră să vă poată urma.

— Ce? Ce complice? Lui Hendrik nu îi venea să își creadă urechilor. Ce însemna asta?

— Poate era o înscenare. Vă lăsați oamenii să intre neobservați, ca să vă atace și să vă „anestezieze" puțin, ca nimeni să nu bănuiască…

— Prostii. Atunci am fi șters-o odată cu ei!

— Dar Herr Friedl și-ar fi dat seama cine sunteți.

Hendrik se sili să rămână calm și să gândească.

— Acesta ar fi fost un plan ilogic. Nu știam pe unde avea să ne bage Herr Friedl. În plus, nu era de ajuns să lăsăm deschisă ușa de jos; Herr Friedl încuiase poarta care dă în curtea interioară.

Stamm își notă ceva.

— Vom verifica asta. Sună pe cineva cu numele de Jan și îi dădu o dispoziție. Bine, spuse apoi și se rezemă de speteaza scaunului. Să o luăm de la capăt. Spuneți-mi ce s-a întâmplat.

Ceea ce Hendrik și făcu. Fu cât mai concis, încercând ca totul să sune nevinovat. Doi bărbați care s-au folosit de o „rețea" privată, pentru a arunca o privire în culise: nimic reprobabil. Mai ales aici, în Bavaria, unde „Spezl-Wirtschaft", sitcom-ul radioteleviziunii locale, era foarte popular, ar trebui să aibă parte de înțelegere într-o situație ca asta.

La întrebarea comisarului dacă văzuse pe cineva ori putea identifica pe cineva, Hendrik răspunse pe

bună dreptate negativ. Tot ce își amintea era brațul apărut de niciunde și mâna cu cârpă.

Stamm își răsfoi o vreme notesul, pe urmă întrebă:

— De ce vă interesează armura atât de mult?

Hendrik anticipase această întrebare și își pregătise un răspuns.

— Eu țin niște seminare cu titlul *Alchimia bogăției.* Citesc tot felul de cărți despre alchimie și am dat peste o veche legendă, care povestește cum un cavaler a silit un alchimist să facă aur și să i se confecționeze o armură din aur din acesta. Când am citit despre descoperirea armurii din aur, m-am gândit că ar putea fi vorba despre această armură.

Stamm se încruntă. Avea niște sprâncene mari, care când se încrunta deveneau amenințătoare.

— Ce legendă este aceasta?

— Am citit-o în urmă cu mai mult de zece ani într-o carte. Nu mai am cartea și nici nu știu cine a scris-o. În cazul textelor vechi, uneori nu se cunosc autorii.

— Și la ce v-ar fi folosit dacă ar fi armura din legendă?

Hendrik făcu ochii mari, luându-și un aer candid.

— Să-mi folosească? La nimic. Pur și simplu eram curios, doar atât.

— Și ați venit la München doar ca să aruncați o privire asupra unei descoperiri arheologice?

— Da. Nici nu îi trecea prin cap să vorbească acestui polițist despre frământările lui interioare. Dar ce s-a întâmplat cu această armură? Chiar a fost furată?

Stamm se frecă pe bărbie ezitând.

— Da, erau mai multe piese în laborator. Unele, încuiate în dulapuri. Hoții au spart peste tot și le-au luat pe toate.

Fir-ar! Hendrik avu senzația că se prăbușea în sine. S-a terminat. Dacă avusese o șansă de a realiza ceva cu adevărat măreț, o pierduse.

Ca de fiecare dată. Dacă în viață i se ivea o șansă extrem de promițătoare, după un timp era deziluzionat.

— Pentru moment asta ar fi tot.

Stamm făcu un semn tânărului care consemnase. Acesta imprimă procesul-verbal, i-l înmână și, după ce semnă, Hendrik fu condus pe bancheta din spate a unui automobil al poliției, în timp ce era interogat Adalbert.

Pentru Hendrik, efortul de a și-l imagina pe Adalbert șezând în fața comisarului și spunându-i în felul său direct și naiv ce voise să facă era mai enervant decât propriul interogatoriu. Numai de nu s-ar contrazice unul pe altul. Hendrik era sigur că Adalbert își va da cu stângul în dreptul.

Dar interogatoriul se termină mai repede decât se gândise el și comisarul părea și mai nervos. Acesta le restitui documentele personale și le zise:

— Aș vrea să îmi dați numerele dumneavoastră de mobil, în cazul în care voi mai avea întrebări.

Hendrik îi dădu cartea sa de vizită, iar Adalbert îi explică ritos:

— Eu nu am telefon mobil. Urăsc să vorbesc la telefon.

Stamm tocmai voia să spună ceva, când îi sună telefonul.

— Mulțumesc, spuse el, și apoi i se adresă lui Adalbert: Geamantanul dumneavoastră este în siguranță și se pare că toate componentele sunt la locul lor. Au numere de inventar de la CERN, dar voi putea să vi-l restitui abia după ce va fi expertizat de serviciul nostru tehnic.

— Dar mâine mă întorc la Geneva, răspunse Adalbert supărat.

— Atunci o să vi-l trimitem prin curier.

Adalbert pufni:

— Aveți grijă de el. Aparatele valorează o jumătate de milion de euro.

Mina acră a comisarului se accentuă în timp ce nota.

— Asta ar fi tot. Puteți pleca, le aruncă iritat.

•

O luară tăcuți spre hotel. După ce ieșiră din raza vizuală a poliției, Hendrik întrebă:

— Tu ce le-ai spus?

— Nimic, răspunse Adalbert prost dispus. Le-am spus că a fost ideea ta și că habar nu am de ce te interesează armura. Și că vreau să îmi recapăt geamantanul cu aparatul de măsurat radiațiile.

— Nici tu nu ai văzut cine ne-a atacat?

Adalbert clătină din cap:

— Nimic. Tocmai montam legăturile contorului Geiger, când cineva m-a făcut knockout, mi-a tras una-n față și pa! Trebuie să fi fost ascunși în camera alăturată. În spatele tău era o ușă deschisă. Numai de acolo ar fi putut să apară așa brusc.

Hendrik nu își amintea de nicio ușă care să dea în vreo cameră alăturată. El avusese ochi doar pentru pieptarul armurii. Restul laboratorului era în întuneric.

— Ăștia de la poliție precis strică aparatul, mormăi Adalbert, privindu-l încruntat pe Hendrik. În cazul ăsta o să îmi fii dator, nu glumă!

Hendrik oftă resemnat.

— Da, vom discuta asta altă dată.

Hotelul era liniștit și pașnic, cu holul luminat discret. Recepționerul de noapte îi întrebă numele și numărul camerelor înainte de a le da cheile, arătând o vigilență care părea deosebit de liniștitoare după recentele evenimente.

Înainte de a dispărea fiecare în camera lui, stabiliră să se revadă la micul dejun. La ora nouă. O oră era suficient.

Hendrik zăbovi îndelung sub duș, lăsând apa să îi biciuiască fața, așteptând să se descarce de toată tensiunea acumulată. Dar oricât aștepta, nu se întâmplă asta. Și ce ușurare ar fi fost!

În cele din urmă opri apa, se înfășură cu uriașul prosop alb ca laptele și se spălă pe dinți în fața oglinzii aburite. Nu voia să se mai gândească la

șansa pierdută. Fixă ceasul deșteptător, se întinse în pat și adormi.

Dimineața coborî cu o întârziere de cinci minute în sala de mese și îl găsi pe Adalbert cu laptopul lângă ceașca de cafea. Îl salută și acesta dădu doar din cap.

— Nu mănânci? îl întrebă Hendrik.

— Am mâncat deja.

Nu se vedea nimic, nicio firimitură, nicio farfurie folosită și se miră ce operativi erau angajații hotelului.

Hendrik se duse la bufet, luă pâine prăjită, două ouă moi și niște cereale cu fructe și iaurt. Nici nu apucă să se așeze la masă, că și apăru o angajată tânără, cu părul prins într-o coadă de cal ciudată, care îl întrebă ce dorește să bea. Ceru o cafea mare, cu lapte.

În timp ce savura primul ou și simțea cum își recapătă pofta de viață, Adalbert îi arunca priviri dezgustate.

— Ce este? întrebă în cele din urmă Hendrik.

— Niciodată nu am să înțeleg cum se poate mânca așa ceva, răspunse Adalbert.

Hendrik își examină mirat oul.

— Serios? Este un ou perfect fiert, patru minute, cu coajă cafenie mătăsoasă, nici prea mare și nici prea mic.

— Mda… o chestie așa de băloasă, de scârboasă…

Hendrik zâmbi. Ca și odinioară. Pe când erau copii, lui Adalbert îi era scârbă de orice: de părul de la duș, de sudoare și de sânge. Dacă toaleta nu era curată, trebuia spălată înainte ca el să accepte să o folosească. Scotea vasele curate și uscate din mașina de spălat vase, dar niciodată nu o încărca, pentru că nu suporta să pună mâna pe farfurii ori pe tacâmuri cu urme de mâncare.

— Este remarcabil că tot mai ai astfel de toane!

Nu putea decât să îi distragă atenția. Hendrik arătă către laptopul lui Adalbert:

— Ei, ce mai este nou în lume?

— Habar nu am, mormăi fratele lui.

— Credeam că citești presa.

— Fac cercetări.

Hendrik se întreba de ce o fi fratele lui atât de scump la vorbă, dar, de fapt, nici el nu prea se simțea în largul lui.

— Și ce anume cercetezi?

Adalbert răspunse fără să ridice privirea de pe laptop:

— Mă interesam cât de des se întâmplă să fie furate descoperiri arheologice. În Egipt, de exemplu, este un lucru frecvent. Acolo obiectele istorice sunt furate nu doar din locurile unde se fac săpături, ci direct din muzee. Vânzarea către turiști este o afacere bună. Desigur că fapta este considerată infracțiune, dar asta nu îi oprește pe hoți.

— Da? se miră Hendrik.

El nu prea vedea legătura dintre situația lor și Egipt, dar asta se putea datora faptului că nu își făcuse cafeaua efectul.

— Dimpotrivă, în Europa Centrală, continuă Adalbert, se întâmplă extrem de rar. Nici măcar monedele romane din aur nu sunt furate prea frecvent. Pentru că nu merită efortul; asemenea obiecte se vând greu.

El se rezemă de speteaza scaunului și bău și restul cafelei.

— Ceea ce mă face să bănuiesc că cei care ne-au atacat nu erau hoți obișnuiți, ci oameni care doreau chiar această armură. Oameni care au citit aceeași povestioară ca tine.

— Oh! exclamă Hendrik.

Acum înțelese legătura. Deci nu era de la cafea. Ci mai curând de la faptul că nu era suficient de inteligent.

— Chiar crezi asta? O carte din 1880?

Adalbert ridică din umeri.

— Rar se tipărește o carte într-un singur exemplar. Lăsă jos ceașca goală și o împinse ușor spre marginea mesei. Ar fi interesant de aflat de unde provine de fapt cartea aceasta. Cine a scris-o, unde a fost tipărită și așa mai departe.

— Hmm… bună idee.

Hendrik simți licărind din nou speranța. Ca și cum ai scormoni într-o vatră, ai da deoparte cenușa și ai descoperi niște jar.

Adalbert ridică privirea:

— De fapt, de unde ai cartea? Mi-ai spus, dar am uitat.

Sosise ora adevărului. Așa că Hendrik îi relată toată povestea, oricât de penibil se simțea. Doar întâlnirea cu Laura o trecu sub tăcere, spunând că pierduse cartea, nu că i-o furase.

Mărturisirea lui nu îl impresionă pe Adalbert.

— Este posibil ca infracțiunea să se fi prescris, își dădu el cu părerea, și închise laptopul. La întoarcere, trecem pe la Zürich, să întrebăm la acel anticariat. Poate că ei știu de unde provenea cartea.

•

Anticariatul Schoch mai exista și arăta exact cum își amintea Hendrik. Îl trimise pe Adalbert înainte și se ascunse un timp într-o cafenea, decizie pe care o regretă imediat: Cu siguranță, Adalbert va da greș, la cum știe să se comporte cu lumea!

Sună telefonul mobil. Era Adalbert.

— Poți veni. Nu este nicio problemă.

— Sigur? se miră Hendrik.

— Dacă-ți spun!

— Te aud atât de prost…

— De vină este telefonul de aici. O adevărată piesă de muzeu. Nu știam că mai există telefoane din bachelită cu disc numeric.

Anticarul, Hansruedi Schoch, era un bărbat cu nas acvilin, în vârstă de cel puțin șaizeci de ani, cu păr cenușiu lung, strâns în coadă de cal. Purta o tunică din piele peste o cămașă tocită din flanelă,

cu carouri roșii și albastre. Mirosea puternic a gumă de mestecat cu mentă.

— Cel cu care ați vorbit atunci a fost un asistent de-al meu, Reto, îi comunică el lui Hendrik în plăcutul dialect elvețian. După cum i-am spus fratelui dumneavoastră, nu vă voi dezvălui numele lui de familie. Reto vindea și cărți furate. Aceasta este o piață enormă, firește ilegală, însă lucrativă, dacă nu ești prins. Mult timp nu am știut asta. Se făcea pe sub mână. Pe internet, aici era șmecheria. Pe atunci… când să fi fost… cum spuneți dumneavoastră?… 1998?

— În martie, precizează Hendrik.

Schoch dădu din cap.

— Pe atunci nu știam ce este internetul. Astăzi este cea mai importantă piață de desfacere pentru mine. Arătă spre magazinul lui, care părea neschimbat de când Hendrik îi trecuse pragul. Din fericire, clădirea îmi aparține, altfel acum nu ar mai fi existat. Și când nu voi mai fi eu… Fiul meu va lichida totul, sunt convins de asta.

— Unde se află acest Reto? întrebă Hendrik.

— Trebuia să îl concediez, nu? Nu știu ce mai face. Nici nu vreau să știu. I-am spus atunci că nu vreau să îl mai văd vreodată. Ceea ce s-a și întâmplat.

Anticarul luă în mână hârtia și o vreme o cercetă dus pe gânduri.

— Vă pot spune ceea ce i-am spus și fratelui dumneavoastră, și anume că structura paginii de titlu este neobișnuită. Pe la sfârșitul secolului al XIX-lea se obișnuia să se treacă pe ea, în afară de anul apariției și locul, și editura, deseori și a câta ediție era. Așadar multe dintre informațiile care apar astăzi în caseta tehnică. După cum arată, pare mai curând o tipăritură privată, care nu a ajuns pe piață.

— Și asta? Asta ce ar însemna?

Hendrik arătă către mâzgălitura din colțul din dreapta, jos, ce părea a fi „21/20”.

Schoch clătină din cap.

— Asta nu îmi spune nimic.

Hendrik simți cum bruma de speranță, care îi încolțise în minte, pălea. Încă un eșec. Încă o urmă ce nu ducea nicăieri.

Ce sens ar mai avea să spună acum că noi doar… Că eu doar…! Cine ar fi bănuit asta?

— Hmm…, zise el oftând. Nu vrem să mai profităm de timpul dumneavoastră. Vă mulțumim că ne-ați primit.

— Cu plăcere.

— Ah, da… Hendrik scoase o carte de vizită din portofel și i-o dădu anticarului. Dacă vă veți mai aminti ceva…

— Cu plăcere, repetă acesta. Și dacă vreodată veți căuta vreo carte veche… O puse în buzunarul tunicii și îi dădu la rândul lui cartea de vizită a anticariatului. Deschis nonstop pe internet.

— Vă mulțumesc pentru idee, răspunse Hendrik. Privi îndelung cartea de vizită, apoi o vârî în buzunarul din dreapta al hainei, unde ajungeau toate cărțile de vizită de care intenționa, cu prima ocazie, să se descotorosească.

— Comercializați și manuscrise? întrebă brusc Adalbert. Cărți poștale, scrisori și altele?

Schoch dădu negativ din cap.

— Nu, în Zürich există un specialist pentru așa ceva. Doar cu asta se ocupă și nu ar avea sens să îi fac concurență. El luă un creion și o bucățică de hârtie. Vă pot da adresa, dacă doriți. Nu este departe de aici. Firma Autografen-Handel Berner.

— Cu atât mai bine, răspunse Adalbert.

Schoch îi scrise adresa și îi desenă și o schiță cu traseul cel mai scurt. Cei doi mulțumiră, salutară și plecară.

Hendrik era supărat. Ani întregi Adalbert râsese de acest subiect! Și tocmai aici și acum se gândise el să ia inițiativa și să facă pe marele mijlocitor.

— Asta ce a mai vrut să fie? izbucni el după ce se îndepărtaseră zece pași de ușa magazinului.

Adalbert, care pornise decis la drum, îi aruncă o scurtă privire dintr-o parte.

— Te-ai întrebat vreodată cui îi aparține notița de pe ultima pagină?

— Evident. Am făcut-o mai des decât tine.

— Și?

Hendrik se opri.

— Nu te juca de-a Sherlock Holmes cu mine, OK? Spune direct ce ai descoperit.

Adalbert se opri și el, și făcu câțiva pași înapoi.

— Nu am descoperit încă nimic. Dar privește… Luă mapa cu copiile, scoase ultima pagină și i-o întinse lui Hendrik. Cum arată asta?

— Ca scrisul unui copil. Poate de gimnaziu.

Adalbert ridică din sprâncene:

— Ce elev de gimnaziu se pricepe la procese de transmutație?

— Unul deosebit de dotat, răspunse Hendrik și pentru prima dată se întrebă dacă nu cumva era și acesta un indiciu. Crezi că ar trebui să ne ocupăm de participanții la „Jugend forscht”?

Adalbert clătină din cap.

— Mergem întâi la acest anticariat cu manuscrise. Eu nu cred că asta aparține unui gimnazist. Ba chiar cred că am mai văzut acest scris.

•

La adresa dată de Schoch se afla o clădire care semăna cu un mare magazin de bijuterii: spațios, nobil, zugrăvit în alb și auriu, iluminat spectaculos și pustiu. Deasupra intrării scria cu litere de aur: Autografen-Handel Julius W. Berner.

Ușile din sticlă se deschiseră fără zgomot în fața lor. Din interior răzbătea muzică interpretată la pian în surdină. Pe podeaua din marmură albă se afla o semnătură din piatră neagră, evident a întemeietorului firmei. Pe pereți atârnau fotografii ale unor celebrități, toate în alb-negru, cu autograf. În vitrine lungi, de jur-împrejur, puteau fi admirate scrisori și cărți poștale ale unor staruri, politicieni,

artiști, sportivi și oameni de afaceri, toate fixate în suporturi din plexiglas și iluminate de spoturi.

Hendrik era uluit atât de decor, cât și de prețurile acestor documente vechi, prețuri care reflectau, cu siguranță, valoarea cadrului în care erau expuse.

El se întreba dacă aceasta era adevărata celebritate, dacă aceste lucruri chiar aveau importanță. Dacă după moarte, orice peticuț de hârtie pe care ai mâzgălit ceva costa o avere.

Îi întâmpină un vânzător care își ținea capul sus, de parcă avea indicații stricte să le ofere clienților o privelițe cât mai profundă a nărilor lui, și îi întrebă:

— Cu ce vă pot ajuta, domnilor?

Spre nemulțumirea lui Hendrik, tot Adalbert fu cel care preluă inițiativa. Acesta întrebă dacă au și autografe ale savanților atomiști germani. Otto Hahn, Werner Heisenberg, Karl Friedrich von Weizsäcker și alții.

Vânzătorul afișă o mină impenetrabilă, aproape respingătoare, ridicându-și nasul și mai mult.

— Suntem de la CERN, adăugă Hendrik afabil. Vrem să organizăm o expoziție cu ocazia aniversării primei fisiuni nucleare.

Nu avea idee când era această aniversare, dar Adalbert îl onoră cu o privire recunoscătoare. Fratele lui mai mare! Ziua aceasta trebuia trecută cu roșu în calendar.

Mina vânzătorului se mai lumină puțin. Scoase o tabletă dintr-un sertar și i-o dădu lui Adalbert.

— Aici găsiți întreaga noastră ofertă. În caz că vă interesează în mod special, aș putea să vă aduc din seif piesa respectivă.

Adalbert dădu din cap, dar interveni Hendrik:

— Mulțumim. Le vom cerceta.

Apoi se așezară pe una dintre canapelele albe ca zăpada, dintre vitrine. Adalbert se familiariză rapid cu tableta, identifică savanții și începu să caute nerăbdător.

— Pe cine cauți? întrebă Hendrik în șoaptă.

— A mai fost odată la CERN o astfel de expoziție, îi răspunse Adalbert încet. La a patruzecea aniversare a înființării, cred. Este posibil să recunosc un scris pe care l-am văzut cu ocazia aceea.

Deodată dădu emoționat din mână:

— Copia, repede!

Pe tabletă era o carte poștală. Hendrik scoase din mapă copia cu notița și o puse alături: nu încăpea nicio îndoială, era același scris.

— Este scrisul Lisei Meitner, constată Adalbert. OK. Nu avem nevoie să știm mai mult.

Hendrik îl privi nedumerit:

— Cine este Lise Meitner?

Fratele lui fu de-a dreptul șocat:

— Nu se poate. Tu nu știi cine este Lise Meitner?

— Ar trebui să știu?

— Da, răspunse hotărât Adalbert. Ca frate al meu, ar fi trebuit. Se îndreptă brusc și adăugă: Vino ca să înlătur o foarte regretabilă lacună din cultura ta generală.

•

Intrară în cea mai apropiată cafenea cu Wi-Fi – dintr-un lanț comercial american –, comandară cafele cu denumiri fanteziste, la prețuri la fel de fanteziste, se așezară și începură instruirea.

— Așadar, Lise Meitner a fost o fiziciană austriacă, cea mai apropiată colaboratoare a lui Otto Hahn, de care sper că ai auzit…

— … care a reușit prima fisiune nucleară, îl completă Hendrik. Asta știu chiar și eu, imaginează-ți.

— Măcar atât, zise condescendent Adalbert. Otto Hahn a realizat fisiunea, dar nu a recunoscut-o ca atare. Nu era capabil să explice rezultatele măsurătorilor experimentului său. Prima care a făcut asta a fost Meitner.

— Aha, deci o femeie abilă.

— O femeie care a studiat temeinic fizica în imperiu? Într-o vreme în care în multe institute accesul femeilor era interzis? Poți fi sigur că a fost o femeie extrem de abilă. Adalbert luă ceașca de cafea cu ambele mâini și continuă: Acesta este unul din marile momente din istoria științei, parcă desprins din filmele de la Hollywood: Lise Meitner se afla în exil în Suedia. Otto Hahn i-a trimis o scrisoare, pentru a o ține la curent cu experiențele lui, în care îi scrie că nu are idee ce s-a întâmplat pe parcursul unuia dintre ele. Era puțin înainte de Crăciun, iar Meitner se plimba prin pădure cu nepotul ei Otto Frisch, care studia și el fizica nucleară. Cei doi au discutat explicațiile posibile ale măsurătorilor făcute de Hahn și au concluzionat că singura explicație plauzibilă ar fi fost fisiunea unui nucleu atomic.

— În exil? Cum adică în exil?

Adalbert ridică din sprâncene:

— Era evreică și pe atunci naziștii vânau intelectualii. Reține… el sorbi din ceașcă și adăugă: Otto Hahn a dus-o în Olanda, de unde, cu ajutorul altor cunoscuți, a ajuns în Suedia. A rămas prietenă toată viața cu Otto Hahn și cu colegii ei, dar în Germania nu s-a mai întors.

Hendrik privi mapa cu copiile.

— Și ce înseamnă asta? Că această carte a aparținut Lisei Meitner?

— Foarte posibil.

— Atunci se pune întrebarea cum a ajuns în posesia ei și cum a ajuns de la ea la anticariatul din Zürich.

Adalbert își deschise laptopul și căută pagina Wikipedia despre Lise Meitner.

— La a doua întrebare există mai multe șanse să găsim un răspuns. Să vedem. A murit în 1968 la Cambridge, hmm… Parcurse rapid lungul articol. Iată: s-a mutat acolo în 1960 împreună cu nepotul său, Otto Robert Frisch. Asta înseamnă că, după moartea ei, el s-a ocupat de moștenire. Ce se știe

despre el? Hmm… a murit în 1979, la unsprezece ani după ea.

— Otto Frisch. Otto… Brusc, din străfundul minții lui Hendrik răzbătu o amintire și el adăugă: Pe coperta a patra a cărții se vedeau resturile unei etichete. Un pătrat, pe jumătate smuls, cu lungime de doi, trei centimetri. Se mai puteau descifra două cuvinte – Collec și Ott.

— Collection Otto Frisch, presupuse Adalbert imediat. Cartea a aparținut inițial mătușii lui, dar provenea din colecția lui de carte.

— Sună plauzibil. Asta înseamnă că trebuie să aflăm cine s-a ocupat de moștenirea lui Otto Frisch. Să mergem cât mai curând posibil în Anglia.

Adalbert îi aruncă o privire dezaprobatoare.

— Nu este nevoie să te duci până acolo. Astăzi există alte căi și alte mijloace.

— Și anume?

— Nu ai auzit de Google Books?

— Dar asta… poate totuși…

— Google Books scanează de mai mult de șase ani biblioteci din întreaga lume, spuse Adalbert tastând. Au o arhivă enormă. Cunosc pe cineva care se ocupă de organizarea proiectului. Scanează și cărți care au încă drepturi de autor. De aceea multe lucrări nu sunt publicate. Dar cartea noastră este din 1880, deci nu ar trebui să fie o problemă… hmm…

Adalbert se opri brusc.

Hendrik se întoarse spre fratele său:

— Ai găsit ceva?

— Vreo douăzeci de documente. Toate arată însă bizar. Adalbert își mușcă buza inferioară. Am căutat Mengedder, crezând că este un cuvânt rar. Dar mi se indică eroare de scanare. Dacă tastez îmi apare „die Menge der”.

— Mda…, exclamă Hendrik nu fără oarecare satisfacție. Și cită: „… Astăzi există alte căi și alte mijloace”.

— Un moment, spuse Adalbert. După cum spuneam, cunosc pe cineva care lucrează acolo. Întinse mâna după telefonul lui Hendrik.

•

Bărbatul din încăperea cu pereți groși și ferestre sub plafon era încă impunător, dar nimeni nu l-ar mai fi luat acum drept un tăietor de lemne. Între timp, trecuse de șaptezeci de ani și își pierduse tot părul de pe cap. Sprâncenele lui stufoase albiseră.

Telefonul al cărui receptor tocmai îl ridicase era tot cel vechi. De ce nu? Își făcea încă treaba, la fel și el. Și trebuiau să facă economii.

— Ce înseamnă „un apel pentru mine”? întrebă el.

— Persoana nu a vrut să își decline identitatea, susținu telefonistul de la celălalt capăt al firului. Dar a spus o parolă. Una veche.

— Fă-mi legătura.

În receptor se auzi o pocnitură ușoară.

— Ascult, zise bărbatul.

Interlocutorul își drese glasul.

— Grüezi, îl salută acesta în dialectul elvețian. Schoch, Hansruedi Schoch. Zürich. În urmă cu ani buni mi s-a cerut să sun dacă… aud ceva despre acea carte și…

— Știu, răspunse bărbatul. Ce s-a întâmplat?

— Omul din fotografie… tocmai a fost aici.

Bătrânul lăsă din mână foarfeca și ziarul din care voia să decupeze un articol și apucă un notes.

— Spuneți.

— Erau doi. Aveau cunoștințe despre carte. Voiau să afle de unde provenea ea.

— Ce le-ați spus?

— Adevărul, răspunse bărbatul cu accent elvețian. Că nu știu.

— Bine. Printre fotocopii era și una a paginii de titlu?

— Da.

— În colțul din dreapta jos era un număr?

— Da, chiar două numere. Douăzeci și unu, bară, douăzeci.

Bărbatul confirmă. De asta se temuse.

— Mulțumesc.

— Mi-au lăsat o carte de vizită, continuă apelantul. Să vi-o trimit?

— Citiți-mi-o, zise bărbatul și puse vârful creionului pe hârtie.

— Deci numele este Hendrik Busske. Firma se cheamă *Alchimia bogăției,* adresa este…

Citi suficient de rar pentru a putea fi notat, dar bărbatul nu făcu asta. Doar ascultă și confirmă.

•

Îl ascultă impresionant pe Adalbert vorbind fluent în engleză și după mai puțin de cinci minute acesta primi un e-mail cu o parolă și un link de la o pagină internă de căutare Google Books.

— Ce să caut? întrebă Adalbert, cu degetele pe tastatură.

Hendrik cugetă.

— Mengedder nu era o idee proastă.

— OK.

Adalbert tastă cuvântul și așteptă. Căutarea dură mai mult decât de obicei, dar găsi un document.

— Nu este cartea pe care o știm noi, constată Adalbert. Hendrik veni lângă el:

— Ia să văd!

14.

Burgul morții

Despre moartea principelui Heinrich se știe astăzi doar că s-a petrecut în anul 1295, în drum spre Franconia, unde fusese trimis de regele Adolf de Nassau. Iată povestea acestei călătorii:

Dacă ar fi să aruncăm o privire în vremea aceea, prima imagine pe care am vedea-o ar fi a carului cu boi pe care fusese așezat principele muribund. Atelajul înainta încet, tras de două animale care rumegau domol, neștiind pe cine purtau. Pasul lor leneș lâncezea la denivelările pajiștilor și la povârnișuri, și devenea și mai greoi la urcușuri. De fiecare dată când una dintre roțile mari trecea cu zgomot peste o piatră, bărbații care îl însoțeau tresăreau de parcă simțeau zguduitura în propriul trup.

Pieile și păturile pe care era întins trupul febril al lui Heinrich se umeziseră. În partea din față a carului erau prinse cu frânghii două urcioare cu apă. Principele somnolent înălța când și când capul, deschidea ochii și, respirând greu, întreba:

— Se întunecă? Da, este deja întuneric! Să ne oprim și să aranjăm tabăra pentru noapte!

— Răbdare, stăpâne, îi zicea unul dintre însoțitori, care mergea pe lângă car. Vreți o gură de apă? Are să vă facă bine.

— Se înnoptează, nu-i așa? insista bolnavul, cu chipul strălucind de sudoare.

Avea ochii atât de injectați, încât cine îl privea se înfiora.

— Se face tot mai întuneric…

Bărbatul înghiți încurcat în sec:

— Stăpâne, este ziua în amiaza-mare și nu mai avem mult de mers.

Asta păru să îl mai liniștească pe bărbatul chinuit de febră, care se prăbuși înapoi pe pături.

— Da, nu mai este mult. Asta este bine.

— Am trimis soli înainte, ca să ne anunțe.

— Bine, zise bolnavul oftând și închise ochii. Bine.

Cei din suita lui se priveau îngrijorați. Bărbatul care mergea alături de car văzu din nou cum un firișor de sânge roșu-deschis se scurgea din nasul principelui, se strecura în barba lui tunsă scurt, ca și a suveranului său, regele, și se ivi în colțul gurii. Luă o bucată de pânză, o înmuie în apă și șterse sângele, deși știa că gestul era inutil.

Și astfel tristul alai înaintă prin păduri și pajiști, până când în depărtare se arătă un grup de călăreți, vreo douăzeci ori treizeci la număr. Oamenii se ridicară în șei și câteva mâini căutară mânerele spadelor. Avangarda se desprinse din grup, dar imediat se întoarse anunțând încetarea alarmei.

— Este Friedrich! strigară călăreții.

— Este Friedrich, repetară călăreții din spatele carului și respirară ușurați.

— Stăpâne, vorbi bărbatul de lângă car. Vine fiul dumneavoastră, Friedrich, să vă vadă!

Mâna muribundului, rece, ca a unui om pe moarte, căută în aer.

— Friedrich! abia șopti principele Heinrich. Unde este?

— Vine. Ajunge imediat, mai aveți puțină răbdare.

— Friedrich…

Calul tânărului fiu al principelui se apropie de car ca o vijelie, gata să îl răstoarne, dar călărețul trase în ultimul moment de hățuri și îl opri. Sări imediat din șa și îngenunche cu respirația tăiată lângă suferind.

— Tată!

— Fiul meu! murmură principele, privindu-l cu ochii orbi, ca de sânge. Vino mai aproape, fiule, abia te zăresc…

Friedrich se îndreptă și se îngrozi când îl privi în față.

— Tată, spuse el cu vocea sugrumată, cine ți-a făcut asta?

— Ah, Friedrich, acum te văd, zâmbi bolnavul. Ce mă bucur să te văd din nou.

— Cine a făcut asta, tată? Spune-mi și am să…

— Nu, se ridică vocea principelui în aerul umed al pădurii, de data aceasta puternică și poruncitoare. Nu, nu vei face nimic, fiul meu. Ocolește burgul de unde venim noi, ocolește-l…

El închise ochii, căzu pe spate și păru că se face mai mic. Friedrich îl privi și pe chipul lui se citeau furia oarbă și o tristețe fără de sfârșit. Nu scoase nicio vorbă.

— Când ne-a primit, purta o armură din aur, șopti Heinrich epuizat, cuprins de o nouă criză de febră. Incredibil. Arăta ca arhanghelul Mihail, de mână cu diavolul. Cu Împielițatul… care i-a luat sufletul pe când se afla în brațele mele. Mă rog lui Dumnezeu Atotputernicul ca sufletul meu să fi scăpat.

— Tată, te voi răzbuna, îți promit!

Mâna odinioară fermă a principelui se ridică și apucă mâna lui Friedrich.

— Trebuie să îi dai de veste regelui Adolf. Trebuie să vină cu toate forțele, să radă de pe fața pământului burgul Hirschberg, cu tot ce se află în el. Nu zăbovi!

Friedrich dădu din cap:

— Da, tată!

El plecă privirea căutând să își domolească furia cumplită din suflet, care îl îndemna să apuce spada cea flămândă de luptă și sânge, dornică de răzbunare. Simțind strânsoarea mâinii tatălui său slăbind, își ridică privirea. Abia când văzu pacea de pe chipul acestuia, înțelese că bătrânul nu mai respira.

Se ridică. Oamenii lui, pe cai, păstrau respectuoși distanța. I se păru că niciodată nu fuseseră ațintite asupra lui atâtea priviri. În el nu

mai fierbea furia, lăsase locul la ceva mai măreț, mai rece, invincibil.

Se duse la calul său și încălecă.

— Mergem la burgul Hirschberg! strigă el.

Unul dintre călărețiii care escortau carul, un zdrahon cu barbă căruntă, care îi fusese credincios mortului și care îl instruise pe tânăr la trasul cu arcul, glăsui:

— Nu a zis tatăl dumneavoastră…

Friedrich i-o tăie:

— Acum eu sunt principe și spun că regele mai poate aștepta. Însă răzbunarea tatălui meu, nu.

Zdrahonul plecă descurajat capul, în semn de supunere pentru noul stăpân, la care descoperi ceva ce îl îngrozi. Când Friedrich îi cuprinse cu privirea pe oamenii lui, în ochi îi sclipiră scântei respingătoare, lacome. Și comandă:

— Să luăm aurul diavolului!

•

După câteva zile de mers aproape fără oprire au ajuns la burg. Imaginea care li se înfățișă fu rău-prevestitoare. Turnul mare era negru și crăpat, ca și cum ar fi fost despicat de un fulger imens. În jurul lui arborii, ca retezați de un uriaș, fuseseră culcați la pământ și ciopârțiți. Niciun cavaler nu mai văzuse așa ceva.

Burgul era devastat. Apropiindu-se, și-au dat seama că nu mai rămăsese niciun zid în picioare și acoperișurile erau distruse ca după un incendiu de proporții. Poarta principală se prăbușise, așa că oricine putea pătrunde în prima incintă a cetății. Forturile își pierduseră și ele acoperișurile și erau arse, dar nicăieri nu se vedeau semne de luptă. Nu avusese loc nicio bătălie care să fi provocat acest dezastru, ci se petrecuse ceva mult mai îngrozitor, de nedescris.

Mirosea a cenușă și a moarte, și era o liniște deplină. Nu se auzea niciun ciripit, nu era niciun semn de viață. Domnea o liniște care îi făcea să creadă că până de curând acolo se auziseră doar

vaiete înălțându-se spre cer. În aer plutea ecou de durere și grozăvie.

Unul dintre călăreți își struni calul, ale cărui nări fremătau, alături de calul principelui.

— Stăpâne, spuse acesta, iertați-mă, dar acesta mi se pare un loc blestemat.

Friedrich îi făcu semn să tacă. Asculta cu mare atenție.

— Aud voci, zise el și își îndreptă calul spre podul basculant, pe o potecă abruptă, de-a lungul zidului din față al cetății.

Oamenii lui îl urmară șovăitori. Niciunul nu era în apele lui.

Pe povârnișul abrupt de sub zid, în dreptul unui mormânt deschis, au dat de un preot care citea cu o voce tremurândă, ca a unui nebun, liturghia pentru morți. În jurul gropii erau câțiva oameni zdrențăroși care păreau bolnavi și epuizați. Unul dintre ei, un bărbat ghebos, se sprijinea de o lopată. Câmpul era plin cu gropi proaspete, cu cruci din lemn, cele mai multe atât de șubrede, încât la prima vijelie aveau să cadă.

— Un loc în care un preot poate citi Sfânta Liturghie, șopti Friedrich călărețului de lângă el, nu poate fi sub puterea diavolului, nu?

Asta îl mai liniști pe bărbat, care simți cum îi dispare frica și îi revine curajul. Se apropiară încet de principe și cuvintele acestuia trecură de la unul la altul, ca un ordin. Descălecară la o oarecare distanță și se îndreptară către locul înmormântării.

Preotul vorbea repede și dezordonat, dând haotic din mâini. Pe chipul lui îmbătrânit, frământat de gânduri, se citeau amintirile întâmplărilor oribile pe care le trăise. Acesta încheie grăbit ritualul și îi făcu ghebosului semn să astupe groapa. O femeie tânără și una bătrână, cu un adolescent foarte speriat, plecară către cetate.

— Numai bine, părinte, i se adresă Friedrich. Ne-ați putea spune ce s-a petrecut aici?

— Augustinus, răspunse respirând greu corpolentul preot, care purta o rasă murdară. Pater Augustinus.

— Pater Augustinus, ce s-a petrecut aici?

Slujitorul Domnului își dădu ochii peste cap.

— Noaptea. Noaptea s-a petrecut. Da, noaptea trecută. Nu, în noaptea dinainte. Da.

— Ce s-a petrecut noaptea?

— Oh, Dumnezeule atotputernic! El își ridică mâna dreaptă spre fruntea mânjită cu praf și sudoare și privi deznădăjduit câmpul plin de morminte. Mor și iar mor. Mor toți…

Friedrich începea să își piardă răbdarea.

— Dar de ce? Ce s-a întâmplat? De ce este distrus burgul?

— Distrus, da! râse înfundat preotul. Știm de ce. Aurul diavolului. Acesta a fost prețul lui.

— Aurul… unde este? În beciuri?

Preotul părea să fi uitat de prezența lui Friedrich. Privirea îi era pironită pe locul în care bătrânul cu lopata săpa oftând. Femeile și tânărul se întorceau pe drumeagul îngust, cărând un cadavru înfășurat în cârpe cenușii.

Unul dintre însoțitori i se adresă tânărului principe:

— Stăpâne, fără îndoială, a înnebunit. De la el nu vom afla nimic.

În acel moment preotul urlă ca și cum fusese fulgerat de o amintire chinuitoare:

— În beciuri? Cine știe? Nimeni nu are curajul de a merge acolo. Acolo unde oamenii au nevoie de ultima împărtășanie, dar o primesc. Cine știe ce este acolo?

Friedrich nu îi mai dădu atenție și le făcu semn oamenilor lui să se apropie.

— Veniți. Ne descurcăm cum putem.

•

În cetate era o liniște sinistră. Bărbații mergeau cu spadele scoase, gata de luptă, deși nimeni nu

credea că vor da aici de vreun dușman ascuns. Oricum nu de unul care putea fi învins cu spada.

Intrarea în beciuri era deschisă. Poarta odată ferecată a acestora abia se ținea în balamale. Ceva înspăimântător, imposibil de oprit trebuie să își fi croit drum afară. Oamenii lui Friedrich schimbară priviri îngrijorate. Niciunul nu era laș, dar cetatea devastată le inspira o teamă mai mare decât cunoscuseră până atunci. Ceva, poate aerul stătut, mirosul de lemn carbonizat, de pucioasă și putreziciune, aproape le îngheță sângele în vene.

Friedrich intră primul în gangul care cobora în beciuri. După doar câțiva pași se opri și cu vârful spadei arătă spre două urme adânci din lutul întărit al podelei. Parcă un obiect foarte greu fusese târât afară și nu putea fi departe. Tânărul principe luă o făclie dintr-un suport de fier de pe perete și i-o întinse unuia dintre însoțitori.

— Avem nevoie de lumină, spuse el cu voce joasă, ca și cum s-ar fi temut că l-ar fi auzit cineva din întuneric. Vezi unde este bucătăria!

Bărbatul plecă și se întoarse repede cu făclia aprinsă. La ordinul lui Friedrich, oamenii se despărțiră în două grupuri; un grup supraveghea ieșirea, celălalt aprinse și alte făclii și îl urmă. Nimeni nu scotea o vorbă.

Ecoul pașilor lor răsuna în întuneric.

— Parcă am coborî în iad, șopti un cavaler când ajunseră la prima scară.

— La ce te așteptai, dacă vrei să furi aurul diavolului? îi răspunse un tovarăș.

Încăperile aflate de o parte și de alta a gangurilor erau goale. Coborâră pe scări înguste în spirală spre adâncul beciurilor, din care ecoul pașilor lor răsuna ca prevestirea unei catastrofe. Pe măsură ce înaintau, din pietrele pereților se simțea tot mai puternică și mai îngrozitoare o prezență lugubră. Nu, nu era iadul, așa cum își imaginaseră ei. Parcă pătrundeau în gâtlejul unui balaur.

Ajunseră în beciul cel mai adânc, o încăpere boltită, spațioasă, care duhnea insuportabil a fum, putreziciune și fecale. O funingine groasă de un deget se lipise de tavan, peste tot erau grămezi de urcioare și resturi de coșuri de nuiele arse, iar în mijloc domnea un cazan imens, așezat pe o vatră cu pereții dărâmați. Prin crăpături se scurgea ceva ciudat, strălucind argintiu, ca niște lacrimi, iar într-un zid lipseau câteva cărămizi, ca și cum ar fi fost de mare preț și fuseseră luate. Hornul îngust era o simplă gaură pentru fum, ce începea în vârful bolții și părea să fi fost mult prea mic pentru imensa vatră de sub cazan. Dar ce fiersese în acest cazan? Și de ce?

În timp ce oamenii lui șovăiau, Friedrich se îndreptă spre cazan, urcă pe zidul ce îl înconjura și privi înăuntru. În vasul suficient de mare spre a fierbe un bou, strălucea ceva argintiu, în care se vedeau urme lungi de răzuire. Se simțea o mulțime de miresme, de rășini, pământ, iarbă, santal și tămâie. Friedrich își trecu ușor două degete peste marginea cazanului mânjită cu o pastă întunecată și lipicioasă, ce părea a fi ceară amestecată cu… ceva neobișnuit.

Apoi zări trupul. La început doar picioarele, nefiresc îndoite, aproape înnodate. Friedrich ridică făclia în așa fel încât să lumineze și trupul, și văzu un mort cu chipul desfigurat de chinurile morții. Sângele îi țâșnise din nas în șuvoaie groase, din urechi, chiar și din ochi, și pielea de sub crusta maro-închis era acoperită cu bășici ca de arsuri. Totuși cea mai urâtă priveliște o ofereau mâinile lui sau mai bine zis ceea ce rămăsese din ele. Ridicate acuzator spre cer, păreau niște cioturi. Carnea degetelor, a palmelor și a încheieturilor se topise așa cum se lichefiază și se scurge ceara unei lumânări. Ascuțite și carbonizate, ca fitilurile de lumânare, vârfurile oaselor degetului arătător și mijlociu ieșeau la iveală.

Acestea, înțelese într-o clipă Friedrich, erau mâinile unui bărbat care voise să atingă ceva care nu trebuia atins. Iar el, Friedrich, principe de Komwart, fusese pe cale să facă același lucru.

Vomă în cazanul strălucind ca argintul, și vomă, și vomă ca și cum ar fi trebuit să îl umple.

•

Ieșiră la lumina zilei împleticindu-se, cu fețele scăldate de sudoare și mânjite cu funingine. Unii se rugaseră tot drumul, ca să fie apărați de forțele răului, și ajunși în aerul proaspăt, căzură în genunchi și mulțumiră cerului. Alții se opriră pur și simplu, privind înspăimântați priveliștea ce li se oferea.

Curtea cetății era plină cu călăreți, așezați în două șiruri, cu veșminte frumoase, cu lăncile strălucitoare îndreptate în sus. Deasupra lor flutura un imens steag alb, decorat cu o cruce mare de culoare neagră, cu un vultur în centru. Printre aceștia se apropie un călăreț pe un cal înzăuat, pe a cărui spinare se repeta motivul crucii. Bărbatul era înalt, purta armură și peste ea o superbă pelerină, cu o glugă a cărei umbră îi ascundea fața.

— Vreți aurul, bâigui Friedrich.

Nici el nu înțelegea de unde apăruse atâta armată, dar își luă inima în dinți, se desprinse dintre ai săi și ieși în întâmpinarea cavalerului necunoscut.

— Eu sunt Friedrich, principe de Komwart, fiu al lui Heinrich, trimis al regelui Adolf. Cine sunteți și ce doriți?

Cu o mișcare aproape invizibilă cavalerul își opri calul în dreptul principelui. Era un cal impozant, alb ca zăpada, cu chișițe subțiri, cum doar regii și împărații aveau. Bărbatul care îl călărea lăsă frâul și își coborî degajat gluga mantiei. Se ivi un chip uscățiv, aristocratic, chipul unui bărbat puternic, conștient de puterea lui.

— Eu sunt Konrad von Feuchtwangen, *Magister Supremus* al Ordinului Cavalerilor Teutoni.

Friedrich îl privi fix. Mai făcu o mișcare cu mâinile, ca și cum ar fi vrut să spună ceva despre oamenii lui sau despre ce văzuseră aceștia în beciurile cetății, dar nu scoase nicio vorbă, ci se prăbuși în fața marelui maestru.

•

După o înserare plumburie, se făcu în sfârșit noapte.

Deoarece burgul le părea la prima vedere un loc plin de mistere, cavalerii teutoni și-au stabilit tabăra la o oarecare distanță. De acolo, marele maestru încercă să afle ce se întâmplase în Hirschberg. În cortul său așezat în centrul taberei, un cort mai mare și mai confortabil decât celelalte, dar care nu lăsa să se vadă că persoana căreia aparținea era reprezentantul celei mai importante forțe militare a continentului, obișnuit să discute oricând cu papa, l-a primit pe preotul confuz, dar care părea să fie ultimul martor în viață al celor întâmplate.

După cum s-a dovedit, tulburarea nenorocitului om al lui Dumnezeu era oarecum alungată de alcool, fiind posibil astfel un dialog. Konrad von Feuchtwangen ascultă ore în șir din ce în ce mai fascinat de povestea lui pater Augustinus. Încă de la primele fraze el chemase un secretar, căruia îi ceruse să transcrie această discuție pentru arhiva secretă a ordinului.

Acest secretar era un tânăr preot cu numele de Ekkehard, foarte priceput la mânuirea penei. Se alăturase cavalerilor, care inițial fuseseră la Veneția, la sediul ordinului, pentru a studia la o universitate italiană, dar nu se simțea deloc jenat de posibilitatea neprevăzută de a juca un rol de seamă într-o problemă așa de importantă.

— Dar, întrebă marele maestru când pater Augustinus terminase tremurând relatarea, ce a distrus burgul?

Și îi turnă din belșug vin, pentru a alunga groaza ce deja începuse să reapară în privirea acestuia.

Augustinus goli potirul dintr-odată.

— Piatra, spuse el în cele din urmă. Era noapte. Nimeni nu a văzut ce s-a întâmplat. Ori cei care au văzut au murit pe loc, pentru că oricine vede piatra trebuie să moară. Nici eu nu știu. Dar nu poate fi decât piatra. Nu se mai află acolo. Nu am fost jos, dar unii au spus că a dispărut din cazan. Negăsind cuvinte pentru a descrie cele întâmplate, dădu din mâini și exclamă: Foc! Groază!

Gesturile lui trebuiau să fie înțelese ca simularea fumului, a dezastrului pricinuit de un incendiu imens, și în final a fulgerului plecat spre cer ca pumnul diavolului.

Apoi se retrase în sine și păru brusc insensibil la orice.

— Nu știu nimic, murmură el abia auzit. Știu doar că a fost îngrozitor. Și că au murit toți. Pe toți i-am îngropat.

Konrad von Feuchtwangen îi umplu din nou potirul.

— Ce s-a întâmplat cu alchimistul, care era numele lui, cumva John Scoro? Pentru că preotul nu reacționă, vru totuși să se asigure, cu un ochi la secretar, care confirmă. Spuneți că John Scoro era pe moarte?

— Morți toți, murmură preotul abia vorbind.

— Și medicul care ajunsese să facă singur aurul? Mengedder? Și el este mort?

În afară de faptul că, după toate aparențele, cu cât oamenii se aflau mai aproape de enigmatica piatră, cu atât mureau mai repede, marele maestru nu mai obținu alte informații.

— Toți sunt morți, toți. I-am îngropat pe toți. Sunt morți. Era aurul diavolului, el i-a omorât.

Poate că nu trebuia să îi mai toarne vin. Marele maestru puse urciorul deoparte. Apoi mai întrebă:

— Mormântul cavalerului Bruno, de ce l-ați făcut atât de departe de burgul lui? Într-un loc atât de neobișnuit?

În ochii piosului bărbat sclipiră lacrimi.

— În pământ nesfințit, da. Toți sunt în pământ nesfințit, deși eu am încercat… Am crezut că în acest fel vom ține blestemul departe de burg. Dacă îl îngropăm departe și îngropăm împreună cu el și blestemata lui armură.

— Vreau să mă conduceți acolo. Vreau să văd armura.

Preotul îl privi îngrozit pe marele maestru.

— Stăpâne, eu vă spun că este periculos! Vă rog să renunțați la această intenție!

— Nicio grijă, voi ține seama de avertismentele dumneavoastră, încercă să îl liniștească Konrad von Feuchtwangen. Arunc doar o privire. De la o distanță sigură. Mie mi se pare că această armură este unicul obiect rămas în urma acestei cutezanțe și de aceea trebuie să o văd cu ochii mei.

Privirea lui pater Augustinus se pierdu din nou în depărtări.

— El voia să strângă bani pentru o nouă cruciadă. Să recucerească Țara Sfântă pentru creștinătate. Nu avea liniște știind-o pierdută…

Marele maestru clătină din cap a înțelegere.

— Îmi amintesc de el. A fost un luptător viteaz. Să știți că și eu am fost printre apărătorii Acrei.

Chiar la Acra fusese numit mare maestru, după ce predecesorul său, nefericitul Burghard von Schwanden, alesese cel mai nepotrivit moment să se retragă din funcție. Făcuse tot ce îi stătuse în putere pentru a salva dificila situație, dar mamelucii sultanului Khalil fuseseră superiori numeric. Spre deosebire de marii maeștri ai celorlalte ordine, el le ordonase cavalerilor săi să se retragă, pentru că i se păruse fără sens să apere fortăreața până la ultima picătură de sânge. Dacă nu ar fi luat această decizie, fără nicio îndoială și-ar fi găsit moartea la căderea Acrei. Pentru că, după cum s-a aflat mai târziu, musulmanii au ucis fără deosebire bărbații, femeile și copiii.

Konrad von Feuchtwangen nu îi povesti toate acestea preotului, dar se gândi dacă nu cumva

Bruno von Hirschberg se simțea vinovat că rămăsese în viață, în timp ce aliații lui căzuseră acolo. Și el se simțise astfel, cu atât mai mult cu cât fusese desemnat mare maestru. Ar fi trebuit să moară în nisipurile Palestinei! De mult credea asta și i-a fost foarte greu să poarte această povară. Se întreba ce ar fi trebuit să facă, dacă ar fi fost în locul cavalerului, dacă ar fi avut o asemenea ocazie, dacă ar fi fost pus în fața unei asemenea încercări.

— Îmi puteți arăta locul? Chiar mâine? mai întrebă el o dată.

Pater păru că se gândește și după o vreme răspunse:

— Dintre cei care l-au însoțit, sunt singurul care mai trăiește. Dacă nu vi-l arăt, nu îl va găsi nimeni niciodată.

— Un motiv în plus pentru a nu mai pierde timpul, zise marele maestru. Fratele Ekkehard vă va conduce la adăpostul dumneavoastră, iar mâine-dimineață pornim la drum.

Pierduseră însă prea mult timp. În acea noapte pater Augustinus s-a stins.

•

Și ultimii cercetași trimiși de marele maestru cu misiunea de a găsi mormântul lui Bruno von Hirschberg s-au întors obosiți. Se vedea de departe că nu au avut succes. Nu descoperiseră nimic și niciunul dintre locuitorii așezărilor din zonă nu le putuse spune unde se afla locul înmormântării.

Konrad von Feuchtwangen îșI aștepta însă oamenii și le mulțumi. Voia să se retragă în cortul lui, când unul dintre cavaleri îi dădu o veste aproape de necrezut.

Acesta îi spuse că trei bărbați care se aflau în pădurea de la est de Hirschberg, cu un car cu boi, ar fi văzut o căruță gonind dinspre burg, cu o viteză nemaipomenită la un astfel de atelaj. Oamenii ar fi încercat să se dea din calea ei, drumul prin pădure fiind îngust, dar…

— Dar? îl îndemnă marele maestru pe cercetaș să continue.

— Iertați-mă, zise acesta, eu spun doar ce mi-au povestit cei trei țărani.

— Da, răspunse nerăbdător marele maestru. Vorbește!

— Au spus că acea căruță se îndrepta către ei fără nicio intenție de a opri și, neavând timp să se arunce într-o parte, se așteptau să intre în ei, dar…

— Ce s-a întâmplat? Vorbește!

— Apoi, continuă rușinat omul, căruța cu un cal, având pe capră un bărbat, a trecut prin ei ca un spirit. Ei au privit cum dispărea în pădure și au auzit tropăitul calului, și-au făcut semnul crucii și au plecat spre casă.

Marele maestru îl privi pe mesager nevenindu-i să creadă. Totuși porunci:

— Aduceți-mi-i pe cei trei bărbați! Vreau să vorbesc cu fiecare.

Ceea ce s-a și întâmplat. Erau un țăran, fratele acestuia și un argat și fiecare povesti același lucru. Diferea doar descrierea bărbatului de pe capra căruței. Unul susținea că bărbatul era voinic ca un urs, altul că era scund și respingător, iar cel de al treilea jura pe tot ce avea mai sfânt că acel bărbat era medicul principelui de Hirschberg. Căruțașul gonea de parcă era urmărit de diavol. Când marele maestru îi întrebă încotro mergea, toți au susținut: „Spre est!”

Marele maestru le dădu drumul, lăudându-i și mulțumindu-le, și trimise după fratele Ekkehard.

— Este așa cum mă gândeam, îi spuse Konrad von Feuchtwangen acestuia. Piatra nu a dispărut pur și simplu nici în cer și nici în iad, ci a fost furată. Și astfel… El se opri înainte să spună o enormitate: Da, pentru asta a distrus burgul. Dumnezeule din ceruri! Un burg fortificat cum rar am mai văzut. Un singur om.

Tânărul călugăr făcu ochii mari. Până atunci, acesta cântase psalmi și recitase versete biblice.

Niciodată nu luptase corp la corp, nu asediase niciodată o cetate ce scuipa smoală topită și arunca săgeți în timp ce zidurile ei se înroșeau de sângele atacatorilor. Nici măcar nu putea bănui cât de puțin înțelegea din spusele marelui maestru. Nu avea cum să cunoască fiorul resimțit în acel moment de înaltul cavaler.

Konrad von Feuchtwangen înțelese motivul pentru care soarta îl adusese în această zi în acest loc. Întunericul fu alungat de lumină. Brusc întrezări viitorul.

— Vreau, îi spuse el fratelui Ekkehard, să mă însoțiți la o discuție cu Sfântul Părinte.

Tânărul se sperie. Marele maestru zâmbi degajat și continuă să își dezvăluie gândurile cuiva care nu îl mai putea auzi și care își dădu seama cât era de neînsemnat. Nici nu era important ce înțelegea el. Konrad von Feuchtwangen gândea cu voce tare pentru a-și lămuri viziunea pe care o avusese.

— Nu vor mai fi cruciade. Nu unele care să se asemene celor de până acum. Țara Sfântă este în mâini musulmane și așa va rămâne mult timp. Asta înseamnă că toate ordinele cavalerești care au fost înființate odinioară pentru apărarea Țării Sfinte nu vor mai avea în viitor misiuni. Și dacă nu vor găsi noi misiuni, au să dispară. Acum soarta ne-a arătat care va fi noua misiune a Ordinului Cavalerilor Teutoni.

Ekkehard, palid, urmărea cu greu cuvintele stăpânului său.

— Piatra? abia șopti el.

— Piatra. Tu mă vei însoți ca martor când voi vorbi cu papa Bonifaciu. Știu că este obligația pe care Dumnezeu mi-a transmis-o să îl conving să acorde această nouă misiune Ordinului Cavalerilor Teutoni: urmărirea pietrei răului, găsirea și distrugerea ei. Sau, dacă nu va putea fi distrusă, depozitarea ei într-un loc secret și păzirea până la sfârșitul veacurilor.

•

După un timp s-a aflat că și Friedrich von Komwart murise, ca toți ceilalți, fără o cauză evidentă.

— Acesta este cu adevărat un loc al diavolului, decise marele maestru și porunci ca burgul să fie făcut una cu pământul. Vreau să nu mai rămână piatră pe piatră. Astupați tot ce se află sub pământ, nivelați tot ce se află deasupra. Ștergeți totul de pe fața pământului, în așa fel încât generațiile viitoare să nu mai găsească nicio urmă.

15.

Hendrik se smulse cu greu din lectură. Prin fața ochilor îi defilară păduri, o cetate distrusă de incendiu, muribunzi și morți, iar acum pe ecranul unui computer totul fu înlocuit cu liniștitoarea imagine a paginii unei cărți scanate.

Se îndreptă și răsuci de câteva ori capul, pentru a-și dezmorți ceafa înțepenită. Ce trebuia să rețină din toate acestea? Nu știa.

Adalbert procedă ca el, apoi cu un gest de dezamăgire se sprijini de speteaza scaunului.

— Hmm… Acum știm, zise el din vârful limbii.

— Ce știm? întrebă iritat Hendrik. Ce știm acum?

— Că totul nu este decât o poveste fantastică. Așa cum am bănuit de la început. Adalbert mustăci, parcă indecis dacă acesta era un motiv de bucurie nemăsurată. Dacă a fost scrisă din secolul al XIX-lea se cheamă altfel. Probabil poveste de groază. Nu am idee, nu mă pricep la literatură.

— Cum așa? Cum de crezi că este o fantezie?

Adalbert arătă cu o mișcare a capului către laptop.

— Episodul acesta din final. Căruța care trece prin oameni ca un spirit. Acolo autorul s-a rupt total de realitate. Acesta este un motiv din poveștile cu fantome.

— Științele naturii nu cunosc totul. Asta spuneai și tu mereu.

— Da, așa este. Adalbert se uită la ceas. Dar câteva lucruri sunt clare.

Pe Hendrik îl cuprinse un sentiment puternic de panică. Era evident că Adalbert își pierduse interesul. Probabil că în curând îi va reproșa că asta l-a costat timp prețios, timp pe care l-ar fi putut folosi în scopul progresului științific.

Dar el? Era dezamăgit și încă sub efectul panicii. De fapt, asta însemna că ajunsese la

capătul drumului? La capătul unui drum care începuse atât de promițător și care le dăruise prima aventură comună adevărată. Aventură care, ca de obicei, se încheiase dezamăgitor. Ca întotdeauna.

Privi în jur, vrând să înțeleagă ce se petrecuse. Erau aici. Aici, în această cafenea. În câmpul vizual al unui bărbat tânăr, cu barbă încâlcită, așezat în fața laptopului său, și sorbind alene dintr-o cafea, pe care cu siguranță nu o va termina curând. În zgomotul făcut de un grup de fete vesele, care trăncăneau în germana lor elvețiană de neînțeles. În zona în care se simțea mirosul aparatelor de preparat cafeaua și al mașinii de spălat vesela.

Mânat de un impuls de moment, Hendrik trase laptopul spre el și zise;

— Dar Ordinul Cavalerilor Teutoni a existat cu adevărat, nu?

Albert ridică dezinteresat din umeri.

— Da, din câte știu. Nici la istoria medievală nu mă pricep.

— Există lucrări despre așa ceva, ripostă Hendrik și intră pe Wikipedia.

Hmm… Ținuse bine minte. Știa ceva din timpul școlii, însă află detalii noi: ordinul fusese întemeiat de negustorii din Lübeck și Bremen în anul 1189, sub numele de „Casa Cavalerilor Spitalului Sfintei Marii a Germanilor din Ierusalim”.

— O frăție cu scopul îngrijirii bolnavilor, concluzionă el cu jumătate de gură. Cu mai bine de opt sute de ani în urmă. La Acra. Orașul mai există și astăzi, se află la nord de Haifa. Deci în Israel.

— Ce pierduseră acolo?

— Cea de a treia cruciadă.

— Ah, da. Clar, cavaleri.

— Ei au preluat un spital, după exemplul cavalerilor de Malta. Și la scurt timp după aceea s-au transformat în ordin militar, după exemplul Ordinului Templierilor.

— Ceea ce astăzi s-ar numi strategie *Me too*!

Hendrik citi mai departe:

— În anul 1205 papa Inocențiu le-a permis să poarte o ținută albă cu cruce neagră. El ridică mirat privirea: La grădiniță aveam asemenea ilustrații cu cavaleri. Pelerină albă, cruce neagră. Exact.

Fratele lui îl măsură cercetător cu privirea.

— Ordinul germanilor… Crucea neagră pe fond alb nu a reprezentat fundalul pentru diverse steaguri în istoria germană? Așa mi se pare.

Fu rândul lui Hendrik să ridice din umeri. Citi mai departe. Ordinul Cavalerilor Teutoni a părăsit Palestina în anul 1291, când Țara Sfântă a intrat definitiv sub dominație arabă. Cavalerii au plecat mai întâi în Ungaria, în Transilvania…

Curios. Pe Hendrik îl trecură fiorii.

Și de acolo au fost izgoniți. Următoarea misiune a fost cucerirea Prusiei, misiune încredințată de sus de tot, printr-un decret papal, așa-numita *Bulă de la Rimini.*

— Ceea ce corespunde, spuse Hendrik, este că de la 1283 Ordinul Cavalerilor Teutoni nu a mai avut nicio misiune. Și că în anul 1295 mare maestru era un anume Konrad von Feuchtwangen.

— Ordinele acestea nu au fost la un moment dat dizolvate? întrebă Adalbert. Parcă unul a fost interzis de un rege francez. Nu a dat ordin ca toți membrii să fie uciși într-o acțiune nocturnă secretă? Ba da, așa a fost. Exact așa. Templierii, dacă nu mă înșel.

Hendrik citi în continuare.

— Nu și teutonii, constată el. Ei au existat mereu.

— Poftim?

— Iată: sediul lor actual se află la Viena, Singerstraße 7. Hendrik întoarse laptopul spre fratele său și adăugă: Au și o pagină web.

Adalbert se îndreptă brusc.

— Vreau să văd, spuse el, și luă laptopul.

Puse mâinile pe tastatură și începu să tasteze și să citească într-un tempo atât de rapid, încât

Hendrik îl privi cu respect.

— Într-adevăr, zise el după un timp. Bizar. Au început ca… hmm… astăzi s-ar spune ca serviciu de securitate la un spital. Și o sută de ani mai târziu erau cea mai mare putere militară din Europa. Dacă nici asta nu-i o carieră… Clătină din cap și adăugă: Cred că de acum înainte am să îi privesc pe cei de la paza CERN cu alți ochi.

— Nu s-ar putea ca această evoluție să aibă de-a face cu piatra? întrebă Hendrik cu speranța să retrezească astfel interesul lui Adalbert.

Nici nu știa dacă trebuia să ia aceste lucruri în serios, dar nu voia ca povestea să se încheie.

Spre surprinderea sa, fratele lui păru că se gândește.

— S-ar putea, spuse el meditativ. Se pare că Mengedder s-a îndreptat către est. Ca și Ordinul Cavalerilor Teutoni, puțin mai târziu. Din 1309 cartierul lor general a fost în Marienburg. Care astăzi se cheamă Malbork și se află în Polonia, dar castelul cavalerilor mai există încă. Este obiectiv turistic.

— Dacă ordinul mai există, spuse Hendrik, care avea tot mai mult senzația că visează, atunci cu siguranță că au și o arhivă. Și dacă știi unde să cauți, poți găsi alte indicii referitoare la ce s-a întâmplat cu piatra.

— Asta dacă îți permit să o studiezi, bombăni Adalbert pesimist. Și probabil că ar trebui să cunoști și limba latină. Ceea ce în mod cert nu este cazul nostru.

— S-o găsi cineva care să știe să citească în latină, interveni Hendrik. O exista un cunoscător de latină în banca lui de date cu participanții la seminare.

Fratele lui îi aruncă iarăși o privire sceptică.

— Dacă îți trece prin cap să pleci acum la Viena, eu îți spun: fără mine!

Hendrik chiar gândise asta. Dar probabil că nu era o idee bună.

— Voi suna mai înainte, propuse el.

— Fă-o, răspunse Adalbert.

Hendrik își privi fratele, care stătea aplecat asupra laptopului și citea. Părea că vrea să asimileze în această după-amiază tot ce se știa despre Ordinul Cavalerilor Teutoni.

Era clar: dacă se opreau acum, nu va mai putea să îl determine pe Adalbert să continue cercetările legate de piatra filosofală.

— Cel mai bine este să o fac chiar acum, spuse Hendrik, deși toată ființa lui striga: Nu acum! Nu așa pe burta goală! Nu pe nepregătite!

— Dacă așa zici tu…, răspunse indiferent Adalbert.

Nu o face!

— Să mai văd o dată numărul.

El scoase telefonul mobil și formă.

— Prefixul Austriei, începu Adalbert.

— 043, spuse Hendrik, care reținuse prefixul de pe vremea când discuta la telefon cu Angela.

Îi trecu prin cap că poate se plimbase împreună cu aceasta prin fața sediului Ordinului Cavalerilor Teutoni!

După ce telefonul sună de trei ori, răspunse cineva.

— Administrația Ordinului Cavalerilor Teutoni, cu ce vă pot ajuta? se auzi vocea unui tânăr, lipsită complet de accent.

Trebuia să improvizeze.

— Bună ziua, numele meu este Hendrik Busske. Cercetez diverse date istorice pentru o lucrare, printre altele și despre Ordinul Cavalerilor Teutoni, și aș dori să întreb dacă m-ați putea ajuta.

Răspunsul fu pe cât de prietenos, pe atât de standard:

— Dacă vă interesează istoria Ordinului Cavalerilor Teutoni, permiteți-mi să vă recomand Muzeul Ordinului Cavalerilor Teutoni din Bad Mergentheim. În Viena, este doar administrația. Să vă dau adresa muzeului?

— Ăă… vă mulțumesc, dar o am deja, spuse Hendrik, ceea ce era adevărat, muzeul figura și el pe pagina web. Mă interesează mai puțin istoria generală, și mai mult anumite date, pentru care consider că ar fi necesar să am acces la arhiva dumneavoastră. Cum să procedez pentru a obține o asemenea aprobare?

Bărbatul de la celălalt capăt al firului ezită.

— Mai exact despre ce este vorba, dacă îmi permiteți să întreb?

Hendrik înghiți în sec. Trebuia să zică ceva și spuse ce îi trecu mai repede prin cap:

— Este vorba despre noua misiune secretă pe care marele maestru Konrad von Feuchtwangen i-a trasat-o ordinului în anul 1295.

Câteva respirații prelungite, echivalând aproximativ cu Oh, nu! Iar un țicnit!

— Mă tem că dumneavoastră căutați ceva ce nu există. Misiunea ordinului nostru a rămas aceeași de la înființare: asistarea bolnavilor și a celor nevoiași.

— Da, sigur. Nu contest asta. Dar vedeți dumneavoastră, eu am un document din care reiese că în anul 1295, în cetatea Hirschberg din Franconia, au avut loc niște evenimente care l-au determinat pe marele maestru de atunci, Konrad von Feuchtwangen, să îl caute pe papa Bonifaciu și să îl roage să atribuie ordinului o misiune secretă.

— Nu știu nimic despre așa ceva.

Hendrik își drese glasul și încercă să zâmbească, dar avu senzația că nu reuși.

— Este vorba, așa cum v-am spus, despre o misiune secretă. Bănuiesc că nu toată lumea cunoaște povestea.

— Eu cred că aveți o imagine total eronată despre ceea ce facem noi.

— Aș putea vorbi cu cineva care este posibil să cunoască mai multe? De exemplu, arhivarul dumneavoastră? Doar există un arhivar?

Vocea bărbatului deveni inflexibilă:

— Îmi pare rău, dar mă tem că nu se poate.

— Ar fi mai bine dacă aș face o cerere scrisă?

Bărbatul de la celălalt capăt al firului ezită.

— Hmm… cel puțin ne-ați permite să vă examinăm solicitarea.

— Bine, deci așa voi face. Multe mulțumiri.

Hendrik încheie convorbirea și surprinse privirea mirată a lui Adalbert.

— Ce este?

— Întotdeauna te dai bătut atât de ușor?

— Nu din acest motiv am închis.

Fusese sunat în timpul discuției și telefonul era setat astfel încât să îi semnaleze apelurile de la o singură persoană: Miriam. Preluă apelul și duse telefonul la ureche.

— Da?

— Hendrik! Slavă Domnului! Ai avut telefonul închis!

— Da. După incidentul de la München, își închisese telefonul și nu se mai gândise să îl deschidă. Ce este? Ce s-a întâmplat?

Miriam nu se mai arătase niciodată atât de agitată, ceea ce îl îngrijoră.

— Oh, Hendrik, s-a dezlănțuit iadul. A venit poliția. Ne percheziționează casa și castelul, Herr Westenhoff a dispărut fără urmă și… și eu nu mai știu ce să fac!

•

— A sunat, îi spuse bătrânul cu sprâncene albe celui mai tânăr, aflat în fața lui. Și se părea că într-adevăr știe ceva.

Cel care urma să îi succeadă în funcția de păstrător al secretului miji ochii.

— A sunat? Cine?

— V-am mai vorbit despre el o dată. Se numește Hendrik Busske.

— Da, corect. Gurul bogăției, nu?

— Exact.

— Și știe ceva?

Avea un ton sceptic și, de altfel, întreaga lui atitudine exprima neîncrederea. Se afla aici, în vechiul beci cu ziduri zugrăvite în alb, nu din proprie convingere, ci datorită disciplinei. Marele maestru îl desemnase succesor, așa că îl va asculta. Nu avea voie să comenteze dacă credea sau nu în misiunea acestei funcții străvechi.

Și nici nu avea de gând, de asta păstrătorul secretului nici nu se îndoia.

— Busske pare să fi intrat în posesia altei cărți, îi spuse el ceea ce dedusese din nota discuției telefonice care îi fusese prezentată. Avea cunoștință de misiunea secretă pe care Konrad von Feuchtwangen a dat-o ordinului nostru. Nu există nicio altă sursă din care să fi aflat informația.

Bărbatul mai tânăr se încruntă:

— Eu nu înțeleg, de ce nu l-ați deranjat atâția ani.

— Și după părerea dumneavoastră, ce ar fi trebuit să fac eu? întrebă bătrânul.

Interlocutorul dădu indiferent din umeri:

— Da, corect. Luă dosarul, îl răsfoi și zise: Hmm… Locuiește la un alchimist? Este ciudat că mai există încă asemenea țicniți.

— Vă înșelați în privința noțiunii de alchimist, zise bărbatul cel înalt, cu sprâncene albe. Nu numai că există, dar, ca și odinioară, modelează lumea. Doar că nimeni nu remarcă acest lucru.

— Ah, da?

Interlocutorul lui ridică privirea și puse deoparte dosarul cu foarte multă grijă.

— Nu aș vrea să vă contrazic.

Ce putea face cu un asemenea om? Va preda funcția pe care o considera cea mai importantă din lume unui succesor care o considera folclor mitologic. O funcție lipsită de prestigiu, pentru că nimeni nu știa de existența ei în afara ordinului, iar în interiorul ordinului o cunoșteau puțini. O funcție ale cărei competențe au fost tot mai mult reduse în ultimii ani, pur și simplu din lipsa banilor, cum

marele maestru îl asigurase de fiecare dată. Nu se mai alocau acum bani, cum se făcea odată, pentru angajarea unui detectiv particular ori a unui spărgător profesionist.

El avea cea mai importantă misiune din lume, dar nu mai dispunea de puteri depline. Acesta era purul adevăr.

Și tocmai acum, când lucrurile se complicau. Armura din aur, pierdută fără urmă timp de șapte sute de ani, reapăruse și fusese furată, după cum citise în presă.

Bănuia la cine era și asta îl îngrijora. Dar nu putea să spună nimănui, nici măcar elevului său sceptic și dezinteresat.

— Vreau să vă arăt ceva.

— Da? răspunse tânărul cu un interes mimat.

Păstrătorul secretului duse mâna la ceafă și răsuci în față un pandantiv prins cu un lănțișor.

— La un moment dat acesta va fi semnul demnității dumneavoastră, îi spuse și ținu pandantivul în așa fel încât bărbatul mai tânăr să îl poată vedea bine. Este din plumb, îmbrăcat cu un strat subțire de fier, pentru protecție. Desfăcu pandantivul, deschise capacul și îi arătă ce se afla în interior, într-un cristal. Învelișul din fier, precum și cel din cristal erau de dată recentă, fuseseră făcute de predecesorii lui.

— O cruciuliță mică din aur, constată succesorul.

— Este crucifixul din aurul diavolului, care în urmă cu șapte sute de ani a ucis-o pe Elna von Hirschberg, spuse păstrătorul secretului și închise din nou capacul pandantivului, pentru că în plumb avea mai mare încredere decât în cristal. Acesta ar omorî și astăzi.

16.

Hendrik conducea ca un sinucigaș. Pe banda din stânga, cu fază lungă, cu pedala de accelerație apăsată până în podea. Pentru prima dată faptul că avea un Jaguar îi era de folos. Mașina atinse imediat trei sute de kilometri pe oră și îi înspăimânta pe șoferii din față, care o vedeau în oglinda retrovizoare și se grăbeau să elibereze banda.

Miriam i-l dăduse la telefon pe comisarul care conducea intervenția. Era chiar Josef Stamm din München. Acesta nu voise să îi spună la telefon despre ce era vorba, dar îi ceruse să vină cât putea de repede.

— Dar sunt tocmai la Zürich! exclamă speriat Hendrik.

— Nu face nimic. Noi mai avem de lucru o vreme. Un asemenea castel nu poate fi percheziționat în câteva ore.

Din fericire, Adalbert primi vestea surprinzător de calm. Îi ceru lui Hendrik să îl lase la gară, de unde avea să ia primul tren spre Geneva. Nu era nicio problemă.

Hendrik așa făcuse și apoi zbură pe autostradă ca și cum ar fi ținut cu tot dinadinsul să scape de permisul de conducere.

Fir-ar! Ce se mai întâmplase? Nici Miriam nu știa și era răvășită cum nu o mai văzuse niciodată. Cu siguranță pentru că ei i se păruse un asalt, asaltul unei hoarde de străini asupra căminului ei, de care avea atâta grijă. Iar el nu era acolo pentru a o apăra.

Ce voiau oamenii aceștia de la ei? Armura din aur, cu siguranță. Nu îl crezuseră. Dar de ce întreprinseseră o astfel de acțiune? El nu săvârșise nicio crimă, nu făcuse nimic care să justifice această acțiune. Nici măcar evaziune fiscală! Cu toate că fusese ispitit deseori.

Se întunecase de mult. Și se circula greu. Va ajunge în cinci ore, nu avea ce face. Obosise, când îl orbeau farurile, clipea des. De nu ar face vreun accident! Oricum, când va ajunge, polițiștii nu vor mai fi acolo. Vor aplica sigilii peste tot și vor întinde benzi pentru interdicția accesului, cum văzuse la televizor, în filme. Iar mâine-dimineață o vor lua de la capăt. Putea să o lase mai ușurel.

Dar nu o făcu, ci forță motorul și merse mai tare.

Într-un târziu ajunse. Străbătu ultimii kilometri pe șoselele locale șerpuitoare și intră în curtea castelului. Era târziu. Ultima dată când se uitase la ceas trecuse de ora zece.

Erau încă acolo. Zece mașini de poliție, cu lumini albastre intermitente și faruri aprinse. Bărbați în uniforme peste tot. Bărbați și femei în salopete albe.

Nebuni. Toți păreau nebuni. Ce mai însemna și asta? Parcă avusese loc o crimă. Pentru o afurisită de armură din aur, care oricum fusese pierdută timp de șapte sute de ani!

Hendrik conduse mașina pe pietrișul ce scrâșnea sub roți până la locul lui obișnuit de parcare. Încercă să scape de buimăceala condusului scuturându-și capul și respirând adânc înainte de a deschide portiera și a coborî. Merse țanțoș. Trebuia să afișeze o atitudine hotărâtă, autoritară. Autoritatea stăpânului casei. A castelanului.

Se îndreptă spre polițiști cu capul sus și pași fermi.

— Bună seara, sunt Hendrik Busske. Unde îl găsesc pe comisarul Stamm?

O polițistă tânără, blondă, vizibil obosită, arătă spre castel.

— Pe undeva pe acolo.

Îl descoperi pe comisar în salonul cel mare, unde se părea că își stabilise un fel de comandament. Stamm ședea în capul mesei, cu trei walkie-talkie-uri, un laptop și un teanc de hârtii în

față, semănând mai mult decât oricând cu un mafiot.

— Aha, a venit Herr Busske. Tocmai voiam să închei pentru astăzi. Un moment… Puse mâna pe un walkie-talkie care piuia întruna. Stamm!

— …

— Da, imediat. În cel mai rău caz vorbiți pe voicebox. Dar cel târziu mâine, trebuie să ieșiți în față, cât mai curând posibil.

— …

— Bine. Ah, da, iar Müller. L-ați dat în sfârșit afară pe ziaristul acela care pândea pe aici?

— …

— Atunci grăbiți-vă. Sfârșit.

Lăsă pe masă walkie-talkie-ul, se întoarse către Hendrik și îi arătă un scaun:

— Vă rog.

Hendrik rămase în picioare. Unde se ajunsese, ca în propria casă să fie invitat să ia loc!

— Aș vrea să aflu ce s-a întâmplat. Dați năvală peste familia mea din senin, ne deranjați… Totul pentru o aiureală cu o armură veche?

— Nu, nu este așa, răspunse Stamm. Om fi noi polițiștii cunoscuți ca amețiți, dar nici chiar așa.

— Nu? Hendrik se apropie și se sprijini de speteaza unui scaun. Era tot mai uimit de ce i se întâmpla. Atunci?

Stamm se lăsă pe speteaza scaunului.

— Lucrurile stau astfel, Herr Busske: urmărind hoții armurii, am dat de un mort. Judecând după amprente, acesta a fost în laboratorul central. Acest mort avea un telefon mobil asupra sa. Când i-am verificat datele de trafic, pentru a stabili pe unde a umblat în ultimul timp, s-a dovedit că a fost aici de mai multe ori, cu puțin timp în urmă.

— Aici? repetă Hendrik ca un ecou.

— Aici, își întări Stamm spusele, făcând și un gest larg cu mâna. În castelul dumneavoastră. De-asta ne aflăm aici.

Hendrik simți nevoia să se așeze.

— În castelul meu?

— Exact. Stamm răscoli hârtiile din fața lui, extrase o fotografie format mare și i-o întinse lui Hendrik. Spuneți-mi, vă rog, cine este acest bărbat?

Era fotografia alb-negru a unui bărbat cu ochii de culoare închisă și cu trăsăturile crispate. Ceea ce însemna, înțelese Hendrik, că era fotografia unui mort, mai exact a unui bărbat care murise în chinuri.

Își dădu seama că figura îi era cunoscută. Era unul dintre vizitatorii lui Westenhoff.

Hendrik își drese glasul.

— Pe acest bărbat l-am văzut o dată ori de două ori aici. Dar nu știu cine este.

Stamm ridică din sprâncene.

— Acest bărbat a fost aici și dumneavoastră nu știți cine este? Ce să înțeleg din asta, Herr Busske?

— Nu am nicio legătură cu el. A vizitat pe cineva care locuiește aici.

— Pe cine, vă rog?

Hendrik împinse fotografia deoparte, își împreună mâinile și se aplecă în față.

— Domnule comisar, problema este că, în realitate, castelul nu îmi aparține. Este încă al lui Herr Westenhoff. Pe el trebuie să îl întrebați cine este bărbatul. Sau era. Eu doar l-am văzut când îl vizita.

— Castelul nu vă aparține? Stamm părea surprins. Dar cum se face că așa scriu toate revistele ilustrate? Hendrik Busske, proprietarul de castel, care îi învață pe alții în seminarele sale cum să ajungă să aibă un castel?

— Este o înțelegere pe care am făcut-o cu Herr Westenhoff, mărturisi Hendrik abătut. În scop comercial.

Stamm își supse buzele.

— Hmm… și găsiți că este în regulă din punct de vedere etic?

— Așa se obișnuiește. Trebuie să atragi atenția.

Pe hol se auziră pași grăbiți. Stamm ridică privirea și strigă:

— Schmidt, dumneavoastră sunteți?

Nu se auzi niciun răspuns, dar ușa se închise.

— Bine, zise Stamm oftând, păreri! Deci unde locuiește acest Westenhoff?

Hendrik arătă spre tavan:

— Pe sus pe undeva.

— Sus? Am găsit câteva camere care par părăsite de ani buni. Mobilier străvechi, prăfuit.

— Posibil. Eu nu am fost niciodată acolo.

— Nu ați fost acolo. Hmm… Ar fi posibil ca Herr Westenhoff al dumneavoastră să nu fi fost nici el? Stamm consultă laptopul și se opri la un document. Am trimis câțiva oameni, ca să se intereseze în localitate. Toată lumea susține că Herr Westenhoff v-a vândut castelul. Și că de atunci nu l-a mai văzut nimeni.

— Nu se poate. Am vorbit eu cu el în urmă cu câteva săptămâni.

— În urmă cu câteva săptămâni?

— Da. Sau câteva luni?

— Există vreo dovadă?

— Vreo dovadă?

Nu exista. Cum să existe? Westenhoff îl sunase ca de obicei și se întâlniseră. Cum se putea dovedi asta?

Brusc Hendrik se simți epuizat. Dormise puțin și prost, gonise ca un nebun încoace și încolo în ideea că se afla pe urma unui secret istoric, și se alesese doar cu dureri de cap chinuitoare.

Și cu un nod în stomac, pentru că avea senzația că lațul se strângea tot mai mult în jurul lui. Deși el era nevinovat. Cu atât mai rău.

Dar era nevinovat? Nu mai știa. Știa doar că îi plesneau tâmplele de durere.

— Și de ce sunt acuzat? izbucni el. Că l-am omorât? Westenhoff? Pentru ce? Nu are niciun sens.

— Eu nu vă acuz de nimic. Pun doar întrebări. Trebuie să fac asta, pentru că obligația mea este să aflu ce s-a petrecut aici.

— Ce s-a petrecut aici? Hendrik oftă. Tare aș vrea și eu să știu.

— Herr Busske, spuse Stamm tăios, un proprietar de castel foarte cunoscut în Germania, care tăgăduiește că ar fi așa ceva, se află absolut întâmplător într-un institut arheologic, când necunoscuți fură o armură din aur, de o inestimabilă valoare istorică. În ziua următoare noi găsim un mort, care trebuie să fi fost unul dintre hoți și care, conform datelor din telefonul lui mobil, a fost în ultimul timp de mai multe ori în castelul a cărui proprietate o contestă tocmai sus-numitul proprietar al castelului. Stamm înclină capul și adăugă: Spuneți-mi, asta nu vi se pare extrem de bizar?

— Dacă formulați astfel lucrurile…, interveni Hendrik iritat.

— Formulați dumneavoastră altfel. Vă ascult.

Nu ajută la nimic. Cu fiecare încercare de a păstra secretul armurii, nu va face decât să se împotmolească și mai mult. Va trebui să dezvăluie adevărul sau măcar o parte din el.

— Din ce cauză a murit acest bărbat, întrebă Hendrik arătând spre fotografie?

— Se fac încă cercetări.

Deci nu se știa încă. Hendrik trase adânc aer în piept.

— Există o teorie, începu el, conform căreia în urma unei tehnici alchimiste aurul ar putea deveni radioactiv. De aceea a fost acolo fratele meu, pentru a verifica această tehnică. Pentru asta a adus și aparatul de măsurare a radiației.

Ochii comisarului se îngustară neîncrezători.

— Radioactiv?

— Da. În legenda despre care v-am povestit, cavalerul moare când îmbracă armura și noi bănuim că din cauza iradierii puternice. Ceea ce,

firește, nu se cunoștea pe vremea aceea. Efectul a fost atribuit diavolului.

— Fratele dumneavoastră nu a spus un cuvânt despre asta.

— Nu mă miră. Dacă s-ar adeveri, mai multe teorii științifice venerabile ar fi puse în discuție. Ceea ce ar însemna o descoperire pe care fratele meu ar dori să nu o facă publică înainte de vreme. Nu înainte de a fi o certitudine. Și foarte probabil că este o teorie alternativă.

Stamm îl examină critic.

— Și care ar fi aceste venerabile teorii științifice?

Hendrik ridică din umeri.

— Nu am idee. Asta ar trebui să întrebați un fizician. Văzându-l pe comisar strângând nemulțumit din buze, Hendrik adăugă: Din cât am înțeles eu, aceasta ar indica producerea unei reacții nucleare care nu a mai fost observată până acum. Ar trebui să privim într-o lumină cu totul nouă alchimia. Acest aspect mă interesează pe mine.

Suna plauzibil? Absolut, gândi Hendrik.

Se pare că și comisarul gândea la fel, pentru că fruntea i se descreți.

— Și pentru mine ce ar însemna asta?

— Că ar trebui să întrebați oamenii din laboratorul din München dacă au măsurat radioactivitatea, răspunse repede Hendrik. Dacă nu, aceste măsurători ar trebui făcute urgent, deoarece în acest caz aurul armurii a contaminat locurile. Firește, asta mai înseamnă că lucrătorii din laborator trebuie să meargă la medic cât mai repede posibil.

— Hmm…, mormăi Stamm luând notițe.

— Și…, continuă Hendrik, dumneavoastră ar trebui să căutați în spitale pacienți cu boli provocate de iradiere.

— Pentru că aceștia ar fi ceilalți hoți?

— Exact.

— Hmm… Stamm căzu pe gânduri, dar fu trezit de apelul unui walkie-talkie. Da? Comisarul ascultă o vreme, apoi spuse: Bine, atunci încheiem pentru astăzi. Colegii de la Frankfurt au…? OK. Bine, totul este clar. Da, mulțumesc.

Lăsă aparatul jos, își îndreptă umerii și spuse:

— Bun. Încheiem. Pe drum voi face verificările necesare. Dar vă avertizez, adăugă el încruntat, că dacă nu găsesc iradiați, revin la dumneavoastră.

•

Stricase totul, îl luase gura pe dinainte? Faptul că îi spusese comisarului despre radiații fusese o uriașă greșeală ori o mișcare genială? Hendrik nu știa încă și pentru moment îi era indiferent. Se simțea epuizat, asudat și îi era foarte sete. Tot ce mai voia era un duș, un pat și liniște.

Dar stând pe treptele de la intrare și privind cum se retrăgea poliția, își dădu seama că deocamdată nu se putea gândi la așa ceva. Dincolo, în casa din grădină îl așteptau Miriam și Pia, care aveau să îi ceară explicații despre ce se petrecea. Va urma o seară foarte lungă.

Mașina lui Stamm a fost ultima care a părăsit curtea, un BMW cu numere de München. Hendrik așteptă să se închidă poarta, luă geanta de voiaj din Jaguar și, obosit, se îndreptă spre casă pe aleea cu pietriș care înconjura castelul.

Miriam și Pia erau treze și făcură ochii mari când îl văzură deschizând ușa. Până și câinele arăta răvășit.

— Îmi pare rău, zise Hendrik. Dacă aș fi bănuit ce circ va face acest comisar, v-aș fi avertizat.

— Ai știut că vor veni? întrebă uluită Miriam.

— Nu, tocmai că nu am știut, ripostă imediat Hendrik mai vehement decât ar fi vrut. Lăsă geanta jos și își trecu mâna peste față. Vă voi povesti totul. Să mergem în bucătărie. Aș vrea o bere.

Așezați în jurul mesei, la lumina caldă a lămpii din bucătărie, Hendrik începu să povestească

despre carte și despre articolul din ziar, pe care îl citise duminică dimineața. Chiar trecuse atât de puțin de atunci? Relată cum și de ce se dusese la Adalbert, despre vizita lor la laborator și despre atac. Și despre mortul a cărui fotografie i-o arătase Stamm.

— Nu voiam să facem niciun rău, înțelegeți? încheie el. Pur și simplu ne-am gândit că poate suntem pe urmele unei povești promițătoare. Ca odinioară Schliemann, când a găsit Troia.

— Cine este Troia? vru să afle Pia, curioasă, ca de obicei.

— Troia, îi explică răbdător Hendrik, era un oraș dintr-un basm. Iar Heinrich Schliemann era un cercetător care îl căuta. Toți râdeau de el, dar în cele din urmă l-a găsit. Pentru că un oraș despre care se vorbește într-un basm poate totuși să fi existat.

— Și voi ați crezut că veți găsi piatra filosofală, concluzionă Miriam.

Hendrik ridică din umeri.

— Ne-am închipuit că ar fi posibil.

— Ai fi putut să ne spui și nouă despre asta.

— Îmi pare rău. În febra căutării, am uitat. Bău ultima picătură de bere și adăugă: Nu am făcut nimic ilegal.

Încă tremurând, Miriam șopti:

— Tot timpul mi-am spus asta. Că nu poate fi așa. Dar ei s-au năpustit asupra noastră. A trebuit să părăsim casă, ca să o percheziționeze, imaginează-ți! Pe urmă au vrut cheile de la castel, deși le-am spus că nu le avem.

— Au crezut că acest castel este proprietatea noastră, zise Hendrik, simțind în gură un gust amar, pentru că fusese nevoit să recunoască ceea ce îl durea cel mai mult.

— Au umblat peste tot. În camera de zi, în birouri, chiar și în dormitoare. Miriam se scutură și continuă: Mi se face greață doar dacă mă gândesc.

Cred că va trebui să curăț tot, înainte de a mă putea simți din nou acasă.

— A fost o acțiune deplasată, concluzionă trist Hendrik. Chiar mâine îl voi suna pe dr. Schneider, să văd ce este de făcut împotriva acestui lucru.

Biroul avocațial „Ernst Schneider și asociații" se ocupase în ultimii ani de toate problemele juridice ale firmei și cei de acolo știau, cu siguranță, ce se putea face.

— Apoi a mai apărut și acest ziarist, continuă Miriam. Ingo Holst. S-a certat cu polițiștii, s-a băgat peste tot, deși l-au alungat de mai multe ori. Cu puțin timp în urmă mi-a spus să îți transmit că interviul de mâine a căzut. Că a intervenit ceva.

— Nici nu m-am mai gândit la asta, recunoscu Hendrik. Nici nu știu ce voia să mă întrebe. Se șterse la ochii care îl ardeau. Dar vom mai discuta mâine-dimineață. Trebuie să fac un duș, apoi să mă culc.

— Papa! interveni Pia foarte vioaie.

— Da?

— Polițiștii au găsit insecta cea mare și neagră din patul lui Herr Westenhoff? Pe care o hrănea?

Atât Hendrik, cât și Miriam izbucniră în râs. Deși era aproape adolescentă, uneori se mai purta ca o fetiță visătoare care trăia în lumea ei.

— Eu cred că nu, răspunse el. Mi-ar fi spus.

Pia oftă.

— Păcat. Tare aș fi vrut să știu ce fel de insectă este.

În acel moment se auzi soneria de la intrare.

Se priviră unul pe altul, apoi se uitară la ceas. Douăsprezece și jumătate!

Câinele lătră foarte agitat.

— Mă duc eu, îi spuse încet Hendrik lui Miriam. Tu rămâi lângă telefon, pentru orice eventualitate.

Ea confirmă. Hendrik se ridică, își îndreptă umerii și merse să deschidă.

În fața ușii se afla Max Westenhoff.

— Scuzați-mă că vă deranjez la o oră atât de târzie, Herr Busske, spuse el grav. Dar trebuie să vorbesc urgent cu dumneavoastră. Chiar acum dacă este posibil.

17.

Ar fi putut oare să răspundă: Nu, nu în seara aceasta? Imposibil. Nu ar fi putut să doarmă, toată noaptea s-ar fi întrebat ce voia proprietarul castelului de la el. O informă pe Miriam că habar nu avea despre ce era vorba, dar că voia să afle ce se întâmplase. Și ea era curioasă. Hendrik trebuia să se simtă ușurat că Westenhoff reapăruse și că depoziția sa se confirma astfel. Dar dintr-un anumit motiv nu se simțea totuși liniștit.

— Unde v-ați ascuns? întrebă el în timp ce se îndreptau spre castel.

— M-am pus la adăpost, răspunse scurt proprietarul castelului.

— Poliția a fost aici.

— Da, știu.

— Au percheziționat tot castelul.

Westenhoff râse ironic.

— Asta cred ei.

— Adică?

El se opri și îl privi pe Hendrik.

— Herr Busske, acesta este un castel foarte vechi. Un castel cu multe secrete, care de-a lungul secolelor a suferit descinderi mult mai rele.

— Asta înseamnă că ați stat tot timpul ascuns în castel?

— Exact. Haideți.

Bărbatul mergea foarte repede, cu o energie de care Hendrik nu îl crezuse în stare. Ca și cum în noaptea aceasta se va petrece ceva epocal.

Intrară în castel prin ușa din spate și urcară în salonul cel mare. Toate urmele vizitei lui Stamm fuseseră înlăturate. În cămin ardea focul, pe masă într-un sfeșnic, erau o duzină de lumânări. O mapă groasă din piele se afla în dreptul scaunului din capul mesei, unde luă loc Westenhoff.

Brusc acesta nu mai părea atât de calm și melancolic, cum îl cunoștea Hendrik.

— Vă întrebați despre ce este vorba. Am să vă spun: despre armura din aur. Cum Dumnezeu s-a întâmplat că dumneavoastră, Herr Busske, erați la München când a fost furată din laborator? Tocmai dumneavoastră!

Îi vorbea de parcă avea să-l dea afară în viitorul apropiat.

Mare lucru… După această zi, lui Hendrik îi era absolut indiferent.

— M-am dus, îi spuse Hendrik răbdător, la München pentru că citisem despre descoperirea armurii, și voiam să o văd. Foarte simplu.

— De ce vă interesează?

Oare de câte ori va trebui să mai răspundă la această întrebare?

— În urmă cu mai mulți ani am citit o poveste în care apărea o armură din aur. Voiam să aflu dacă era vorba despre aceea. Știți: Schliemann și Troia…

Acest răspuns păru să îl uimească pe Westenhoff.

— Ați citit despre ea? Unde?

— Într-o carte de la un anticariat. A trecut o veșnicie de atunci și nu o mai am de mult. Era subțirică. Și veche. Tipărită prin 1880 sau cam așa ceva.

— O carte? Westenhoff încă nu își revenise. Ce fel de poveste era aceea?

Hendrik i-o spuse. Între timp devenise expert: alchimistul, piatra din caseta de lemn și plumb, aurul diavolului, armura din aur care îl omorâse pe cel care o purtase.

— Incredibil, murmură Westenhoff când Hendrik termină de povestit, și o vreme căzu pe gânduri.

Hendrik îl lăsă; ședea, se uita la foc și se bucura de liniște.

De fapt, resimțea oboseala apăsându-i oasele. Încă puțin și va adormi aici, pe scaun.

Dar Westenhoff își reveni, îl privi pe Hendrik și zise:

— Herr Busske, vă voi pune o întrebare foarte serioasă.

— Dați-i drumul, spuse Hendrik resemnat.

— Aveți armura?

— Dacă am…? Hendrik clătină nedumerit din cap. Nu! A fost furată, doar știți lucrul acesta. Exact în momentul în care voiam să o cercetez.

— Știu că ea a fost furată din laborator, spuse Westenhoff. Dar ea le-a fost furată și hoților. Și mă întreb cine se află în spatele acțiunii. Logic, ar trebui să fie cineva care cunoaște importanța armurii din aur. Și dacă există o carte despre ea, cum ziceți dumneavoastră, atunci a fost cineva care, ca și dumneavoastră, a citit cartea.

Laura! îi străfulgeră lui Hendrik prin minte. Ea îi furase cartea și cu siguranță că o și citise.

Pe de altă parte… ce ar fi putut să facă ea cu o armură? Și americancă pe deasupra, departe de tot ce se petrecea aici. Prostii.

— Văd pe chipul dumneavoastră că v-a venit o idee, îl luă la sigur proprietarul castelului. O idee despre persoana la care este acum armura.

Hendrik se încruntă. Era obosit, prea obosit pentru a se mai controla. Periculos.

— Era doar un gând, răspunse el. Fără importanță.

— Nu cred, insistă Westenhoff. Dar îmi închipui că în această situație vreți să jucați un fel de poker. Sunt de acord. Merg.

— Poftim? întrebă Hendrik.

Nu mai înțelegea nimic.

Trebuia să se gândească mai bine. În liniște. După o noapte de somn bun. Poate că Laura îi dăduse cartea cuiva. Ori i-o vânduse. Iar acea persoană nu trebuia să fie neapărat american. Era improbabil. Laura vorbea bine limba germană, dar despre câți americani s-ar putea spune același lucru?

Westenhoff își împreună mâinile.

— Eu vreau să joc cu cărțile pe față. Am așteptat toată viața mea să apară această armură. Am dorit să apuc ziua aceea. Și firește că nu m-am limitat la a aștepta. Am oameni de încredere în instituțiile de specialitate, da, mărturisesc că îi plătesc ca să fiu primul informat. Am cheltuit pentru asta mulți bani, foarte mulți. El își desfăcu mâinile și le întinse în lături. Iar miercuri s-a întâmplat. Ziua cea mare! Nu am zăbovit. Totul a decurs așa cum planificasem de mult timp, cel puțin la început. Până când a apărut cineva, care știa despre importanța armurii la fel de multe ca mine.

Hendrik îl privi fix pe proprietarul castelului. Abia acum înțelese despre ce vorbea acesta.

— Dumneavoastră ați furat armura!

Westenhoff înclină capul:

— Am însărcinat oameni de încredere să facă asta. Oameni cu talent deosebit, plătiți pe măsură.

— Dintre care acum unul este mort.

— Mai exact doi. Foarte tragic. Nimeni nu s-a așteptat la așa ceva.

Hendrik avu impresia că ceva din el se prăbușea. Își dădu seama că el crezuse că se afla pe urmele unei probleme extraordinare, dar în joc erau lucruri mult mai importante și în acest joc el era doar un element perturbator insignifiant. Adalbert și cu el visaseră la o problemă științifică, în timp ce alții știuseră clar ce voiau. Adalbert și cu el acționaseră de mântuială, în timp ce ceilalți lucraseră profesionist.

— Dar pentru ce? întrebă sleit Hendrik. Ce mama dracului este atât de important la această armură?

Proprietarul castelului își înălță capul:

— Ea a fost făcută din aur obținut printr-o tehnică alchimistă. Dumneavoastră tocmai mi-ați relatat povestea. Oricum, cel care a făcut asta nu a știut cum să mânuiască piatra filosofală. Din

fericire am putea zice, s-a întâmplat că fragmente de piatră au ajuns să fie integrate în aur. Cine ajunge în posesia armurii, cu ajutorul tehnicii actuale, poate să scoată o parte minusculă de piatră. Oricât de mică ar fi aceasta, va fi suficientă pentru Marea Operă. Mai mult nici nu aș vrea de la viața mea.

Hendrik rămase perplex. Exact cum bănuise Adalbert!

— Vreau să spun adevărul, Herr Busske, continuă Westenhoff. Când v-am sunat, când v-am prezentat oferta de a vă muta aici, de a vă da castelul și așa mai departe… m-am gândit să vă fac succesorul meu. Eu nu am copii, moștenitori, și dumneavoastră îmi păreți cel potrivit. Interesul dumneavoastră pentru alchimie, personalitatea dumneavoastră publică ce îmi permitea o excepțională acoperire, ambiția descoperită la dumneavoastră, de care eram sigur că vă va face să depășiți orice obstacole. Se poate că nu am reușit să studiem împreună alchimia atât de mult cum mi-aș fi dorit, dar nu am regretat niciodată aranjamentul nostru. Nici acum nu îl regret. Ba dimpotrivă, așa a fost cel mai bine. Și poate că ar trebui să profităm de evenimentele din această săptămână pentru a accelera lucrurile.

El deschise mapa din piele din fața sa și scoase un document scris de mână.

— Aici este oferta mea, îi explică el. Și pentru a arăta că sunt serios, vă dau totul scris. El îi întinse hârtia peste masă. Pe scurt: găsiți-mi armura de aur și eu vă dau castelul și toată proprietatea, vă declar oficial succesorul meu pentru toată averea.

Hendrik încremeni. Alături de capul lui Westenhoff își descoperi propriul chip oglindit într-una dintre ferestrele sălii, în sticla antică ondulată. Afară era întuneric beznă și în lumina palidă a focului din cămin și a lumânărilor, imaginea lui era atât de estompată și de neclară, și

într-un ciudat mod intangibilă, de parcă nici nu ar fi existat în realitate.

Și el părea atât de… mic!

Aceasta a fost clipa în care ceva din el explodă ca un fruct copt, o iluminare ce așteptase ocazia de a se implanta în conștiința lui: și anume că întreaga sa viață era una a amăgirilor, a trucurilor și a escrocheriilor de doi bani. Cu durere pricepu că el însuși se făcuse mic apelând la asemenea mijloace, și că nu ajuta la nimic să se amăgească pe sine că ar fi un tip abil. Era un nebun, nimic altceva. Un perdant, indiferent de cât câștiga.

Își desprinse privirea de pe imaginea sa tremurândă și neclară de pe geam, și o coborî pe hârtia din fața lui. O hârtie scumpă, scrisă de mână ca un testament.

Asta să fie calea? Totul va fi mai bine, dacă ar deveni mai adevărat? Dacă reușea să își pună viața pe un fundament real, în loc de a manipula necontenit iluzii? Dacă se bizuia pe adevăr în loc de marketing?

Oare atunci strălucirea nu va mai dispărea?

Citi fără să înțeleagă cu adevărat ce scrisese Westenhoff:

> *Prin prezenta eu, Max Anton Westenhoff, născut pe 29 martie 1940 în Liegnitz, aflat în deplinătatea capacităților mele fizice și mentale, îmi manifest intenția de a ceda în momentul acesta lui Hendrik Busske, născut pe 4 februarie 1966 în Frankfurt* (*Main*), *proprietatea mea asupra castelului Burlingen, împreună cu domeniul acestuia, și îl numesc totodată pe susnumitul singur moștenitor, cu condiția ca el să recupereze și să îmi predea așa-numita „armură din aur" dispărută în urma unei tâlhării.*

Sunt conștient că realizarea acestei condiții poate reprezenta o încălcare a legilor în vigoare, și de aceea decid că chiar dacă acest lucru va fi stabilit oficial, nu va afecta prezenta declarație a voinței mele.

Sub text era semnătura lui Max Westenhoff și data zilei.

Hendrik ridică iarăși ochii și întâlni privirea conștientă de sacrificiu și plină de așteptări a proprietarului castelului.

— Vorbiți serios?

— Cât se poate de serios.

Cum să dea el de urma Laurei după atâția ani? Nu știa nimic despre ea. Nici nu își mai amintea bine cum arăta.

Va trebui să cugete mai temeinic asupra acestui lucru. Mâine.

— De acord, spuse el. Nu vă pot promite nimic, dar voi face ce pot pentru a vă face rost de armură.

Însă în timp ce vorbea, Hendrik avu senzația că mințea din nou.

•

Când se întoarse la casa din grădină, la ferestrele bucătăriei era lumină. Miriam o culcase pe Pia, îl întâmpină în hol, îl trase după ea în bucătărie și închise ușa înainte de a-l întreba:

— Ei? Ce a vrut? Și unde a fost în tot acest timp?

Hendrik se prăbuși pe un scaun, nefiind prea sigur că va reuși să se mai ridice.

— A fost ascuns în castel. Așa spune el. Ar exista acolo un colț în care nu a căutat poliția.

— Dar va confirma ceea ce ai spus tu poliției? Că nu ai nicio legătură cu cei pe care îi caută ei?

Hendrik miji ochii mirat de cât de puțin îl interesa această problemă.

— Despre asta nu am discutat nimic.

— Nu? Dar ce voia de la tine?

— Armura de aur. Crede că știu unde se află, la cine este.

Se așeză și ea, privindu-l sceptică.

— Hendrik, dar asta este o nebunie! Cum i-a venit ideea că tu… Se opri. Sau…?

Hendrik își trecu mâna prin păr; se simțea nespus de obosit. Îi era imposibil să îi spună adevărul despre Laura. În niciun caz astăzi. Nu astăzi.

— Se poate să am o urmă a acestei armuri, mărturisi el ezitant. Există o posibilitate foarte, foarte mică. Mi-a trecut ceva prin cap în timpul discuției.

— O urmă? Ce urmă?

— Este o poveste lungă. Și probabil că nu duce nicăieri, ca de obicei. Scoase din buzunar hârtia dată de Westenhoff, o despături și i-o întinse. Aceasta este oferta lui.

Miriam o citi. Hendrik o urmări, tot mai conștient de cât o plăcea când o vedea concentrată.

Ea îl privi neliniștită.

— Hendrik, asta nu îmi place deloc. Are ceva… nebunesc.

— Da.

Ea dădu documentul deoparte.

— Eu ți-am spus încă de atunci. Ceva nu este în regulă cu omul acesta. Un castel contra unei armuri? Chiar de ar fi din aur, nu merită.

— El crede că poate să facă alchimie cu ea. Marea Operă ori ceva de genul acesta.

— Chiar și așa. Nu este drept să te folosești de o asemenea idee fixă.

Hendrik se frecă la ochi.

— Da, se poate. Nu știu. Trebuie să mă mai gândesc. Dar nu în seara asta. Se întoarse către ceasul de perete din bucătărie. Este aproape ora două. Nu este de mirare că sunt terminat.

Miriam mai vru să spună ceva, dar renunță și zise doar atât:

— Da, trebuie să te odihnești până mâine.

Aproape adormit, făcu rapid un duș, se spălă pe dinți și urcă în pat. Miriam se ghemui lângă el și îl întrebă în șoaptă:

— Hendrik, spune-mi doar atât: vrei acest castel?

El își simți capul greu pe pernă.

— Ar fi ceva real. Dacă nu ne va mai plăcea, l-am putea vinde. Face câteva milioane. În orice caz, va înceta acest veșnic joc de-a v-ați ascunselea…

— Vreau să știi că nu trebuie să îmi cumperi niciun castel, ca eu să te iubesc.

Se mai gândi doar dacă ea chiar spusese asta ori visa. Și adormi.

A doua zi, când se trezi, era deja lumină. O auzi pe Miriam vorbind la telefon în camera de zi, după ton, probabil cu una dintre surorile ei. Aruncă o privire ceasului deșteptător și văzu că era trecut de zece. Pia era de mult la școală. Bine că interviul fusese anulat.

Hendrik coborî din pat. În cap îi răsuna încă întrebarea pusă de Miriam: Vrei acest castel?

Acum știa răspunsul: Da. Era o șansă de care voia să profite. O șansă de a trece de la „mă prefac că” la o viață adevărată, reală.

Când ieși din baie, dădu de Miriam, care tocmai terminase convorbirea.

— Era Paula, spuse ea punând telefonul în aparat. Iar s-a despărțit. Își planifică viitoarea călătorie, probabil în Columbia.

Paula, sora lui Miriam, cu șase ani mai mică decât aceasta, era simbolul nestatorniciei. Patru facultăți neterminate, o duzină de slujbe și mai mulți bărbați decât putea număra.

— Despărțit? se miră Hendrik. De acest… cum îl cheamă? Maik? Cum așa? Că doar era drăguț.

— Probabil prea drăguț. Doar îi cunoști mottoul: „Nimic nu este mai rău decât să găsești paradisul. Pentru că nu mai poți pleca nicăieri”.

— În Columbia, cu siguranță, nu va găsi paradisul. Bună alegere.

— Asta i-am spus și eu.

Mai târziu, când Hendrik se așezase comod la masă, cu cafeaua în față, Miriam îl întrebă:

— Și? Acum ce vei face? Mă refer la Westenhoff.

— Am să încerc, răspunse el, luând din coșuleț o prăjitură. Merge ori nu merge.

— Și dacă nu merge? Ce va face?

— Nu am idee. Chiar nu avea, deși era foarte posibil să nu reușească. Nu va fi chiar atât de rău. În cel mai rău caz, ne mutăm în altă parte.

Se părea că acesta era și răspunsul pe care ea sperase să îl primească.

— Bine, spuse satisfăcută.

Peste noapte, el copsese un plan. Era un plan simplu, dar oricum nu avea prea multe opțiuni. De fapt, avea doar una, așa că după micul dejun îl sună din biroul lui pe Michel Zurbrügg, proprietarul hotelului Grandevue au Lac de pe malul lacului Zürich. Zurbrügg, care îi datora tot ceea ce avea.

Cu siguranță că acesta îi va face acest mic serviciu.

Zurbrügg se bucură că îl aude și îi răspunse:

— Bineînțeles, Herr Busske! Tot ceea ce stă în puterea mea.

Hendrik închise ochii, ca totdeauna când într-o discuție telefonică atingea un punct fierbinte.

— Mulțumesc, Herr Zurbrügg, ca să fiu sincer, acesta era răspunsul pe care îl așteptam. Este vorba de următoarea problemă: când am fost pentru prima dată la dumneavoastră în hotel, în martie 1998, printre cei cazați era și o americancă. Știu doar că se numea Laura, avea părul roșu sclipitor și a plecat duminică devreme. Trebuie să o contactez. Foarte, foarte urgent. Și toate speranțele mele sunt legate de dumneavoastră. Dacă mai aveți registrele de atunci, v-aș ruga să-mi destăinuiți cine era aceasta.

La capătul celălalt al firului se lăsă tăcerea. Interlocutorul înghiți în sec, pus în încurcătură, apoi răspunse:

— Herr Busske, trebuie să mărturisesc faptul că rugămintea dumneavoastră mă pune într-o situație neplăcută.

— V-am spus că este vorba despre un mare serviciu.

— Așa este. Dar ar fi o indiscreție. Iar un hotel ca al nostru rezistă în mare parte datorită faptului că suntem discreți.

— Firește că nu voi dezvălui faptul că am adresa de la dumneavoastră. Pe cuvântul meu de onoare.

— Hmm…

Era evident că omul avea o problemă de conștiință.

— Herr Zurbrügg, nu vă pot oferi decât recunoștința mea, spuse blând Hendrik. Metoda Poynt & Figures deja o știți.

— Da. Bărbatul își drese glasul și reveni: Bine. În mod excepțional îmi voi călca pe inimă și am să mă uit.

Așadar, amintirea în treacăt a ceea ce însuși Zurbrügg îi spusese, și anume că lui îi datorează totul, funcționase.

— Vă pot suna eu? Înregistrările de atunci nu sunt pe computer. Trebuie să aduc registrele vechi din subsol.

Hendrik îi dădu numărul telefonului din birou și adăugă:

— Voi aștepta lângă telefon.

Ceea ce și făcu, deși dură aproape o oră până când interlocutorul reveni.

— Cred că am găsit-o, îl anunță Zurbrügg cu o voce înăbușită, în mod evident afectat. Doar că pe femeie nu o chema Laura, ci Laureen. Laureen Turner. Și am doar adresa unei firme, CTH.

CTH? Aceste inițiale nu îi spuneau nimic lui Hendrik. Curajul îi pieri. Era posibil ca firma

aceasta să nici nu mai existe. Și chiar dacă exista, Laura alias Laureen putea să fi plecat de mult de la ea.

— Spuneți-mi adresa, îl rugă totuși, așteptând cu creionul deasupra paginii notesului. Sunt nevoit să mă mulțumesc cu atât.

Zurbrügg îi dictă adresa și numărul de telefon. Sediul firmei era în New York.

— Este singura persoană eligibilă.

Laureen Turner. Un nume frecvent. De la o societate de care Hendrik nu auzise niciodată, în ciuda faptului cu lucrase la o firmă de investiții. O societate cu sediul în New York, unde afacerile se înființează și se lichidează mai rapid decât se poate înlocui tăblița cu numele de pe ușă.

Și totul se petrecuse… cu câți ani în urmă? Doisprezece? Treisprezece? Poate că între timp aceasta se căsătorise și acum nici măcar nu se mai numea Turner.

Fără speranțe.

Totuși spuse cât putu de voios:

— Herr Zurbrügg, m-ați ajutat foarte mult. Și încă o dată vă promit că totul rămâne între noi. În ce mă privește, această discuție telefonică nu a avut loc niciodată, OK?

— Așa să fie, răspunse hotelierul cu o voce chinuită.

După încheierea discuției, Hendrik căută fără mari speranțe numele Laureen Turner pe Google.

În secunda următoare rămase ca trăsnit.

Primele șase fotografii o reprezentau fără nicio îndoială pe femeia pe care o cunoscuse sub numele de Laura în barul de la Grandevue. Unul dintre linkuri îl conduse la biografia ei: Laureen Turner era multimiliardara moștenitoare a lui Craig Turner, care făcuse avere în sectorul energetic, printre altele construind și exploatând centrale nucleare. CTH era prescurtarea de la Craig Turner Holding, holdingul concernului de care Hendrik auzise pe când lucra la WCM Trust.

Optimismul lui Hendrik se prăbuși. Totul devenise și mai lipsit de perspective decât se temuse el, cu gândul la cu totul altceva.

Laureen Turner, femeia cu care se culcase pe jumătate treaz și care îi șterpelise cartea cu istoria armurii de aur, devenise din 2001, de la moartea tatălui ei, președinta consiliului de administrație al unui concern multinațional.

Cum Dumnezeu să ajungă el la femeia aceasta?

•

O vreme rămase blocat privind fix înainte. Auzi scârțâind un fotoliu alături, în biroul cel mare. Un PC care porni. Sertare care se deschideau și se închideau. De activitatea curentă – trimiterea pliantelor, înștiințări, verificarea plăților, organizarea seminarelor etc. – se ocupa de obicei un angajat cu jumătate de normă, dar acesta era acum în concediu. Așadar era Miriam, care făcuse asta la început.

La început.

Hendrik înălță capul. Windauer!

Se răsuci cu scaunul pe rotițe, căută numărul de telefon și sună. Poate că nu ajunsese la capătul drumului. Windauer, cu nenumăratele lui cunoștințe, îl ajutase de multe ori. S-ar putea să o facă și acum.

Îi răspunse o secretară, care îi făcu legătura imediat ce îi auzi numele. Windauer era acolo, se bucura să îl audă și era dispus să îl asculte.

— Aveți secretară? se miră Hendrik.

— Da. Nu-i rău, nu? Trebuia. Am destul de mult de lucru pentru cineva care ar fi trebuit să fie la pensie.

Râse zgomotos. Se părea că îi mergea excepțional.

Pălăvrăgiră o vreme, apoi Hendrik îi prezentă problema lui.

— Hmm… Nu este simplu. CTH spuneți? Hmm… Trebuie să mă interesez. Va dura ceva timp.

— V-aș fi foarte îndatorat, zise Hendrik. Ca totdeauna.

Și așteptă din nou. De la fereastra biroului privea parcul în mijlocul căruia se afla castelul. Fără nicio îndoială era fereastra cu cea mai frumoasă priveliște din casă.

El insistase să i se facă o ușă spre grădină, ușă pe care o auzi acum făcând zgomot. Se ridică și coborî cele două trepte: într-adevăr nu fusese încuiată. Neplăcut. O închise, răsuci zăvorul și se așeză iarăși la birou.

Era păcat să stea de pomană. Privirea îi căzu pe roata-loterie pe care cândva o pusese pe Pia să o învârtească, roată care avea tabelul cu ultimele acțiuni de la *Frankfurter Allgemeine Zeitung*: publicația bursieră trebuia trimisă la tipar în curând, poate că era o deconectare bine-venită să o actualizeze rapid.

Exact când vru să scoată din sertar săgețile pentru darts, sună telefonul. Se ridică grăbit, dar nu era Windauer.

Era Stamm, comisarul din München.

Nu era a bună.

— Da? zise Hendrik. Noutăți?

— Vă sun încă o dată în legătură cu ce ne-ați spus. Despre iradiere. Între timp s-a constatat că mortul despre care era vorba a murit din cauza unui stilet înfipt în inimă.

Chiar că nu era a bună.

— Înțeleg, zise Hendrik.

— O rană minusculă, patologul a descoperit-o ulterior. Dar, continuă Stamm, am cerut totuși examinarea cadavrului în privința radioactivității. Și după cum ați spus dumneavoastră, bărbatul a fost iradiat înainte de a muri. Ba chiar puternic.

Pe Hendrik îl trecu un fior rece pe șira spinării. Și ei se apropiaseră de armură!

— Aha! Și ce înseamnă asta?

— Asta-i întrebarea. Încă nu știm ce căuta acest bărbat la dumneavoastră în castel.

— Doar v-am spus…

— Știu ce ați spus dumneavoastră, îl întrerupse Stamm. Sunați-mă imediat ce acest pretins proprietar de castel reapare. După aceea vom vedea.

— OK. Mă voi gândi la asta.

Ceea ce nu era o minciună. Dar numai de un interogatoriu al lui și al lui Westenhoff nu avea acum nevoie.

După telefon era mai confuz decât înainte. Totuși se apucă de publicația bursieră. Nu mai apela la roata-loterie, de când Pia știa să citească. Nu voia ca ea să povestească acest lucru la școală. În schimb, folosea un program care îi alegea aleatoriu cifre și o listă cu texte standard, pe care îl aranja puțin.

Tocmai termina, când sună Windauer.

— Am vești bune, spuse el istovit. Un prieten de-al meu a apelat la cineva, care lucrează cu una dintre firmele importante ale concernului Turner. Joacă golf cu directorul, deci cea mai bună relație.

— Sună grozav.

— Da. Omul acesta a fost puțin cam prea zelos. V-a și programat la Laureen Turner. Poimâine!

— Oh!

— Așa am zis și eu.

Lui Hendrik i se părea grozav. Cu cât o întâlnea mai repede pe Laureen, cu atât mai bine.

— Mă descurc eu cumva, îl asigură el pe Windauer și puse mâna pe un pix. Spuneți-mi tot ce ar trebui să știu.

Și Windauer îi dictă: ziua, ora, adresa, numerele de telefon.

— Mult succes, îi ură el.

— Mulțumesc, voi avea nevoie, zise Hendrik.

Apoi puse telefonul în furcă, deschise ușa biroului și strigă:

— Miriam! Repede, am nevoie de un bilet la avion pentru New York. Astăzi.

Va trebui să se gândească bine cum să procedeze. Deoarece era clar: avea o singură șansă!

•

Taxiul care îl duse la adresa din Long Island ajunse cu o jumătate de oră înaintea orei stabilite. Proprietatea era imensă și extrem de bine îngrijită. Peste tot se vedeau arbori bătrâni, frumoși, aliniați ca în cărțile ilustrate, pe un gazon fără nicio frunză. Clădirea abia se zărea din spatele tufelor și ierburilor înalte. În mijlocul unui câmp neted era un elicopter care strălucea de parcă abia fusese spălat. Totul sub un cer de un albastru desăvârșit.

Șoferul conducea tot mai încet, ca și cum s-ar fi temut să pătrundă cu taxiul lui vechi în această minunăție. Opri în cele din urmă în dreptul porții unei vile albe ca zăpada, cu nenumărate coșuri, bovindouri, ferestre și anexe, și dispăru imediat.

Pe Hendrik îl întâmpină o femeie frumoasă, îmbrăcată cu un taior galben pai, extrem de îngrijit, și îl întrebă dacă este Mister Basske. Îl conduse într-o încăpere uriașă și îl rugă să aștepte puțin, pentru că Miss Turner îl va primi cât mai curând posibil.

Așa că așteptă. Simțea nevoia să bea ceva, gura îi era uscată iască. Stomacul lui era neliniștit, dar nu plin de fluturi.

Se așeză pe canapea, având alături mapa cu documente, dar se ridică după scurt timp. Se așeză din nou și încercă să se destindă. Să se destindă? Ha! Firește că nu putu. Așa că se duse fereastră și privi parcul. Priveliștea îl făcu să se gândească la „acasă”, doar că aici vedea parcul din castel, și nu din casa grădinarului.

Hendrik nu auzi ușa deschizându-se și nu văzu de unde apăruse. Avu doar brusc senzația că era privit de cineva și când se întoarse, o zări acolo, măsurându-l cu privirea. Laureen.

Nu părea să fi îmbătrânit. Purta o rochie albă ca zăpada, lejeră, diafană, un fel de togă. Părul ei roșu

părea o vâlvătaie.

— *Hallo*, Hendrik, zise ea zâmbind, în șarmanta ei germană dialectală.

— *Hallo,* Laura, răspunse el și se corectă: Laureen.

Ea făcu câțiva pași spre el și vorbi în engleză:

— Multă vreme a trecut. Nu știu cum m-ai descoperit. De ce abia acum? După mai bine de doisprezece ani? Ajunsă lângă el, își ridică mâna până aproape de bărbie. De fapt, ar trebui să mă simt jignită că vii abia acum. Ori ți-a fost de ajuns o singură noapte?

Hendrik rămase țeapăn, încercând să se scuture de amintirea acelor momente și se purtă ca și cum între ei nu ar mai fi nimic. Spuse cu greu:

— Nu de asta sunt aici.

— Nu? Laureen făcu o mutră bosumflată. Revoltător! Cred că o să mă supăr pe tine.

Chiar crezuse că venise ca să se culce cu ea? De aceea purta rochia aceasta care semăna cu o cămașă de noapte? Fusese convins că va întâlni o femeie de afaceri dură, pentru care amintirea micii aventuri de atunci era mai curând penibilă… Nu se aștepta să fie sedus din nou.

— Trebuie să te întreb ceva, zise Hendrik și se întoarse, și pentru a-și ascunde surescitarea. Se duse la canapea și scoase din mapă copiile cópiilor. Cartea asta. Când noi… da, se afla pe biroul din camera mea de hotel. Când ai dispărut dimineața, a dispărut și cartea. El înghiți în sec cu greutate înainte de a adăuga: Mi-ai subtilizat-o.

Ea îl ascultase cu un zâmbet amuzat în colțul gurii, apoi râse din tot sufletul.

— Am subtilizat-o? Eu?

— Da, sublinie cu hotărâre Hendrik. Din fericire, făcusem mai înainte aceste cópii.

Laureen se apropie de el mult, mult prea mult. Și spuse:

— Mă tem că te înșeli. Cel care a furat cartea ești tu!

•

— Eu venisem la Zürich cu avionul, pentru că aveam întâlnire cu un anticar, un vânzător care se ocupa cu comerțul ilegal de cărți, îi spuse Laureen, după ce se așezară pe canapea. Întâlnirea era programată la ora douăsprezece fără cinci minute. Țin minte asta pentru că vânzătorul mi-a repetat-o la telefon de cel puțin cinci ori. Trebuia să intru în magazin, puțin înainte să se închidă. Într-o sâmbătă, când șeful nu era acolo. Voia să fie nestingherit. Avea cartea într-un plic gros, dar când a scos-o, ca să mi-o arate, nu era cartea promisă.

— Ah! exclamă Hendrik jenat.

— Bag de seamă că începi să pricepi, spuse ea zâmbind. Oh, a fost o clipă când, cu acel volum maroniu și subțire în mână, profund dezamăgită, m-am gândit că totul se terminase. O gramatică gotică? Ce să fac cu ea? Venisem din SUA pentru asta și când colo…? Ce trebuia să fac? Nu mă puteam duce la poliție. Cartea după care venisem era furată, știam sigur.

Hendrik înlemni. Nu s-ar fi gândit niciodată la asta.

— Așa că l-am luat la rost pe om că nu era cartea comandată. El nu putea să înțeleagă ce se petrecuse, dar mai apoi și-a amintit – cred că era un tip cam împrăștiat – că cineva îl întrebase de această carte. Și că, din nebăgare de seamă, o lăsase pe un teanc de cărți, când îi sunase telefonul. Nu îmi venea să-mi cred urechilor. Ce idiot! Îmi venea să îmi înfig unghiile în fața lui! Dar mi-a spus că magazinul era supravegheat video.

Hendrik vru să zică ceva, dar se abținu. Toate acestea nu sunau deloc bine. Chiar deloc.

Era posibil așa ceva? Să își primească pedeapsa pentru fapta lui acum, după atâția ani?

Era evident că lui Laureen îi făcea plăcere să povestească.

— Așa că ne-am dus în spate, unde era monitorul, și el a derulat înregistrarea. În timp ce urmăream imaginile, s-a dezvinovățit de vreo cincizeci de ori. Nu am înțeles tot ce spunea. Vorbea prost în engleză și eu nu înțelegeam germana-elvețiană. Da, și apoi am văzut ce s-a întâmplat. Cum cineva a scos cartea din plic, a pus alta în locul ei, a vârât sub haină cartea pe care o voiam eu și a plecat.

— Ăă…, murmură perplex Hendrik. Ce să mai spun?

Laureen râse zgomotos, se aplecă în față și îl luă de braț.

— Oh, săracul de tine. Chiar ai roșit! Ce drăguț! Nu, nu trebuie să îți faci griji, te-am iertat de mult. Oricum m-ai scutit de șaptezeci de mii de dolari.

— Șaptezeci de mii…?

— Ceea ce era convenabil pentru o carte ca aceea. Și soarta a fost de partea mea, pentru că în final am obținut-o. Când te-am văzut seara la barul hotelului, te-am recunoscut imediat. Mi-am zis: acum ori niciodată! Ea zâmbi din nou și continuă: Ei, și chiar a fost amuzant. Și simplu. La un moment dat ai adormit buștean. Așa că nu a trebuit să te leg, să te bat sau să scot pistolul din poșetă.

— Pistolul…? Hendrik înghiți în sec. Înseamnă că am avut noroc.

— Asta voiam să îți spun, hoțule de cărți. Pedeapsa a fost mult prea blândă.

Râse răsunător.

Hendrik încercă să își amintească seara aceea. Ea îl prinsese în mrejele ei, iar el se lăsase îmbrobodit, fără să se mai gândească la altceva. Niciodată nu i-ar fi trecut prin cap că ea ar fi în stare…

— Cum ai putut să treci cu pistolul prin controalele din aeroporturi? se miră el.

Ea dădu din cap:

— Am zburat cu avionul privat al tatălui meu. Acesta nu este controlat sau nu este controlat prea

strict.

O privi. De aproape se observau totuși, deși puțin, semnele trecerii anilor. Cute mici în jurul ochilor, la baza gâtului… Și totuși… Ea era încă amețitor de frumoasă. Doar un înger i-ar fi putut rezista atunci.

— Dar de ce? întrebă el. De ce te interesa atât de mult acea carte? Este doar o poveste. O anecdotă istorică. Nimic altceva.

Laureen zâmbi îngăduitor.

— Oh, naivule! Te-ai băgat în ceva și nici măcar nu știi în ce. Am umblat dintotdeauna după această carte, cum a umblat înainte de mine și mama mea. Ca să zic așa, este o misiune de familie. Vino! Vreau să îți arăt ceva.

Ea se ridică. Hendrik făcu la fel și o urmă prin încăperile ticsite cu antichități, până într-o bibliotecă mică și banală, cu climatizare și pereții din marmură albă. Pe rafturile ei de oțel, în spatele vitrinelor din sticlă se vedeau o mulțime de cărți foarte vechi și scumpe.

Laureen se opri în dreptul unui raft securizat și formă un cod. Geamul culisă zumzăind. Ea scoase o cărticică legată în piele fragilă, extrem de veche. O deschise în dreptul unui semn de carte și i-o întinse lui Hendrik, arătându-i o măsuță aflată lângă fereastră.

— Citește.

18.

Cei doi alchimiști

O întâmplare din anii mei de ucenicie mi-a rămas adânc întipărită în memorie și vreau să v-o povestesc.

Era în al patrulea ori al cincilea an în care eram în slujba meșterului Mengedder, când cineva ciocăni la ușa laboratorului nostru. Am fost foarte uimiți, pentru că nimeni nu cunoștea casa noastră și ce se petrecea în spatele zidurilor ei. Trăiam la Danzig. Swenzonii se ridicaseră împotriva ducelui lor Ladislau și se aliaseră cu Marchizul de Brandenburg. Vremurile erau tulburi și nimeni nu era sigur de viața lui. Pentru a putea urmări ce se petrecea afară, când ne-am mutat, am făcut o gaură în perete. Din exterior nu se vedea, dar noi puteam privi dinăuntru.

Meșterul meu Mengedder m-a trimis să mă uit cine era, fără să fac zgomot. Am văzut un bărbat deșirat, în haine cenușii, care bătea în ușa noastră, gata să o spargă, dacă nu îl lăsăm să intre. Striga numele meșterului meu:

— Mengedder! Știu că sunteți aici. Deschideți!

Neliniștit, meșterul meu îmi spuse să pun pe mine niște straie vechi zdrențuite, să îmi arunc pe față cenușă și să mă duc la ușă, ca să îl întreb pe străin ce dorește.

— Știți cine este? l-am întrebat în timp ce făceam ce îmi spusese.

Cu chipul întunecat, meșterul mi-a răspuns:

— Este cineva care nu ar trebui să fie.

— Cum vine asta? am întrebat eu.

Și am primit următorul răspuns:

— Pentru că trebuia să fie mort. Dar du-te și fă cum ți-am cerut.

L-am ascultat, dar când am tras zăvorul și am întredeschis ușa, am fost îngrozit văzând un bărbat

cu o privire sălbatică. Însă în spatele meu mai era o ușă, pe care meșterul meu o zăvorâse, așa că străinul nu putea să intre, dacă mă dovedea.

— Ce doriți?

— Tu cine ești? s-a răstit omul la mine.

— Sunt Janek, i-am spus, convins că numele meu nu îi va spune nimic și l-am întrebat la rândul meu: Dumneavoastră cine sunteți?

— Sunt John Scoro, răspunse ursuz străinul. Du-te și spune-i meșterului tău că doresc să îi vorbesc.

Dar nu a mai trebuit să fac nimic, pentru că ușa din spatele meu s-a deschis și meșterul meu a strigat:

— Este în regulă, Janek. Lasă-l să intre.

•

Mă rodea o mare curiozitate. Simțeam că aici se confruntau două spirite puternice și nu voiam să las să-mi scape ce aveau de discutat. Așa că m-am furișat în laborator prin spatele bărbatului care pretindea că se numește John Scoro și m-am prefăcut că am treabă pe-acolo. Dar nu făceam nimic, ci socoteam cum să stau aproape de ei ca să aud ce vorbesc. Meșterul meu băgă de seamă ce aveam de gând, pentru că mă cunoștea bine și era și atent și suspicios, obișnuit să supravegheze tot. Dar probabil că știa că e bine să mă aibă în preajmă, pentru că de mai multe ori îi sărisem îi ajutor în conflictele ivite pe timpul călătoriilor prin Boemia și Pomerania.

Și cred că și străinul a remarcat asta, dar puțin i-a păsat.

— Scoro, i se adresă meșterul meu nou-venitului, și după cum pronunțase numele, mi-am dat seama că nu îl auzise acum prima dată. Sunteți chiar dumneavoastră, continuă meșterul meu. Vă credeam mort. Ultima dată când v-am văzut erați pe patul de moarte.

— Dacă nu ați înțeles că moartea nu există pentru noi înseamnă că nu ați progresat prea mult

cu cercetările, îi spuse supărat străinul. Ce faceți aici? Încă mai faceți aurul diavolului?

Meșterul meu îi arătă oaspetelui un scaun și îi dădu de băut, apoi îi zise:

— Îmi pierd timpul descifrând cartea dumneavoastră. Dacă nu ați fi scris-o atât de încifrat, fără îndoială că aș fi fost mult mai departe.

— Ah, cartea mea, a spus Scoro și s-a așezat. Deci mi-ați furat și cartea, nu doar piatra.

— Să le fi lăsat pe mâinile necugetaților cavaleri? a întrebat meșterul meu cu acea politețe la care apela când se adresa celor de neam mare. Cavaleri care năzuiau să omoare bieți musulmani spre lauda lui Dumnezeu? Și după cum spuneam, vă consideram mort.

Eu stăteam în umbra unei grinzi, cu ochii pe străin. În mâna dreaptă țineam pisălogul de la cel mai mare mojar al nostru, gata să îl folosesc ca armă, dacă se va ajunge la luptă.

Bărbatul îl asculta cu atenție pe meșterul meu și dădu din cap obosit.

— Este adevărat, a spus el, îmi încheiasem socotelile cu viața și nu așteptam altceva decât moartea. Nu mă îndoiesc că aș fi ajuns direct în iad și nu știu dacă îngrozitoarele chinuri care mă așteaptă vor fi mai rele decât cele pe care le-am suferit deja. Dar minunea s-a produs. Febra a scăzut, durerile m-au părăsit și m-am ridicat din pat foarte slăbit, dar mai puternic sufletește, oțelit, transformat. Nu mi-am dat seama ce s-a întâmplat atunci cu mine. Nu am avut nici răgazul să mă gândesc la asta, căci imediat ce am părăsit patul și am ieșit pe ușă, am văzut că peste cetate se abătuse moartea.

— Da, a spus meșterul meu, plecând capul lui mare. A fost groaznic.

Dar dintr-odată străinul s-a ridicat în picioare și s-a răstit la meșterul meu:

— Îndrăzniți să faceți pe îndureratul? Dumneavoastră ați provocat totul. Dumneavoastră și piatra!

— Așa pare, dar nu a fost așa.

— Atunci cum?

Le-am urmărit discuția, deși nu știam despre ce era vorba. Meșterul meu nu îmi spusese prea multe despre cum intrase în posesia pietrei, așa că eram cu atât mai interesat să trag cu urechea, ca să aflu și altele despre enigmaticele începuturi ale misiunii sale.

— Totul a început după ce s-a terminat lucrarea, după ce armura a fost făcută, a spus meșterul meu. Cazanul clocotea, piatra era încă în el și nu am mai adăugat nimic, nici mercur, nici altceva. Cazanul clocotea mai tare și cu fiecare oră ce se scurgea devenea tot mai înspăimântător. Nu aveam cui să cerem vreun sfat. Dumneavoastră erați pe moarte, preotul spunea că nu mai apucați ziua următoare. Și cavalerul a murit tocmai când urma să triumfe. Eu trebuia să iau o hotărâre și am însărcinat pe cineva să scoată piatra din cazan. Am întrebat prizonierii din beciurile cavalerului dacă ar fi gata să o facă în schimbul libertății. Nu le-am ascuns că era o treabă periculoasă și s-au oferit mai mulți oameni decât aveam nevoie. Am ales doi dintre cei mai voinici, i-am dus la cazan și i-am instruit cum să scoată piatra cu un linguroi mare, și să o pună în caseta căptușită cu plumb. Am montat la casetă un lanț lung, tras de o pereche de cai.

L-am urmărit pe străin și, pentru prima dată de când intrase în casă, pe chip i se putea citi aprobarea.

— Nu te-ai gândit rău, a recunoscut el.

— Ținând cont de avertismentele și indicațiile mele, cei doi bărbați și-au dat osteneala să scoată piatra din cazan și să o bage în casetă, dar nu au reușit să îi închidă capacul.

— Cu siguranță că nu, interveni străinul, piatra lucrase multe săptămâni și era foarte agitată.

Meșterul meu a dat din cap:

— Acesta trebuie să fi fost motivul. În orice caz, oamenii s-au prăbușit și nu s-au mai mișcat. Nimeni nu a mai îndrăznit să se apropie. Pe mine m-a cuprins frica și am biciuit caii să scoată caseta afară din beci. Așa au făcut…

— Cu capacul ridicat? a strigat străinul. Așa ați distrus cetatea.

— Lovindu-se cu putere de un prag, în timp ce era târâtă, capacul casetei s-a închis, a continuat meșterul. Cât privește cetatea, era de mult sortită pieirii, mai exact din momentul în care cavalerul a conceput acel plan fatal.

— Eu nu am vreun motiv să îl regret, spuse străinul. Și apoi?

Meșterul meu și-a turnat iar apă din urcior. Oaspetele său, din ce am observat, nu a băut nimic. Nu pot să spun dacă nu a făcut-o pentru că nu îi era sete sau că nu avea încredere. Deși înclin să cred că ultimul era motivul.

— Scosesem caseta cu bine la lumina zilei, a continuat meșterul meu, și am găsit și câțiva argați, care m-au ajutat să o urc în căruța dumneavoastră. Peste tot era agitație și mare gălăgie. Mi-am dat seama că nu aveam timp de pierdut, voiam să scap și să duc piatra într-un loc sigur, așa că nu am mai apucat să îmi fac bagajul, ci am înhămat un cal la căruță, m-am suit pe capră și am plecat doar cu ce aveam pe mine, cu cartea dumneavoastră și cu caseta cu piatra.

— V-au lăsat să plecați? se miră oaspele.

— Nu știau ce aveam de gând să fac și când și-au dat seama, era prea târziu și se dezlănțuise haosul. Izbucnise focul și zidurile începuseră să se prăbușească. Apoi, cu puțin înainte de a ajunge la pădure, am văzut că vreo zece oameni înarmați porniseră pe urmele mele. Clătină din cap gânditor, apoi adăugă: A fost foarte ciudat, pentru că deși socoteam că aveam puține șanse să scap de ei, pentru că eram obligat să țin drumul și nu puteam

să o iau prin desiș, eram foarte hotărât să încerc. Mă simțeam mânat de o încredere nebună. Nu m-am speriat când mi-au luat-o înainte și mi-au tăiat calea. Dimpotrivă, am biciuit calul mai tare. M-am îndreptat spre ei, care păreau ca un văl, o imagine înșelătoare, și am trecut pur și simplu. Și am scăpat.

— Vedeți, deci, ce poate piatra, a zis Scoro. V-a transportat în alt plan al existenței. Deja erați una cu ea.

— Aveți dreptate, mi s-a mai întâmplat o dată, cu câțiva țărani care mi-au tăiat calea cu un car cu doi boi.

Meșterul a ridicat urciorul, l-a trântit pe masă și a strigat:

— Janek! Adu din vinul acela roșu!

•

M-am grăbit să-i ascult porunca, dar pentru a umple urciorul din butoiul cu vin, trebuia să ies în curte și să cobor în pivnița casei vecine. Așa că trecu un timp până când am revenit în laborator și nu știu ce a discutat în acest timp meșterul meu cu oaspetele său.

Când am pus pe masă urciorul plin, el spunea:

— Am plecat pe furiș. Era o noapte întunecoasă și cei care nu muriseră erau ocupați să îi îngroape pe cei morți. Am umblat prin păduri, am trăit cu semințele și cu fructele pe care le găseam și nu știam ce să fac. Cei cu care m-am întâlnit mă considerau probabil nebun. Dumneavoastră, Mengedder, sunteți singurul care poate să înțeleagă cum mă simțeam: aveam piatra filosofală, dar de fapt nu o mai aveam. Era ca și cum cineva mi-ar fi smuls inima din piept și ar fi înlocuit-o cu o bucată de plumb. Nu știam cum să supraviețuiesc. De obicei, oamenii își duc viața de pe o zi pe alta și sunt mulțumiți dacă au ce mânca și dacă au un acoperiș deasupra capului. Dar eu? Eu fusesem la limita absolutului și scăpasem șansa de a trece de ea. Cum să mai trăiești, după ce ai trecut prin asta?

Meșterul meu a confirmat cu îndârjire, dar nu a spus nimic și i-a turnat vin.

— Așa că m-am dus în locul de unde plecasem, în Egipt, a continuat să vorbească Scoro. De data aceasta mi-a reușit. Am pătruns în cercul inițiaților, al celor care știau cu adevărat, și i-am întâlnit pe cei mai avansați alchimiști ai lumii. Cred că am reușit, pentru că nu mai eram cel care venise acolo prima dată. Cunoscătorii mi-au explicat ce mi se întâmplase. Mă transformasem, nu în totalitate, dar suficient.

— Asta mă surprinde, a zis meșterul meu. Că v-ați întors acolo de unde ați fugit.

— Nu ni se întâmplă deseori să fugim îngroziți de cei care ne împing înainte?

— Dacă vă referiți la femei, vă dau dreptate, a răspuns meșterul și a râs. Așadar în Egipt. Dar cum de nu ați rămas acolo, unde era atâta știință și înțelepciune? Aici în mod cert nu găsiți nimic asemănător, doar principi nebuni, care pornesc război pentru fiecare palmă de teren mlăștinos.

Eu mă retrăsesem într-un colț întunecat, dar nu mă mai străduiam să dau impresia că lucrez, ci ședeam în fața athanorului nostru și peste capacul bombat al acestuia îi priveam cum discută. Am văzut cum Scoro își strângea pumnii și cum i se zbătea o arteră de pe frunte înainte de a răspunde.

— Cum aș fi putut să rămân acolo? întrebă el cu o voce a cărei amărăciune mă înfioră. Am făcut parte din școala secretă a lui Ostane. Am citit manuscrisul nefalsificat al *Cărții celor douăsprezece capitole ale stelei onorate* și cartea *Cheirokmeta,* pe care Zosimos din Panoplis a scris-o, și despre care se spune că ar fi dispărut. Am stat în temple necunoscute de neinițiați și am aflat lucruri pe care nu vi le imaginați. Am fost inițiat în secretele Sahu și știu totul despre cele nouă forțe ale animării. Am învățat cum se ajunge cu adevărat la *calcinatio,* ce greșeli fac majoritatea la *sublimatio,* motivele pentru care nu reușește

solutio și cele o mie de greșeli ce pot fi săvârșite la *putrefactio.* Eu cunosc o tehnică prin care reușește orice *destillatio* și posed înalta artă a *coagulatio*. Însă toate acestea nu mă ajută la nimic, atâta vreme cât nu am piatra, a spus el întinzând în față mâna strânsă ca o gheară.

— Ah! a exclamat meșterul meu. Deci nu este suficient să știi?

— Nu, a răspuns Scoro cu chipul întunecat. Nu ajunge. Dar nici doar să ai un ajunge. Dumneavoastră aveți piatra, Mengedder, dar nu știți ce să faceți cu ea. Dimpotrivă, eu știu, dar nu o am. Împreună am putea realiza scopul urmărit de generații, am putea în sfârșit să realizăm Marea Operă!

Cum am auzit asta, m-a cuprins brusc un sentiment despre care nu pot să spun dacă era spaimă pură ori dorință fierbinte, pentru că de când eram în slujba meșterului meu, eram nerăbdător să aflu secretul pietrei filosofale, ceea ce nu era o treabă atât de ușoară cum îmi păruse la început, însă acum, când vorbele lui John Scoro îmi alimentaseră speranța de a vedea misterul dezvăluit în timpul vieții mele, s-au ivit în mine sentimente puternice, precum dorința de a pleca de aici și aceea de a mă dedica lui, pentru a înțelege la ce se referea.

Dar meșterul meu nu părea să gândească la fel.

— Se poate ca totul să fie cum spuneți dumneavoastră, a zis el grav, totuși ce valoare are ceea ce numiți știință? La ce servesc cărțile scrise atât timp când altcineva compilează din alte cărți fraze al căror sens le rămâne ascuns? Nu vreau să neg că folosesc cărți pe care le privesc cu mai multă neîncredere, pe măsură ce îmbătrânesc. Desigur că este încântător ce se scrie în cărțile vechi, totuși este mai încântător să descoperi ceva despre care nu s-a scris nimic. De aceea nu renunț, ci cercetez și mă ambiționez să aflu prin propriile forțe ce este această piatră miraculoasă.

Scoro i-a aruncat o privire tăioasă și a spus:

— Frumoase cuvinte, Mengedder. Spuneți atunci ce ați descoperit prin propriile forțe?

— Păi, de exemplu că apa în care piatra a stat o vreme, dacă o folosești cu măsură, poate întări puterea bărbatului într-un mod surprinzător.

L-am văzut zâmbind cu voluptate și știam prea bine de ce: deseori avusesem misiunea să îi aduc muieri ca să își testeze cercetările. Și chiar pot confirma că acea apă despre care vorbea mărea enorm vigoarea unui bărbat și durata raportului sexual. Spre regretul meu, știam asta doar din observații și nu din proprie experiență, pentru că meșterul meu își păzește secretul apei amorului ca pe cheia de la lada nemaipomenit de grea, în care păstrează piatra filosofală.

Oaspetele nu a fost impresionat.

— Asta este o prostie, Mengedder! strigă el indignat la culme. Este exact cum mi-am închipuit. Sunteți un smintit superficial, unul dintre aceia ce caută drumul orbește. Nu aveți nici cea mai mică idee despre ce este vorba. Habar nu aveți cu ce umblați când folosiți piatra ca un ageamiu!

M-am gândit că meșterul o să sară în sus furios la culme, așa cum se întâmpla când făceam ori spuneam vreo prostie, dar rămase calm, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, și îi răspunse:

— Am fost de multe ori considerat nebun, ba și mai rău, așa că aceste vorbe nu sunt în stare să mă enerveze. Vă ascult, Scoro. Explicați-mi ce nu înțeleg eu. Explicați-mi despre ce este vorba.

Aceste vorbe mi-au tăiat respirația și am devenit mai atent, pentru că și eu doream în aceeași măsură să aflu.

— Ceea ce nu înțelegeți, vorbi străinul, este următorul lucru: dacă noi lucrăm cu piatra, și piatra lucrează cu noi. Nu există nicio speranță să scăpăm de asta. Noi, cei care ne ocupăm de piatră, suntem marcați pentru veșnicie. Suferim de o foame ce nu se poate potoli pe această lume

niciodată. Mai întâi râvnim la puterea de a face aur, apoi tânjim la nemurire. Și la un moment dat, a adăugat el pe un ton amenințător, nici asta nu ne mai este de ajuns.

M-am făcut și mai mic în spatele athanorului și mi s-a părut că arșița acestuia îmi pătrunde brusc în sânge, făcându-l să fiarbă. Și nu pentru prima oară de când eram în slujba meșterului meu, am înțeles că știința la care amândoi tindeam nu exista degeaba, ci pentru ea se plătea un preț. Dar până acum niciodată nu îmi fusese teamă că acest preț ar putea fi prea mare.

— Ce caută alchimia? a continuat Scoro cu o voce tunătoare. Cuvântul vine din arabă, știai măcar asta? Al-kymia i se spunea inițial, așa cum își denumeau egiptenii țara, Khemennu, Țara Lunii. Știați că egiptenii sunt moștenitorii celei mai vechi culturi pe care o cunoaștem? Că predecesorii lor au construit orașe în zorii neamului omenesc, orașe care ne uimesc și astăzi? Trebuie să vedeți aceste construcții pentru a putea crede, Mengedder. Ei le-au construit vechilor lor regi piramide, înalte cum în alte părți nici munții nu sunt, și nimeni nu mai știe cum au făcut asta.

— Am auzit, a mărturisit meșterul meu și din felul în care vorbea am remarcat că era impresionat.

Și eu cu atât mai mult.

— În timp ce strămoșii noștri mai trăiau în noroi și se temeau de fulgere și tunete, vechii egipteni erau deja în căutarea înțelepciunii și a științei, în căutarea mijloacelor și căilor de a învinge sărăcia acestei lumi. Despre asta este vorba în alchimie, acesta este sensul ei adevărat. Nu este vorba despre a face aur din metale nenobile. Acesta este un lucru banal. Nu este vorba de a obține această cale. Nu, țelul alchimiei este incomparabil mai înalt decât toate acestea, și anume pasul spre lumea adevărată, în care nu mai există nevoi și

suferințe, doar perfecțiune. Iar drumul spre ea se numește transmutație.

Meșterul meu îl măsură absent:

— Vorbiți în parabole, Scoro. Ce înțelegeți prin lume adevărată? Eu cunosc doar o lume, aceasta de aici.

— Sigur că dumneavoastră cunoașteți doar această lume. Dar nu v-ați gândit niciodată că ea este numai o palidă reflexie a lumii reale? Lumea aceasta în care ne mișcăm noi nu este o lume a murdăriei și sărăciei, a bolilor, la polul opus, de perfecțiune? Cum poate lumea aceasta să fie opera unui Dumnezeu desăvârșit, o lume în care oamenii, despre care se pretinde că ar fi creațiile lui iubite, se nasc schilozi, au spinările gârbovite sub povara muncilor grele, îmbătrânesc mult prea repede și decad, pradă a unor morți mizere? Răspunsul este că aceasta este imposibil să fie lumea adevărată, este doar un vis urât, o vagă umbră a adevăratei creații. Iar alchimia caută calea de ieșire din ea. Este vorba de a ridica viața însăși la un nivel mai înalt al existenței. Când vorbim despre înnobilarea metalelor ne referim în realitate la înnobilarea trupului nostru, și când ne preocupă puritatea metalelor din creuzetele noastre, ne preocupă de fapt puritatea existenței noastre. A realiza Marea Operă înseamnă să lăsăm în urmă toate durerile și suferințele, și să trăim purul extaz al adevăratei existențe, nimic altceva.

— Extaz? a intervenit amuzat meșterul meu. Eu cunosc un singur extaz, cel care se află între coapsele unei muieri.

— Dumneavoastră nu ați înțeles că acel extaz nu are nicio legătură cu muierile, ci își are originea în dumneavoastră înșivă? Scoro a dat din mână ca și cum ar fi renunțat la orice speranță de a afla în meșterul meu un partener de discuție pe măsură. Și a adăugat: Dumneavoastră nu înțelegeți asta. Eu nu vorbesc despre desfătările de o clipă. Asemenea

plăceri ale simțurilor nu te mai pot ademeni, după ce ai cunoscut nostalgia adevăratului extaz.

— Vă înțeleg foarte bine, a răspuns meșterul, în principiu vorbiți de paradis, doar că folosiți alți termeni decât popii din amvon.

Scoro ridică din umeri.

— Numiți-l cum vreți. Apoi priviți piatra ca o scânteie din spada de flăcări a acelui înger care păzește paradisul. Poate că veți pricepe când vă spun că piatra este cheia pentru revenirea acolo.

Mi-am dat seama că aceste vorbe aveau efect asupra meșterului meu, dar acesta nu voia să lase să se vadă acest lucru.

— Asta este de fapt greu de înțeles, a spus indispus, că piatra aceasta ciudată va reacționa astfel. O piatră care la simpla privire omoară oameni obișnuiți?

— Ea nu este gândită pentru oameni obișnuiți, l-a contrazis Scoro. Piatra aduce o putere imensă, o putere ce depășește tot ce cunoaștem noi în lumea aceasta, și merită să o supui dacă vrei să o folosești. El s-a aplecat și l-a privit stăruitor în față pe meșterul meu: Și să nu credeți că a fost o întâmplare faptul că piatra a ajuns atunci la mine. În cazul acesta nu există întâmplări.

Am văzut că în momentul în care spunea asta și-a dat seama că acest argument nu era în folosul lui. A remarcat și meșterul, pentru că a zâmbit și a zis:

— Oh, vă cred pe deplin. Dar acum piatra se află la mine și dacă ce spuneți este adevărat, atunci faptul acesta este tot atât de puțin întâmplător.

Expresia de pe chipul lui Scoro se înăspri, văzând că trebuia să se recunoască învins în această dispută.

— Eu vă ofer știința mea, Mengedder, și tot ceea ce vreau este să lucrăm împreună.

Mi s-a tăiat respirația. Recunosc că în secret speram ca meșterul meu să accepte oferta, căci pe mine Scoro mă convinsese. Aș fi dorit să văd ce minuni puteau fi smulse pietrei și eram foarte

dornic să ajung la acel extaz despre care fusese vorba.

Dar meșterul meu clătină din cap.

— Nu cred că am nevoie de cunoștințele dumneavoastră. După cum chiar spuneați, din zorii ei, omenirea caută modalitățile invocate de dumneavoastră de a găsi cheia spre adevăratul extaz și nu a găsit nimic. Atunci la ce ar fi bună știința dumneavoastră? La nimic. Și cum tocmai ați spus, nu este o întâmplare că piatra a ajuns la mine, iar eu cred că drumul pe care l-am ales, să cercetez liber de toate tradițiile, este mai bun decât cele urmate până acum.

El a schițat o plecăciune ușoară, mai curând ironică, și a adăugat:

— Vă mulțumesc pentru propunere, dar răspunsul meu este nu.

Scoro îl privi cercetător câteva momente și când văzu că nu va obține nimic, se ridică.

— Știți că sunteți căutat? a întrebat. Dumneavoastră și piatra.

— Desigur, răspunse meșterul meu foarte liniștit. Sunt obișnuit cu asta.

— Eu v-am găsit. Ceea ce am reușit eu pot să reușească și alții.

— Nu vă faceți griji pentru mine, englezule. Până acum am scăpat de toți urmăritorii.

Scoro surâse stingher:

— Nu îmi fac griji pentru dumneavoastră, Mengedder. Îmi fac griji pentru piatră.

— Ar fi fost mai bine să fi avut grijă atunci de ea, ripostă meșterul meu și se ridică și el, pentru a-l conduce pe oaspete la ușă.

S-au despărțit în prag și l-a privit cum se îndepărta. Abia a închis ușa, că mi-a și poruncit să strâng toate lucrurile, pentru că trebuia să părăsim Danzigul chiar în acea noapte.

19.

Capitolul se încheie. Când Hendrik vru să dea pagina. Laureen îi luă cartea și spuse:

— Restul nu este atât de important.

— Dar… Hendrik renunță fără chef. Nu mai avusese niciodată în față o carte atât de valoroasă. A fost scrisă de mână, nu?

— Da. Singurul exemplar.

— De când este?

— Nu este atât de vechi pe cât pare. L-a făcut unul din strămoșii mei pe la mijlocul secolului al XIX-lea. Este o traducere din mittelhochdeutsch, germana medievală, în care a fost scris textul original, pe care nu l-am fi putut citi niciunul din noi. Ea arătă spre vitrină și adăugă: Evident că am și originalul.

Hendrik clătină ușor din cap și se uită în jur dezorientat, încercând să scape de senzația că îi fuge pământul de sub picioare. Timp, spațiu, totul era vraiște. Să fie un efect al schimbării fusului orar? Să fie din cauza prezenței lui Laureen, cu ametitoarea ei forță de seducție? Sau era vorba despre această poveste străveche, de imaginile pe care i le trezise în minte? își aminti cu greu de ce se afla aici, în acest loc ireal, luxos și plin de strălucire.

— Și, întrebă deprimat, asta ce înseamnă?

— Ai vrut să afli de ce sunt interesată de cealaltă carte, spuse Laureen. Sau de… armura din aur.

Lui Hendrik i se intensifică respirația.

— Deci o ai?

— Mi-am închipuit eu că pentru asta ai venit. Puse volumul legat în piele la loc în dulapul din sticlă și îi închise ușa. Știi, eu nu mă întâlnesc niciodată cu cineva pur și simplu. Este mult prea riscant în poziția mea. Dau de lucru unui întreg stat-major de oameni, care adună informații pentru

mine, propriul meu serviciu secret, ca să zic așa. Sunt bunicei. Și rapizi. Când am aflat că locuiești în castelul lui Westenhoff, mi-am dat seama că vizita ta nu este întâmplătoare.

— Îl cunoști?

— Nu. Dar mi-e cunoscut numele. Cercul oamenilor care cheltuiesc mulți bani pentru vechi manuscrise de alchimie este restrâns.

Hendrik clătină din cap buimăcit.

— Incredibil. Cred… OK, Westenhoff este un bătrân ciudat, nu antipatic, dar cam… Nu găsi cuvântul englezesc potrivit, așa că spuse în germană: *...verschroben.*

— Excentric. *Quirky,* îl ajută Laureen. *An odd fish.*

— Exact. Nu are familie, așa că se plictisește și practică alchimia ca hobby. Trebuie să își umple timpul cu ceva. Și el și-a ales alchimia. Hendrik ridică mâinile într-un gest de resemnare, apoi le lăsă să îi cadă. Dar tu? De ce te-ar putea interesa alchimia pe tine?

Laureen ridică privirea:

— Nu este evident?

— Nu.

Ea se apropie de măsuța la care stătea Hendrik și se așeză în fața lui.

— OK, atunci am să îți povestesc câte ceva despre viața mea. Când mama era însărcinată cu mine, tata a angajat o echipă de medici și asistente să aibă grijă de ea pe timpul sarcinii și mai ales la naștere. Echipa a folosit o procedură dezvoltată în Africa de Sud, care presupunea oxigenarea embrionului în toate fazele genezei. În ultimele luni de sarcină și în timpul nașterii, copilul era alimentat pentru scurte perioade cu oxigen, pentru că se credea că astfel avea să fie mai inteligent. Tratamentul presupunea ca mama să stea câteva ore, de la abdomen în jos, într-un cutie etanșă în care se introducea oxigen sub presiune. Nu îmi cere detalii, că nu știu. În orice caz, totul a mers

bine, iar tata era convins că datorită acestei proceduri voi fi atât de inteligentă cât permiteau genele mele.

— Nu am mai auzit de o astfel de procedură, mărturisi Hendrik.

Laureen ridică din umeri:

— A fost dată uitării. Și poate că nici nu a jucat vreun rol. Tata a ajuns miliardar datorită propriilor calități, mama era suficient de inteligentă ca tot timpul vieții să îl învârtească pe degete – deci perspectivele nu erau cele mai sumbre. Tatăl meu nu s-a mulțumit cu asta. Educația mea, încă din copilărie, a constituit prioritatea principală pentru el. Am avut cei mai buni profesori particulari, am urmat cele mai bune universități – le-am părăsit, pentru că nu prezentau pentru mine nicio provocare – și m-am bucurat de cea mai intensivă și atotcuprinzătoare educație care există. Nu am titluri academice – la ce mi-ar fi trebuit? –, dar de copil discutam cu laureați ai premiului Nobel, pe care tata îi invita acasă. În plus, am moștenit frumusețea mamei mele, pe care, cu ajutorul yoga, sportului, alimentației sănătoase și îngrijirii corpului, o mențin cât se poate de bine. Ea se îndreptă și adăugă: Pe scurt, sunt frumoasă, bogată și inteligentă, și în principiu singura mea problemă este să îmi găsesc bărbatul potrivit.

Ea îl electrocută pe Hendrik cu privirea. Oare se gândise la… el? Ideea îl șocă și în același moment înțelese că ea făcuse referire chiar la asta. Să dea înapoi în fața unei femei frumoase, bogate și inteligente?

El decise să nu o facă, fie și numai pentru a-i oferi ocazia să triumfe. O privi, îi surâse și își căută scăparea într-un exercițiu pe care îl promova la propriile cursuri: să inspire încet, adânc și îndelungat, și să se lase condus de această inspirație. Să aplece apoi corpul în față în timp ce expira. Nu o mișcare conștientă a mușchilor, mai curând o relaxare controlată: acest lucru îl liniștea

și îi întărea conștiința de sine. Avea nevoie de acest lucru înainte de a lua decizii în privința unei investiții. Și nu numai atunci.

— Sunt impresionat, zise el în cele din urmă.

Și nu exagera. Chiar era impresionat. Nu în ultimul rând de felul în care ea reușise să îi spună toate acestea fără să se laude.

Ochii ei verzi scânteiau ca niște smaralde.

— Atâta efort, nu? În vocea ei se simțea o urmă de amărăciune. Și pentru ce? Indiferent ce faci, la final te așteaptă moartea. Moartea, care zădărnicește toate eforturile, care face ca toate dezamăgirile să fie definitive, toate durerile lipsite de valoare. Toate înfrângerile suferite pentru a realiza ceva, orice renunțare pentru a obține ceva mai bun, toate acestea devin perimate. Indiferent de ce ai reușit ori nu, dacă ești un geniu ori un trântor, un sfânt ori un nemernic, la un moment dat vine moartea și totul este pierdut. Toate cunoștințele dobândite, toate experiențele tale, capacitățile tale, evoluțiile tale spirituale, opiniile tale – totul este distrus, dezintegrat, șters. Tot ce primești este o groapă și asta doar pentru câteva decenii. Este posibil să mai rămâi în amintirile câtorva oameni care te-au cunoscut, ori au crezut că te-au cunoscut și și-au făcut o falsă imagine despre tine. Dar moartea îi ia și pe aceștia, și apoi? Apoi rămâne doar numele tău în niște documente – născut la… mort la… și cam asta. Un rest banal care neagă tot ce ai fost tu. Ce ai fost, de fapt.

Hendrik o ascultase tăcut, îngrozit de intensitatea simțămintelor ei, de furia ei față de tot. Părul îi strălucea ca focul. Și ce era acest parfum pe care îl simți dintr-odată? Era parfumul ei discret ori era Laureen însăși?

Își spuse să rămână totuși calm. Tema îi era neplăcută. Nu îl încânta să se gândească la aceste lucruri și în niciun caz atât de amănunțit. Ca toți ceilalți, se liniștea cu gândul că toate acestea erau departe. Și chiar și așa: la ce ajuta să te întristezi?

Dar tăcerea bruscă a lui Laureen, amplificată de liniștea supranaturală a încăperii, îl obliga să spună ceva:

— Hmm… aceasta este firea lucrurilor.

— Da, îl aprobă ea, suficient de aproape de el, pentru a-i putea descoperi ridurile fine din jurul ochilor. Nu m-am rugat ca la treizeci și cinci de ani să conduc un concern multinațional. Așa a fost să fie. Mai întâi a murit mama, când eu aveam optsprezece ani – un accident de mașină, cauzat de un șofer de autocamion aflat sub influența drogurilor. Camionul gigantic i-a făcut mașina praf. Cu doar un minut înainte, mama mea… fusese o femeie minunată, plină de viață. A fost nevoie să îi reconstituie trupul.

— Îmi pare rău…, murmură Hendrik și simți răcoarea mesei din sticlă de sub mâinile lui.

— Pe urmă tata. Cancer. Foarte încet. Toți banii lui nu i-au ajutat la nimic, cu toate că a apelat la cei mai buni medici, la cele mai moderne metode de tratament. Toată inteligența lui, experiența lui, priceperea în negocieri concretizată în peste o sută de preluări de firme nu i-au fost de niciun folos, pentru că nu poți negocia cu moartea. Asta-i firea lucrurilor, cel puțin pe lumea asta. Dar dacă ar exista și o altă lume? Una în care lucrurile stau mai bine?

Hendrik clipi, nu înțelegea nimic, nu voia să înțeleagă nimic.

— Nu prea cred că viața pe o altă planetă…

— Eu nu vorbesc de alte planete, interveni iritată Laureen. Ci despre un alt plan al existenței. Vorbesc despre lumea la care se referea John Scoro. Ea se aplecă din nou în față. Pielea canapelei scrâșni ușor, tulburând liniștea din încăpere. Cu cea mai mare bunăvoință, nu se poate spune că lumea aceasta este perfectă. Începând de la ce o alcătuiește: materia. Știm că aceasta se compune din spațiu gol. De fapt, întreg universul este în mare parte spațiu gol. Aici un soare,

dincolo o planetă, și între acestea nimic, incredibil de mult nimic. Uită tot ce ți s-a turnat în cap cu pâlnia din copilărie, cât de minunată este creația Domnului. De ce se repetă mereu asta? Chiar așa este – privește lumea! – nu pare făcută din firimituri de pâine? Din resturile rămase de la construcția adevăratului cosmos?

— Hmm…, mormăi Hendrik tot mai neajutorat în fața iureșului ei de indignare.

— Alchimia, slăbiciunea mamei mele. Când eram copil, nu m-a interesat nici cât negru sub unghie. Eram o fată bogată, de ce m-ar fi interesat arta de a face aur? Dacă voiam aur, mi-ar fi cumpărat tata. Și mai știam că a face aur nu este ceva special. Fizicienii puteau de mult să facă aur. Odată am avut ca musafir un specialist în fizica atomică, un tip care lucrase la producerea bombei atomice. El ne-a povestit că în timpul procesului de fisiune a rezultat aur ca produs secundar. L-au topit și au făcut din el un opritor pentru ușa laboratorului.

Really? întrebă Hendrik ușor.

Ea păru că nici nu îl aude.

— Dar obținerea aurului a fost doar o poveste pe care alchimiștii au spus-o regilor și principilor. În realitate, pe ei i-a interesat mereu faptul că *lapis philosophorum,* piatra filosofală, le promitea viața veșnică. Ea arătă în direcția dulapului cu manuscrise și continuă: În colecția mamei mele am găsit documente care susțin lucruri de neimaginat. Respectiv că unii dintre vechii alchimiști au trăit sute de ani. Unii poate că mai trăiesc și acum! Le-am cerut unor istorici să demonstreze că aceste documente sunt falsificate, dar nu au putut să o facă. Spune-mi, care cercetare ar mai fi profitabilă? Niciuna. A clarifica această întrebare este singura chestiune care merită cu adevărat efortul. Am început să îmi măresc colecția și tu mi-ai stat în cale!

Hendrik nu mai rezistă, așa că se lăsă pe spate sprijinindu-se de spetează. Vigoarea din cuvintele ei și vehemența monologului îl făceau să se simtă ca la o partidă de sex.

Și Laureen se lăsă pe spate respirând greu, părând că simte același lucru.

— Cred, spuse Hendrik timid, că există puține șanse să obțin de la tine armura din aur.

Ea izbucni în râs:

— Niciuna, răspunse clătinând din cap. Nu mai există de mult. A fost topită în laboratorul meu.

— De ce?

El bănuia care va fi răspunsul, dar trebuia să întrebe.

— Armura radia mai puternic decât ar fi putut să o facă aurul radioactiv, îi spuse Laureen serioasă. Asta înseamnă că „aurul diavolului” era atât de periculos, deoarece conținea particule din piatra filosofală. Voiam să găsesc aceste particule.

— Și pe urmă?

— Pe urmă am să văd.

— Nu este vorba doar despre… gândire magică? Animism? Idei primitive?

Ea clătină încet din cap zâmbind:

— Gândire stereotipă. Este mult mai simplu: exact ca tehnica, magia vrea să influențeze lumea, să o facă mai bună, mai suportabilă. Și care este diferența? Minimă. De fapt, magia este o tehnologie neînțeleasă. Eu vreau să înțeleg ce este piatra filosofală, să o transform într-o tehnologie disponibilă. Utilizabilă.

În acest moment Hendrik înțelese că nu va primi armura din aur și ca urmare nici castelul.

Însă asta nu i se părea atât de tragic.

•

La despărțire îl sărută. Un sărut fierbinte, ațâțător, o îmbrățișare care îl electriză. Ar fi fost dispus ca pentru această femeie să lase totul: familia, viața.

Apoi se calmă. Ea îl eliberă din îmbrățișare, făcu un pas în spate și surâse, sigură pe sine, puternică.

— Mi-a părut bine să te revăd, spuse ea, și îi întinse o carte de vizită, pe care era scris de mână un număr de telefon.

— Dacă vei mai veni în SUA, mă poți suna pe acest număr.

Hendrik luă cartea de vizită, neștiind ce să mai creadă.

— OK.

— Este doar pentru tine. Dacă îl dai mai departe ori dacă abuzezi de el în alt fel, îți voi tăia legătura imediat.

— Sigur, se bâlbâi Hendrik. Am înțeles.

Taxiul se apropie încet, cu respect parcă. Era un automobil mare, nou-nouț, sclipitor, nu o rablă de Yellow Cab newyorkeză.

— De fapt, de unde știai de carte? întrebă totuși Hendrik, nevenindu-i parcă să plece.

Laureen ridică din umeri.

— M-a sunat Reto. Mai cumpărasem de la el niște cărți, volume fără valoare, și știa ce mă interesa. Este o lume mică, secretă, a celor care cumpără cărți vechi și manuscrise furate. Eu am intrat în ea prin intermediul unor cunoștințe de-ale mamei mele. Într-o zi m-a sunat și mi-a povestit despre o carte în care apărea un anume John Scoro. Mi-a fost suficient. Am acceptat să ne întâlnim. A insistat să mi-o predea personal. Și s-a dovedit a fi un tip neserios.

Taxiul opri la oarecare distanță. Șoferul coborî și deschise portiera din spate.

— Ce s-a întâmplat cu el? întrebă Hendrik.

— Nu știu. Nu am mai auzit nimic despre el. Laureen făcu un gest cu mâna către automobilul care aștepta: Este timpul!

— Da, răspunse Hendrik, care și-ar mai fi dorit încă un sărut, măcar unul scurt, fugitiv.

Dar Laureen rămase pe loc, devenind deodată rece și el nu mai cuteză o apropiere. Așa că dădu din cap, murmură un *Goodbye* și urcă în taxi. Când mașina plecă, întoarse capul, dar ea se îndreptase spre casă, fără a-i mai face vreun semn. Asistenta ei aștepta în ușă, cu un notes în mână.

Pe drum, Hendrik se întrebă dacă nu cumva Laureen îl fermecase, îl vrăjise ori îl sedusese. Dacă nu îi făcuse o vrajă, pe care doar ea o cunoștea și o considera tehnologie. Se simțea răvășit cum nu mai fusese niciodată. Și cu fiecare kilometru cu care se îndepărta de ea, creștea în el o durere discretă, dar chinuitoare, ca provocată de un dinte cariat, care nu durea încă tare, dar avea să doară în curând. Doar că durerea aceasta pornea din tot trupul și poate – Hendrik se cutremură la acest gând – din suflet!

Ajunse la New York și, apropiindu-se de centru, totul îi părea mai murdar și mai urât, mai depravat. Sau poate asta era doar în mintea lui? Trebuia să i se pară așa, după ce fusese pentru câteva ore în lumea aproape perfectă a lui Laureen Turner? La reședința ei de la țară, care nu putea fi altfel, pentru că era a ei.

Hendrik privi pe fereastră, văzu balustrade de poduri ruginite, beton fărâmițat, asfalt deformat, clădiri jerpelite, cu prăvălii, și se întrebă: dacă cineva ca Laureen Turner nu era de acord cu această lume, cum putea altcineva să fie de acord cu ea? Ce nu era în regulă cu viața, cu universul, cu întreaga existență?

Când băgă mâna în buzunar, dădu de cartea de vizită de la Laureen. Scoase telefonul ca să îl treacă în agendă, dar nu reuși să îl deschidă.

Se descărcase bateria. Din nou.

Era defect așa cum era totul.

Ajunse la hotel și avu o surpriză plăcută: șoferul nu voia bani. Madam Turner plătise deja. Durerea ușoară, dar stăruitoare deveni mai puternică.

— Mulțumesc, zise Hendrik, încercând să se bucure de gest.

Hotelul nu era prea grozav, dar era scump. Privirea îi căzu pe una dintre vitrine, pe zgârieturile de pe biroul recepției, pe dantura neglijentă a angajatului care îi dădu cheia camerei. În aer plutea un miros neplăcut, de putred.

Din fericire, camera era curată. Cada din baie avea însă crăpături, era îngălbenită de jur-împrejur și mată de la prea mult frecat. Făcu totuși un duș, pentru că simțea nevoia să se curețe și se strădui să nu atingă perdeaua.

Își aduse aminte și de telefon. Scoase încărcătorul, îl setă pe 110 volți și îl introduse în priză. Apoi apucă receptorul grosolan al telefonului fix și începu să formeze un număr. Dar se opri. În Germania era trecut de miezul nopții, Miriam se culcase. Va suna mâine, de la aeroport. Nu era nicio grabă.

Se întrebă unde ar putea să mănânce, dar își aminti cum arătau restaurantele din zonă și îi pieri apetitul. Îi era imposibil să mănânce acum ceva preparat în condiții îndoielnice. I se părea că nu va mai putea mânca niciodată.

În dimineața următoare, în drum către aeroport, avu din nou impresia că privise o lumină orbitoare și orbise. Lumea întreagă i se înfățișa cenușie, neterminată, degenerată, un caz pierdut. Iar oamenii care o populau îi păreau de-a dreptul grotești – acest bărbat monstruos de corpolent, femeia fardată vulgar, tânărul voinic, cu trăsături strâmbe din spatele ferestrei, fata cu proteză la picior, care purta un șort și un tricou cu inscripția „beautiful”.

Iar el în mijlocul lor, la rândul lui un caz lipsit de speranțe. Ce se va alege de el? Șansa sa, unica șansă de a scăpa de lumea cea falsă, dispăruse. Și acum? Însemna că avea să rămână pentru totdeauna în această mlaștină, ca toți ceilalți? Că

nu va face niciodată parte dintre cei care își trăiau adevărata viață?

De ce alții, de ce nu el? Toată viața nu urmărise decât acest țel? Cum de eșuase de fiecare dată?

Nu scăpa de senzația că picase într-o capcană, pe care nu o înțelegea, așa cum un șobolan nu înțelegea cum nimerise într-o cursă din care nu exista ieșire.

Telefonul lui mobil era tot mort, deși îi încărcase bateria. Nici măcar el nu funcționa! Nu era surprins. Dădea de mult semne că este pe ducă. Dar faptul că își dădea duhul tocmai acum, în această situație, avea o semnificație.

Zbura prin Paris, o legătură proastă, așa că trebuia să stea câteva ore în aeroportul Charles De Gaulle, înainte de a lua avionul spre Frankfurt. Nu era deloc practic, dar în graba în care cumpărase biletul, nu putuse face mofturi.

Între timp foamea îi biruise senzația de scârbă, așa că porni prin aeroportul labirintic, în căutarea unui restaurant. Alese unul cu bucătăria deschisă și comandă un pahar cu vin și un preparat cu legume gratinate.

Mâncarea îi făcu bine. Își mai reveni puțin. Era plăcut să simtă cum alcoolul îi domolește furia nebună a gândurilor aflate într-o disperată căutare a unei ieșiri care nu exista, cel puțin nu pentru el.

Golise paharul și vru să mai ceară unul. Ezita încă, gândindu-se dacă va mai fi capabil să conducă la Frankfurt, când lângă el se așeză un bărbat în vârstă, masiv precum un tăietor de lemne, cu niște mâini imense și sprâncene stufoase, albe ca zăpada, care se ridicau spre o chelie tăbăcită de soare și vânt. Venise direct spre el, deși în jur erau o mulțime de mese libere. Îl privi și îi spuse cu o voce gravă:

— Bună ziua, Herr Busske.

Hendrik încremeni de uimire. Îl cunoștea pe acest bărbat? Nu își amintea de el. Era mai bine să

nu mai comande încă un pahar cu vin, se gândi el și răspunse prevăzător:

— Bună ziua…?

Uriașul clătină din cap.

— Nu mă cunoașteți. Dar de un timp ați tot încercat să mă sunați. Numele meu este Korbinian Luiz. Sunt păstrător al secretului Ordinului Cavalerilor Teutoni.

Hendrik miji ochii:

— Sunteți… ce, vă rog?

— Păstrător al secretului, repetă bărbatul cel lat în umeri și cu sprâncene albe. Aceasta este funcția cea mai secretă în organizarea noastră. Sunt foarte puțini membri în ordin care știu că acest post există și mai puțini știu ce înseamnă el. Iar cei care știu vor contesta existența și misiunea mea până la ultima lor suflare. Pentru că cel care știe asta înțelege că așa trebuie să facă.

Hendrik apucă paharul gol de lângă el și se întrebă dacă fusese cumva drogat.

— Nu înțeleg absolut nimic.

— Oh, eu cred că înțelegeți, spuse străinul, care purta un costum aproape negru, cam demodat, și un șal albastru de mătase, de sub care se zărea un guler de preot. Este vorba despre armura din aur. Aflată în prezent în posesia unei anume Laureen Turner, pe care dumneavoastră ați vizitat-o ieri.

Era drogat. Ori lumea o luase complet razna. Hendrik clătină din cap, privi în jur și nu înțelese cum totul părea atât de normal. Mese de culoare închisă. Oameni care mâncau și beau în timp ce își priveau telefoanele mobile. În spatele tejghelei, chelneri care preparau cafea și se întrețineau bine dispuși. Meniuri. Calorifere. Suporturi de șervețele. Anunțuri la difuzoare, distorsionate, neinteligibile.

— De unde știți? întrebă Hendrik.

— Oh, asta face parte din sarcinile mele. Să știu tot felul de lucruri, răspunse bărbatul calm. Și din

fericire, am acces la surse care îmi permit să aflu de exemplu datele zborurilor dumneavoastră.

— Surse? Ce fel de surse?

Bărbatul se aplecă ușor în față și spuse încet:

— Știți care este cel mai bun serviciu de informații din lume?

— Nu.

— Cel al Vaticanului.

— Oh!

Pe Hendrik îl trecură fiori. Chiar trebuise să asculte asta? De ce nu pleca? Oare trebuia să cheme pe unul dintre agenții de pază care mișunau peste tot, dacă nebunul acesta se ținea după el?

Da, de ce nu proceda așa?

Constată că nu putea să facă asta. Dorința de a afla ce se întâmpla era enormă.

— OK. Vă rog să îmi spuneți încă o dată pe îndelete și clar. V-am căutat, asta este adevărat. Mai bine zis, am sunat la numărul de telefon care apare pe pagina web a ordinului dumneavoastră, și m-am interesat de câteva lucruri care, în general, nu sunt publice. Și ca urmare m-ați găsit, ca să… da, ca să ce?

Pretinsul păstrător al secretului dădu încet din capul lui enorm.

— Oh, nu s-a întâmplat așa. Eu vă am în vizor de mult timp. Așa se spune astăzi, nu? De fapt, de acum vreo treisprezece ani, când, la Zürich, i-ați suflat de sub nas o carte lui Laureen Turner. O carte în care este relatată povestea armurii din aur.

Hendrik înghiți în sec.

— O știți și pe asta?

— Așa ați intrat în atenția mea. Iar eu mă aflu aici pentru că era o ocazie discretă de a vă contacta… ca să vă avertizez.

— De ce să mă avertizați?

— Este nevoie să vă explic mai multe și ar trebui să aveți puțină răbdare. De aceea cred că ar fi mai simplu dacă mai înainte v-ați arunca o

privire pe această cărticică. Nicio grijă, avem destul timp până la ora zborului dumneavoastră.

El scoase din buzunar o carte subțire, legată în carton negru, care avea pe pagina de titlu o emblemă cu o cruce simplă.

— Asta este…

Hendrik se opri.

— Nu, zise păstrătorul secretului. Nu este cartea aceea. Dar este din aceeași serie.

Acoperi cartea cu mâna sa mare și continuă:

— Vreau să vă spun de ce este extrem de importantă. Pe la începutul secolului al XIX-lea, unul dintre predecesorii mei, pradă unei anumite înclinații scriitoricești, i-a dat o nouă formă istoriei secrete a ordinului nostru. Cărțile au fost realizate pentru un cerc foarte restrâns de cititori, fiecare fiind tipărită și legată în doar douăzeci de bucăți, câte un exemplar pentru fiecare Ballei…

— Ce este un Ballei?

— Așa se numeau așezămintele Ordinului Cavalerilor Teutoni.

— Înțeleg.

— Motivul pentru care a pus să fie tipărite mai multe volume subțiri în loc de unul gros a fost că în acest fel fiecare putea citi doar acea parte a poveștii pe care trebuia să o cunoască. O idee care nu știu în ce măsură a fost bună, deoarece când eu am preluat funcția, nu mai exista nicio carte. Pe 6 septembrie 1938 guvernarea național-socialistă germană a dispus prin decret dizolvarea Ordinului Cavalerilor Teutoni și ca urmare s-au făcut confiscări în toate așezămintele noastre. Astfel cărțile au ajuns pe mâini incompetente, s-au pierdut ori au rămas în hambare și poduri până după război. După aceea au fost vândute. Erau căutate de colecționari, printre care mă număr și eu.

Hendrik chibzui asupra celor auzite și ajunse la concluzia că păstrătorul secretului nu cunoștea totul.

— Știți, îl întrebă el, că volumul pe care l-am avut eu a aparținut la un moment dat fizicienei Lise Meitner?

Sprâncenele stufoase se ridicară:

— Aha? Cum ați ajuns la concluzia aceasta?

În câteva cuvinte Hendrik îi relată ce descoperise împreună cu Adalbert despre notița scrisă de mână la sfârșitul volumului. Prevăzător, nu aminti nimic de fratele său.

— Se poate, admise bărbatul în costum negru. Îmi amintesc vag acest nume. Cărțile au fost tipărite în 1880 la Viena. Lise Meitner nu cumva s-a născut acolo?

— Ba da.

— Ar trebui verificat dacă una dintre rudele ei nu a fost cumva cel pe care predecesorul meu l-a însărcinat cu tipărirea. Exemplarul ei a fost tipărit suplimentar, dovadă nota „21/20” de pe pagina de titlu. La tipar se scot mai multe cărți decât se cer, în cazul în care apar rebuturi. Este evident că și acest volum a fost legat și și-a urmat calea lui. Chipul bărbatului masiv se întunecă: Și s-a întâmplat în mod fatal ca istoria aurului diavolului să fi declanșat lanțul de idei ce a dus la cea mai pustiitoare descoperire din istoria omenirii.

El îi dădu lui Hendrik cărticica și adăugă:

— Să nu mai pierdem timpul. Citiți-o.

Hendrik luă cartea și avu senzația unui déjà-vu. Era ca atunci, în anticariatul din Zürich, când ploua cu găleata. Același carton tare îmbrăcat în pânză, același semn pe copertă…

Abia când termină de citit, văzu ceva la care nu se aștepta: titlul poveștii.

20.

Sufletul pierdut

Să revenim la începutul anului 1300, ca să înțelegem ce vremuri tulburi trăiau pe atunci oamenii de peste tot, din cauza transformărilor revoluționare. Se vorbea despre modernitate: muzica se chema *ars nova,* un predicator, Eckhart, scria despre *devotio moderna,* iar afurisirile din 1277 au mărit numărul filosofilor care promovau „noua", dar și blasfemica gândire. În realitate, se anunțau vremuri grele. Dacă secolul trecut fusese unul al prosperității generale pentru creștinii din Apus, acum situația era alta. Banul nu mai avea valoare și lipsa lui se generalizase. Principii jefuiau negustorii, mulți dintre aceștia dădeau faliment. Cei care aveau erau zgârciți, se fereau de săraci. Bunul obștesc se împuțina pretutindeni și în Germania Centrală sate și domenii întregi erau părăsite, pentru că pământul nu mai rodea. În mai multe locuri vitele fuseseră sacrificate pentru că oamenii nu mai aveau cu ce se hrăni.

Multe dintre catedralele a căror construcție începuse nu au mai fost terminate, pentru că asociațiile meșterilor nu își mai permiteau. Era și un semn că creștinătatea nu o ducea bine. Nimeni nu știa cum se ajunsese aici. Doar papa bănuia motivul, dar vorbea despre acesta numai cu puținii lui oameni de încredere. „Totul a început de când a apărut această așa-zisă piatră filosofală", i-a spus Bonifaciu al VIII-lea episcopului Johann de Bavaria, în seama căruia a lăsat desfășurarea cercetărilor. „Avem de-a face cu un vicleșug al satanei și până când nu va fi găsită piatra, nu putem spera la o îmbunătățire a situației".

În plus, sfânta biserică creștină s-a confruntat cu atacuri puternice din partea puterilor lumești, și anume din partea regelui francez Filip al IV-lea,

căruia i se spunea și „cel Frumos”. Acesta îndrăznise să impoziteze bisericile din regat, pentru a face rost de bani pentru cruciadele lui, și ajunsese până acolo încât să afirme că nu era treaba papei să judece cele lumești, un atac de neiertat, deoarece textele sfinte prevedeau că papei i se conferă putere nelimitată asupra tuturor coroanelor și popoarelor lumii.

Trei ani mai târziu, în timp ce papa se afla în palatul său de vară din Anadni, la sud de Roma, mercenarii regelui francez l-au sechestrat și i-au cerut să se retragă. Pentru că Bonifaciu a refuzat, l-au ținut fără mâncare și apă trei zile, până când locuitorii orașului l-au eliberat și au alungat atacatorii. Dar nu s-a terminat cu bine. Cu sănătatea șubrezită, papa s-a întors la Roma, unde a murit după câteva săptămâni.

Benedict al XI-lea, care i-a urmat, a murit la câteva luni după ce a fost ales și după doi ani de *sedis vacantia* a devenit papă un francez, Jakob de Cahors, aflat sub influența coroanei franceze, și sub numele de Clement al V-lea s-a stabilit în Avignon. Acest lucru a deranjat mulți oameni. Papa de la Avignon și-a făcut rude episcopi și a vândut demnități bisericești, devenind o caricatură oribilă a păstorului spiritual.

Cu toate acestea, nici după moartea lui nu a fost mai bine, au urmat trei ani la rând cu ploi nesfârșite și recolte proaste, așa că între 1315 și 1318 au fost foamete și scumpiri, și multă lume a murit.

Iar piatra filosofală a rămas de negăsit, deși membrii Ordinului Cavalerilor Teutoni au cercetat toate zvonurile și urmele, așa cum îi însărcinase în secret papa Bonifaciu. Cel care supraveghea aceste cercetări era tot episcopul Johann. Acesta rămăsese la Roma, urmând porunca lui Bonifaciu, ca niciun rege francez, și în general niciun rege să nu afle de existența pietrei filosofale, pentru că aceștia, supuși lăcomiei, ar folosi-o în scopurile proprii.

Astfel că papa Clement nu a știut nimic despre aceasta și cum niciodată nu a venit la Roma, nici episcopul Johann nu a fost la Avignon.

Dar în anul 1327, în orașul Kowal, în care s-a născut viitorul rege al Poloniei Cazimir cel Mare, după topirea zăpezii, un bărbat a mărturisit la spovedanie că în urmă cu câțiva ani fusese părtaș la tăinuirea morții unei fete, care fusese îngropată fără slujba creștinească.

— Unde și când s-a întâmplat asta, fiul meu? a întrebat pater Seweryn, pe care mărturisirea îl uimise peste măsură, cu toate că era om în vârstă și multe rele îi ajunseseră la urechi de când slujea la biserică.

— Era undeva în Pomerania, spusese încet bărbatul. Eram fugari, ne mutam din loc în loc, să nu ne știe nimeni. Trebuie să fi fost acum patru ani. Se numea Vanda și să tot fi avut cincisprezece, poate șaisprezece ani, nu mai știu.

Pater Seweryn a închis ochii, a tras adânc aer în piept, s-a rugat la Sfânta Fecioară, apoi a zis:

— Spune exact cum s-a întâmplat și ce te-a determinat să faci așa ceva.

Se auzi respirația accelerată a penitentului dincolo de grilaj, apoi acesta vorbi:

— Era o servitoare a meșterului meu. O angajase ca servitoare. Dacă mă gândesc mai bine, o cumpărase de la părinții ei pe când era doar un copil. Umbla cu noi, se ocupa de bucătărie și altele prin casă, până când meșterul meu și-a făcut-o… apropiată.

— Țiitoare, vrei să spui?

— Nu. Nu a iubit-o. A folosit-o. Bărbatul înghiți în sec: El însuși mi-a spus că vrea doar să o folosească.

În tăcerea care s-a căscat ca o prăpastie, pater Seweryn a întrebat:

— Și mai departe?

— A rămas gravidă.

Preotul clătină din cap impresionat. Era de așteptat.

— Și apoi?

— A fost… a fost îngrozitor. În ea a început să crească ceva, dar nu un copil. Era ceva groaznic, care o schimonosea și o mânca din interior. A durat treisprezece luni. Se făcea tot mai mare și pocită, și la un moment dat a murit. S-a făcut un morman puturos și fără viață. Meșterul mi-a cerut să scap de ea, ceea ce am și făcut, deși îmi era o silă îngrozitoare.

Preotul se cutremură, căci nu mai auzise de așa ceva. Bănuia că acolo fusese mâna diavolului.

— Ce, întrebă el prudent, te-a făcut să mărturisești asta după atâta vreme?

Nu era o întrebare obișnuită, dar pater Seweryn nu a putut face altfel. S-a lăsat iar o tăcere lungă, înainte ca bărbatul să vorbească.

— Meșterul meu și-a luat din nou o apropiată. Doar că de data aceasta, de data aceasta m-am îndrăgostit de fată.

Când bărbatul părăsi confesionalul, pater Seweryn se grăbi să iasă după el, dar era în vârstă și nu apucă decât să vadă ușa bisericii închizându-se. Tulburat de cele auzite, o întrebă pe o îngrijitoare, care curăța altarul Maicii Domnului de florile uscate și de ceara de la lumânări:

— Bărbatul care tocmai a ieșit… știi cine era?

Femeia, Grazyna, era una dintre cele care știau tot ce mișcă în oraș, dar nu voia să lase această impresie.

— Nu cunosc prea multe despre el, doar că îl cheamă Janek și că vine cu soția la biserică duminica.

— Cu soția lui? întrebă preotul, conștient că încălca obligația în privința secretului spovedaniei.

— Oh, da, continuă Grazyna. Este foarte frumoasă. Are părul foarte lung și roșu ca focul! Îl poartă ascuns sub bonetă, dar se vede și am auzit vorbindu-se că este vrăjitoare.

— Vrăjitoare? repetă preotul, care cunoștea adevărul și o compătimea pe femeie. Ce prostii spun unii oameni!

— Asta zic și eu. Ce? Doar nu ar îndrăzni o vrăjitoare să pună piciorul în biserică, nu-i așa? se grăbi să îl asigure Grazyna, ceea ce nu era adevărat, ea fiind una dintre cele care nu o vedeau bine pe femeia cu părul roșu. Au venit anul trecut și locuiesc în vechea fierărie, care i-a aparținut lui Pietrek. Se spune că au cumpărat-o cu o grămadă de aur. Locuiește cu ei și un bătrân, nu se știe dacă este tatăl lui ori al ei. Nu iese mai deloc.

— Mulțumesc, Grazyna, spuse preotul, care se gândi la ce îi spusese bărbatul despre meșterul lui și se întreba ce trebuia să creadă. Bătrânul nu putea fi meșter fierar și nici nu se auzise că în fierărie s-ar lucra din nou.

Dacă era adevărat ce spusese Grazyna, și preotul nu se îndoia că așa era, Pietrek nu avusese noroc cu vânzarea fierăriei lui, pentru că murise cu puțin înainte de sărbătoarea recoltei, după ce toată vara se plânsese de dureri de cap.

După câteva săptămâni bărbatul a revenit la spovedanie și a mărturisit că dusese o viață destrăbălată și că este chinuit necontenit de gânduri desfrânate și de o mare gelozie, mergând până la dorința de omor, când trebuie să vadă cum iubita lui se supune voilor meșterului său.

— Vorbești de acea femeie cu care mergi duminica la biserică și pe care o dai drept soția ta? l-a întrebat pater Seweryn.

Bărbatul ezită:

— Așa ne-a cerut meșterul meu. Trebuie să ne ascundem, pentru că dacă facem ce fac și ceilalți, nu vom atrage atenția.

Pater Seweryn, care între timp văzuse de mai multe ori perechea, oftă. Dacă omul spunea adevărul, atunci acesta era un plan prost, căci o astfel de femeie atrăgea atenția imediat ce ieșea din casă.

Dar înțelegea bine cum stăteau lucrurile. Pentru că și preotul, deși obligat la castitate pe viață, se îndrăgostise odată. În tinerețe, fusese respins de aleasa lui, care se căsătorise cu altcineva, și de aceea el se hotărâse să își dedice viața Domnului.

— Fiul meu, a zis preotul foarte îngrijorat, simt că tu ai pe suflet mult mai multe decât ai destăinuit până acum. Nu vrei să te eliberezi și să povestești totul?

Bărbatul șovăi îndelung înainte de a răspunde.

— Este greu, zise acesta încet. Nu știu de unde să încep.

— Poate spunându-mi ce fel de meșter este cel despre care îmi vorbești.

Bărbatul șovăi iarăși, după care întrebă:

— Dumneavoastră aveți obligația păstrării secretului spovedaniei, nu-i așa?

— Așa este, îl asigură pater Seweryn. Un preot nu poate destăinui nimănui ce află la spovedanie, sub sancțiunea excomunicării și a veșnicei anateme. Tot ceea ce spui rămâne doar între mine, tine și Dumnezeu.

— Bine, zise bărbatul ușurat. Respiră de câteva ori adânc, apoi începu: Meșterul meu, căruia i-am jurat credință și ascultare, este meșter în alchimie și are piatra filosofală.

Și astfel pater Seweryn a aflat următoarea poveste:

Bărbatul, al cărui nume era Janek, se însoțise cu un bătrân, care îi spusese că avea mai mult de șaptezeci de ani, cu toate că nu îi arăta. De fapt, acest bărbat, care se numea Mengedder, era voinic și în putere, așa că Janek se îndoia că îi spusese adevărul.

Meșterul acesta umbla cu el încoace și încolo, de ani buni, încercând să se ascundă de cei care știau de piatră și care ar fi făcut orice să o aibă. Căuta să afle adevărata taină a pietrei, căci a face cu ajutorul ei aur din metale nenobile nu reprezenta chintesența artei alchimiste, ci doar un

început, un fel de amăgire gândită pentru ca toți acei mânați de simpla patimă a posesiei să fie îndepărtați de adevăratele taine, acestea trebuind să fie păstrate pentru cei cu adevărat demni să le afle.

Însă călătoriile lor erau anevoioase. Abia înaintau, pentru că aveau două căruțe, dintre care una cu piatra, pusă într-o cutie foarte grea. Apoi, construirea instalației pentru activitățile specifice alchimiei, îndeosebi a uriașului cazan, era foarte obositoare. Chiar dacă aveau suficient aur, pentru că îl fabricau singuri, era foarte greu să facă rost de alte substanțe, lucru care cădea în special în sarcina lui Janek.

Erau urmăriți, spuse Janek, de membri ai Ordinului Cavalerilor Teutoni, pe motiv că unul dintre ei murise din cauza pietrei, chiar dacă din proprie vină. Totuși, de atunci, ordinul, mânat de o patimă neostoită a răzbunării, îl urmărea neobosit pe Mengedder. În toate locurile izolate în care se ascunseseră în anii trecuți, după puțin timp fuseseră descoperiți de soldații ordinului. Aceștia cuceream pământul, pentru a-l anexa statului ordinului, ca să poată să îl scotocească după ei.

— Dar meșterul meu, susținea Janek, când situația noastră părea fără de ieșire, reușea de fiecare dată să scape cu ajutorul pietrei. Deveneam invizibili pentru urmăritorii noștri, ca și cum am fi fost năluci.

La aceste cuvinte pe preot l-au trecut fiori, acesta fiind un indiciu neîndoielnic că era vorba despre lucrările diavolului.

El l-a întrebat pe Janek ce păcate mai săvârșise, pe care ar trebui să le mărturisească. Bărbatul șovăi din nou, dar în cele din urmă îi spuse că îi este greu să îi explice, dar era dezamăgit de meșterul lui, pentru că deși încheiaseră o înțelegere, acesta încă nu îl învățase nimic de valoare, ci îl pusese să facă lucruri mărunte.

— Nu m-a învățat nici măcar cum se face aurul, spuse el amărât, și nici nu am voie să pun mâna pe cărțile lui despre alchimie, deși știu să citesc.

— Atunci de ce rămâi la el?

— Pentru că nu știu unde aș putea să mă duc, recunoscu tânărul oftând din adâncul sufletului. Când am plecat spre est, am crezut că meșterul meu și-a oferit serviciile regelui polonez, că vom face aur pentru el și că ne vom afla sub protecția lui. Dar meșterul meu a pierdut orice urmă de interes pentru aur. Tot ce îl mai interesează este căutarea desăvârșirii.

— Ce înseamnă desăvârșirea? a dorit preotul să afle.

— El a aflat că piatra filosofală este desăvârșită și de aceea poate deschide calea către desăvârșire. Mai oftă o dată din greu, apoi continuă: De atunci este în căutarea clipei desăvârșite fără de sfârșit. Pentru asta se folosește de fata care ne însoțește. Ea se numește Ludka și trebuie să îi cedeze în mijlocul atelierului său. Eu nu am voie să fiu de față, dar uneori mă strecor înăuntru și îi urmăresc cu durere în inimă. Meșterul meu îi administrează diverse elixire, înainte de a se urca pe ea, și el însuși folosește o poțiune magică, obținută cu ajutorul pietrei, care îi întărește puterile bărbătești. Câteodată el o posedă toată ziua și toată noaptea, fără întrerupere, și îi aud pe amândoi gemând necontenit de plăcere, cu toate că Ludka mai plânge și îl roagă să o cruțe. Chiar azi-dimineață a trebuit să o duc la culcușul ei, pentru că era stoarsă de puteri și s-a plâns de mai multe ori că o distruge și că eu ar trebui să o salvez. Dar eu nu știu cum!

— Și tu zici că o iubești pe fata asta?

— Da, a răspuns Janek. Da, o iubesc.

— Atunci ia-o și fugiți. Eu am să vă cunun, dacă doriți asta, și am să îți dau o recomandare pentru fratele meu, care trăiește în Estonia, și are o firmă de comerț, la care vă va primi cu simbrie și masă. Nu trebuie să mai rămâneți nicio zi la acest bărbat,

dacă vă este dragă salvarea sufletelor voastre, pentru că dacă numai o parte din ce spui tu este adevărat, acesta are un pact cu diavolul.

S-a lăsat o tăcere îndelungată, apoi tânărul bărbat întrebă temător:

— Faceți asta pentru noi?

— Desigur.

— Dar… eu sunt un păcătos, un om rău. Și Ludka este fără îndoială o păcătoasă.

— Dacă nu ar fi păcătuit, Fiul Domnului nu ar mai fi trebuit să cutreiere pământul, a zis preotul. Totuși a venit, a trăit alături de cei mai săraci, a stat la masă cu vameși și păcătoși, și s-a jertfit pentru a ne mântui pe noi toți de păcate. Eu mă străduiesc să îl urmez, după slabele mele puteri.

Janek s-a gândit și a răspuns:

— Atunci așa voi face, cum ziceți dumneavoastră.

— Vino în seara aceasta după ce se întunecă, a spus preotul, și bate la ușa sacristiei. Am să te aștept.

S-a înserat, a trecut și noaptea, și bărbatul nu a venit. Pater Seweryn a mai așteptat și în următoarele trei seri, dar degeaba.

Duminica i-a văzut din nou pe tânărul bărbat și pe femeia cu părul roșu, și cum știa mai multe, a observat cât de slăbită era femeia și cât de amărât era bărbatul care o sprijinea să nu se prăbușească. După slujbă, aceștia au părăsit în grabă biserica, așa că nu a avut prilejul să le vorbească.

După două săptămâni Janek a venit din nou la spovedanie și i-a spus preotului că nu a reușit să o convingă pe Ludka să fugă de la meșter. Dar nu meșterul îi distrugea, ci piatra.

— Am vorbit de mai multe ori cu ea, a spus Janek, dar nu vrea să fugă fără să ia piatra și fără să afle cum se poate face aur cu ajutorul ei.

— Atunci fugi tu singur, l-a îndemnat preotul.

— Nu pot să fac asta. Nu aș pleca niciodată fără ea.

— Atunci sunteți pierduți amândoi, a exclamat pater Seweryn.

— Suntem oricum, a zis Janek cu o seriozitate sumbră.

Aceasta a fost ultima întâlnire dintre pater Seweryn și ucenicul alchimistului. Preotul nu l-a mai văzut nici pe el și nu a mai văzut nici femeia la biserică ori pe străzile localității.

Acesta era chinuit de grele mustrări de conștiință. Numele Mengedder nu îi spusese nimic, dar cu puțin timp în urmă primi o scrisoare de la Roma, prin care se cerea tuturor slujitorilor bisericii să anunțe neîntârziat sosirea în localitate a bărbatului cu acest nume, acuzat de grave crime lumești și mai grave păcate spirituale. Se pare că acesta reprezenta un pericol diavolesc pentru mântuirea sufletească a tuturor oamenilor.

Era deci datoria sa să anunțe fără ezitare, dacă nu ar fi aflat despre Mengedder la spovedanie. Acest sacrament era sacru și în cazul în care încălca obligația de a păstra tăcerea asupra celor aflate la spovedanie, îl aștepta excomunicarea și damnarea eternă.

Preotul, în ciuda vârstei sale înaintate, obișnuia să se plimbe deseori pe străzile din Kowal și într-o zi alese un drum care trecea prin dreptul vechii fierării. Se gândea cum ar putea face să împace cele două obligații ale sale, dar nu vedea nicio cale. Observă că ferestrele fierăriei erau închise și acoperite, iar din hornul cel mare se ridica spre cer un fum gros și negru, care plutea puțin deasupra acoperișului, apoi se lăsa repede pe pământ, care parcă îl absorbea lacom.

Și cum trecea pater Seweryn seara târziu pe ulița pe care se afla vechea fierărie, pentru o clipă, printr-o crăpătură a oblonului îi țâșni direct în ochi o rază de lumină. Era o lumină atât de înspăimântătoare, rea și rece, încât preotul crezu că îi trecuse direct prin inimă, și brusc înțelese profunzimea hăului ce se căsca în fața ochilor săi,

în comunitatea încredințată lui, și mai înțelese că acolo se petreceau într-adevăr lucruri îngrozitoare, peste putință de înțeles de un om.

Asta îl făcu să vadă altfel secretul spovedaniei. Față de uriașul pericol, propriul suflet părea un preț minor pentru a-l opri.

Așa că puse mâna pe un pergament și concepu o scrisoare către episcopul Johann, pe care papa Bonifaciu îl însărcinase cu urmărirea alchimistului Mengedder. Îi ceru apoi unui băiat de prăvălie de la măcelărie să ducă scrisoarea la cea mai apropiată mănăstire, de unde aceasta avea să fie trimisă la Roma.

După aceea nu mai auzi nimic despre toate aceasta, și nici pe Janek și pe femeie nu îi mai revăzu.

El socotise că datorită scrisorii sale câțiva cavaleri ai ordinului vor veni să pună mâna pe Mengedder și aștepta momentul să intervină, ca să nu fie omorâți și tânărul bărbat, și femeia. Dar a așteptat în zadar. Ca urmare a ceea ce aflase căutând alchimistul, Ordinul Teuton și Regatul Poloniei au ajuns să se înfrunte, și de aceea cavalerii au fost întâmpinați în forță. Marele maestru a decis că nu se putea decât să se intervină în întreg voievodatul Kujawy, ceea ce însemna război cu Polonia. Și așa s-a și întâmplat.

După cum a aflat pater Seweryn, cavalerii teutoni treceau prin sabie și foc țara, îndreptându-se direct către Kowal, așa că a regretat că trimisese scrisoarea. S-a întrebat speriat dacă procedase corect, pentru că ajunseseră să moară mulți nevinovați în luptele cu cavalerii, care căutau doar diavoleasca piatră și pe posesorul ei. Lucrul acesta nu îl știa nimeni și nici nu îl putea spune cuiva, deoarece pater Seweryn știa bine cât de greu de înțeles era situația.

Urmărea cu mai mare atenție vechea fierărie și astfel s-a întâmplat să fie de față când porțile acesteia zburară în lături și țâșniră două căruțe cu

câte doi cai. Prima căruță se îndreptă către est, dar a doua, pe capra căreia se afla un bărbat voinic, o luă spre vest, direct spre pater Seweryn.

Preotul, căruia acum îi era indiferent dacă mai trăia ori nu, se așeză în calea atelajului, convins că avea de-a face cu nimeni altul decât cu acel meșter Mengedder, căutat de Sfânta Biserică Catolică. Avea cu el o sticlă cu apă sfințită și, când caii ajunseră în fața lui, mânați de strigătele și biciul bărbatului de pe capră, rosti afurisenii exorciste și zvârli apa sfințită în aer ca o ploaie, căruța cu căruțașul trecând prin aceasta după ce caii îl doborâră pe preot și îl călcară cu două din roțile căruței.

În localitate a fost mare zarvă și groază, pater a fost dus acasă, unde a mai trăit suficient cât cavalerii teutoni să ajungă la Kowal cu unicul scop de a-l căuta. I-au acordat mare cinste, au îngenuncheat la patul lui și i-au mulțumit. L-au pus să le spună în amănunt ce se întâmplase și unul dintre ei a consemnat povestea cu sfințenie.

În cele din urmă, în camera preotului a intrat un cavaler mai înalt decât toți, căruia ceilalți îi arătau mare respect și care nu era altul decât Werner von Orseln, marele maestru al Ordinului Cavalerilor Teutoni. Venise personal pentru a-l anunța pe pater Seweryn că mulțumită indicațiilor sale a fost prins alchimistul Mengedder cu piatra lui. Dar când a aflat cum s-au petrecut lucrurile, a fost convins, ca toți ceilalți, că apa sfințită l-a împiedicat pe Mengedder să dispară din nou în mod magic, și el a plecat capul și a îngenuncheat în fața preotului, mulțumindu-i.

— Dumneavoastră ați reușit să faceți ceea ce nu au reușit spadele noastre, a spus el.

— Se poate, a răspuns pater Seweryn cu sufletul chinuit, dar prețul a fost mare.

Apoi a închis ochii și și-a dat ultima suflare.

Cavalerii l-au dus pe Mengedder cu piatra filosofală la Marienburg, pentru a-l ține sub cheie,

bucuroși că această parte a misiunii a fost în sfârșit îndeplinită. Dar cei doi asistenți ai lui Mengedder, Janek și Ludka, scăpaseră și, ce era mai rău, aveau cu ei toate înscrisurile lui Mengedder despre alchimie. Ordinul a continuat căutarea lor, i-a urmărit multe decenii, până în Livonia și Estonia, dar cu toate eforturile depuse, nu i-a găsit niciodată. Acum, deoarece misiunea principală a ordinului fusese îndeplinită, puterea acestuia s-a micșorat. Ultimele informații despre Janek și Ludka au venit de la Marea Baltică. Se spune că urmașii lor, care au devenit mari alchimiști, ar fi ajuns la Vogtland. Ordinul a atacat regiunea, a cucerit-o, dar alchimiștii dispăruseră. După câțiva ani, ordinul a fost învins de armatele unite ale statelor din jur în bătălia de la Tannenberg și statul ordinului s-a dezintegrat. A fost nevoit să cedeze Marienburg, marele maestru s-a mutat în Franconia, la Mergentheim. Tot atunci s-a încheiat căutarea scrierilor lui Mengedder.

21.

Hendrik închise cartea și o pipăi. Părea mai bine păstrată decât cea pe care o ținuse în mână la Zürich. Coperta îmbrăcată în pânză era mai aspră, mai puțin uzată și hârtia mai puțin îngălbenită de trecerea anilor.

— OK. Restitui cartea bărbatului cu sprâncene albe, stufoase. Interesant. Și eu ce să înțeleg din asta?

— Femeia cu numele de Ludka era gravidă atunci când cei doi au fugit, spuse păstrătorul secretului și vârî cartea în voluminosul lui pardesiu negru. Din ce știm noi, nu cu Janek. După patru luni a născut o fiică. Aceasta a crescut și la rândul ei a avut o fiică, și ea a avut o fiică… și tot așa, tot femei până în zilele noastre.

Hendrik înlemni.

— Vreți să sugerați cumva că Laureen Turner ar fi o urmașă a lui Mengedder?

— Nu sugerez, ci sunt sigur de acest lucru. Ordinul meu nu a ajuns niciodată să pună mâna pe Janek și pe Ludka, dar nici nu a încetat să îi urmărească. Pe ei și scrierile pe care ei le-au luat de la Mengedder.

Hendrik se gândi la părul roșu ca focul al lui Laureen Turner, la erotismul intens pe care îl degaja și la povestea pe care tocmai o citise. Un fior rece îi trecu pe spate.

Își drese glasul.

— Posibil. Dar care este problema?

Păstrătorul secretului își împreună mâinile puternice.

— Misiunea mea este să am grijă ca piatra filosofală să rămână sub cheie până la sfârșitul veacurilor. Până de curând credeam că pentru asta este de ajuns să împiedic cunoașterea existenței pietrei sau a locului unde se află. Nimănui, nici mie și niciunuia dintre predecesorii mei, nu i-a

trecut prin cap că armura din aur a acestui nefericit cavaler ar putea să mai conțină urme ale pietrei.

— Aha, exclamă Hendrik încruntându-se. Înțeleg.

— Gândiți-vă la momentul în care se întâmplau toate acestea. Șapte sute de ani nu s-a știut nimic despre această armură, șapte sute de ani în care a putut fi găsită, pentru că, așa cum am citit și eu, a fost îngropată adânc. Dacă ar fi apărut mai devreme, din punct de vedere tehnologic ar fi fost imposibil să se extragă urmele pietrei filosofale. Vă dați seama ce înseamnă asta?

— Ar trebui?

— Dacă sunteți capabil să aruncați o privire asupra lumii, dincolo de ceea ce este cunoscut de toți, da. Atunci trebuie să vă întrebați dacă faptul că armura a apărut tocmai acum este întâmplător.

— Sună ca o teorie a conspirațiilor.

— Nu. Dacă se acceptă că răul există cu adevărat – în sensul în care există cu adevărat nucleul atomic sau radioactivitatea, chiar dacă ea nu poate fi percepută direct –, atunci este o idee evidentă.

Hendrik își drese glasul.

— Tocmai discutăm despre… diavol?

— Căruia i se spune Lucifer. Aducătorul luminii. Îngerul căzut. Lumina care a devenit întuneric. Vorbim despre rău. Păstrătorul secretului își împreună iarăși palmele: Vă întrebați de ce am venit. Vreau să vă previn asupra pericolului care vă pândește dacă veți căuta în continuare piatra filosofală. Piatra aceasta a adus răul în lume și nimănui nu i-a fost bine, dintre cei care s-au pus cu ea.

Era prea de tot. Hendrik își luă privirea de la interlocutor și se uită la călătorii care mâncau, discutau, stăteau la rând la casă pentru a plăti…

— Herr Luiz, zise el încet, eu nu mă pricep la religie. La biserică am fost ultima dată când a murit mama mea. De atunci sunt peste doisprezece

ani și, ca să fiu sincer, pentru mine a fost doar o formalitate.

— Asta înseamnă că dumneavoastră nu credeți în rău?

— Oamenii fac lucruri rele. Unii oameni. Uneori. Dar ei au totdeauna motivele lor. Motive pe care poate că noi nu le înțelegem oricare sunt false, necugetate ori…

— Da, da, știu ce vreți să spuneți, îl întrerupse interlocutorul său. Dumneavoastră credeți că natura umană se poate perfecționa, doar că trebuie să o facă într-un mod corect, nu?

Hendrik ridică din umeri.

— În anumite limite da, de ce nu?

Bărbatul cel înalt își întoarse scaunul astfel încât să stea față în față cu Hendrik:

— Știți ce au în comun comunismul, fascismul și mișcarea New-Age?

— Hmm… au ceva în comun?

— Sunt cele mai populare ideologii care au apărut odată cu lumea noastră industrializată, organizată până în cele mai mici amănunte, raționalizată cu cultura lor de masă. Toate se bizuie pe aceleași concepții, aceleași idei, aceeași utopie: predică faptul că natura umană se perfecționează și pe această cale răul poate fi învins. Fiind prietenoși unul cu altul. Simțindu-ne toți bine și bucurându-ne de binefacerile sistemelor de siguranță socială. Ei vor să ne facă să credem că întunericul pe care îl vedem în lume și îl simțim în suflete este doar o iluzie optică, sortită dispariției dacă suntem corect educați, iubim corect și dacă dispunem de suficiente mijloace financiare. Vor să ne facă să credem că răul nu există. Dar asta este o amăgire. O amăgire periculoasă. O amăgire care își are originea în rău.

Hendrik se întreba de ce nu se ridica să plece. Era evident că individul făcea parte dintr-un ordin pe care cruciații îl înființaseră acum o veșnicie și era normal ca acesta să vorbească astfel și probabil

să și creadă ce spune. Dar trebuia să fie ascultat? Nu. Putea să îl salute politicos și să își caute terminalul de la care pleca avionul spre Frankfurt.

Și totuși nu făcu astfel. Rămase pe scaun și răspunse:

— Nu înțeleg de ce îmi spuneți toate acestea.

— Veți înțelege, promise interlocutorul. Dați-mi voie să vă pun o întrebare: cine credeți că sunt alchimiștii de astăzi?

Hendrik ridică din umeri:

— Habar nu am.

— Sunt ciudați precum castelanul dumneavoastră, care strâng manuscrise vechi și încearcă să decodifice rețete din Evul Mediu? Nu. Aceștia sunt visători, romantici, dar nu alchimiști. Alchimiștii nu sunt visători și nu au fost niciodată. Alchimiștii au fost totdeauna cei care au tins spre desăvârșire.

— Și? întrebă nedumerit Hendrik, cu gândul la Laureen.

— Eh, dar de ce tinde cineva spre desăvârșire? Pentru că respinge lumea așa cum este ea.

Hendrik se încruntă.

— Așa credeți?

Păstrătorul secretului se aplecă spre el.

— Acesta este un motiv important și am să vă spun și de ce. Gândiți-vă la soția dumneavoastră. Când ați întâlnit-o, când v-ați îndrăgostit de ea, ați luat-o așa cum era. Tocmai că era așa cum era a fost motivul pentru care v-ați îndrăgostit de ea. A făcut un gest cu mâna, ca și cum ar fi îndepărtat ceva, și a continuat: Cu siguranță că după un timp ați constatat că imaginea despre ea era idealizată. Așa se întâmplă când ești îndrăgostit. Se și spune că iubirea începe abia când ai depășit stadiul de îndrăgostit. Între timp ați cunoscut-o mai bine și dacă o iubiți, o faceți pentru că ea este așa cum este. Sunteți de acord cu mine până aici?

Hendrik înclină capul. Evident că nu intenționa să discute cu acest om detalii despre căsnicia lui.

— Cel puțin vă pot urmări.

— Este suficient. Imaginați-vă un bărbat care îi spune unei femei: Vreau să mă căsătoresc cu tine, dar mai întâi te trimit la un chirurg estetician, ca să te facă perfectă, altfel nu te vreau. Spuneți-mi dumneavoastră mie dacă această femeie se va simți iubită?

— Puțin probabil.

— Veți spune că acest bărbat o iubește cu adevărat pe acea femeie?

— Nu.

— Vedeți dumneavoastră, exact aceasta este poziția alchimistului față de lume. Alchimiștii vor ca lumea să fie mai întâi trimisă la chirurgul estetician, înainte de a o accepta. Alchimiștii nu iubesc lumea, existența, viața. Ei le resping pe toate acestea. Și insistă ca totul să corespundă concepțiilor lor. După aceea, gândesc ei, vor putea iubi lumea și viața. Bărbatul ridică din sprâncene și adăugă: Ceea ce este o greșeală. Pentru că a putea iubi este o chestiune de personalitate, de maturitate, nu o chestiune de structură a ceea ce iubești.

Hendrik ridică mâinile în semn de renunțare.

— Se poate să fie așa, ca să fiu sincer, niciodată nu am meditat atât de profund la asta. Părerea mea este că astăzi acest lucru nu mai prezintă un interes atât de mare. Cei câțiva alchimiști care se mai învârtesc prin laboratoarele lor…

— Vă înșelați, Herr Busske. Vă înșelați cu privire la numărul alchimiștilor actuali și vă înșelați și cu privire la însemnătatea lor.

— Asta înseamnă că dumneavoastră citiți alte ziare decât citesc eu.

— Nu, bănuiesc că citim aceleași ziare. Doar că eu citesc altfel. Bărbatul îl scrută cu privirea. Există o mișcare, mai ales în SUA, care se numește transumanism. Nu cred în niciun caz că este cea mai importantă mișcare din lume, însă

este pe departe cea mai influentă dintre toate mișcările. Vă spune ceva acest nume?

Hendrik miji ochii.

— Am auzit de ea. Nu este vorba de cei care vor să își transpună memoria pe computer și alte chestii de acest gen?

— Acestea sunt doar pozițiile extreme, amuzante. Transumaniștii sunt cei care visează să perfecționeze oamenii intervenind în codul lor genetic, creând prin tehnica genetică o rasă de oameni nouă, sănătoasă, superinteligentă, perfect funcțională. Transumaniștii sunt oamenii care visează să realizeze computere mai inteligente decât noi, pentru ca aceste inteligențe artificiale să se autodezvolte, și în final să ajungă atât de supraomenesc de inteligente, încât să poată rezolva toate problemele pe care noi, oamenii, nu suntem în stare să le rezolvăm. Transumaniștii sunt cei care visează să doteze oamenii cu implanturi tehnice, pentru a crea cyborgi, care să fie capabili să existe în spațiul interplanetar lipsit de aer și pe planetele nepopulabile. Transumaniștii sunt cei care visează să transforme universul conform dorințelor proprii, să aprindă și să stingă sori, să mute planete ori să transforme alte corpuri cerești. Transumaniștii visează – și asta o spune chiar numele pe care l-au dat mișcării lor – să creeze supraomul. Ceea ce vor ei nu este nimic altceva decât desăvârșirea și ei sunt convinși că ea se poate atinge prin tehnică. Transumaniștii sunt alchimiștii de astăzi. Există o continuitate evolutivă între alchimiștii medievali și transumaniștii de astăzi, atât în privința spiritualității, cât și în privința influenței asupra evoluției lumii.

— Aceasta reprezintă, zise circumspect Hendrik, o teză spectaculoasă. Dar este numai o teză.

— Priviți cum s-a schimbat lumea în ultimii douăzeci de ani. Internetul, telefonul mobil,

rețelele generale, un salt tehnologic cuantic comparabil prin multilateralitate cu descoperirea scrisului. Și în spatele lui se află oameni care cel puțin simpatizează cu transumaniștii, dacă nu se declară chiar membri ai mișcării. Cercetarea genomului, dezvoltarea tehnicii genetice – și în spatele acestora se află foarte, foarte mulți transumaniști. Desprindeți-vă din actualitate, încercați să vedeți imaginea în mare. Dezvoltarea tehnică actuală nu mai este cea de acum patruzeci de ani, motivată de presiunile asupra cercetării, de dorința de a ști mai multe despre lume, ci de dorința de a modifica lumea, a o transforma, a o perfecționa. Pe atunci era presiune pe cercetare – cel puțin pe partea neafectată de scopuri politice – care ne-a determinat să zburăm pe Lună, să expediem omul, așa cum este el, pe un satelit și să îl aducem înapoi. Dar ce rol mai joacă astăzi călătoria în spațiu? Este doar o caricatură tristă a ceea ce era odată și a ceea ce a însemnat pentru noi. Țelul nostru este ca omul să modifice lumea. Chirurgia estetică este mai răspândită ca niciodată. Fetele își pot reclama părinții dacă aceștia nu vor să le plătească operațiile pentru estetica sânilor. Copiii care atrag într-un fel oarecare atenția sunt corectați cu un întreg arsenal de droguri. S-a generalizat mania autooptimizării, a rapoartelor pentru fiecare pas zilnic, pentru consumul de apă, consumul de calorii, de vitamine și așa mai departe. Pe măsură ce se modifică clima, se înmulțesc vocile care cer să se intervină tehnic și aici – *geoengineering* se cheamă asta. Totul trebuie controlat, planificat, supus voinței omului, mai pe scurt – perfecționat.

— Mie îmi vine greu să văd o stratagemă diavolească în faptul că astăzi pot rezerva un bilet de tren prin intermediul telefonului mobil.

— Oh, dar eu nu spun că tot ce se face este rău. În niciun caz. Și alchimiștii au făcut ceva de folos.

— Friedrich Böttiger. A vrut să facă aur și a descoperit porțelanul.

— Da. Un exemplu. Important este că asta nu schimbă spiritualitatea de bază. Bărbatul care își trimite logodnica la chirurgul estetician înainte de nuntă o face într-adevăr mai frumoasă. Dar nu o iubește.

— V-a reproșat vreodată cineva ostilitatea față de tehnică?

— Eu vorbesc rar cu oameni care pot ajunge la o asemenea idee. Dar pentru că tot ați atins subiectul: este ostilitate față de tehnică atunci când indici pe puncte care tehnică este dușmănoasă față de om? Unde tehnica este folosită să îl conducă, să îl facă sclav, să îl lipsească de voință, să îi delimiteze spațiul vital, să îi înlocuiască impulsurile naturale cu surogate? În Japonia se dezvoltă o generație de tineri bărbați care preferă pornografia în locul sexului cu femei normale, știați asta? O întreagă industrie aprovizionează acești oameni cu media, cu mijloace tehnice auxiliare și curând chiar cu roboți pentru sex?

— Și Laureen Turner…

— Face parte din mișcarea transumanistă, da. Ea se află în plan secund, dar este foarte apropiată de conducătorii mișcării. Păstrătorul secretului îl privi cercetător pe Hendrik: În urmă cu doi ani Laureen Turner a cumpărat o firmă californiană cu numele de BioEternal. Firma aceasta nu face altceva decât să cerceteze dacă procesul de îmbătrânire poate fi oprit ori poate fi inversat prin intervenții de tehnică genetică. De ce această investiție? Cu siguranță nu din interes pur științific, ci pentru că speră să poată folosi rezultatele pentru ea însăși.

Hendrik nu știuse acest lucru, dar i se păru credibil. Era credibil și faptul că ea voia să pună mâna pe piatra filosofală, ca să vadă dacă putea realiza acest lucru.

Și ce dacă? De ce nu? Ce poți avea contra nemuririi și unei lumi care să se supună mai mult voinței omenești decât impulsurilor oarbe?

Hendrik își drese glasul.

— Dacă înțeleg eu bine, dumneavoastră aveți piatra filosofală? Mă refer nu la dumneavoastră personal, ci ordinul din care faceți parte.

Bărbatul își înclină țeasta cheală, cu pielea încrețită.

— Piatra este în siguranță, dacă la asta vă referiți. Încă. Acum, în acest moment, când noi discutăm.

— Iar dumneavoastră dețineți cheia de la această ascunzătoare?

Interlocutorului îi scăpă un zâmbet fugar:

— În privința aceasta, denumirea funcției mele induce în eroare. Piatra este în absolută siguranță acolo unde este. Dar nimeni nu are cheia.

— Cum așa?

— Ea este pe dinăuntru.

— Pe dinăuntru? Oh!

În mintea lui Hendrik apăru scena în care unul dintre predecesorii bărbatului aflat în fața lui, într-un gest de jertfă de sine, s-a închis cu piatra într-o grotă, conștient că o va veghea cu cadavrul lui.

— Vorbiți serios?

— Așa-numita piatră filosofală este cel mai serios lucru din lume, Herr Busske!

— Concret, ce doriți de la mine?

— Să mă ajutați să redobândim armura din aur.

Pe Hendrik îl umflă râsul, nici nu se putea altfel.

— Armura din aur?

— Da.

— Puteți uita de ea. După cum mi-a spus Laureen, armura nu mai există. A topit-o și a însărcinat un laborator de oameni de știință să separe particulele din piatră.

Mina păstrătorului secretului se întunecă.

— M-am temut de asta. El ridică din umeri și adăugă: M-ați lăsat fără cuvinte. Sarcina mea este

să scap lumea de piatră, de fiecare fărâmă a ei, dar nu știu cum.

Hendrik se uită la ceas. Era vremea să plece.

— Hmm… nici eu nu știu.

— Dumneavoastră nici nu vă imaginați ce nenorocire paște lumea, dacă fie și câteva particule din această piatră ajung pe mâinile cui nu trebuie.

— Așa este, aprobă Hendrik și se ridică. Chiar nu am idee.

— Cel puțin, promiteți-mi că mă veți suna dacă aflați ceva, îl rugă bătrânul și îi întinse lui Hendrik o carte de vizită. Vă rog.

Hendrik luă cartea de vizită fără a se uita pe ea.

— Mă voi gândi la asta.

•

Zborul spre casă fu liniștit. Avionul era pe jumătate gol. Primi niște alune fără gust.

Hendrik se simțea dezamăgit că făcuse această călătorie degeaba, ratată ca de fiecare dată, dar era și supărat. Era supărat pe acest bătrân care cu sporovăială lui teologică îl abordase într-un moment în care el era fără nicio apărare, adâncit în gândurile proprii. În fond, își spunea în sinea lui, acest individ – cum se numea de fapt? – Luiz, Korbian Luiz. Ce fel de nume era acesta? – își arogase niște drepturi asupra sa. Să îl supravegheze ani la rând, doar pentru că odată șterpelise o carte veche și tâmpită. O întâmplare ce nu îl privea câtuși de puțin pe acest pretins păstrător al cheii fără cheie, ci eventual pe anticarul din Zürich.

Ateriză la Frankfurt. Îmbulzeala de pe coridoare și din săli i se părea lui Hendrik un uriaș spectacol teatral. Se gândi, ca de obicei, dacă Jaguarul din parcare era nevătămat. Era. Pe drumul spre casă, arborii, pășunile și satele pe lângă care trecea i se păreau, ca de obicei, din plastic. De mai multe ori încercase să se oprească și să pună mâna pe ceva, ca să se dumirească dacă nu cumva se lăsase păcălit în toți acești ani.

Când ajunse, Miriam era în ușă. Îl îmbrățișă și șopti:

— Hendrik.

Nu mai făcuse niciodată asta. O privi.

— Ce s-a întâmplat?

— Vino să-ți arăt.

O urmă în bucătărie de unde ea luă revista *Spiegel* și i-o întinse.

— Astăzi a apărut. Cred că avem probleme.

Hendrik privi articolul cu titlul *Mincinosul.* Autor Ingo Holst. Fotografia de pe prima pagină îl înfățișa pe el, Hendrik Busske. El era mincinosul.

Articolul îl toca fără milă, scotea la lumină toate micile lui secrete murdare. Reporterul descria cum în dimineața în care stabilise să facă un interviu cu Hendrik descoperise la castelul acestuia poliția. Descria cum încercase să afle ce se petrecuse și cum îl auzise pe Hendrik explicându-i comisarului că, de fapt, castelul nu era al lui. Holst făcuse cercetări și descoperise că într-adevăr castelul nu îi aparținea lui Hendrik și că acesta locuia cu familia, cu chirie, în casa grădinarului.

În casa grădinarului. Formulat astfel, suna într-adevăr jalnic.

Reporterul contactase chiar și un broker, care îi spusese că Hendrik o dăduse în bară cu toate speculațiile lui. Se pare că poveștile despre cacealmalele lui – ale gurului bogăției – deveniseră cunoscute pretutindeni.

Și mai erau și fotografiile din camera lui de lucru. De unde le avea Holst? Trebuie să fi reușit să intre în casă în timp ce poliția scotocea peste tot. Ce tupeu. Da, Hendrik își aduse aminte: a doua zi găsise ușa dinspre grădină deschisă!

Cea mai păcătoasă fotografie era cea în care se vedea roata-loterie cu textele pentru publicația bursieră. Hendrik se prăbuși pe un scaun și lăsă jos revista.

— Așa este, zise el obosit. Este foarte posibil să avem probleme.

•

„Probleme” fu puțin spus: în zilele ce au urmat, toată viața lui Hendrik a fost cercetată.

Participanții înscriși la seminare au renunțat la înscrieri, unii fără să spună nimic, însă majoritatea adăugând și comentarii revoltate și insultătoare. Abonații publicației bursiere și-au anulat abonamentele, unii pretinzând daune. După o săptămână rămăseseră mai puțin de zece la sută din abonamente, probabil ale unor oameni care încă nu auziseră de articol. Hotelurile se retrăgeau din contractele încheiate pentru seminare, unele menționând expres ca temei grija pentru bunul lor renume.

Ziarele publicau caricaturi ale lui. Un moderator l-a ironizat într-un spectacol nocturn. S-a ales și cu un hashtag pe Twitter, #Gurugate.

Banca i-a blocat un credit de afaceri. A trebuit să îi mărturisească lui Miriam că și ultima lui investiție în acțiuni, pe care o considerase grozavă, era un eșec și că nu mai dispuneau de lichidități. Îl păștea incapacitatea de plată ori, mai simplu spus, nu peste mult timp avea să intre în faliment.

Nici măcar comisarul nu se mai anunță. Probabil că îi erau suficiente cercetările făcute de ziarist pentru a concluziona că Hendrik nu avea nicio legătură cu spărgătorul mort.

Singurul care încă îl încuraja era Karl Windauer. Acesta l-a sunat ca să îi amintească faptul că o criză este totodată o șansă – „Sunt cuvintele dumneavoastră, Herr Busske, nu le-am uitat!” Îi spuse că, orice s-ar întâmpla, la firma lui va găsi un loc de muncă.

Hendrik era năucit de ce i se întâmpla și încă atât de rapid.

— Nici nu pot face altceva, se auzi Hendrik răspunzând.

Însă Windauer începu să îi enumere:

— Puteți vorbi. Puteți motiva oameni. Puteți să vă faceți înțeles. De asta este nevoie în multe

domenii și cei care o pot face sunt rari.

— Mulțumesc, răspunse Hendrik, pentru că voia cel puțin să fie politicos.

Deoarece nici seminarul de la Viena nu se mai putea ține, va trebui să îi telefoneze Angelei și să îi dea de știre că nu mai vine. Pândi un moment când era singur în casă, ca să o sune. Pia era la școală, unde era ironizată din cauza tatălui, iar Miriam plecase în localitatea vecină la cumpărături, nu la magazine cu bunătăți, ci la ALDI. Pe ea nu părea să o deranjeze acest lucru, dar îl deranja pe el, care interpreta asta ca pe un simbol al decăderii.

Angela i-a răspuns și după ce Hendrik îi explică totul, acesta i-a zis:

— Și așa voiam să te sun, ca să îți spun că nu mai poți veni.

— Poftim? exclamă Hendrik.

Ea izbucni în acel râs zgomotos, aproape grosolan, care îl fascina și îl șoca totodată.

— Nu, nu din cauza asta. De asta îmi pare teribil de rău pentru tine, nu meritai nimic din toate acestea. Dar sunt gravidă.

— Gravidă?

— Și în curând mă voi căsători.

Cu alte cuvinte, aventura lor lua sfârșit. După mai mult de zece ani de… hmm… cu siguranță fidelitate nu era cuvântul potrivit. Dar oricum fuseseră zece ani.

Uneori soarta avea o sincronizare odioasă.

— Măi să fie! reuși cu greu să mai zică Hendrik. Și cine este fericitul?

— Este puțin mai în vârstă decât tine și tu… of, tu îl cunoști! spuse ea repede. Ludwig! Cel care venea mereu la concerte și care mi-a făcut legătura cu producătorul. A fost de-a dreptul ciudat, pentru că îl cunoșteam demult. Dar el abia acum mi-a mărturisit.

Hendrik își amintea vag de un bărbat slab, timid, cu păr subțire și cu favoriți. Negustor de antichități, colecționar declarat de discuri și, cu

siguranță, partenerul cel mai bun pentru Angela atunci când se înfierbânta într-o discuție despre jazz.

— În prima clipă am crezut că îmi vei spune că este copilul meu, mărturisi el simțind o ușurare ce i se păru oarecum nepotrivită.

— Da, păi… Ea ezită destul de mult, apoi zise: Trebuie să îți mărturisesc ceva.

— Să mărturisești?

— Am încercat să rămân gravidă cu tine. Ani la rând.

— Ce?

— De când ai scos din buzunar acel bilet de la fiica ta. Nu știu dacă îți mai amintești…

— Nu. Dar își aminti apoi. Ba da.

— Nu ți-am spus nimic, pentru că la o adică nu voiam să plătești întreținere ori alte asemenea chestii. Voiam doar… un copil. Probabil pentru că atunci aveam treizeci de ani. Ceasul biologic, știi tu.

Hendrik se enervă:

— Asta nu este tocmai corect.

— Evident. Dar eu m-am gândit că oricum sunt un om rău, așa că nu mai conta. Angela revenise la acea „voce de dormitor”, pe care Hendrik o socotea excitantă, mai ales acum. Ea continuă: Eu m-am străduit. De câteva ori am făcut-o în zilele fertile, calculate potrivit indicațiilor din cărți, dar nimic. Însă cu Ludwig m-am culcat numai o dată și… țac, s-a și întâmplat.

— Și acum te ia de soție.

Hendrik simți cum se înfurie.

— Nu pentru asta. Mă iubește. Spune că m-a iubit de când m-a văzut prima oară. Mă iubește ca interpretă și mă iubește ca femeie.

Hendrik oftă învins.

— Eh, dacă așa a fost să fie. Atunci… eu îți doresc toate cele bune și… mulțumesc pentru timpul acordat. Pentru tot.

— Ah, Hendrik, zise ea vizibil marcată. Îți vei reveni. Ai familia. Asta este cel mai important lucru. Soția ta, fiica ta, de oriunde ai avea-o…

— Ce vrei să spui?

— Scuză-mă. Mi-a scăpat. Mă întrebam… așa…

— Ce te întrebai?

— Dacă tu poți avea copii. Ai avut atâtea aventuri sentimentale și nu ți s-a întâmplat niciodată?

— Nu. Dar am folosit totdeauna prezervativul.

Era mai bine dacă nu i-ar fi povestit aventurile lui. Era o ascultătoare atât de atentă, mai ales după ce făceau sex. El completă:

— Sau de cele mai multe ori. În orice caz, des.

Ca să fie sincer, niciodată. De obicei, se baza pe faptul că femeile moderne aveau grijă când erau în perioadele fertile.

— Oh, dar nu are importanță, spuse Angela. Se spune că zece la sută dintre copii sunt pui de cuci. Oricum asta nu mai contează astăzi. În casă, în spatele ei, sună un ceas deșteptător. Ea zise grăbită: Trebuie să închid, am treabă la bucătărie, OK? Îți țin pumnii… și îți promit că nu îți trimit invitație la nuntă, deși mi-ar fi făcut plăcere.

— Mulțumesc, răspunse Hendrik, care mai rămase un timp cu telefonul la ureche după ce ea închise.

Asta era o altă lovitură la care nu se așteptase. Era sfârșitul. Așa părea. Nu mai știa ce altceva i s-ar mai putea întâmpla.

•

Ridică încet capul, când auzi zgomotul făcut de cauciucurile unui automobil pe pietrișul aleii. Dar nu era scrâșnetul ușor al Golfului lui Miriam, ci zgomotul înfundat al unui automobil mai mare și mai greu.

Putea fi vechiul Mercedes al lui Westenhoff. Hendrik sări în picioare și ieși în grădină pe ușa biroului său. Traversă gazonul cu pași repezi. De

când se întorsese de la New York, nu îl văzuse și nici nu îl mai auzise pe proprietarul castelului; ca totdeauna bucătăreasa susținuse sus și tare că nu știa unde era acesta.

La început îi convenise să nu dea ochii cu Westenhoff și să își recunoască eșecul. Dar nu mai putea să aștepte. Dacă totul se ducea dracului, nu putea să nu o dea în bară și la capitolul acesta.

Îl ajunse pe castelan când acesta tocmai voia să dispară pe ușă.

— Herr Westenhoff, îl strigă cu respirația tăiată, trebuie să vorbim.

— Da? se miră Westenhoff absent, dar imediat își aduse aminte. Ah, da, ați fost în SUA, nu este așa?

— Tocmai de aceea.

Castelanul îl măsură cu privirea, abia acum părând că își dădea seama că Hendrik trebuia să îi spună ceva.

— Bine, veniți cu mine.

Se duseră în salonul cel mare, se așezară la un colț al mesei, pe aceleași scaune ca totdeauna, și Hendrik începu să îi povestească. Că o anume Laureen Turner îi luase cartea în care se vorbea despre armura din aur (nu intră în amănunte). Că o căutase pe aceasta în SUA și aflase că armura fusese topită, pentru că Laureen voia să cerceteze resturile pietrei.

Îl întrebă pe Westenhoff dacă nu citise articolul din *Spiegel,* și pentru că acesta nu îl văzuse, Hendrik îi relată ce se scrisese despre el. Îi spusese și ce efect avusese și cum toată existența lui se dusese de râpă.

— Eu am stat aici, își aminti el și bătu cu palma în tăblia mesei. Iar comisarul stătea unde stați dumneavoastră acum. În timp ce îi spuneam de înțelegerea noastră, pentru că nu am avut încotro, am auzit pe cineva ieșind în fugă din hol. Trebuie să fi fost ziaristul. A tras cu urechea la discuția noastră. Hendrik se rezemă de speteaza scaunului

și adăugă: Ne vom căuta o altă locuință. Nu doar din cauza costurilor, ci și pentru că după această dezvăluire nu mai pot continua. Înțelegeți? Sunt terminat pur și simplu. Acesta-i sfârșitul pentru mine.

Castelanul reacționă cu totul altfel decât se aștepta Hendrik. În acest timp îl ascultase cu atenție, dar în loc de a fi dezamăgit, poate chiar furios, zâmbea. Nu ostentativ, dar larg. Pe chip i se așternuse un zâmbet discret, meditativ.

— Știți ceva, Herr Busske? Eu cred că este un semn.

Lui Hendrik i se păru că nu auzise bine:

— Un semn? Ce fel de semn?

Vă amintiți de maxima lui Flamel, conform căreia pentru a realiza Marea Operă, este necesar să rupi toate punțile cu trecutul? Și că tot ce nu urmărește acest lucru eșuează?

— Da, răspunse Hendrik, deși habar nu avea despre ce vorbea castelanul.

— După cât se pare, în cazul dumneavoastră soarta v-a rezolvat treburile. Și asta este un semn.

Hendrik se încruntă.

— Eh, grozav.

— Iar când Marea Operă va fi desăvârșită, continuă Westenhoff, toate aceste neplăceri nu vor mai avea nicio importanță. Nu acesta este finalul, Herr Busske. Acesta este începutul.

Hendrik nu avea idee unde voia să ajungă castelanul, dar ceea ce îi spunea suna în acest moment atât de consolator, atât de încurajator, că el întrebă fără să vrea:

— Credeți dumneavoastră?

Westenhoff se ridică:

— Așteptați aici, îl rugă acesta.

Apoi părăsi sala.

•

Hendrik așteptă. Ce intenționa Westenhoff să facă? Nu avea nici cea mai mică bănuială. Și ca să fie cinstit, nici nu îi păsa. Stăpânul castelului nu

putea în fond să facă minuni. Și pentru a mai salva ceva din situația lui, chiar era nevoie de un mag.

Nu se auzea nimic. Hendrik se ridică, făcu câțiva pași spre ușa încăperii și se opri. Westenhoff intenționa să facă ceva, nu? Dar ce? Ciudat.

Bine, nu va pleca. De ce nu? Oricum nu avea încotro. Iar dincolo, în birou, îl așteptau doar apeluri telefonice neplăcute, și e-mailuri de groază.

Se întoarse la scaunul lui, se așeză și privi fără o țintă anume. Armura din colțul de lângă cămin părea lipsită de strălucire, pătată, neinteresantă. În fotografii asemenea lucruri erau totdeauna strălucitoare, dar pentru a arăta astfel, trebuia să le lustruiască cineva. Cu siguranță nu Westenhoff. Bucătăreasa lui nici atât.

Hendrik pipăi suprafața mesei, cu senzația că o vedea pentru prima oară. Era veche, veche și plină de zgârieturi și fisuri. De fapt, totul era vechi, vechi și venerabil. Masa, scaunele, uriașele tablouri în ulei… Hmm… Chiar își dorise odată toate acestea? Chiar își dorise cu adevărat să fie proprietarul unui castel vechi de sute de ani? Ce nebunie.

Respect. De aici plecase totul. Dorea să îi impresioneze pe cei din jur. Pentru asta erau bune asemenea ziduri vechi. Ar fi fost bune, dacă nu s-ar fi implicat în această escrocherie.

Își ascunse fața între palme, își masă fruntea. Era obosit. Era atât de obosit. S-ar fi întins pe podeaua din piatră și ar fi dormit. Era pregătit să se predea. Viața era o temă de nerezolvat.

Se auziră pași afară, în hol. Revenea Westenhoff, ciudat de bine dispus, precum cineva care își vedea realizat visul vieții.

— Veniți cu mine, Herr Busske, spuse acesta. Haideți! Este vremea să vă inițiez în cel mai mare secret al castelului Burlingen.

Suna comic modul în care o spusese, dar Hendrik era prea obosit ca să râdă sau măcar să pună întrebări. Se ridică și îl urmă pe castelan.

Coborâră scara în spirală spre beci, pe același drum care ducea la laboratorul de alchimist al lui Westenhoff. Doar că la capătul scării nu merseră înainte, ci Westenhoff scoase din buzunar o cheie masivă, medievală, cu care deschise o ușă din bârne groase, aflată lateral. Pe care Hendrik nici nu o observase.

Dincolo de ușă era o pivniță boltită, cu miros de praf. În lumina slabă, care răzbătea prin niște fante înguste, se zăreau o mulțime de rafturi din lemn, pline cu borcane de conserve. Un pasaj îngust conducea în următoarea pivniță, care arăta ca și prima, doar că avea pe rafturi lăzi din lemn. Încăperea următoare era destinată vinurilor, sute de sticle acoperite de praf.

În spate se afla o spălătorie sau ceva de genul acesta. Hendrik văzu bazine din piatră, armături grosolane și țevi care, cu siguranță, nu erau de o vârstă cu clădirea, dar aveau mai mulți ani decât Hendrik. Totul era atât de întunecat și de murdar, de parcă pe acolo nu mai cursese apa de cel puțin cincizeci de ani. Mai văzu o grămadă de roți din lemn distruse, alături de câteva lopeți și niște saci din iută plini cu cine știe ce. Într-o ladă din colț erau sticle vechi de bere, goale, cu capace cu resort, îngropate în praf.

Westenhoff se opri într-un colț și meșteri ceva ce Hendrik nu putu să vadă. Nu îi dădu atenție, până când se auziră zgomote surde și o bucată de perete se dădu la o parte, cu un scârțâit strident.

— Uau! exclamă Hendrik. Ca în filme!

— Ceea ce este aici nu ați mai văzut în niciun film, zise Westenhoff. Veniți după mine.

Pătrunseră într-o încăpere lungă, mai întunecoasă și mai goală decât celelalte și Westenhoff trase o pârghie. În peretele aflat în spatele lor se căscă uruind o fantă.

Un moment fu întuneric deplin, apoi undeva în fața lor se deschise o ușă, prin care pătrundea

lumina. Lumină electrică. Westenhoff arătă către un preș pentru șters tălpile pantofilor.

— Vă rog să vă descălțați. Am adus cu noi multă murdărie.

Hendrik se conformă, înveselit de banalitatea acestui detaliu. Îl urmă pe castelan și se opri apoi uluit.

— O locuință secretă! constată el. Deci aici v-ați ascuns când a venit poliția!

— Bineînțeles.

Erau în bucătărie. Uși pe fiecare parte. Dormitor, cameră de zi, baie, presupuse Hendrik. Mobilierul îi readuse în memorie amintiri pe care le credea de mult uitate, referitoare la locuința bunicilor. Mobila era în mod cert dinaintea Primului Război Mondial. Aparatele erau ceva mai moderne, dar cele mai multe păreau să provină de prin anii ’50. Dar cum trăsese Westenhoff curentul electric, de care avea nevoie pentru iluminat, frigider, încălzire? Mașina de gătit funcționa evident cu gaz de butelie, dar celelalte? Dacă se opreau toți consumatorii de electricitate din castel, iar contoarul încă se învârtea, atunci…?

— Veniți cu mine, repetă Westenhoff, care reduse lumina în bucătărie și deschise ușa din partea stângă. Vreau să vă fac cunoștință cu cineva.

Încăperea de dincolo de ușă era întunecoasă, dar de data aceasta nu era un întuneric nevinovat, ci unul animat lugubru. Hendrik simți cum i se face pielea ca de găină. De ce? De ce impresia aceasta? Era vorba despre mirosul dulceag, nedefinit ce umplea camera? Răcoarea de aici? Zgomotele aproape imperceptibile cu care fusese întâmpinat? Percepea un foșnet fin, ca un zgâriat ușor, o respirație șuierătoare. Cineva… ceva trăia aici, înăuntru.

Unica sursă de lumină era o fereastră îngustă sub tavan, o fantă orizontală, prin care văzu fire de iarbă unduindu-se în vânt, și frunzele unui tufiș

care acoperea fanta pe jumătate și care se mișca, dând impresia că cineva se uita în interior. Când privirea lui Hendrik se acomodă cu semiîntunericul, zări conturul unui pat grosolan, în care era întins cineva.

Westenhoff băgă în priză o lampă de veghe, a cărei lumină gălbuie mai risipi din întuneric. Era de ajuns pentru a lăsa să se vadă că în acest pat, sub o plapumă de puf groasă, era… scheletul unui om, nu, nu era un schelet, ci un bătrân înspăimântător de slăbit, ciolănos, smochinit. Pielea lui părea neagră, dar după frunte îți dădeai seama că în realitate era palid ca un cadavru. Părea negru pentru că nenumăratele lui riduri aruncau umbre întunecate. Pe Hendrik îl trecură fiori reci. Văzuse fotografii ale unor deținuți din lagăre, aproape morți de foame, dar aceia păreau să fi dus o viață înfloritoare în comparație cu acest om.

— Îmi permiteți să fac prezentările? întrebă încet Westenhoff. John Scoro.

22.

Visa. Acesta trebuia să fie un vis. Hendrik clipi și nu mai fu atât de sigur.

John Scoro? Acel John Scoro? Cel din carte? Mintea lui refuza să mai funcționeze, refuza să se întrebe ce însemna asta.

Totuși nu se trezi. Deci era un vis lucid. Văzu contururile colțuroase ale patului, simți mirosul dulceag, grețos. Un braț nu mai gros decât o coadă de mătură ieși lipsit de putere de sub plapumă, o mână ca un ghem de mărăcini îi făcu semn să se apropie.

— Nu vă mirați, șoptiră buzele pergamentoase ale bătrânului. Cine a lucrat cu adevărata piatră este însemnat. Eu nu mor, dar fără piatră, fără a lucra cu ea, îmbătrânesc.

Respirația lui, o adiere abia sesizabilă, mirosea a lapte stricat.

Hendrik înghiți în sec.

— Dacă sunteți cu adevărat John Scoro, atunci dumneavoastră trebuie să aveți…

— După ce am împlinit cinci sute de ani, am încetat să mai număr, șopti Scoro. Asta a fost însă înainte de Revoluția franceză.

— Dar cum… cum de atâția ani ați putut…

Mâna uscată se mișcă iarăși fără vlagă.

— Max vă va explica.

Westenhoff își drese glasul:

— A dobândit castelul în urmă cu sute de ani, dar pentru că nu mai avea piatra filosofală, îmbătrânea. Când a devenit prea slab, și-a angajat ajutoare. Cum sunt eu.

Când Hendrik se întoarse spre bărbatul îmbrăcat veșnic în haină de tweed și îl privi ca și cum îl vedea pentru prima oară, Westenhoff făcu un gest ca de apărare:

— Doarme majoritatea timpului și trăiește cu câteva linguriță de lapte îndulcit pe zi. Nu este

mult de lucru. Eu îl hrănesc și îl țin la curent cu ce se petrece în lume. Când și când îi schimb lenjeria de pat, îl spăl… cam asta este totul.

Oh, Dumnezeule, îl străfulgeră un gând pe Hendrik. Pia! Brusc își aminti ce îi spusese fiica lui, când era mică: că într-o cameră din castel, într-un pat, s-ar afla o imensă insectă neagră, pe care Herr Westenhoff o hrănește. Ea l-a văzut! Au crezut că este una dintre poveștile ei fantastice. Cum să creadă așa ceva? Dar ea trebuie să fi tras cu ochiul prin fanta de sub tavan și să îi fi văzut pe cei doi.

Îi era ba cald, ba frig. Ciudat, în lumina acestui episod, ceea ce se petrecea aici devenea deodată mai real. Era real. Cel de aici, din acest castel, din această pivniță, din acest pat de sute de ani era cu adevărat John Scoro!

Hendrik își trecu mâna tremurândă peste față.

— Incredibil! izbucni el. Cum… cum este posibil așa ceva?

— Așa cum vi s-a întâmplat dumneavoastră, zise Westenhoff. Predecesorul meu, tatăl meu adoptiv, m-a ales, m-a crescut și într-o zi m-a inițiat. Eu am procedat la fel. Ar fi trebuit să deveniți succesorul meu. Dacă nu ar fi reapărut armura. Asta a schimbat totul. Mereu am așteptat asta. El a așteptat asta: să se descopere mormântul cavalerului și în el aurul diavolului.

Hendrik îl mai privi o dată pe bătrânul mumificat și se cutremură la gândul că ar fi nevoit să îl hrănească sau să îl spele.

— Și dacă aș fi refuzat?

Westenhoff clătină din cap și zâmbi bine dispus.

— Nu ați fi făcut asta. Nimeni nu a făcut-o până acum. Știam cât de interesat sunteți de alchimie. Că în dumneavoastră arde spiritul alchimist. Și din el se învață multe, extrem de multe lucruri.

„Tu habar nu ai, gândi Hendrik. Tu doar îmi arăți ce mincinos sunt”.

Scoro îi făcu din nou semn.

— Max mi-a povestit despre americancă. Dacă ea are cu adevărat piatra, chiar mici fragmente, eu îi pot destăinui cum să devină nemuritoare. Spuneți-i asta. Trebuie să vină aici. Cu piatra. Și să aducă și cărțile vechi pe care le are.

— Cărțile vechi, repetă ca un ecou Hendrik. Are multe cărți vechi.

— Va înțelege la ce mă refer.

Hendrik se revoltă:

— De ce ar trebui să fac asta? Eu cu ce mă aleg?

— Cu ce vreți să vă alegeți?

— Poate că și eu aș vrea să devin nemuritor.

Privirea ochilor multiseculari îl pătrunse ca o suliță din gheață.

— Poate vreți? Sau chiar vreți?

Hendrik pricepu că era un test. Un test ce putea fi trecut doar de cine era cu adevărat hotărât.

— Depinde, zise el. Nu îmi doresc să ajung ca dumneavoastră.

— Dacă aveți piatra, nu se va întâmpla asta. Cine posedă piatra și cunoaște secretul rămâne veșnic tânăr.

— Veșnic tânăr. De neimaginat. Pe de altă parte…

Lui Hendrik îi trecu fulgerător prin fața ochilor un caleidoscop de posibilități. Cineva veșnic tânăr, care trăia veșnic, putea plasa bani, și după o sută, două sute, trei sute de ani putea să încaseze dobânzi și dobânzi la dobânzi. Banii nu ar mai constitui niciodată o problemă.

Iar peste o sută de ani, nimeni nu își va mai aminti de Herr Busske – mincinosul.

Hendrik spuse hotărât:

— Îmi doresc acest gen de nemurire.

— Ah, bine, șopti Scoro.

Acesta îi făcu semn să se apropie, să se așeze pe podea și când Hendrik făcu întocmai, mâna ca o gheară îl prinse cu o forță surprinzătoare. Atingerea îl scârbi pe Hendrik și totodată îl umplu de un extaz nenatural, avu senzația că în suflet i se

strecura ceva inexprimabil, ceva amăgitor, străin, tulburător.

— Dacă doriți acest lucru, puteți să vă alăturați nouă întru desăvârșire, șopti bătrânul alchimist. Dar înainte de asta, trebuie să renunțați la ultimele legături cu lumea aceasta. Sunteți capabil de așa ceva?

Auzind aceste vorbe, Hendrik se simți împovărat de o imensă greutate.

— Ce fel de legături? întrebă el cu greu.

— Vă despărțiți de familie. O alungați. Scoro strânse buzele subțiri ca lama de cuțit. Altfel nu se poate.

•

Westenhoff îl conduse afară. După ce părăsiră pivnițele boltite și urcară scara în spirală, Hendrik respiră ușurat, cu senzația că scotea din piept aerul otrăvitor.

Era încă șocat, mai ales pentru că spusese „da”, că promisese atât de repede, fără nicio ezitare. Dar în acea situație nu putuse proceda altfel. Îi fusese frică de bătrân, da, îi fusese frică! În acel moment fusese sigur că la cel mai mic cuvânt de împotrivire din acele gheare va țâșni un ac otrăvitor, ca al unui scorpion!

Ce gând smintit! Totul era o nebunie. Spera ca Miriam să se fi întors. Și Pia. Școala nu se termina astăzi cu o oră mai devreme? Dacă își vor împacheta doar câteva lucruri de care aveau neapărat nevoie în următoarele câteva zile? Doar cât să le strecoare pe neobservate în mașină și apoi să plece. Fără să mai privească înapoi, fără să se mai întoarcă. Puteau să trimită mai târziu pe cineva să ia restul lucrurilor. Angajații unei firme de mutări. În orice caz, oameni solizi. Poate de la un serviciu de pază, un avocat, dacă era cazul. Dar el nu se va întoarce. Niciodată.

Tot drumul până sus nu vorbiră, dar în timp ce traversau holul spre ușa din spate, Westenhoff spuse:

— Când eram tânăr, la început de tot – încă nu eram inițiat – am avut timp de câțiva ani o prietenă. Pe atunci i se spunea logodnică, dacă era ceva serios. Era complicat să scap de ea. Chiar greu. Dar mi-am zis că orice fericire este trecătoare în lumea aceasta. La sfârșit așteaptă totdeauna moartea, care șterge tot cu buretele, face totul fără sens. Și dacă există un sfârșit, nu mai are nicio importanță dacă se termină mai devreme ori mai târziu, nu-i așa?

Westenhoff se opri și îi puse mâna pe umăr:

— Poate că asta vă ajută.

Hendrik înțepeni sub această atingere.

— Da, zise el. Nu vă faceți griji.

Apoi ieși pe ușă.

Mai simțea încă în gură, ca o murdărie, cuvintele pe care le spusese și mâna ca o gheară a lui Scoro: Asta voi face. I se părea de neiertat ce spusese, cu gura lui, cu respirația lui. Ca un păcat, ca un abuz al magiei cuvântului rostit, ca o trivialitate. Simți nevoia să scuipe și chiar scuipă pe gazon.

Era ziua în amiaza-mare. Soarele strălucea, cerul era de un albastru palid, nu se vedea niciun nor, lumina era rece. Rece era și aerul ce îl simțea în fiecare fir de păr de pe corp. Ce departe se afla casa din grădină! I se părea că va face o zi întreagă până acolo.

Și cu fiecare pas sentimentele i se modificau. Panica se topea în lumina soarelui, groaza de întuneric dispărea. Un om care trăia de mai bine de șapte sute de ani! Era ceva senzațional, de necrezut. Dovada că nemurirea chiar era posibilă. Dacă putea fi convins să se lase examinat într-un laborator medical modern, dacă i s-ar face un RMN și analize de sânge…

Dacă mai avea sânge în trupul lui. Dacă metabolismul lui nu se supunea de mult cu totul altor legi. Știința contemporană nu știe chiar totul. Omul a fost alchimist, poate cel mai mare

alchimist din toate timpurile. Cu siguranță. Doar faptul că el încă trăiește este o dovadă că alchimia își pune întrebări ce depășesc înțelegerea omului modern.

Și performanța de a ține secret asta atât timp! De fapt, bătrânul nici nu era chiar atât de respingător. A fost doar spaima inițială, groaza de incomprehensibil de care oricine ar fi fost cuprins la o întâlnire atât de neașteptată. În fond, lipsea doar o instalație bună de climatizare, care să introducă suficient aer proaspăt. Pe care Westenhoff ar fi putut să o monteze de mult timp, că doar el administra averea lui Scoro.

John Scoro. Atât de instruit, atât de neobișnuit și totuși atât de neajutorat. Un om care își aștepta mântuirea încă din Evul Mediu, închipuiți-vă! Hendrik abia își stăpâni impulsul de a se întoarce și a-i mai atinge o dată pielea tăbăcită, fie doar pentru a se asigura că totul era real. Oh, și ce chef teribil avea să dea un bobârnac limitărilor impuse existenței umane! Cu un râs sfidător să respingă tot ce i se băgase cu forța în cap din copilărie! Nu putem întineri. Ultima cămașă nu are buzunare. Nu poți face nimic împotriva morții. Căile Domnului sunt de nepătruns. Trăim circa șaptezeci, iar cei mai tari optzeci de ani.

Nemurirea! Tinerețea veșnică! Ce tentație. Doar gândul la ele îl umplea de dorința arzătoare. Și de ce nu? Era imposibil să fi ajuns aici dintr-o simplă întâmplare. Evident, la prima vedere așa stăteau lucrurile: dăduse din întâmplare peste o carte care nu îi era destinată. Pur matematic, probabilitatea ca în acea fereastră minusculă de timp din acea zi, dintre miile de cărți din anticariat, să pună mâna tocmai pe aceea era extrem de redusă. Și totuși s-a întâmplat! Și nu unui oarecare, ci lui.

Nu există asemenea hazard. A fost destinul.

Da. Mașina lui Miriam. Se întorsese. Hm… Ce hotărâre luase? Nu își mai amintea.

Nu era important. Oricum avea altceva de făcut. Ceea ce promisese. Ceva… ceva îngrozitor.

Se îndreptă spre casă. I se mișcau maxilarul inferior, limba, buzele. Simțea praf pe limbă. Ciudat. Ca și cum din nebăgare de seamă mușcase dintr-un gândac.

Ușa casei era deschisă. Văzu suportul pentru pantofi și ca de obicei o mare dezordine. Haine, halate, pelerine de ploaie în cuierul din perete. Pe podea zăcea ghiozdanul Piei, aruncat la întâmplare.

O sticlă cu apă minerală, o pungă de cumpărături și o altă pungă de la ALDI.

Câinele veni spre el, îl văzu și se opri, adulmecând, cu coada ridicată.

Din bucătărie se auzeau zgomote. Zdrăngănit de oale. Apă curgând în chiuvetă. Mirosea a sos de roșii.

Și punga de la ALDI. Fir-ar! De ce cumpărase o pungă? Nu aveau destule genți, pungi, cutii? Și tocmai o pungă de la acest magazin… pentru săraci!

Simțea cum clocotea de furie. De parcă o sămânță rea încolțise în el și creștea, creștea de neoprit.

— Pia! o auzi el pe Miriam strigând din bucătărie. Când vrei să aduci și restul de lucruri?

— Da, imediat! se auzi răspunsul din camera de zi.

— Imediat înseamnă când?

— Oh, omule!

Furie. Oarbă, teribilă, distrugătoare, furie de neînchipuit. Hendrik călcă peste cizmele de cauciuc, peste niște sandale și urcă pe scări. Inima îi bătea ca sub o povară imensă. Simțea sângele rece circulând prin artere. Un deșert de gheață punea stăpânire pe el, pe inima lui, pe sufletul lui.

Se duse la baie și își clăti gura, fără a putea să înlăture gustul respingător. Se privi în oglindă și își

pierdu șirul gândurilor. Putea să aibă ce voia, dar trebuia să plătească un preț. Nu trebuia să uite asta.

— Hendrik? Ai venit?

Nu răspunse. Ieși din baie și intră în încăperea alăturată, în cămăruța în care la început fusese biroul lui provizoriu și în care acum erau păstrate documentele personale.

— Pia! Ce Dumnezeu, trebuie să fac totul singură?

Hendrik trase biblioraftul însemnat cu o cruce mare, roșie. Desenată de Pia, când avea cinci ani. Era mult de atunci. Puse biblioraftul pe o măsuță, răsfoi și studie documentele din el. Medită. Și cu o greață rece simți cum bănuiala se transforma în certitudine.

Extrase trei file. Lăsă biblioraftul pe măsuță și coborî scara. Miriam tocmai aranja restul cumpărăturilor în bucătărie.

— Ah, ai venit, spuse ea, în mână cu punga de la ALDI și cu un coș. Ai fost la Westenhoff?

— Da, zise Hendrik și o urmă în bucătărie.

Mirosea a paste puse la fiert, a sos de roșii, a busuioc.

— Fac spaghete cu sos de roșii, îi spuse Miriam. Pe blatul de lucru de lângă aragaz era o cutie cu mai multe semipreparate. Cu salată, OK? Este o masă ieftină și Piei îi place.

— Miriam, zise Hendrik. Trebuie să te întreb ceva.

— Ce? răspunse ea aranjând cutiile în dulap.

— Tu ai grupa sanguină A, spuse el, și puse prima hârtie pe masă.

— Poftim?

— Și eu tot grupa sanguină A, spuse el, și puse alături și a doua hârtie. Dar Pia are grupa sanguină AB. Ar fi trebuit să aibă tot grupa A, dacă ar fi fost cu adevărat copilul nostru.

Miriam înlemni oripilată, ochii i se măriră. Mâna în care încă mai avea o doză cu supă gulaș coborî moale.

— Ce? șopti ea.

— Grupa sanguină se moștenește după anumite reguli ereditare. Tatăl Piei trebuie să aibă fie grupa sanguină B, fie AB.

Miriam clipi, trase adânc aer în piept și șuieră scurt:

— Îndrăznești? Îndrăznești să îmi reproșezi ceva? Tu, care ai avut tot timpul aventuri sentimentale? Nu pot să cred. Ce dracului este cu tine?

Reacția ei îl descumpăni.

— Nu este același lucru, ripostă el moale, luat pe nepregătite.

Cum de își dăduse seama? Nu era Hendrik Busske maestrul mincinos?

— Atunci te rog să îmi explici deosebirea, răspunse ea furioasă.

— Nu am avut aventuri tot timpul…

— Dar suficient de des. Nu nega, știu asta.

Stătea în fața lui ca o străină. Era cuprinsă de furie, de o furie sălbatică.

— Și cum de nu ai spus nimic niciodată? Dacă te deranja, cum se face că nu ai spus nimic?

— Poate că mă gândeam că ai și tu nevoie de altceva, izbucni ea luptând cu lacrimile. Poate că eu nu îți eram de ajuns, nu eram destul de sexy, ce știu eu? De-aia nu am spus nimic.

Furie. Furie. Sângeroasă, roșie, fierbând ca lava în venele lui.

— Cine te crezi? Maică-mea? Mama care dă peste revistele porno ale fiului și le lasă acolo, pentru că își zice că deh… e la pubertate…

— Dar tu ai avut aventuri!

— Da!

— Și eu am avut una. Egalitate de drepturi! Ea înghiți în sec și privi hârtia cu rezultatele analizelor. Nu știam că Pia… Nu știam asta.

Hendrik avu senzația că se transformă în piatră.

— Cine este? întrebă el.

Miriam ridică privirea:

— Lasă asta. Nu îți spun.

— Eu am dreptul să aflu al cui copil l-am…

— Tu? Tu nu ai crescut pe nimeni. Eu am făcut-o. Eu am crescut-o, spuse neputându-și reține lacrimile. Și dacă vrei să știi, a fost mai curând un viol decât o escapadă. Absolut nimic care să îmi fi făcut plăcere.

— Vreau să știu cine a fost, insistă Hendrik.

— Uită. Eu m-am străduit să uit.

— A-i strecura cuiva un copil este…

Ea se enervă la culme:

— Încetează. Încetează! Nu ai absolut niciun drept să îmi faci reproșuri. Nu tu. Recunosc că am făcut și greșeli. Dar cred că greșeala cea mai mare a fost că ți-am trecut prea multe cu vederea.

Hendrik o privea, dar nu se simți atins de cuvintele ei. Cu coada ochiului observă cum ușa bucătăriei se întredeschise, un chip înspăimântat se uită înăuntru și dispăru imediat.

— Am crezut totdeauna că trebuie să te sprijin, chiar și atunci când m-a durut și chiar și atunci când era vorba despre așa ceva, continuă ea febrilă, ca și cum ar fi strâns asta în ea ani întregi, și acum trebuia să își verse necazul. Chiar am crezut asta. Și în același timp nu am înțeles ce căutai la altele. Ce îți lipsea la noi? Eu am făcut tot, am participat la toate proiectele tale. Poate că asta a fost greșeala. Dar pe atunci nu știam.

— Încetează, interveni Hendrik.

— Nu, nu încetez. Abia am început. Tu și veșnica ta căutare. Căutarea marelui succes. Adevărata viață. Probabil că și asta făcea parte din căutare, nu-i așa? Ce căutai la alte femei? Voluptatea adevărată? Orgasmul suprem? Să îți spun ceva: uneori mă gândeam că ar fi trebuit să refuz să mai facem sex. Să te pun să alegi: ori altele, ori eu.

— Și de ce nu ai făcut-o?

Ea clipi des din ochi, care îi sclipiră straniu.

— Pentru că tu erai cu mine doar în timpul sexului. În rest erai mereu cu gândul în altă parte. Dar în timpul sexului încetai să te mai gândești și în acele momente erai cu adevărat cu mine. Așa că îmi spuneam că dacă nu dau atenție firelor de păr blonde, roșii ori brunete de pe haine, dacă nu ascult convorbirile tale telefonice purtate pe furiș, atunci mă voi simți bine, nu îmi va lipsi nimic…

— Încetează! spuse dur Hendrik. Gata, s-a terminat. Ia-ți copilul și dispari.

Ea se opri, parcă prăbușindu-se în sine, și îl privi profund rănită:

— Hendrik! Ce este cu tine? Ești schimbat, ești atât de… străin…

— Nu ți-o mai spun încă o dată: ia-ți copilul și dispari.

— Ești smintit, șopti ea. Ți-ai pierdut mințile. Da, ți-ai pierdut definitiv mințile. Nerecunoscătorule!

— Ai o oră. Hendrik se duse la aragaz, opri toate ochiurile și plecă.

Miriam miji ochii, îi redeschise și se cutremură.

— Bine, spuse ea parcă trezită la realitate și împinse punga ALDI de lângă ea. Bine, dacă asta vrei, asta ai.

Ea se îndreptă către ușa camerei de zi, pe care o trânti în urma ei de îi zdrăngăni geamul. Pia, hai, facem bagajul! o mai auzi Hendrik strigând. Plecăm.

— Unde plecăm?

— La bunica și la bunicul.

— Rămânem la noapte? Dar mâine am școală…

— De asta ne vom ocupa mai târziu. Acum hai!

Hendrik luă foarfecă de bucătărie din suportul ei. Goli punga ALDI, apoi o tăie în fâșii înguste, nu mai late de un centimetru. Munci temeinic și pe îndelete, trăgând cu urechea la zgomotele din casă: uși trântite, scrâșnetele sertarelor trase, pașii furioși, urletul copilului, lătratul câinelui, comenzile energice ale lui Miriam.

Nu au avut nevoie de o oră. Nici măcar de o jumătate de oră. Când Hendrik le auzi cărând lucrurile la Volkswagenul Golf, mătură bucățile din plastic și le îndesă în găleata de gunoi. Mirosul acesteia îl scârbi, ca întreaga imperfecțiune a lumii. Ca zgârieturile de pe tăblia mesei, ca denivelările din sticla ferestrelor. Ca durerile, necazurile, șicanele și îngrădirile pe care ceilalți oameni și le făceau unul altuia.

Ieși. Copilul care nu era al lui ședea în mașină, în spate, cu fața plânsă, cu câinele alături. Miriam înghesui ceva pe locul de lângă șofer, apoi dădu ocol automobilului și se opri privind spre ușa casei.

— Să fiu cinstită, nu m-aș fi gândit niciodată că ești atât de măgar.

Hendrik nu spuse nimic. Se simțea liniștit și rece, mai ales liniștit. Măreț de liniștit.

Ea deschise portiera.

— Vei fi contactat de avocatul meu, Herr Busske!

— Tu nu ai avocat, răspunse el.

— Acest lucru se va schimba.

Se așeză la volan și porni motorul. Întoarse mașina cu cauciucurile scrâșnind și plecă fără să se mai uite în spate. Doar copilul se uită înapoi până când mașina dispăru.

Se rezolvase. Hendrik inspiră adânc, simțind o ușurare imensă. Se rupseseră ultimele legături cu lumea. Așa trebuie că se simțea un zeppelin când se desprindea de frânghia ce îl ținea legat de sol și era liber să se înalțe spre luminoasele înălțimi.

Închise ușa și se duse în camera de lucru, ca să o sune pe Laureen. Putea să fie ea miliardară, însă el îi oferea nemurirea și astfel erau egali. El nu mai era cel care se ruga de ea, nu mai era nici jucăria ei pentru sex, ci era un partener!

În sfârșit, în sfârșit va avea acces la adevărata viață. Făcuse ceea ce trebuia, pentru a se debarasa de tot balastul.

23.

Laureen veni în mai puțin de douăzeci și patru de ore. Îl sună dimineața devreme și îl anunță că a sosit. Avionul tocmai aterizase și urma să facă formalitățile pentru a primi un loc de staționare.

— Bine, răspunse Hendrik.

În casă domnea o liniște deplină. Dormise adânc și fără vise, și avea mintea limpede precum cristalul.

După acest telefon îl anunță pe Westenhoff și trecură două ore până când un BMW greu roșu-închis intră în curtea castelului. Din mașină coborâră trei bodyguarzi vânjoși și severi, care priviră suspicioși în jur. Abia după ce unul dintre ei dădu din cap, Laureen coborî din mașină.

Hendrik îi ieși în întâmpinare, o îmbrățișă și o salută, atitudine care o surprinse. Nu voia nimic, pur și simplu așa simțise.

Erau egali. Asta era cel mai important.

Pieptul lui Laureen se ridica și cobora rapid, semn că era agitată. Ea își aranjă rapid părul, care în lumina soarelui se unduia ca flăcările, și zise:

— La telefon m-ai făcut foarte curioasă. Sper că ceea ce vrei să îmi arăți este chiar ceea ce mi-ai spus.

— Nicio problemă, răspunse Hendrik. Ai piatra?

— Da. Ea arătă către portbagajul mașinii. Într-o cutie sigură. Este doar atât de mare, zise arătând unghia degetului mic, dar strălucește ca iadul.

Westenhoff se ivi în ușa castelului. O adiere îi răscoli ușor părul și el încercă să și-l aranjeze rapid, în timp ce se îndrepta spre ei.

Un bătrânel ciudat, se gândi Hendrik și simulă un surâs.

— Miss Turner. Westenhoff îi sărută mâna lui Laureen, formalitate ce lăsa să se întrevadă cât de stingher se simțea în prezența ei. Bine ați venit la castelul Burlingen.

Laureen înclină capul cu bunăvoință și răspunse în germană:

— Mă bucur. Dumneavoastră trebuie să fiți Herr Westenhoff?

— Așa este. El arătă către bodyguarzii ei, care rămăseseră lângă mașină. Mă tem că însoțitorii dumneavoastră nu pot veni cu noi. Ceea ce vă vom arăta este doar pentru dumneavoastră.

— Oh, *really*? Femeia clipi cochet. Dar cineva trebuie să ducă piatra. Cutia este căptușită cu plumb și este foarte grea.

— De asta ne putem ocupa eu și Herr Busske.

— OK. Dar o veți aduce înapoi, dacă oferta dumneavoastră nu mă convinge?

Westenhoff râse involuntar.

— Nici nu îmi pot imagina că se va întâmpla așa ceva.

Simțind privirea lui Laureen îndreptată asupra lui, Hendrik interveni:

— Nici eu.

— OK. *Then let's go,* zise ea ridicând din umeri.

Portbagajul mașinii fu deschis și ieși la iveală o casetă albă ca zăpada, care arăta ca un mic răcitor pentru picnic, al cărui capac însă era asigurat cu o încuietoare cu cifru. Hendrik se întrebă cum trecuse Laureen obiectul prin vamă, dar își spuse că atunci când călătoreai cu un avion privat, fără îndoială că acest lucru era posibil.

În spatele recipientului erau câteva cutii albastre din plastic, cu încuietori simple.

— Acolo sunt documentele. Cărțile și manuscrisele, le explică Laureen.

— Mai întâi piatra, interveni Westenhoff. Ea este cea mai importantă.

Hendrik scoase cutia. Avea un înveliș simplu din plastic, dar Hendrik avu nevoie de multă forță ca să o ridice și, respirând greu, se văzu nevoit să o lase imediat pe pietriș.

Între timp, Laureen dădea instrucțiuni bodyguarzilor. Vorbea încet și repede, fără să se

înțeleagă ce spune. Oamenii ei își verificară ceasurile, iar șeful, cel mai voinic, dădu din cap cu o mină severă. Fără îndoială că aceștia vor interveni să o scoată pe Laureen, apelând la forță, dacă era necesar.

— OK, zise ea revenind la cei doi. Sunt gata.

Bărbații ridicară împreună caseta, unul de partea stângă, celălalt de partea dreaptă. Intrând în castel, Laureen, care mergea lângă Westenhoff, privea curioasă în jur.

— Mama mea a trăit în Anglia într-un castel, povesti ea privind lambriurile și tablourile de pe pereți. Am fotografii ale ei de când era tânără, pare asemănător.

— Da, vechea Europă, răspunse gâfâind Westenhoff.

— Vechea Europă, repetă gânditoare Laureen. *Exactly.*

Laureen tăcu când începură să coboare în pivniță și Hendrik deveni tot mai conștient de prezența ei. Bănuia parcă ce o aștepta sau cel puțin cât de surprinsă va fi.

Antica cheie. Pivnița boltită. Ușa secretă. Locul îngust din spatele ei, în care abia încăpură toți trei. Apropierea trupului lui Laureen, inevitabilă, era excitantă.

Și în sfârșit patul lui John Scoro.

•

— *Oh, my*…! Laureen duse mâinile la gură când înțelese. *I can't believe it. No, no. This is awful. This is not*… Se întoarse furioasă și se răsti la Westenhoff și la Hendrik: Nu acest fel de nemurire caut eu. *Surely not*! *Forget it*! *I won't*…

În acel moment mâna ca o gheară a lui Scoro ieși de sub plapumă și o apucă de antebrat. Hendrik tresări, gândindu-se că Laureen va fi scârbită, dar nu se întâmplă asta, ba dimpotrivă, ea se opri ca fermecată, se lăsă trasă de mână și se aplecă în fața patului.

— Pe străbuna dumneavoastră nu am cunoscut-o, șopti Scoro, dar l-am cunoscut pe străbunul dumneavoastră. Pe Janek. Era ucenicul lui Mengedder. În dumneavoastră îl revăd pe el.

Laureen îl fixa șocată cu privirea pe bătrân.

— Janek?

— Scuzați-mă că nu pot vorbi în limba dumneavoastră maternă, spuse încet Scoro. Eu sunt anglo-saxon, dar cred că nu cunoașteți limba veche. În ultimele secole am vorbit numai germana.

Se părea că ea nu îl auzi.

— Janek este strămoșul meu? repetă ea. Eu credeam că Mengedder.

— Nu, o contrazise Scoro cu o voce extrem de subțire. Janek. Nasul, sprâncenele, urechile… Fără îndoială. Fiți bucuroasă. De la Mengedder nu ați fi moștenit nimic frumos.

Ea își pipăi fața cu mâna liberă, de parcă ar fi vrut să se asigure.

— Nu știam.

— Nu știți multe. De aș fi avut piatra, aș fi fost veșnic tânăr. Acum o aveți dumneavoastră, o bucățică din ea, dar este de ajuns. Vă lipsește însă învățătura cea veche.

Ochii lui Laureen se măriră neobișnuit de mult.

— Dumneavoastră sunteți… sunteți cu adevărat…

— Da, spuse Scoro. Și am așteptat mult timp clipa aceasta.

Priveliștea era unică: de o parte străvechiul bărbat slab ca un schelet, de cealaltă parte femeia debordând de energie, ambii adânciți într-o discuție intimă, ca și cum ar fi uitat de prezența lui Hendrik și a lui Westenhoff.

— Ce vreți în schimbul învățăturii? întrebă Laureen. Pentru a-mi împărtăși vechile cunoștințe.

Scoro îi eliberă mâna și făcu un gest slab de respingere.

— Eh, ce vreau… Nimic. Ce este nemurirea, veșnica tinerețe? Marea Operă este mult mai mult, enorm de mult. Este calea către perfecțiune. De ce aș mai avea nevoie de la dumneavoastră, dacă aș cunoaște perfecțiunea?

— Perfecțiunea? Ochii ei parcă se aprinseră. *Yes*. Și eu vreau să o ating, ca și dumneavoastră.

— Aveți vreo fărâmă de piatră din armură?

— *Yes.* Ea arătă către casetă. Este acolo, înăuntru.

— Cât este de mare?

— A cincizecea parte dintr-o uncie, aproximativ o jumătate de gram.

— Arătați-mi-o.

Ea făcu o mișcare de retragere.

— Este extrem de radioactivă! Ne-ar ucide pe toți.

— Nu pe mine, susținu sigur de el Scoro. Făcu un semn cu mâna ca o gheară și zise: întredeschideți puțin capacul, cu fața spre perete. Trebuie să îi văd lumina.

Laureen ezită, apoi se îndreptă spre casetă. Hendrik o ajută să o întoarcă spre peretele opus locului în care era patul lui Scoro. Ea se aplecă deasupra casetei și formă cele patru cifre ale cifrului.

— OK, zise cu vocea sugrumată. *Hold your breath*!

Foarte prudentă, întredeschise capacul. O rază de lumină orbitoare, subțire ca o lamă de cuțit, inimaginabil de albă răzbătu din interior ca din superputernica lampă a unui proiector într-un cinematograf. Peretele fu inundat de o lumină atât de intensă, încât Hendrik trebui să închidă ochii. Și nu se lasă liniștea, cum se așteptau, ci se auzi un zumzet și un șuierat sinistru, iar când Laureen apăsă capacul la locul lui, păru că o face cu mare efort.

— Da, șopti Scoro, ea este. Piatra filosofală. Dar aveți doar o jumătate de gram…

— Este prea puțin?

Scoro își mișcă craniul chel și stafidit, pe care nu mai putea să îl ridice de pe pernă:

— Cum ați scos fragmentul din aur? Poate că a mai rămas ceva.

— Nu cred, răspunse Laureen. Știam că materialul pietrei trebuia să fie foarte greu, așa că am dizolvat aurul prin oxidare într-o soluție apoasă de cianură, iar noroiul rezultat l-am ultracentrifugat. Depunerea am trecut-o printr-o grilă nano-reglată pentru mărimea moleculară de dianourat de potasiu; în fluidul separat nu s-a descoperit nicio radiație. Ceea ce poate să însemne că am obținut toate particulele din piatră.

Hendrik fu uluit de vocabularul lui Laureen și se întrebă dacă Scoro chiar înțelesese ce îi spusese. El nu pricepuse nimic.

Dar bătrânul o ascultă cu mare atenție, lăsând impresia că tigva lui cheală îi analizase spusele, și în final spuse îngândurat:

— Aveți dreptate. Va trebui să fim foarte economi cu ceea ce avem.

Hendrik simți o tensiune în trup. Fusese uluit de cât de bine se înțelegeau Laureen și bătrânul alchimist, ba chiar era neliniștit. Acum, după ce le făcuse legătura, la ce mai avea nevoie Scoro de el? Sau Laureen?

Răspunsul era: la nimic.

Scoro obținuse ceea ce voise. Laureen asemenea. Cei doi nu mai aveau nevoie de altcineva.

Cel mult, Scoro se simțea obligat față de credinciosul său ajutor Westenhoff.

El, Hendrik Busske, devenise inutil.

•

— Să începem, spuse Scoro.

Întinse brațul înspre Westenhoff, mișcând degetele abia vizibil.

— Vom mai avea nevoie de încă două lucruri. În primul rând de o instalație cu a cărei construcție l-

am însărcinat pe Max. Cred că este gata, dar dumneavoastră ne-ați putea da poate o mână de ajutor.

Westenhoff scoase o foaie de hârtie, pe care erau desenate tot felul linii. Rezultatul eforturilor epuizante depuse de bătrân – schița unei mașinării cu tot felul de țevi și baloane de sticlă, care îi păru lui Hendrik o combinație între o narghilea și un aspirator.

— Aceasta este instalația, le explică Westenhoff agitat. Componentele din sticlă sunt gata, mai trebuie să facem doar spiralele din argint, plus suportul acesta, racordul și…

— Le putem face aici, zise Laureen. Altceva?

— Caietul meu cu notițe, spuse Scoro. Vă rugasem să îl aduceți.

Laureen ezită.

— La ce vă referiți?

— La însemnările mele alchimiste din prima călătorie în Orient. Cavalerii teutoni le-au numit *Codex Scoro.* Mi le-a furat Mengedder, sperând că va reuși, fără mine, să dezlege misterul pietrei – o speranță deșartă. A învățat doar cum se face aurul, nimic altceva.

— Nimic altceva, repetă ca un ecou Laureen consternată.

— Când au fugit de la Mengedder, strămoșii dumneavoastră i-au luat cărțile, continuă Scoro. Cavalerii Ordinului Teuton i-a urmărit mai mult de un secol, dar degeaba. Când tânărul bărbat aici de față, zise arătând spre Hendrik, mi-a povestit despre biblioteca dumneavoastră, am bănuit că sunteți o urmașă a lui Janek și a ultimei țiitoare a lui Mengedder. Sper că acea colecție este completă.

— Cum arată acel *Codex Scoro*? întrebă Laureen.

— Un foliant gros din pergament, legat în piele de vițel, de culoare închisă. Cam două treimi dintre pagini sunt scrise.

Laureen se încruntă:

— *Well.* Nu sunt sigură…

— Ultima mea însemnare se referă la aurul pentru armura pe care Bruno von Hirschfeld a comandat-o. Scoro dădu din mână în semn de nerăbdare și adăugă: Căutați-l, cu siguranță aveți acest codex. De unde să fi știut altfel de armură?

Ea clătină din cap:

— Eu am colecționat manuscrise rare și cărți despre alchimie, din acestea am aflat despre armură.

Scoro o privi și în ochii lui se citea spaima.

— Dar aveți scrierile lui Mengedder, nu?

— Da. Le-am moștenit de la mama mea. Dar nu îmi amintesc de nicio carte care să corespundă descrierii dumneavoastră.

Scoro lăsă brațul în jos ușor și în privirea lui apăru din nou spaima.

— Asta nu este bine, zise el.

Laureen se ridică și își netezi rochia.

— *Don't worry.* Am toate cărțile cu mine. Așa cum mi-a cerut Hendrik. Pot să cer să îmi fie aduse.

— Poate că Mengedder a continuat să completeze codexul, presupuse Scoro. Trebuie să căutați un foliant care are pe prima pagină o hartă aproximativă a Angliei. Ruta călătoriei mele, așa cum o planificasem.

•

Hendrik se gândi că putea să facă și el ceva, așa că se duse de trei ori cu Westenhoff la mașină ca să aducă toate cărțile. Laureen îi instruise la telefon pe bodyguarzi să le dea, dar acest lucru nu îi împiedică pe bărbați să le urmărească fiecare mișcare.

Westenhoff mai aduse o lampă de birou în adăpostul lui Scoro, cu bec de 25 de wați. Slăbit de trecerea timpului, bătrânul nu suporta o lumină mai puternică. Îi fu însă suficient pentru a vedea prețioasele foliante, manuscrise și volume *in*

octavo și *in quarto,* pe care Laureen le scoase din cutii și le despachetă cu grijă din foliile protectoare în care erau păstrate.

Scoro le respinse una după alta:

— Era o carte *in folio,* insista el.

— Nu am foarte multe dintr-astea. Și niciuna nu este legată în piele. Doar în lemn acoperit cu material textil.

Scoro închise ochii.

— *Seuene deuelis*! exclamă el. Și cât am sperat…

Câteva clipe nimeni nu scoase o vorbă, rămaseră așa ca și cum ar fi vrut să păstreze tăcerea pentru tot restul zilelor. O liniște deplină se instală în încăperea subterană.

— Deci s-a pierdut, șopti Scoro în cele din urmă, în acea liniște, șoapta sa răsunând ca un strigăt. Altă posibilitate nu există. În cazul în care cavalerii Ordinului Teuton ar fi găsit codexul, dacă ar fi avut piatra, codexul și pe Mengedder, nu și-ar fi pierdut niciodată regatul. Astăzi ar fi fost o putere mondială.

— La ce vă trebuie cartea? întrebă Hendrik, căruia i se părea că aceasta era întrebarea pe care nu o punea nimeni.

Scoro își întoarse obosit privirea spre el.

— În prima mea călătorie, vorbi el cu mare efort și fără chef, după cum i se păru lui Hendrik, notasem bucăți din tot felul de texte la care avusesem acces și despre care credeam că m-ar ajuta în căutarea secretului transformării. Între acestea este și rețeta unui elixir de care avem nevoie. Din păcate, pe atunci eram prea tânăr și lipsit de experiență pentru a-mi da seama ce fel de rețetă era, nu înțelegeam la ce folosește elixirul. Abia în a doua mea călătorie, care m-a dus la adevărații maeștri din Egipt, am înțeles că piatra filosofală este cu mult mai mult decât un mijloc pentru obținerea aurului. Am învățat care este cheia în care putea fi citit textul respectiv.

— Și nu vă mai amintiți textul?

— Îmi amintesc doar că era un text foarte lung și complicat, cu multe informații care trebuiau aplicate cu strictețe, zise Scoro din ce în ce mai răgușit. Și la cât de puțin avem din piatră, nu putem face decât o singură încercare.

Laureen ridică furioasă capul:

— *Shoot*! Nu o fi chiar atât de greu să îți amintești o blestemată de rețetă!

Westenhoff își drese glasul:

— Madam, sunt peste șapte sute de ani de atunci!

— Totuși…, insistă Laureen.

Scoro ridică mâna, gestul lui reducându-i la tăcere.

— După cum spuneam, nu era o simplă rețetă, continuă el cu greutate. Era un text scris de nimeni altul decât Hermes Trismegistos, cel mai important alchimist. Un text plin de sfaturi, în care conta fiecare cuvințel. Scoro oftă, respiră cu greutate, apoi continuă: Sute de ani am căutat în alte pergamente scrise de mâna lui Hermes Trismegistos, cu speranța că voi regăsi acest text. Am cheltuit nemăsurat de mulți bani cu asta. Din păcate, în zadar.

— Și elixirul este chiar atât de important? vru să afle Laureen.

— Este esențial. Scoro strânse degetele ca niște gheare și lăsă mâna să îi cadă pe pat. Asta este! Dacă nu avem codexul, trebuie să procedăm în alt fel. Vom face ceea ce eu intenționam de la început, în cazul în care găseam armura, înainte ca dumneavoastră să fi intrat în joc și să îmi fi trezit speranțe, care acum se dovedesc deșarte.

Laureen îl privi sceptic pe ciolănosul bărbat din pat.

— *What does that mean*?

— Muncim pentru a dobândi știința care ne lipsește. Așa cum fac alchimiștii de secole. Doar că

acum dispunem de o tehnică modernă și avem o mostră din piatră.

— Și cât va dura asta?

— Nu poate nimeni ști dinainte. Ani, poate decenii.

Laureen duse mâna la față.

— Asta înseamnă că voi îmbătrâni înainte de a rezolva problema. Sau pot să mor…

Scoro tăcu, respirând în continuare cu greutate.

— Așa cum am spus, nimeni nu poate prevedea cât va dura.

Ea clătină cu hotărâre din cap.

— *No.* Trebuie să facem altcumva. Dumneavoastră ați copiat textul de mână. Asta înseamnă că trebuie să vă fi rămas o amintire. Vom aduce un hipnotizator, care o să vă ajute să v-o amintiți. Îl aducem pe cel mai bun din lume!

Scoro icni.

— Credeți că cineva cu pregătirea mea spirituală ar putea fi influențat de un hipnotizator? Este exclus.

— *Let's try it.* Nu are nicio importanță ce credem noi. Să încercăm și vom afla.

Respirația lui Scoro deveni sacadată.

— Nu înțelegeți despre ce vorbim. Hermes Trismegistos a fost cel mai mare filosof al Egiptului, cel mai important preot, cel mai mare rege al țării de pe Nil, o personalitate atât de copleșitoare, încât generațiile care i-au urmat l-au considerat zeu. Știința istorică actuală nici măcar nu crede că el ar fi trăit, ci îl consideră o legendă, o contopire a zeului grec Hermes cu zeul egiptean Thot. De fapt, situația era exact invers – imaginile acestor zei au apărut din amintirea lui, a primului alchimist. De aceea Thot este zeul transformării, și de aceea Hermes este reprezentat cu aripi: pentru că Trismegistos a găsit calea spre desăvârșire. Și pentru că el nu a murit niciodată.

— Nici eu nu vreau să mor, strigă Laureen. Nu vreau să îmbătrânesc, nu vreau să devin

respingătoare și să mă îmbolnăvesc și să mor!

În acest moment Hendrik deveni dintr-odată conștient de ce avea de făcut.

— Eu cred că pot face rost de codex, interveni cu o hotărâre ce îl surprinse și pe el.

Scoro îl privi uimit:

— Ce?

— Cartea nu s-a pierdut. Eu știu unde se află. Și cred că pot face rost de ea.

Nu era nici pe departe atât de sigur pe cât părea, dar pentru nimic în lume nu voia acum să arate asta.

— Unde ar putea fi? întrebă Scoro.

Hendrik clătină din cap:

— Nu are importanță. Voi avea nevoie de câteva zile, trei sau patru.

Laureen îi aruncă o privire în care se citea admirația.

— Chiar știi unde se află codexul?

— Da, susținu Hendrik.

— Păi, atunci, adu-l! aproape strigă ea.

Hendrik zâmbi. Așadar aveau nevoie de el. Bun.

— Mai întâi vreau să vă rog ceva sau să pun o condiție, spuneți-i cum vreți. Vreau să îl implic și pe fratele meu în această poveste.

De când îi auzise pe Laureen și pe Scoro discutând cu profesionalism despre extragerea pietrei filosofale din aur, simțea o enormă nevoie de asistență de specialitate.

— Este fizician atomist la CERN. Ne poate ajuta.

Scoro începu să tușească.

— Un frate? Sunteți dependent de el?

— Nu, răspunse Hendrik, fără să mai șovăie. Mergem pe căi diferite. Doar că el este fizician atomist. Deci, cum s-ar spune, un alchimist modern.

— Pe mine nu mă deranjează, opină Laureen. Important este să aduci codexul.

Scoro îi făcu semn lui Hendrik să se aplece spre el. Când se așeză alături de Laureen, bătrânul alchimist îl apucă de braț și îl măsură cu o privire cercetătoare.

— Vreți să atingeți ca noi desăvârșirea, nu-i așa? îl întrebă el după un timp.

Hendrik confirmă:

— Da.

— Și fratele dumneavoastră?

— Pe el îl interesează doar știința.

Pericolul era ca Adalbert să încerce să ia piatra pentru a o studia la CERN. Totuși, din prudență, nu împărtăși această temere celorlalți. Asta era o problemă pe care o putea rezolva mai târziu. Pentru moment era important să nu fie singur împotriva celorlalți: Scoro, Westenhoff și Laureen, care între timp deveniseră aliați. Trebuia să evite ca la un moment dat, în drumul spre desăvârșire, acestora să le vină ideea de a scăpa de el.

De exemplu, pe motiv că piatra nu ajungea pentru toți.

— Bine, acceptă Scoro. Duceți-vă și faceți rost de codex. Și puteți să îl chemați și pe fratele dumneavoastră.

•

Trebuia să vorbească la telefon cu Adalbert, dar acesta nu era acasă și la institut nu îi răspunse nimeni. Hendrik mai formă o dată numărul, schimbând ultima cifră cu următoarea. Nimic. Fir-ar să fie! se gândi Hendrik și imediat fu cuprins de un calm cum nu mai simțise niciodată, un calm atotcuprinzător, de-a dreptul neomenesc.

La a noua încercare îi răspunse cineva, care vorbea bine engleza și căruia numele de Adalbert Busske îi spunea ceva.

— Tocmai l-am întâlnit în biroul unui coleg. Erau prinși într-o discuție științifică. Este urgent, vreți să îi întrerup?

— Este o chestiune de viață și de moarte, spuse Hendrik.

— Bine, așteptați.

Și astfel pentru prima dată în viață ajunse să vorbească la telefon cu fratele său la CERN.

Adalbert numai entuziasmat nu părea:

— Tocmai discutam despre o posibilă legătură dintre particulele supersimetrice și materia întunecată. Ce poate fi atât de important pentru a justifica această întrerupere?

— Piatra filosofală. O jumătate de gram. Aici, în castel.

— Cee? Hendrik avu senzația că vede cum Adalbert începe să clipească des. Vorbești serios? Piatra?

— Se află într-o cutie sigură și strălucește ca soarele. Dacă vrei să o vezi, lasă totul și vino. Imediat. Cel mai bine chiar astăzi.

— Dar eu… Fratele lui inspiră adânc. OK, dar vai și amar de nu o fi așa. Nu ți-o voi ierta niciodată.

— Nu m-ai fi iertat niciodată dacă nu te sunam. Hendrik se aplecă deasupra computerului său și îl deschise. Va avea imediat nevoie de el. Fii atent, încă ceva: eu trebuie să plec câteva zile și nu voi fi aici când ajungi. Du-te direct la castel. Westenhoff este la curent, se va ocupa el de tine.

— Trebuie să pleci? Cum așa?

— Am să îți explic mai târziu, este o poveste lungă. Știi cum ajungi aici?

— Am adresa ta. Presupun că un șofer de taxi se va descurca.

— Bine. Te duci imediat în casa din grădină. Aceasta se află în spatele castelului, nu se poate să nu o găsești. Las deschisă ușa de la terasă și un telefon mobil pe masă. Ia-l cu tine înainte de a intra în castel, ca să pot da de tine oricând.

— Dacă trebuie…

— Încă ceva, adăugă Hendrik. Vei găsi câteva persoane cam neobișnuite. Nu te enerva. Și, pentru Dumnezeu, nu te apuca să întreprinzi ceva înainte

de a veni eu, OK? O să vezi. Te duci acolo, te uiți, te faci că ești de-al lor și mă aștepți.

— Să mă fac că sunt de-al lor? De ce?

— Ei, na, „de ce”! Se joacă de-a alchimia. Fă-te că crezi tot ce spun. Hendrik tuși ușor și continuă: Trebuie să închid. Deci, vii?

Adalbert oftă.

— Probabil că voi regreta, dar… Da, vin.

Hendrik încheie convorbirea, mai așteptă câteva clipe, apoi formă un alt număr. Era conștient că își juca întreaga existență pe o carte.

24.

Două zile mai târziu terminase toate pregătirile pentru ceea ce intenționa să facă. Hendrik stătea în fața unui magazin de încălțăminte, cu privirea ațintită la circulația intensă și la casa de vizavi, și cu telefonul la ureche.

La telefon se auzeau tot felul de zgomote și din când în când câte o respirație mai grea.

— OK, îi zise Adalbert, acum putem vorbi.

— Unde ești?

— În cămară. Sunt rezerve suficiente în caz de un asediu lung, interesant. Aici semnalul la telefonul mobil este cel mai puternic, după cât mi-am dat seama.

— Și ceilalți?

— Sunt în atelier, încă mai construiesc remarcabila mașinărie. Apropo de mașinărie, cafetiera ta trebuie urgent decalcifiată.

— Da, posibil. Hendrik, căruia puțin îi păsa, întrebă: Și Scoro?

— Mumia? Doarme, răspunse Adalbert după o pauză care nu putea fi trecută cu vederea.

De fapt, totul i se părea suspect. Sosise la castel cu o zi înainte și se împăca relativ bine cu ceilalți. În discuția pe care o avuseră ieri îi spusese că toată povestea trebuia să fie o escrocherie. Un bătrân de peste șapte sute de ani? Ca să vezi! Dar nu avea nicio explicație plauzibilă pentru starea fizică a lui Scoro.

— Altceva? se interesă Hendrik. Ai reușit să vezi dacă piatra este radioactivă?

Adalbert mârâi.

— Azi-dimineață. Dar nu știu ce să zic. Ori aparatul meu are un defect, ori contorul s-a stricat, în orice caz a zvâcnit o dată, apoi a murit.

— Eu ți-am zis că obiectul radiază ca iadul.

Hendrik examină din nou cu privirea casa de pe partea cealaltă a străzii, o clădire medievală, cu trei

etaje, cu ferestre cu rame albastre și grilaje fixate între coloanele fațadei, în partea centrală se vedeau trei ferestre gotice înalte, provenite de la o fostă biserică ce fusese integrată în construcție. Apoi continuă:

— Fii atent, de ce te caut: vreau să îți spun ceva, dar te rog să păstrezi doar pentru tine. Le spui celorlalți doar în cazul în care nu mă întorc până cel târziu poimâine seara. OK?

— Acesta-i un joculeț à la James Bond? Adalbert oftă, apoi adăugă deloc amuzat: Da, OK, te ascult.

Privirea lui Hendrik rămase îndreptată către ușa din lemn strălucitor roșu-maroniu. Era un du-te-vino continuu, de jumătate de oră de când se afla aici. Bărbați intrau ori ieșeau din clădire, mulți cu gulere de preoți.

— Eu sunt la Viena, mai exact pe Singerstraße, vizavi de casa cu numărul 7. Aici se află sediul actual al Ordinului Cavalerilor Teutoni.

— Aha! exclamă Adalbert.

— Peste cinci minute am întâlnire cu un bărbat în vârstă, cu numele de Korbinian Luiz. Reține numele.

— Korbinian Luiz. Sigur. Și ce intenționezi să faci?

— Asta nu vrei să știi, răspunse Hendrik.

•

Hendrik băgă telefonul în buzunar, ridică servieta pe care o sprijinise de picioare și traversă strada. În colțul clădirii, de fapt un ansamblu compact de case, era o librărie. Împinse ușa grea din lemn, văzu clienți și auzi fragmente din discuțiile purtate în dialectul austriac. La recepție era un bărbat tânăr, serios, cu înfățișare de ascet, nicidecum de cavaler.

— Busske, se prezentă Hendrik, am o întâlnire la Herr Luiz.

— Ah, da. Tânărul dădu afirmativ din cap. O clipă, vă rog.

Acesta telefonă și imediat își făcu apariția un bărbat îmbrăcat tot în alb și negru, dar nu cu aspect de ascet, ci mai curând corpolent.

— Herr Busske? Vreți să mă urmați?

Străbătură mai multe coridoare goale, în care zgomotul pașilor avea ecou. În treacăt, Hendrik aruncă o privire spre curtea interioară, spre fațadele solide cu ferestre identice, care îl făcură să se gândească la un film despre mănăstirile fortificate asiatice, pe care îl văzuse odată.

O scară din piatră, cu trepte tocite, cobora la nivelul inferior, cu coridoare la fel de albe și goale, dar mai joase. Hendrik privi atent în jur, preocupat să își întipărească în minte drumul străbătut.

Ajunseră în cele din urmă la o ușă, lângă care văzu o plăcuță din marmură cu inscripția Schl.B.

Tipul rotunjor bătu în ușă, așteptă până când din interior se auzi un „Da?”, deschise ușa, băgă capul și zise:

— Este aici.

— Bine, mulțumesc. Să intre.

Bărbatul își retrase capul și îi făcu un semn lui Hendrik.

— Vă roagă să intrați.

În biroul ori cancelaria sa, sau cum s-o fi numind acea încăpere joasă, păstrătorul secretului arăta mult mai impunător decât și-l amintea Hendrik. Și cum se ridicase în picioare, aproape că ajungea cu capul până la tavan.

Îi strânse mâna lui Hendrik.

— M-a bucurat mult să vă văd, spuse acesta vădit impresionat. Sunt încântat că v-ați făcut timp. Vă rog. El arătă spre singurul scaun din fața biroului, grosolan, antediluvian. Spuneați la telefon că ați putea să faceți rost de armură, am înțeles eu bine?

— Ceea ce a rămas din ea, zise Hendrik așezându-se și punând servieta alături. O bucată ce conține resturi din piatră.

— Grozav. Se așeză și interlocutorul lui. Spuneți-mi mai multe despre asta. Dar vă rog să mă scuzați, sunt o gazdă groaznică. Îmi lipsește exercițiul, primesc vizite atât de rar… Beți ceva? Pot cere cafea.

Hendrik clătină negativ din cap.

— Nu, mulțumesc. Chiar nu este nevoie. Eu… Aș avea o rugăminte înainte de a intra în amănunte despre armură.

— Vă ascult.

— Aș dori ca mai întâi să îmi lămuresc niște neclarități.

Sprâncenele albe ale interlocutorului se ridicară.

— Neclarități? La ce vă referiți?

— La povestea relatată de dumneavoastră.

— Despre ce este vorba?

— Vedeți, zise Hendrik împingând ușor umerii înainte, tot ceea ce știu despre treaba aceasta provine din câteva cărți. Cărți din secolul al XIX-lea. Și care, după cum mi s-a spus, nu sunt niște documente originale, ci repovestiri. Se știe că se bazează pe documente reale, dar cât de sigur pot fi de acest lucru? Tot atât de bine ar putea fi doar legende despre o armură din aur, născocite de cineva din cu totul alte motive. Hendrik trase cu putere aer în piept și continuă: Aceasta ar fi întrebarea mea. Dacă nu există niște dovezi mai sigure.

Bătrânul dădu din cap și îl privi cu seriozitate:

— Depinde de asta ca să faceți rost de armură?

— Da, răspunse sec Hendrik.

— Înțeleg. După ce oftă, bătrânul adăugă: Nu știu dacă documentele originale pe care le am sunt suficiente pentru a vă înlătura îndoielile.

— V-aș ruga să mi le arătați totuși.

— Atunci veniți cu mine.

Masivul bărbat se ridică și îl conduse pe Hendrik printr-o boltă asemănătoare unui tunel, care dovedea cât de trainică era fundația sediului Ordinului Cavalerilor Teutoni, încăperea în care

intrară avea rafturi pline de cărți vechi, care se ridicau până în tavan. Hendrik descoperi și un altar simplu, cu o statuie a Maicii Domnului, având în față o bancă de rugăciune.

Iar alături se afla un seif. Un seif imens.

— Pe acestea le cunoașteți, zise păzitorul secretului și puse mâna pe un șir de cărți subțiri, legate în pânză neagră, de pe un raft aflat la nivelul ochilor. Este seria de scrieri pe care unul dintre predecesorii mei a conceput-o și a tipărit-o cu aproximativ o sută treizeci de ani în urmă. Sau mai bine spus, este ceea ce am putut noi să recuperăm după război. Volumul al șaptelea, ultimul, de exemplu, lipsește. Se pare că nu mai există niciun exemplar din acest volum.

Hendrik dădu din cap.

— Și cartea din care mi-ați dat să citesc?

— Era volumul șase. El arătă către tezaur și continuă: Aici sunt documentele originale legate de funcția mea. Seiful are climatizare și o baterie ce poate menține umiditatea aerului timp de cel puțin șaptezeci și două de ore în cazul întreruperii curentului electric. Un asemenea seif blindat costă enorm. Cifrul pentru deschiderea lui îl cunosc doar eu și marele maestru.

El se poziționă astfel ca umerii săi largi să mascheze poziția degetelor sale. Când se trase în lături și ușa grea se deschise, Hendrik fu lovit de un val de aer uscat, cu miros de vanilie, praf și piele.

Interiorul seifului era subîmpărțit în zeci de compartimente înguste. În fiecare dintre acestea se afla un fel de pachet alb. Bătrânul scoase niște mănuși din material textil și își trase una pe mână.

— Acestea sunt documentele pe care predecesorul meu s-a bazat la conceperea cărților. Sunt rapoarte și alte documente din secolele al XIII-lea și al XIV-lea, dar au fost sortate și ordonate în 1870, și așa au rămas.

Duse pachetul până la masă cu atâta grijă, de parcă ar fi fost un bebeluș, și îndepărtă pânza albă în care era învelit. Părea un dosar, doar că avea copertele din lemn subțire.

— Originalele au supraviețuit, dar nu și cărțile? întrebă Hendrik.

— Originalele erau păstrate aici, la sediul marelui maestru, îi spuse bătrânul în timp ce scotea cu mare atenție bucata de lemn de deasupra. Au fost depozitate în siguranță înainte de anexarea Austriei. Cărțile se aflau la filialele regionale ale ordinului. Acolo era imposibil să fie protejate de zbirii lui Hitler.

Examină cu privirea documentul aflat deasupra.

— Am scos teancul potrivit. Aici se află tot ce are legătură cu volumul pe care v-ați uitat în Paris, la aeroport. Apoi ridică privirea spre Hendrik: Hmm… acum firește că se pune o problemă…

— Ce problemă?

Păstrătorul secretului arătă un pergament împăturit de mai multe ori, ce părea casant ca albușul de ou uscat. Acoperit cu un scris înghesuit și atât de decolorat, încât era aproape ilizibil.

— Aceasta e scrisoarea pe care pater Seweryn din Kowal a trimis-o la Roma în anul 1327. Cunoașteți limba latină?

— Nu, recunoscu Hendrik, eu am absolvit gimnaziul real.

— Hmm… Bătrânul lăsă deoparte scrisoarea și examină următorul document. Și ce facem acum?

Hendrik arătă spre seif.

— Am văzut că într-un compartiment se află un fel de… cum i se spune? Foliant? În orice caz, o carte groasă, legată în piele.

— Ăă… este un foliant. Dar mă tem că nu reprezintă niciun interes pentru dumneavoastră.

— Dar este posibil, continuă Hendrik, să fie vorba despre însemnările făcute de John Scoro? Cartea menționată în primul volum?

— Da, recunoscu interlocutorul fără prea mare plăcere. Este *Codex Scoro.* Scrisul se păstrează surprinzător de bine. Dar cartea în sine este greu de citit. Vorbărie tipic alchimistă, din care nu se înțelege nimic.

— Totuși aș dori să văd cartea, insistă Hendrik. Dacă tot sunt aici… Cel puțin să o ating.

— Mă tem că nu vă pot îndeplini această dorință. Dar uitați-vă la aceasta, poate că…

Nu avu încotro. Cu o mișcare scurtă și rapidă, parcă exersată ani întregi, Hendrik apucă crucifixul din stejar de pe birou și lovi cu toate puterile țeasta bătrânului.

Deși robust, ca un tăietor de lemne, acesta se prăbuși fără să mai scoată un sunet. Aplecat încă deasupra documentelor, îngenunche, se propti în masa care nu se deplasă nici măcar un milimetru și alunecă într-o parte. Căzu și unul dintre pergamente și rămase lipit ca un lințoliu pe rana sângerândă de la ceafă.

Hendrik puse crucifixul la loc și, surescitat, simți o adâncă satisfacție, de parcă îi reușise o grea încercare. Inima îi zvâcnea sălbatic. Totul în el părea că urlă: Da! Da! Da!

Întâi se gândi să șteargă amprentele, apoi își spuse că nu avea sens: numele lui se afla în registrul cu întâlniri al ordinului. Și chipul îi era cunoscut. Aveau să afle cine fusese aici.

Renunță, se duse la seif și scoase pachetul pe care pusese ochii. O frază din raportul despre soarta preotului polonez îi reveni în memorie: Aceștia au luat cu ei până și ultima scriere alchimistă a lui Mengedder.

Până și ultima. Acestea au fost cuvintele hotărâtoare. Dacă Laureen avea toate scrierile, cu excepția *Codexului Scoro,* însemna că teutonii înhățaseră, odată cu Mengedder, piatra și cartea. Probabil că fostul medic considerase cartea drept cel mai valoros lucru al său și nu o scăpase din mână când fugise.

Scoro se înșelase. Ordinul Cavalerilor Teutoni avea atât piatra, cât și codexul. Dar nu făcuse uz de ele, pentru că asta însemna să procedeze contrar misiunii lui sfinte.

Hendrik îndepărtă pânza de pe pachet și văzu o copertă din piele groasă, fărâmicioasă. O carte impozantă, cam de două ori mai mare decât o hârtie normală de scrisoare. Și grea.

De aceea își adusese o servietă mare, goală. O deschise, rulă foliantul, îl băgă înăuntru și închise servieta. Se potrivea perfect. Trebuia doar să iasă neobservat din sediul Ordinului Cavalerilor Teutoni.

•

Tânăra femeie de la volanul Fordului Ka era blondă, tunsă ca un paj și avea nasul cârn, deosebit, care atrăgea și mai mult atenția când ea, ca acum, ridica mirată capul.

— Oh, de-aia s-a format coloana asta și nu se înaintează! zise ea. Au reintrodus controlul la frontieră.

Bărbatul din dreapta ei se aplecă ușor în față.

— Nu cred.

Se aflau pe autostrada E56 și mai aveau cel puțin zece kilometri până la graniță.

Polițiștii blocaseră ambele sensuri de circulație și făceau semn unor automobile să oprească pe marginea drumului pentru a fi controlate, în timp ce altora le indicau să treacă. Mai multe automobile erau deja oprite, cu portierele și portbagajele deschise, și șoferii priveau nedumeriți cum li se verificau documentele și li se cercetau mașinile.

— Controlează numai mașinile mari, constată bărbatul. Acesta este un Mercedes, celălalt un Jaguar…

— Trebuie să se fi întâmplat ceva, își dădu cu părerea femeia cu nas cârn.

— Așa se pare, o aprobă însoțitorul.

Ajunși în dreptul punctului de control, polițistul aruncă o privire fugitivă mașinii și le făcu semn să treacă.

S-a făcut, gândi Hendrik, care era nimeni altul decât bărbatul din dreapta șoferiței Fordului Ka, vopsit strident.

O sunase pe Angela, promițându-i ferm că este pentru ultima dată, și o convinsese să închirieze numai dus o mașină pentru el, pe numele ei. Îi restitui banii când se revăzură rapid și primi cheile și documentele mașinii. Lăsă să se înțeleagă că avea nevoie de mașină pentru o afacere la care participa incognito și într-o anumită măsură nu mințise. Doar că nu era vorba despre o șmecherie legată de impozitare, cum probabil crezuse ea.

Incognito: faptul că era cunoscut reprezenta cel mai dificil lucru în planul său. Nu fusese o problemă să părăsească fără vâlvă sediul ordinului. Închisese pur și simplu ușa după el și plecase. La ieșire salutase amical recepționerul și nu îl oprise nimeni.

A trecut ceva timp până se descoperise ce se întâmplase. Fusese chemată ambulanța, anunțată poliția și firește că poliția austriacă știa cine era Herr Busske și că acesta conducea un Jaguar. Devenise cunoscut în ziare mai ales în urma fatalului articol demascator al infamului Ingo Holst. În edițiile online apărea chiar o fotografie a mașinii sale, în care se deslușea clar și tăblița cu numărul de înmatriculare.

Jaguarul lui se afla în cel mai întunecat colț al parcării pe termen lung din aeroportul vienez și vor trece probabil luni până va fi descoperit.

O altă legătură cu lumea aceasta, pe care el o lăsa în urmă.

Mai rămânea înfățișarea lui. De la sosirea în Viena și până la intrarea în sediul ordinului fusese recunoscut și abordat de nu mai puțin de cinci persoane, patru dintre ele întrebându-l dacă nu are

să le dezvăluie vreun pont în materie de acțiuni. Premise nu tocmai bune pentru o fugă.

De aceea, de când plecase de la Viena purta o perucă blondă, care îi aparținea de fapt lui Miriam, și ochelari cu rame groase și lentile din sticlă normală, cumpărați în drum, dintr-un magazin de optică. Deghizarea fusese surprinzătoare: nici el nu se recunoscuse, cel puțin în minuscula oglindă a mașinuței.

Dând ascultare unui impuls de moment, luase și o autostopistă care voia să meargă la München: un automobil cu o pereche în el, își spusese Hendrik, se potrivea mai puțin cu ceea ce căuta poliția. Fata era naivă, deschisă și entuziasmată de mașină. Era automobilul pe care îl visa, atât de drăguț și comod! Își va cumpăra și ea unul când va avea bani. Hendrik se interesă dacă are carnet de conducere și cum ea confirmă, o întrebă dacă nu ar vrea să conducă.

Așa că ea conducea mașina. Călătoria ar fi putut să fie una liniștită, dacă tânăra nu ar fi vorbit necontenit despre ea și viața ei: studentă la arte la Viena, vechii maeștri, noile curente, proprietarii hrăpăreți de galerii, profesori inaccesibili, colegi invidioși, nevoile cotidiene, traiul cu bani puțini. Prietenul ei o aștepta la München. Ei da, nu tocmai prietenul ei, mai curând o cunoștință recentă; o să vadă ea dacă ieșea ceva din asta. Oricum ea va locui la vara ei.

Părea că îl încuraja să se dea la ea și era dezamăgită că el nu încercase. Hendrik retrăi un slab ecou al vechilor lui obiceiuri, dar nu mai avu curajul să spună și să facă ceva. Era drăguță și plină de viață, evident, dar dacă se gândea la Laureen, se năștea în el o cu totul altă patimă, un foc mistuitor, care eclipsa orice alte farmece.

Cu Laureen va ajunge la desăvârșire. Nu putea să se gândească mai departe de aici. Pentru că habar nu avea cum va fi atunci. Poate că

înnebunise? Posibil. Tot ceea ce știa era că începuse o aventură fără precedent.

Asta presupunând că păzitorul secretului spusese adevărul și că obiectul din geanta lui era cu adevărat *Codex Scoro.* În afară de o scurtă privire pe care i-o aruncase în pivnița sediului ordinului, Hendrik nu cutezase să cerceteze mai îndeaproape foliantul, care era extrem de fragil și de vechi. Mai ales că nici nu era în măsură să aprecieze autenticitatea acestuia.

•

Cu puțin înainte de München, la volan trecu Hendrik. O lăsă pe fată la o stație de metrou, nu scăpă de un sărut fugar la despărțire și conduse apoi până la gara centrală. Parcă automobilul și aruncă cheile și documentele mașinii într-o cutie poștală asigurată, apoi cumpără un bilet pentru primul tren spre Frankfurt, plătind cash. Trenul era plin. Nu i se adresă nimeni, nu îl recunoscu nimeni, nu îi acordă nimeni atenție. Avea bagaj puțin, doar servieta, pe care nu o scăpa din ochi, și un rucsac. La Viena venise cu un geamantan, pe care îl lăsase intenționat la hotel, în camera pe care o plătise intenționat și pentru această noapte. Cu cât lăsa lucrurile mai încurcate în urma sa, cu atât era mai bine.

De la Frankfurt luă trenul rapid intraurban, apoi autobuzul. Ultimul autobuz, pentru că era târziu. Când coborî la Burlingen, ceasul din turnul bisericii bătu de ora unsprezece și jumătate. Îl sună pe Adalbert și îl întrebă dacă poliția a fost pe acolo.

— Acum o oră, mormăi scurt fratele lui, necăjit că nu își dădea seama ce se întâmplase. Au vrut să afle unde ești.

— Și? Ce le-ai spus?

— Că nu avem idee.

— Crezi că supraveghează castelul?

— Nu știu.

— OK. Pentru mai multă siguranță, intru prin spate.

•

Zidul care înconjura proprietatea nu era atât de impenetrabil cum părea. Într-un loc de la marginea parcului împrejmuit, ascunsă de arbori și tufișuri, exista o trecere. Poarta cu grilaj pe care Hendrik o escaladă cu greutate părea veche și nefolosită, dar el știa că era prevăzută cu senzori care declanșau alarma în castel.

Așa că nu fu surprins că Westenhoff îl aștepta la intrarea din spatele castelului. Acesta părea palid și nedormit, și avea părul răvășit, care din cauza transpirației i se lipea de cap. Pe jacheta lui apăruse și o arsură.

— Ei? întrebă el imediat, fără măcar să mai salute. Aveți codexul?

Hendrik ridică servieta:

— Aici este. Dacă o fi acela.

Coborâră. Pivnița duhnea neobișnuit. Mirosea a sulf și amoniac, dar și a ceva dulceag, a rumeguș proaspăt și a sudură.

— Tocmai am terminat de construit instalația, îi spuse Westenhoff pe trepte.

— La ce folosește de fapt?

Westenhoff ridică din umeri. Jos îi așteptau ceilalți. Adalbert într-o cămașă zdrențuită, cu mânecile suflecate, cu urme negre pe chip și Laureen, imaculată și perfectă ca totdeauna. Priviră nerăbdători spre Hendrik, care ridică servieta într-un gest triumfător. Ochii lui Laureen străluciră.

Westenhoff goli masa din bucătărie, pe care se mai aflau încă urmele unei cine frugale. Hendrik așeză servieta, formă cifrul încuietorii și o deschise. Nimic spectaculos: nu răsunară niciun cor al îngerilor și niciun urlet al diavolului, nici măcar cei prezenți nu se înfiorară. Se ivi un obiect înfășurat într-o pânză albă.

Un obiect banal, care nu se ridica la nivelul așteptărilor. Nici pe departe.

— Ordinul Cavalerilor Teutoni, zise Westenhoff. Deci…

Adalbert îl privi pe Hendrik:

— Tocmai le-am spus.

— Da, zise Hendrik. Mă miră faptul că nu v-a trecut asta prin cap.

— Dumneavoastră ați înțeles ce a spus Scoro. El a fost de părere că dacă ar fi avut piatra și codexul, Ordinul Cavalerilor Teutoni nu și-ar fi pierdut regatul din răsărit. Acestea i-ar fi făcut cei mai puternici.

Hendrik se gândi la cărțile din care citise el, dar pe care Westenhoff nu le cunoștea.

— Nu acesta era sensul căutărilor lor, cred eu. Ei le-au pus sub cheie.

— Lucrurile nu au fost atât de simple, îl contrazise Westenhoff adâncit în gânduri.

— De ce credeți asta?

Bărbatul pe care Hendrik îl cunoscuse inițial ca proprietar al castelului clătină din cap.

— Discutăm mai târziu. Apoi el arătă către foliant: Să îi arătăm cartea.

Hendrik o luă și îl urmă pe Westenhoff, care deschise ușa de la iatacul lui Scoro. Veniră și ceilalți.

Dormitorul bătrânului alchimist era iarăși în întuneric, abia se putea zări ceva, dar Scoro era treaz.

— V-ați întors? întrebă el cu vocea lui ascuțită, înspăimântător de tăioasă și obosită, de parcă evenimentele din ultima zi îl storseseră de ultimele puteri.

Doar nu o să moară acum? se cutremură Hendrik. Nu când suntem atât de aproape de țel!

— Da, m-am întors, răspunse el.

Te pomenești că totul se duce de râpă. Oricum ar fi tipic pentru ce se întâmplă în viața mea.

— Cu cartea mea?

Hendrik ridică foliantul.

— Sper că acesta este.

Se auzi un foșnet slab și în întuneric se simți mișcarea unor brațe subțiri.

— Arătați-mi-o. Max, fă te rog puțină lumină.

Westenhoff se aplecă și aprinse veioza. Hendrik văzu că instalația construită în lipsa lui se afla lângă patul lui Scoro: un labirint de baloane din sticlă de diferite forme, atârnate de un stativ din lemn, umplute cu un lichid limpede, dar care nu părea apă. În unele dintre baloane se aflau spirale din metal negru, în altele erau elemente cubice poroase ca piatra vulcanică. Avea înălțimea de aproximativ un metru și părea o operă de artă. Lui Hendrik îi amintea de ceasul cu apă dintr-unul dintre multele hoteluri în care organizase seminare, pe care, în funcție de numărul bilelor din sticlă, se putea stabili ora.

Mâinile lui Scoro se însuflețiră brusc și se întinseră spre carte. Westenhoff îl ajută, îi ridică puțin capul și îl așeză pentru a putea pune foliantul lângă el. Se părea că străvechiul trup era foarte ușor.

Hendrik așeză cartea în fața lui Scoro, apoi se retrase. Îl văzu pe acesta apucând cartea cu brațele lui ca un pachet de oase, asemănătoare ghearelor unei păsări, fără nimic omenesc în ele.

— În sfârșit, șopti bătrânul tremurând din tot trupul. După atâta vreme…

Întoarse coperta cu mare efort. Pielea trosni și scârțâi, dar nu se rupse. Apoi dădu prima pagină, citi scrisul vechi surprinzător de bine conservat, respirând zgomotos. Întoarse și a doua, și a treia pagină și așa mai departe.

— Aha, murmură el, era la ordin, da?

Hendrik tresări violent, contemplând concentrat ceea ce părea mai curând o șopârlă uscată decât un om.

— Ăă… da. Da. Ordinul Cavalerilor Teutoni o ținea în tezaur.

Scoro scoase un oftat sau un chicotit disprețuitor:

— Tâmpiți. Totdeauna au fost așa. Mari tâmpiți cu spadă.

Frunzărea cartea gemând și pufnind, făcând din când în când câte o pauză, căutând parcă ceva anume.

— Înțeleptul vultur, ah, da, ah, da, mormăia el. Întoarse pagina cu vădită greutate, de parcă pergamentul cântărea 50 de kilograme. Lefias… Astral… Leo Rubens… extras din mercur… *aurum physikum*… în *prima materie*… apă mercurică spirituală… Max!

Ultimul cuvânt fu strigat.

— Da? Ce este?

Westenhoff ieși grăbit în față, atât de servil, încât lui Hendrik îi păru ireal. În prezența lui John Scoro nu mai rămânea nici urmă din castelanul calm și aristocrat.

— Am greșit, spuse Scoro. Ceea ce trebuie coagulat este chinovarul, nu pucioasa. Și *ascendendo* pripit, nu fixat. Trebuie să prepari din nou soluția.

— Sigur, așa fac.

Westenhoff luă rapid o găleată și scurse lichidul dintr-o parte a instalației. În timp ce aceasta curgea gâlgâind vâscoasă, el întrebă:

— Sulf, în ce proporție? Tot trei la sută?

Scoro părea că se va prăbuși din clipă în clipă peste carte.

— Da, trei la sută. Ia o caraha nouă, curată. La al șaptelea extras. În privința aceasta mi-am amintit corect. El mai gemu încă o dată, de parcă scotea aerul dintr-un acordeon defect. Ar fi putut să iasă rău.

Întoarse cu greutate capul, căutând privirea lui Hendrik:

— A fost bine că ați reușit să faceți rost de carte.

Hendrik dădu din cap, cuprins de o bruscă și imensă ușurare. Asta fusese o recunoaștere, nu?

Un fel de mulțumire din partea lui Scoro.

Deci nu va mai fi considerat inutil. Apoi va urma poate Marea Operă și a vieții lui, a vieții lui Hendrik! Căci dacă obținea Marea Operă, odată cu ea i se ștergeau toate greșelile vieții de până acum și nu va mai avea nicio importanță cât de des și de ce eșuase.

Dacă reușea. Mai putea încă să spere. Să spere și să se teamă.

Lichidul se scursese, găleata era aproape plină.

— Mă duc în laborator, spuse Westenhoff, și o ridică precaut.

— Vin cu tine, zise cu hotărâre Laureen.

Cei doi se retraseră. Scoro căzu pe spate, cu ochii închiși. Gura i se deschise, o crăpătură fără dinți. Arăta ca un exponat dintr-un muzeu etnologic, la secțiunea „Trofee ale vânătorilor de capete și altele”.

Adalbert îl trase pe Hendrik de mânecă până în cel mai izolat colț al bucătăriei, unde îi șopti:

— Acum ar fi ocazia, nu?

— Ce ocazie? întrebă Hendrik înmărmurit. Pentru ce?

— Păi să umflăm piatra!

Hendrik îl privi stăruitor pe fratele său, străduindu-se să nu își arate groaza. Deci fusese o greșeală să îl aducă și pe Adalbert. Blestematele lui de temeri! Ce era de făcut? În niciun caz ceea ce începuse nu trebuia oprit!

Trebuia să evite să se întâmple așa ceva.

Cu gândurile razna, întrebă încet:

— Și cum îți imaginezi că vom face asta?

Adalbert scutură din cap, cum obișnuia să facă atunci când se confrunta cu probleme greu de rezolvat.

— Foarte simplu, săltăm caseta și o întindem de aici.

— Și pe urmă?

— Ne urcăm în mașină și valea la Geneva. Am rezervat unul dintre laboratoarele mici pentru

radiații și putem merge acolo când vrem.

— Cu mașina? Ai tu una?

— Nu, dar ai tu!

— Eu mi-am lăsat Jaguarul la Viena. Iar Golful l-a luat Miriam. După un moment de gândire întrebă: Tu cum ai venit încoace? Însă imediat își dădu seama: Ah, da, cu taxiul.

— A costat mai mult decât cu avionul, murmură Adalbert și privi nerăbdător în jur. Dacă mai discutăm mult, va fi prea târziu.

— Renunță, spuse Hendrik. Afară sunt trei bodyguarzi care abia așteaptă să se întâmple ceva. Dacă îi săltăm piatra lui Laureen, ajunge să dea un telefon ca ăștia să urce în mașina lor BMW7 și să ne urmărească. Și sunt profesioniști, sunt antrenați pentru asta. În fața lor nu avem nicio șansă.

Adalbert respira precipitat:

— Înțeleg. Complicată treabă. Se mai gândi și adăugă: Nu ne rămâne altceva de făcut decât să continuăm jocul. Și să așteptăm o ocazie favorabilă. La un moment dat, își vor da seama că ceea ce fac aici este o aiureală. Poate că atunci se va putea discuta cu femeia aceasta. Ar deveni cunoscută ca susținătoare a științei, miliardarii fac așa ceva.

— Da, răspunse Hendrik bucuros că pentru moment depășise criza. Așa vom face.

În sinea lui însă se întrebă cum să scape de fratele lui înainte ca acesta să strice totul. Oricum. Chiar oricum.

Hendrik recunoscu îngrozit că era vorba de viață și de moarte.

•

După puțin timp Westenhoff și Laureen se întoarseră din laborator, fiecare cu câte o sticlă plină cu un lichid clar, cu ușoare irizații aurii. Reumplură instalația cu ajutorul unei pâlnii, curățară ștuțurile, închiseră ventilele și lustruiră componentele din sticlă, până le făcură să strălucească. După care Laureen spuse:

— Avem o problemă.

— Ce problemă? întrebă Westenhoff.

Ea arătă spre componenta de la bază a instalației ca un turn, un cazan oval, gri-mat, în care dădeau câteva țevi metalice și câteva transparente. Pe mijloc avea un capac cu închichetare.

— Ne-a spus că piatra trebuie introdusă aici, când totul va fi gata. Dar cum vom face asta? Nu avem niciun fel de… cum îi zice? *Radiation protection*?

— Dispozitive de protecție contra radiațiilor, o ajută Adalbert.

— *Yes, thanks.* Am avea nevoie de un scut de protecție din plumb, de un braț robotizat, care să poată fi condus de la distanță…

— La noi la CERN există astfel de dispozitive.

În acel moment dinspre pat se auzi o tuse hârâită, asemănătoare unui râs. Scoro se trezise, poate că nici nu dormise, și interveni:

— Nu este nicio problemă. O voi face eu.

Laureen îl privi oripilată:

— Dumneavoastră? Cum așa?

— Îmi puneți totul aici, în pat, le explică Scoro gesticulând dezordonat. Aparatul, caseta… Doar deschideți capacul. Apoi ieșiți câteva minute.

— Cum vreți să procedați? Cu mâinile goale?

— Bineînțeles.

— *That's crazy*! protestă Laureen. Piatra iradiază atât de puternic, încât într-o clipă ar ucide pe oricine pune mâna pe ea!

— Dumneavoastră uitați că eu sunt însemnat de ea. Mie nu îmi va face nimic. Dumneavoastră însă da. De aceea veți ieși.

— *Mister Scoro,* spuse Laureen, piatra aceasta este un element extrem de radioactiv, necunoscut, supergreu. Dumneavoastră vorbiți despre ea ca despre o ființă vie!

— Nu este niciuna, nici alta, o contrazise bătrânul alchimist și tuși atât de urât, de ai fi zis că își trăia ultimele ore. Aveți în vedere următorul

lucru: cunoștințele dumneavoastră referitoare la piatră sunt extrem de lacunare. Va trebui să aveți încredere în mine, dacă doriți să aflați secretul nemuririi.

Laureen respiră adânc, ridică din umeri și cedă.

— OK. Cum vreți. Așa vom face.

— Urcați în castel, până când am să apăs butonul soneriei, le ceru alchimistul. Ca măsură de protecție acest lucru este suficient.

Așa că trecură la acțiune. Hendrik luă codexul de pe pat, îl închise cu grijă și îl duse în bucătărie, pentru a-l băga înapoi în cutia lui. Westenhoff îl trase pe Scoro la marginea patului, ca acesta să poată ajunge cu mâna până la podea; bătrânul trebuia să fie așezat pe burtă, poziție nu prea comodă pentru el. Laureen și Adalbert aduseră aparatul aproape de mâna alchimistului și deschiseră capacul, pentru ca piatra să poată fi introdusă în interiorul cazanului. O simplă mișcare ar fi suficientă pentru a-l închide și a-l asigura.

Caseta blindată o așezară alături de pat. Laureen reglă încuietoarea cu codul deschis, apoi se retrase cu spatele, vizibil neliniștită de pericolul astfel creat.

— Capacul este greu, avertiză ea. Veți fi în stare să…

— Ieșiți odată! se răsti Scoro cu voce sugrumată.

Ieșiră. Trecură de pivnița boltită, urcară scara în spirală din piatră și se opriră în holul de la intrare, în care mai ardea doar un bec slab, o lumină de veghe care făcea ca portretele de pe pereți să pară neliniștitor de vii. Cu senzația că era supravegheat, Hendrik ridică privirea spre tablouri și pentru prima dată se întrebă dacă ele îi reprezentau într-adevăr pe strămoșii lui Max Westenhoff. De-a lungul secolelor, o mulțime de oameni se aflaseră probabil în serviciul lui Scoro.

— Nu ar fi trebuit să ne luăm după el, spuse după un timp Laureen. *Foolish.* Dacă nu reușește?

Dacă deschide cutia și scapă piatra? Nu vom mai putea coborî. Piatra va iradia totul. Și nu există costume de protecție împotriva unei radiații atât de puternice.

Adalbert îi aruncă lui Hendrik o privire sugestivă, de parcă voia să spună că la CERN există.

— Eu cred, zise calm Westenhoff, că acestea sunt temeri neîntemeiate. El știe ce face.

Ca o confirmare, exact în clipa aceea se auzi soneria.

— Este Scoro, zise bărbatul care o jumătate din viața lui jucase rolul de castelan. Ne putem întoarce.

Coborâră, dar se opriră precauți în pragul adăpostului lui Scoro.

Până atunci sumbră, încăperea din pivniță părea fermecată. Instalația lucra. Prin țevi gâlgâiau lichide, bolboroseau, clocoteau, se scurgeau. O lumină ireală umplea baloanele și tuburile din sticlă, aruncând reflexe amețitoare pe tavan și pe pereți.

— Max! horcăi Scoro, care ajunsese la marginea saltelei și era gata să se rostogolească de pe ea.

Westenhoff îi sări imediat în ajutor. Ridică trupul sleit și îl întinse în pat între perne, ca de obicei. Laureen lăsă rapid capacul peste caseta goală. Interiorul acesteia, după cum știa și Hendrik de la fratele său, era cu siguranță contaminat.

— Nu! protestă Scoro gâfâind. Nu așa!

— Ah, da. Corect, răspunse Westenhoff zelos.

Acesta se duse la un dulap din perete și scoase dintr-un sertar un tub transparent și o seringă. Cu cele două obiecte se așeză pe marginea patului lui Scoro, ridică la lumină brațul drept al acestuia și cu mișcări surprinzător de calme îi montă o canulă. După cum arăta brațul, ca un odgon de ancoră ros de vânt și ploi, lui Hendrik îi păru o minune faptul că acul pătrunse în el.

Nu ieși sânge sau, dacă ieși, nu atât de mult încât să poată fi observat de cineva. Westenhoff fixă fără nicio ezitare capătul tubului în acul perfuzor și așeză celălalt capăt la unul din ventilele aparatului!

— Ce face? întrebă Laureen.

— Repede, zise grăbit Scoro. Înainte de a-și pierde forța.

Westenhoff o privi rugător pe Laureen, ca o scuză:

— Vă va explica după aceea, spuse el în timp ce deschidea ventilul.

Lichidul din interiorul aparatului care venea în contact cu minusculul fragment din piatra filosofală se scurgea sclipind auriu în furtun și de acolo în trupul lui Scoro.

Adalbert îi șopti la ureche lui Hendrik:

— Ăștia sunt complet săriți de pe fix.

Scoro stătea întins, cu ochii închiși, respirând sacadat în timp ce lichidul luminescent îi pătrundea în trup. Hendrik îl privea și se întreba ce se întâmplă. Bărbatul se iradia acum, nu?

În minte i se trezi o suspiciune. Una foarte, foarte rea.

Cum o fi să trăiești peste șapte sute de ani? Cum o fi ca mare parte din acest timp să îl petreci țintuit în pat, prea slab pentru a face ceva, dependent de ajutorul unui străin?

Cum era, ca în situația aceasta, să nu poți muri?

Nu cumva acum, aici, erau martori și complici la o formă foarte bizară de sinucidere? Acest om care nu putea muri nu era cumva scârbit de eternitatea vieții și vedea în această procedură unica șansă de a se descotorosi de existența sa?

Respirația lui Scoro se mai domoli. Se sfârșea? Hendrik își trecu mâna peste față, luptând cu dezamăgirea profundă care îl cuprindea. Totul fusese o minciună? Chiar și desăvârșirea era doar o înșelăciune?

— Elixirul creat de noi, începu Scoro să vorbească brusc cu o voce ușoară, dar hotărâtă, se cheamă sângele lui Horus. Am auzit de el în prima mea călătorie în Orient, am pus pe hârtie și câteva texte și rețete, dar acestea erau criptate, cum se obișnuia între alchimiști. Nu am putut să le decriptez. La a doua mea călătorie, după ce am intrat în contact cu adevărații adepți, am primit cheia de acces la aceste texte. Prea târziu, pentru că pierdusem piatra.

Deschise ochii. Cu toții inspirară adânc, pentru că avea globii oculari aurii!

— Sângele zeului soarelui, continuă Scoro, este atât de atotvindecător, încât poate vindeca orice boală. El înălță capul, pentru prima dată de când îl văzuse Hendrik, și îi privi pe toți pe rând cu ochii săi aurii.

— Orice boală, chiar și pe a mea.

A trecut o oră. O oră în care au fost martori ai unei transformări depline, absolut incredibile.

Din când în când tot trupul lui Scoro sclipea auriu și se mărea. Scheletul sleit se acoperea cu carne. Fibrele musculare se refăceau, iar pielea ridată, ofilită se netezea. Cu fiecare minut ce trecea, Scoro câștiga putere și întinerea văzând cu ochii.

Totul se petrecea într-o liniște apăsătoare. Nu se auzeau decât clipocitul și gâgâitul mașinii. Scoro ținea ochii închiși aproape tot timpul, gemea și din când în când trebuia să se întindă, să se miște. Nimeni nu scotea o vorbă. Toți stăteau în picioare ori așezați, nemișcați și priveau. Erau martori la o minune pe care nu o vor mai vedea probabil niciodată repetându-se. Aveau mii de întrebări, dar fiecare simțea că nu era momentul să le pună.

Și din când în când dispăreau și întrebările.

În cele din urmă, treptat, așa cum zorii ies din noapte, lumina aurie, inclusiv cea care învăluia trupul lui Scoro, ca și cea din aparat, dispăru. Încăperea în care se aflau redeveni o simplă

încăpere dintr-o pivniță, luminată de un bec de 25 de wați.

Dar în același timp era o încăpere în care un bărbat puternic dădu deoparte pătura și fără să țină seama de nuditatea lui, coborî din patul în care petrecuse inimaginabil de mult timp. La prima vedere părea un bărbat de patruzeci și ceva de ani, cu chelie, dar cu o prezență magnetică.

— Vă rog să mă scuzați pentru puțin timp, spuse John Scoro și ieși din încăpere.

Imediat după aceea se auzi zgomotul dușului din baie.

Și abia acum observă Hendrik că lichidul din tuburile și globurile din sticlă devenise negru.

— *Unbelievable*! șopti Laureen, spărgând tăcerea. *Did this really happen*? *happen*? *I can't believe it.*

— Dacă timp de o jumătate de mileniu a zăcut fără puteri în pat, de unde știe cum funcționează un duș? De unde știe unde este dușul?

Westenhoff clătină din cap oftând:

— A insistat să fie ținut la curent cu ce se petrece în lume. Aceste încăperi au fost renovate ultima oară prin anii '70, în cea mai mare parte de tatăl meu adoptiv, cu care el a discutat despre toate acestea. Castelanul își drese glasul și apoi adăugă: Scoro a fost totdeauna foarte interesat de evoluția tehnicii. Pe care o consideră un fel de continuare a alchimiei.

— *Unbelievable*! repetă în șoaptă Laureen.

Zgomotul dușului încetă. Se auzi închizându-se ușa cabinei acestuia, se lăsă un moment de liniște, apoi se auziră din nou uși deschizându-se. Și imediat apăru Scoro, cu chelia strălucindu-i umedă, dar îmbrăcat: pantaloni gri largi, cămașă neagră și papuci de casă maro.

— Și acum, zise alchimistul încheindu-și cureaua, este timpul să pornim.

— Să pornim? Încotro? se miră Adalbert.

Scoro îi aruncă o privire tăioasă:

— La Marienburg, firește. Să luăm adevărata piatră filosofală.

25.

La spital au avut rețineri să îl lase să plece, cu toate că radiografiile nu arătau nicio problemă.

— Ați avut noroc, spuse medicul-șef.

Bătrânul ripostă:

— Mai degrabă am avut un cap tare.

În cele din urmă au cedat, el a semnat tot ce i-au pus în față și a urcat într-un taxi. Primul drum l-a făcut la birou, nu acasă, pentru că nici nu avea așa ceva, doar un loc unde dormea. Biroul era casa lui, îi era acum mai clar decât oricând.

Spre ușurarea lui, totul era în ordine. Fratele care îl găsise declanșase alarma și se gândise să pună înapoi în seif neprețuitele documente și să le încuie înainte de venirea poliției. Totul arăta ca mai înainte. Lipsea doar crucifixul de pe biroul lui, pe care cei de la poliție îl luaseră ca probă, pentru ridicarea amprentelor.

Inutil. El știa cine fusese și le-o spusese și criminaliștilor.

Doar că nu știa ce însemna asta.

Dar bănuia.

Și ceea ce bănuia îl exaspera.

Tocmai el să fie cel care eșua în importanta misiune a ordinului? Acestea erau fără îndoială cele mai critice ore din istoria Ordinului Cavalerilor Teutoni, chiar mai periculoase decât interzicerea ordinului din 1938. Mai mult de o jumătate de mileniu nimeni nu se interesase de *Codex Scoro,* acesta căzuse în uitare, ca și locul în care se afla piatra. Și acum, brusc, asta! Mai întâi apăruse armura din aur, pe urmă a fost furat codexul. Asta putea să însemne un singur lucru: cineva le avea acum pe amândouă.

O situație extrem de periculoasă.

Și colac peste pupăză, el favorizase cele întâmplate. Îl invitase pe răufăcător, îi acordase încrederea lui, căutase în el un aliat! O gravă

greșeală, de care abia acum își dădea seama. Da, asta însemna să îți iubești dușmanul. Dar nicăieri nu scria că trebuia să îi deschizi și seiful tău.

Păstrătorul secretului se așeză la birou, puse palmele pe masa antică și se gândi. Ceea ce se întâmplase ieri îl silea să aibă în vedere totul, inclusiv ce era mai rău. Însemna că trebuia să acționeze. Poate că mai avea o șansă să își repare greșeala. Apăsă o tastă a interfonului, pe care până acum îl folosise foarte rar.

— Dominik? Am nevoie de o mașină. Urgent.

— Da? se auzi în difuzor o voce uimită. Nicio problemă. Tocmai am un Peugeot și…

— Nu una de-a noastră. Telefonați la o firmă de închirieri. Am nevoie de un Porsche sau ceva de genul ăsta, cel mai rapid automobil de care puteți face rost.

— Înțeleg.

Nu înțelegea nimic, cum altfel? Tot ce știa era că la capătul celălalt al firului se afla cineva ale cărui dorințe trebuiau îndeplinite, oricât de excentrice și de neînțeles ar fi ele.

— Mă ocup imediat.

— Mulțumesc.

Puse capăt discuției, se ridică și se duse la seiful din camera alăturată. Îl descuie. Îngenunche în fața lui și deschise cel mai de jos compartiment, de fapt o placă metalică fixată cu magneți puternici, care putea fi smulsă dacă o trăgeai cu forță. Dincolo de ea erau două obiecte pe care bătrânul le scoase la lumină.

Un pistol.

Și muniție pentru acesta. Multă muniție.

Când se îndreptă, o durere ascuțită îi străbătu capul, silindu-l să se oprească, să tragă adânc aer în piept și să aștepte până când vălul întunecat din fața ochilor dispăru. Încet. Dacă te grăbești, fă-o încet, îi repeta întruna tatăl lui.

Se ridică și pentru prima dată se simți atât de bătrân pe cât era de fapt. Puse pistolul și cutia cu

muniție pe seif și închise ușa cu grijă. Apoi vârî pistolul în buzunarul din dreapta al pardesiului, iar muniția în cel stâng.

O oră mai târziu urca într-un Porsche 911 alb, împingea scaunul șoferului în spate, ca să aibă loc, și introduse în navigator destinația: Malbork, Polonia.

Aparatul îi indică 900 de kilometri. Timpul estimat al călătoriei: 9 ore și 32 de minute.

Bătrânul dădu aprobator din cap, porni motorul și plecă. Marienburg. Dacă ajungea la timp, putea să împiedice ca piatra filosofală să fie scoasă din ascunzătoarea ei.

•

Când Hendrik se trezi, erau pe drum.

Pe autostradă. Vedea tăblițe albastre cu denumiri ciudate de localități străine. În dreapta și în stânga se zăreau șiruri nesfârșite de brazi sfrijiți. Venerabilul motor cu șase cilindri al venerabilului Mercedes îi purta înainte cu zumzetul lui viguros.

Laureen dormea, cu capul pe umărul lui Hendrik. Sânii îi presau brațul. Îi plăcea. O șuviță rebelă din părul ei blond-roșcat îl gâdila. Și acest lucru îi făcea plăcere.

La un moment dat, șoferul se schimbase. Acum la volan se afla Adalbert. Alături de el ședea Scoro, căruia îi ținea o prelegere prolixă despre fizica nucleară modernă. Westenhoff dormea ca un sac cu cartofi, pe bancheta din spate, alături de el, cu capul sprijinit de tetieră. Gura îi era larg deschisă, ca la un bolnav, și din gât îi ieșea un amestec de horcăieli și sforăituri.

Mercedesul se îndrepta cât se poate de monoton spre destinație.

Ce scenă absurdă, gândi Hendrik și închise din nou ochii.

Plecarea în miez de noapte îl indispusese. Scoro, transformat de câteva minute din schelet în ființă umană, era îngrijorat. Nu știa cât dura reîncărcarea

lui, deci nu trebuiau să mai piardă timp, aveau doar o singură șansă de a realiza Marea Operă.

Când Laureen înțelesese că Scoro voia să plece imediat în Polonia, protestă vehement. I se luase prețioasa bucată din piatră, cu promisiunea obținerii nemuririi! Și voia să aibă rețeta acesteia, înainte de a merge nu știu unde!

Scoro o apucase brutal de braț și se răstise la ea:

— Dumneavoastră nu înțelegeți că în această lume nu există nicio nemurire? Sunt munții veșnici? Nu, după mii de ani se transformă în praf. Sunt stelele veșnice? Și ele se sting. Însăși materia se dezintegrează într-o zi! Singura cale este de a obține desăvârșirea, când toate acestea nu mai au sens. Unica salvare este Marea Operă. Hotărâți-vă!

Laureen îl fulgerase furioasă cu privirea și răspunsese:

— Bineînțeles că merg cu dumneavoastră.

— Va trebui să renunțați la orice altceva. Sunteți pregătită pentru asta?

— *No problem.*

— Max mi-a spus că ați venit aici însoțită de trei bărbați. Unde sunt aceștia?

— La hotelul din localitate, unde i-am trimis.

— Scăpați de ei, îi ceruse Scoro. Concediați-i. Concediați-i pe toți cei care lucrează pentru dumneavoastră. Rupeți orice legătură cu ceea ce ați avut. El îi dădu drumul și adăugă: Acum, imediat!

În timp ce Laureen se retrase ca să telefoneze undeva în lume, trezind oameni din somn și dându-le sacadat indicații, Scoro se ocupă de ceilalți. Se uită adânc în ochii lui Max Westenhoff și îi spuse:

— Tu ești, firește, pregătit. Așa ai fost mereu.

Pe Hendrik îl privise și dăduse din cap, ca profesorul aflat în fața unui elev dificil, de care acum era în mod excepțional mulțumit.

Lui Adalbert, Scoro îi aruncase doar o scurtă privire, ca și cum nu conta.

Ciudat, își spuse Hendrik, gândindu-se mai bine.

În timp ce Laureen încă mai vorbea la telefon, Scoro îi ceruse lui Westenhoff să demonteze cazanul din metal al instalației, împreună cu conținutul lui. Hendrik află că îl vor lua cu ei într-un coș capitonat, împreună cu un geamantan cu substanțe, tincturi și alte ustensile, o trusă de alchimist.

Când ieșiră din castel, cerul începea să se lumineze spre răsărit.

— Deci acesta este un automobil, murmură Scoro când ajunseră la Mercedes. Într-adevăr, fără cai! Urmări cum Westenhoff aranja obiectele în portbagaj, apoi luă loc cu plăcere lângă șofer și acceptă explicațiile cu privire la necesitatea centurii de siguranță.

Plecară imediat. Pe A7 în direcția Fulda, Kassel, Göttingen și mai departe. Trecură pe la sud de Berlin, apoi pe lângă Frankfurt pe Oder, dar Hendrik adormi. Opriră într-o mare parcare betonată de pe autostradă, năuci de somn și înfrigurați. Fură amețiți de aerul proaspăt și de zgomotul circulației, și avură senzația că le ruginise întreg corpul. Erau complet dezorientați în privința timpului. Era deja spre amiază? Da? Nu?

Scoro însă era perfect treaz. Stătea drept ca o lumânare și privea cu atenție în jur. Totul era nou pentru el, dar nu lăsa impresia că ar fi copleșit – părea mai curând un practicant al magiei negre, dintr-o lume ireală, care nimerise în lumea noastră și se străduia să recunoască regulile magiei din acest univers.

Îi ținea companie lui Adalbert, în timp ce acesta alimenta mașina cu carburant. Hendrik văzu cum alchimistul vârî un deget în șuvoiul de benzină, îl mirosi și puse limba pe el.

— Uimitor, îl auzi el spunând.

Westenhoff cumpără sandvișuri și băuturi și plăti.

Laureen întrebă:

— Polonia nu a trecut încă la euro?

— Nu, dar acceptă totuși și euro, răspunse Westenhoff.

— Este un bancomat acolo, interveni Adalbert arătând într-o parte. De acolo se pot scoate zloți.

Westenhoff se încruntă.

— Nu, lași urme.

Scoro își părăsi locul de observație de la marginea parcării și se alătură celorlalți. Cola nu era, evident, pe placul lui, însă sandvișul îi plăcu.

— M-am mai gândit, îi spuse el lui Adalbert. În privința acestui… nucleu al atomului, de care vorbeați dumneavoastră.

— Da? răspunse Adalbert mestecând.

— Ați spus că este greșit să ne imaginăm că ar fi alcătuit din particule mai mici – protoni, neutroni și așa mai departe. Că el în realitate se fărâmă mai întâi în particule, când este spart.

Adalbert dădu afirmativ din cap, înghiți și zise:

— Exact. La Geneva, la noi, aș putea să vă arăt așa ceva.

Scoro nu intră în amănunte, dar zise:

— În principiu nu este altceva decât ceea ce am încercat noi prin vaporizare de sute de ori și prin distilare. Dumneavoastră o faceți acum printr-un accelerator de particule. Dar principiul este același: materia trebuie mai întâi spartă, pentru a putea fi refăcută.

Hendrik îl văzu pe fratele său încremenind.

— Lucrurile s-ar putea vedea și astfel, răspunse Adalbert clipind repede.

— Remarcabil, constată mulțumit Scoro.

Cu excepția bătrânului alchimist, toți trecură pe la toalete înainte de plecare. În timp ce reveneau la mașină, într-un loc în care nu puteau fi auziți de ceilalți, Hendrik îl întrebă pe fratele lui dacă intenționa să îl ademenească pe Scoro la CERN.

Adalbert îl cadorisi cu obișnuita lui „privire de frate mai mare”.

— Gândește măcar o dată ca un om de știință. Un mineral iradiant cu proprietăți neobișnuite și un om cu vârsta de peste opt sute de ani! Am putea răspunde la întrebări pe care nici nu ni le-am pus până acum.

— Și cum vrei să faci asta? Să îl convertești de la alchimie la fizica nucleară?

Adalbert clătină indispus din cap.

— El s-a format într-o concepție medievală asupra lumii, dar nu este prost. Trebuie să mai fi citit când și când câte ceva; cu Newton este oarecum familiarizat, iar despre Planck și Curie cel puțin a auzit. După părerea mea, nu îi lipsește mult să se dea pe brazdă. Intenționează să practice un ritual oarecum bizar când ajungem, să invoce elementele sau cam așa ceva. Cred că atunci când va constata că asta nu funcționează cum își imaginează, se va putea discuta cu el.

— Ultimul lui ritual a funcționat, aș zice eu. Și a fost unul bizar.

Fratele lui pufni.

— Vom vedea. Dacă toate trucurile lui funcționează, ar trebui să ne convertim noi, nu el, nu?

•

Într-un târziu au ajuns. Hendrik fu surprins de cât de mare era Marienburg, chiar și după standardele de astăzi. De obicei, clădirile istorice erau în realitate mult mai mici decât păreau în fotografii. Cum au traversat podul peste Negat și au văzut clădirea burgului – un adevărat munte din cărămizi roșii-maronii – li s-a tăiat respirația. Dincolo de pod, în mijlocul unui cartier modern de locuințe, se zăreau numeroase resturi de ziduri, ceea ce însemna că odinioară burgul fusese și mai mare!

În jurul lor se întindea un oraș ca oricare altul. Era o zi de vară strălucitoare. Trecură pe lângă benzinării, supermarketuri, magazine de mobilă și mașini parcate, pe lângă blocuri, construcții vechi

în ruină și mulți, mulți pomi stufoși, care ascunseră până în ultimul moment priveliștea asupra burgului.

— Uau! exclamă până și Adalbert. Frumos și impozant. A fost construit de cavalerii teutoni?

— A suferit mari pagube în timpul războiului, spuse Westenhoff, și Polonia l-a restaurat după planurile vechi.

Lucrările de renovare nu se terminaseră. Terenul de lângă aleea pe care înaintau era împrejmuit cu un gard din lemn. Zări câteva utilaje de construcții și lângă zidul exterior al fortăreței, o schelă acoperită cu plăci. Dar nici urmă de muncitori. Doar un bărbat curăța un utilaj.

— În timpul războiului? repetă Adalbert. Cum așa?

— Naziștii au ocupat burgul. Voiau să îl facă fortăreață a unui Ordin SS. Moștenire culturală germană. Au golit interioarele, ca și cum ar fi căutat piatra filosofală.

— Nu au avut nicio șansă să o găsească, interveni Scoro.

— Dar noi avem? întrebă Hendrik.

— Dacă știm exact unde se află piatra și cum se poate ajunge la ea, avem șanse mai mari, dumneavoastră ce credeți?

Era o clădire gigantică, având turnuri, ziduri înalte, acoperișuri imense, porți cu boltă, circumvalații și o clopotniță. Fiind din același material – cărămizi roșii-maronii – burgul părea unitar. Un colos.

Parcarea din fața porții principale, în mijlocul unui spațiu verde cu gazonul tuns meticulos, pavată cu piatră și înconjurată de magazine cu suvenire, era plină. Se vedeau mai multe autocare și un grup mare de turiști japonezi mergeau după un bărbat care ținea ridicată o umbrelă albastră. Adalbert viră ignorând tăblița cu inscripția „Accesul interzis” și intră pe o stradă din apropierea burgului, care dădea într-un loc acoperit

cu prundiș cenușiu, bine bătut. Aici se aflau câteva mașini și câteva containere din metal pentru gunoi. Era probabil un centru de reciclare. Deasupra se vedeau firele rețelei de înaltă tensiune.

Coborâră din mașină, Hendrik cu senzația că face ceva cât se poate de absurd. Patru bărbați asudați și o femeie coborau după-amiaza la ora patru, fără niciun bagaj, dintr-o mașină cu care merseseră mai mult de o mie de kilometri.

— Nu va fi o problemă că sunt atât de mulți turiști acolo? îl întrebă el pe Scoro, în timp ce se îndreptau amorțiți către burg.

— Dimpotrivă, răspunse Scoro, astfel putem să aruncăm o privire în jur nestingheriți.

— Să aruncăm o privire?

Alchimistul cu chelie surâse subțire:

— Eu nu am mai fost aici niciodată aici.

•

La intrare văzură o mulțime de oameni care intrau și ieșeau. Westenhoff se oferi să stea la coadă ca să cumpere bilete pentru toți. Hendrik îl văzu că dă o bancnotă de cincizeci de euro, primi biletele și nu mai luă restul.

Dincolo de poartă erau instalate niște panouri cu fotografii care prezentau lucrărilor de renovare din ultimul deceniu: Marienburg era încă gata.

Curtea interioară era mare. Pe spațiile verzi, în suporturi din lemn, erau expuse țevi de tun vechi, care păreau acum inofensive. Deasupra celui mai înalt turn al burgului flutura drapelul Poloniei. Peste tot erau turiști: bărbați în pantaloni scurți și sandale, femei cu pălării de soare. Copii care alergau, se luptau cu spade din plastic sau mergeau plictisiți, ținuți de mână de părinți.

Hendrik se opri involuntar. Din interior, burgul părea și mai impresionant, cu uriașele acoperișuri, șirurile lungi de ferestre înguste, cu zidurile monumentale. Îi venea greu să își imagineze că odinioară aici trăiseră cavaleri adevărați, în armuri, care se luptau cu dușmanii, discutau între ei,

mâncau și beau. Totul era prea aranjat, părea un muzeu ori un parc de distracții cu decoruri istorice, nu ca o relicvă reală a timpurilor trecute.

Bine măcar că nu existau bufete cu gustări sau ceva asemănător. Toate acestea erau afară. Așa că se gândi că ar fi putut să fie și mai rău.

Se grăbi să îi ajungă pe ceilalți, care nu îl scăpau din ochi pe Scoro. Alchimistul pășea încet, cu pași măsurați și privea atent în jur, ca și cum voia să își întipărească în minte planul burgului. Hendrik îl urmări o vreme, apoi i se făcu pielea ca de găină și se uită în altă parte.

Pe o latură a curții se aflau statuile în bronz ale unor mari maeștri ai ordinului. Chipurile lor îi păreau lui Hendrik surprinzători de vii, dar potrivit inscripției de pe plăcuțe indicau că erau opere de artă moderne, din secolul al XIX-lea.

Iarăși secolul al XIX-lea, se gândi Hendrik descurajat.

Întâlniră un grup de turiști vorbitori de germană, ai căror membri cu păr cărunt înregistrau pe smartphonuri explicațiile ghidului: „… aripa de nord construită în anul 1820, cu capela și sala cu capiteluri, care avea încălzire prin podea…” – auzi Hendrik, remarcând respectul cu care aceștia ascultau. Încălzire prin podea! În secolul al XIII-lea! Nici că s-ar fi gândit la așa ceva.

— Nu este aici, îi informă în șoaptă Scoro. Trebuie să mergem sus în castel.

Și o luă hotărât înainte. Trecură peste un podeț din lemn și peste un pod basculant și ajunseră în inima burgului, înconjurată de curtea din care veniseră, care, potrivit planului complexului, fusese inițial înconjurată de o curte și mai mare.

Enormă, așa cum se spunea.

Deasupra porții se afla un basorelief reprezentând un cavaler mustăcios călare, cu spada pregătită de luptă. Curtea interioară în care pătrunseră era îngustă, făcând și mai impozante clădirile care o înconjurau. O construcție cu

acoperiș din lemn, asemenea unui cort, așezată aproape în mijlocul curții, era o fântână adâncă de optsprezece metri, potrivit unui indicator.

Hendrik încercă să își imagineze unde s-ar fi putut ascunde o bucată minerală cât un pumn, extrem de radioactivă. Primul răspuns care îi veni în minte era: oriunde. Caseta cu pereții căptușiți cu plumb, cu piatra, putea fi ascunsă în orice loc, sub orice zid al burgului.

Un alt răspuns ar fi fost acesta: nicăieri. Pentru că de-a lungul secolelor burgul fusese distrus și reconstruit de mai multe ori, nu doar în cel de-al Doilea Război Mondial. Fusese de mai multe ori renovat și extins. Unde ar trebui să se afle acel loc, considerat sigur cu șapte sute de ani în urmă, în care să nu se umble orice s-ar fi întâmplat? Un loc pe care să nu îl găsească nimeni, oricât l-ar fi căutat?

Hendrik nu avea nici cea mai mică idee unde ar fi ascuns piatra, dacă ar fi primit această misiune. Cu atât mai mult dacă se gândea la distrugerile pe care le suferise complexul, pe care le văzuse în fotografiile de la intrare: găuri uriașe în ziduri, turnuri prăbușite, șarpante arse, clădiri în ruină.

Poate undeva la mare adâncime. Doar că ideea asta le putea veni și altora. De exemplu naziștilor, care ar fi avut și timp, și mijloace pentru a cerceta fundația burgului.

Aceștia însă, conform spuselor lui Scoro, nu ar fi avut nicio șansă de a găsi piatra.

Era o enigmă.

Scoro se învârti de câteva ori prin curte, studiind atent pereții.

— Trebuie să urcăm, le spuse el în final.

Urcară la ultimul nivel și merseră până la capătul unei galerii de unde se putea vedea toată curtea interioară. Scoro pătrunse într-un gang de cel puțin șaizeci de metri, susținut de niște pilaștri, care ieșea printr-un turn direct la râu.

De aici se deschidea o largă perspectivă asupra împrejurimilor. Scoro studie cursul lent al apei de dedesubt și malul cu pantă ușoară, pe care creștea o vegetație deasă, trestii, iarbă și se strânseseră alge verzi. Mai jos de burg, acosta o ambarcațiune, o barcă plată, cu umbrele de soare și bănci, cu care turiștii erau plimbați pe Nogat. Pe celălalt mal al râului era ancorată o barcă identică. În timp ce pasagerii coborau fără să se grăbească, echipajul începuse curățenia. Se părea că fusese ultima cursă a zilei.

— Acesta trebuie să fie turnul, murmură Scoro, privind de la fereastră. Turnul-latrină, nu? i se adresă el lui Westenhoff, care avea o broșură informativă.

— Da, răspunse el. Ei îi spun *Dansker.* Probabil că sună mai bine.

Hendrik era stupefiat.

— Turn-latrină?

Westenhoff arătă către construcția din lemn din mijlocul marii încăperi:

— O toaletă. La vremea respectivă, o instalație igienică extrem de modernă.

Hendrik încercă să își imagineze: dacă un cavaler avea noaptea nevoie să își facă necesitățile, urca deci până aici ca să se ușureze? Și unde ajungeau excrementele lui? Într-o gaură de douăzeci de metri? Ori direct în râu?

Și ce avea asta de-a face cu ascunzătoarea pietrei filosofale?

Hendrik prefera să nu se gândească la asta. Cavalerii Ordinului Teuton spuseseră „O îngropăm în cel mai dezgustător loc din întreg burgul și ne căcăm pe ea?”

Nu, nu era posibil. Hendrik nu se pricepea la latrine, dar un participant la seminare, un pasionat de camping, îi povestise odată că asemenea locuri erau deseori săpate pentru a amesteca mai bine fecalele cu pământul.

— Deci în colțul de vest, își continuă Scoro enigmaticul monolog, și își frecă bărbia. Bine, haideți înapoi în curte.

Grăbit, el refăcu drumul invers. O pereche americană corpolentă, care urca, se lipi speriată de peretele gangului, și bărbatul întrebă dacă nu era periculos.

— *No,* îl liniști Hendrik, pentru că ceilalți nu răspunseră. *We're just in a hurry.*

Ajuns în curtea interioară, Scoro se îndreptă spre vest, până sub gangul spre latrină. De aici, printre coloane și ogive coborau două scări, care de la distanță arătau ca niște rampe pentru aprovizionarea cu cărbuni. Se vedeau treptele până la un grilaj din șipci care bara drumul. Coborâră. Westenhoff avea cu el o mică lanternă, pe care o aprinse: dincolo de grilaj erau boxe goale, una în stânga, una în dreapta, cu podele din pietre masive de granit.

Scoro se mulțumi să arunce doar o privire și reveni în curte. Pipăi coloanele din dreapta și din stânga ieșirii și umblă dintr-o parte într-alta de parcă ar fi căutat ceva.

— Surprinzător, rosti el în sfârșit și se retrase câțiva pași cu spatele. Chiar nu se vede nimic.

Hendrik observă privirea lui Adalbert. O privire triumfătoare.

Așa se termina totul? Atât de jalnic? O excursie fără niciun sens, un bărbat ciudat, înnebunit, o legendă a cărei urmă se pierdea în negura timpurilor? Aici nu era nimic! Și nici în coloane. La cât de netede păreau blocurile de piatră, cu siguranță nu erau de pe vremea marelui maestru Werner von Orseln. De pe vremea când piatra filosofală putea fi ascunsă în vecii vecilor.

— Am văzut destul, zise Scoro. Să ne întoarcem la automobil și să începem pregătirile.

— Pregătirile? Lui Hendrik îi venea să își strige dezamăgirea. Ce pregătiri?

Nu strigă. Dar era dezamăgit.

Scoro îl privi cu asprime, se uită și la ceilalți, apoi din nou la Hendrik.

— Mai întâi, spuse el, este cel mai potrivit moment pentru a vă încredința secretul locului unde se află piatra. După care o vom lua.

•

Treptat burgul se goli. Autocarele cu turiști plecaseră, când ei ieșiră pe poartă, parcarea era goală.

— Să aduc mașina în față? se oferi Westenhoff.

— Nu, spuse Scoro. Stă bine acolo.

Mergeau tăcuți pe strada neasfaltată, evitară o mașină ce venea din sens invers, în care se afla o familie. Copiii de pe locurile din spate se holbară la ei, de parcă ar fi bănuit că se petrecea ceva neobișnuit.

Pe drum, Scoro îi dădu lui Westenhoff câteva indicații criptice. Când ajunseră la mașină, acesta deschise imediat portbagajul și scoase câteva obiecte din metal, pe care le montă sub forma unui trepied.

— Unde? întrebă el cu trepiedul în mână.

Scoro părea nerăbdător.

— Nu are importanță. Undeva pe aici.

Arătă către un loc aflat la trei pași distanță, la marginea suprafeței cu prundiș, unde erau resturi de hârtie și buruieni uscate.

— Eu zic că este bine acolo.

Westenhoff puse ascultător trepiedul jos și sub el instală un arzător de camping cu butelie pe gaz. Când flacăra crescu, aduse coșul în care era cazanul și așeză vasul din metal pe trepied. Fără instalația în care fusese, acesta arăta ca un ou strâmb, cu urme de sudură, precum imitația nereușită a modelului unei inimi din oțel. După un timp, Westenhoff scoase dopurile din deschizăturile pentru racord. Lichidul rămas după transformarea suferită de Scoro clipoci și în aer se răspândi un miros înțepător, straniu.

— Sângelui cărei divinități i-a venit acum rândul? se interesă Adalbert ironic.

Scoro nu se lăsă provocat.

— Nu mai este necesar, explică el calm. Vom trece pur și simplu la *rubedo,* ultima treaptă înainte de desăvârșire. Apoi se adresă asistentului său: Max, scrisoarea!

— Ah, da, corect.

Westenhoff se întoarse la portbagaj, scoase din el o mapă din piele, pe care i-o dădu lui Scoro, care i-o înmână lui Laureen.

— Citiți-o în timp ce noi lucrăm. Veți înțelege mai bine ce avem de făcut.

— În prima husă transparentă se află scrisoarea originală, interveni zelos Westenhoff. Este în limba latină și nu o putem înțelege. Traducerea este pe spatele ei. A făcut-o predecesorul tatălui meu adoptiv.

26.

Scrisoarea

Onorabilului și înțeleptului stăpân, necunoscutului nostru binefăcător îi transmitem noi, Friedrich și familia sa, slujire credincioasă și sinceră, în onoare și noroc.

Am aflat și am înțeles că doriți vești cu privire la zvonurile care circulă în țară. Prin urmare vă împărtășim cât putem de bine ce știm despre acestea.

Vă mulțumim că vă preocupă greutățile prin care trec sora mea și familia ei. Mărturisesc că nu am putut să o ajut cu mijloacele pe care le am, în ciuda devizei ordinului meu, care este: „Ajută, apără, tămăduiește!" Ca bărbat al spadei m-am dovedit viteaz – spun asta cu toată modestia – deseori în lupte. Totuși nicio spadă nu poate să apere de datorii împovărătoare și nici modesta avere a unui simplu cavaler al ordinului nu ajunge să ajute pe cei înglodați în datorii, să facă să rodească pământuri sterpe, pentru ca astfel să înlăture cauza recoltelor sărace, care au dus la datoriile amintite mai sus. Cine poate asta poate mult!

Prețul pe care mi-l cereți pentru bunătatea dumneavoastră este unul mic și cu toate că m-ați încunoștințat prin mesagerul dumneavoastră că nu contează ce vă povestesc, atâta vreme cât este adevărat, mă tem că vă voi dezamăgi.

Mai mult decât ceea ce am trăit la Marienburg nu am ce să vă povestesc, mai cu seamă că am fost doar un martor, căruia îi rămân necunoscute împrejurările. De aceea, în credința că dumneavoastră, așa cum m-ați asigurat, vă este de ajuns simpla mărturie a unui bărbat modest, vreau să vă mărturisesc totul acum pentru totdeauna, cu

speranța că spusele mele vor fi bine primite și vă vor fi de folos.

Firește că trebuie să vă și previn că unele din relatările mele vă vor părea incredibile, ba chiar miraculoase. Vă asigur pe onoarea mea că în cele ce urmează voi zugrăvi doar ceea ce am trăit eu și ceea ce mi-au spus alții, fără ca eu să adaug ceva ori să trec ceva cu vederea.

Ceea ce știu și vreau să vă povestesc s-a petrecut când eu călăream alături de marele nostru maestru Werner von Orseln spre Kujawien în anul Domnului 1327. De ce era necesară această campanie, nu vă pot spune. Astfel de lucruri nu le află un simplu cavaler. Noi trebuie să ascultăm de mai-marii noștri cu încredere întru Domnul și să urmăm ordinele ce ni se dau. Eu aveam sarcina să îl apăr pe marele maestru, la nevoie cu propria viață, și eu am încercat să execut acest ordin.

În timpul călătoriei ne-a ferit Dumnezeu să ajungem în lupte; din ce am auzit eu, la cucerirea Kujawienului am întâmpinat puțină rezistență. Am călătorit în liniște, până într-o zi când marele maestru a primit o veste care l-a făcut să plece spre orașul polonez Kowal. Acolo a făcut o vizită la casa parohială, unde preotul local era pe moarte, după cum mi-a povestit un camarad, care nici el nu știa în ce relații se aflau cei doi.

După aceea, marele maestru ne-a poruncit să îl însoțim la o anumită casă, unde era o veche fierărie. El a intrat cu câțiva apropiați, au rămas acolo ceva vreme în timp ce noi stăteam de pază, chiar dacă nu erau amenințați de niciun pericol. Când marele maestru a reapărut, părea dezamăgit și l-am auzit spunând: Au luat cu ei totul. Urmăriți-i spre est și întrebați lumea încotro se îndreaptă.

Despre cine era vorba și ce luaseră aceștia cu ei nu vă pot spune, după cum nu știam de ce era atât de important pentru marele maestru.

Ba chiar a ordonat întoarcerea la Marienburg. Dar alaiului nostru i s-a alăturat pe drum un

prizonier, căruia marele maestru părea să îi acorde deosebită importanță, pentru că le-a ordonat tuturor cavalerilor de care se putea lipsi să fie extrem de atenți, ca prizonierul să nu poată evada ori să fie eliberat. Ne-a spus celor adunați în jurul lui: Prindeți-l pe acest bărbat! Este o importantă misiune, o misiune încredințată ordinului nostru de papa Bonifaciu. Acest om este aliat cu diavolul și atât cartea, cât și lada pe care le are sunt ale diavolului. Vă interzic sub amenințarea cu cea mai gravă pedeapsă să vă atingeți de om sau de obiectele lui.

Aceste cuvinte ne-au făcut să ne temem foarte tare, pentru că îl cunoșteam pe marele nostru maestru ca pe unul dintre bărbații cei mai serioși și foarte credincioși, și totodată cei mai neînfricați. Dar acele obiecte am simțit în sinea noastră că îl înspăimântau și pe el.

Prizonierul era un bărbat înalt, voinic, care nu își arăta vârsta, părând în același timp și tânăr, și bătrân, depindea în ce moment îl priveai. Am aflat că numele lui era Mengedder și că fusese medic în Franconia înainte de a se fi dedicat magiei negre. Nu ne era permis să vorbim cu el; acest lucru ni-l interzisese marele maestru, iar pe prizonier îl amenințase că îi va tăia limba în clipa în care se va adresa cuiva.

Cu ajutorul lui Dumnezeu, am ajuns la Marienburg fără necazuri. Acolo marele maestru a cerut ca prizonierul să fie dus în cea mai adâncă celulă a castelului și a încredințat supravegherea lui fratelui din ordinul nostru Johann von Endorf, care în urmă cu un an, din cauza febrei, își pierduse auzul, așa că nu putea auzi șoaptele prizonierului. Marele maestru a pus apoi să fie adusă o pânză albă înmuiată în apă sfințită, cu care a apucat cartea lui Mengedder, pentru a o păstra. Lada prizonierului, care era neobișnuit de grea, mai grea decât ar fi fost dacă era plină cu aur, a

fost dusă într-un loc sigur, dar eu nu fac parte dintre cei care cunosc acest loc.

După toate acestea, viața și-a reluat cursul obișnuit și curând noi am uitat de prizonier, deoarece era în desfășurare războiul pentru graniță cu Polonia și trebuiau înălțate meterezele Marienburgului și adâncite șanțurile de apărare. Au mai trecut ani cu tot felul de lupte și călătorii a căror descriere nu are rost să o fac aici și la ciudatul prizonier m-am mai gândit abia când l-am întâlnit pe Johann von Endorf, care rămăsese paznicul lui, deoarece nu mai era bun de luptă. El fusese un camarad retras și apropierea de ucenicul diavolului nu îl schimbase, cred eu.

Știți, stăpâne, dintr-un motiv oarecare Johann von Endorf părea să aibă încredere în mine, pentru că de fiecare dată când mă găsea singur la o masă, îmi ținea tovărășie și îmi spunea că abia aștepta ca marele maestru să îl condamne în sfârșit pe prizonier la moarte, pentru a-i da lui altă misiune. Dar o spunea în acel mod neclar, în care vorbește cineva care și-a pierdut auzul, și nu se mai aude vorbind pe sine; odată cu trecerea timpului, modul lui de a vorbi devenise tot mai de neînțeles și nu puțini îl ocoleau din acest motiv, ceea ce îl amăra și mai mult. La un moment dat, am băgat de seamă că nu mai vorbea, ci se făcea înțeles cu ajutorul unei tăblițe cu ceară, pe care o purta cu el. Întrebarea unde și de la cine învățase să scrie și să citească nu mi-a trecut prin minte, deși mai târziu aș fi dorit să i-o fi pus.

Așa se face că de ziua sfântului Michael, în anul 1330, Johann von Endorf s-a așezat alături de mine, a scos tăblița, și a scris pe ea: *Prizonierul poate să facă aur. Știai asta*?

Eu, care după ce călărisem mult, mă așezasem la un urcior cu bere și nu îmi mai doream decât liniște, am citit și doar am clătinat din cap. De fapt, auzisem de alchimiști care susțin că pot face aur

din metale nenobile, dar nu credeam în astfel de povești.

Johann a insistat: *El a avut în ladă adevărata piatră filosofală, cu care poate să facă aur din mercur.*

Când am auzit asta, doar am ridicat din umeri.

De ce marele maestru nu se folosește de asta? *Am putea să cumpărăm Polonia cot cu cot*!

Cotul se referea la regele polonez Ladislau, poreclit așa pentru că era mic de statură.

Am luat creionul de ardezie și am scris: *Ar fi aurul diavolului.*

Johann a scos un sunet, ce dorea să fie „nu”, și a scris: *Mengedder spune că nu este adevărat.*

Atunci am înțeles că cel care l-a învățat de-a lungul anilor pe camaradul meu de ordin să scrie și să citească nu era altul decât periculosul prizonier.

Noi am putea să îi aducem lada și să îl supraveghem în timp ce face aurul, a continuat Johann să scrie. *Dacă face ceva nepotrivit, îl omorâm.*

Această propunere, ca și faptul că mi-a făcut-o atât de deschis, m-a supărat. I-am luat tăblița, am șters totul și mi-am văzut de drum. Mi-am zis că cel mai bine era să uit întâmplarea.

Am regretat asta câteva săptămâni mai târziu și doar mulțumită milei stăpânului nostru nu am fost pierdut. Pentru că într-o duminică după vecernie, în burg s-a stârnit agitație, țipete și a început să circule un zvon, cum că Johann von Endorf l-ar fi înjunghiat pe marele maestru. De la unii martori am aflat că acesta, aflat în poarta mănăstirii, a fost oprit de Johann, cu care s-a certat, și paznicul a pus mâna pe pumnal și a săvârșit grozăvia.

Despre ce au discutat cei doi am aflat după scurt timp, când am fost chemați toți cei care am ajutat la transportarea prizonierului de la Kowal la Marienburg, și vreau să știți acest lucru.

Cum a încercat și cu mine, Johann von Endorf a ademenit alte ajutoare, pentru a pune mâna pe lada

alchimistului, care până atunci fusese ascunsă undeva în spatele altarului capelei personale a marelui maestru. I-au dus-o alchimistului în celulă, cu o mulțime de alte lucruri cerute de acesta pentru a putea să facă aur. Johann își lăsase ajutoarele cu prizonierul, ca să îl supravegheze, și plecase să îl invite pe marele maestru să îi arate, evident așteptându-se ca acesta să își schimbe părerea la vederea grămezilor de aur.

Dar cel mai neobișnuit a fost ce s-a petrecut pe urmă. Nu că prizonierul a evadat. Nu, ceea ce s-a aflat după ce s-a așternut groaza în urma asasinării lașe a marelui nostru maestru, când s-a mers în grabă să i se ia diabolicului alchimist lada, a fost ceva mai ciudat. Celula în care era ținut Mengedder dispăruse odată cu scara, de parcă nu ar fi existat. Era scara din mijloc, cea care cobora din acel colț al curții interioare dinspre turnul-latrină. Acum rămăseseră doar două scări care dădeau în două magazii de la primul nivel din beci. Nivelul de dedesubt, la care se aflase celula, dispăruse.

Acest lucru nu și-l putea explica nimeni; am văzut asta cu ochii mei și pot depune mărturie, deși mie însumi nu îmi venea să cred.

Otto von Bonsdorf, înlocuitorul marelui maestru, a ordonat să se întărească paza și ne-a obligat pe toți să nu scoatem o vorbă despre cele întâmplate, apoi a pus în mare taină să fie îndepărtată zidăria și să se sape gropi ca să dea de nivelul dispărut al pivniței, dar în zadar.

Faptul că o parte a clădirii putea să dispară ne-a neliniștit atât de tare, încât am crezut că mai rămânea să se aprindă burgul, locul desfășurării acestei creații diabolice, să ardă și să se demoleze temelia, pentru a se pune capăt acestui necurat lucru.

În ziua dinaintea zilei sfântului Simon, în anul următor, Luther von Braunschweig, noul mare maestru ales, a ajuns la concluzia că ceea ce am

văzut noi nu s-ar fi datorat diavolului, ci lui Dumnezeu, care a dorit să îndepărteze de pe lume alchimistul și a lui piatră filosofală, și să îi ducă în afara ei, de unde să nu mai fie un pericol pentru creația sa. Ar fi fost misiunea ordinului nostru să găsească piatra satanică, denumită în mod amăgitor filosofală, și a o ascunde pe vecie. Această misiune a fost îndeplinită acum, cu ajutorul lui Dumnezeu. El a pus o nouă regulă în cadrul ordinului, și anume ca față de persoanele din afară să se nege existența pietrei filosofale. Și a creat un serviciu secret, a cărui sarcină era să apere cunoștințele: să nu devină cunoscute, dar nici să nu fie uitate. Cei care conduc ordinul să le știe pe acestea, dar să le tăinuiască.

Spunându-vă toate acestea, eu am încălcat ordinul tăcerii și Dumnezeu să mă ierte pentru slăbiciunea mea. Cu ajutorul lui Dumnezeu voi izbuti să mă descurc în fața Lui și în fața alor mei. Și nici nu am procedat nechibzuit, în concepția mea, datoria îmi este neînsemnată, în comparație cu datoria față de dumneavoastră, îndeosebi pentru că această greșeală nu îi poate fi de folos niciunui om, pentru că în cele din urmă, din ce știm noi, piatra trebuie să se afle încă în celula alchimistului îndepărtat într-un mod atât de neobișnuit din lumea aceasta, și care neîndoielnic, lipsit de apă și mâncare, și-a găsit moartea repede, astfel că piatra rămâne de negăsit pentru vecie, chiar dacă se cunoaște unde este.

Trebuie să știți că am distrus scrisoarea pe care ne-ați trimis-o. Cum și dumneavoastră ar trebui să faceți cu scrisoarea aceasta.

Aceasta este mărturia noastră adevărată.

Datat: vinerea după ziua sfântului Martin, Anno Domini 1345, în Königsberg, fost Tiltenikin.

Friedrich von L.

27.

Laureen lăsă jos hârtiile.

— Ciudat, zise Adalbert. Sunt curios cum o să o întoarcă acum.

— Nu îmi pot imagina așa ceva, zise Laureen. Cum este posibil ca o parte a unei clădiri să dispară, fără ca totul să se năruiască?

Hendrik nu știa ce să spună. Se uită la cei doi bărbați, care stăteau câțiva pași mai încolo, aplecați peste cazanul fixat pe trepied. De fapt, doar Scoro stătea aplecat, Westenhoff îngenunchease în fața instalației și, după cum îi indicase alchimistul, presăra o pulbere prin deschizătura vasului metalic.

Nimeni nu părea interesat de ce se petrecea în jurul lor sau dacă îi vedea cineva. O femeie aflată la una din ferestrele clădirii învecinate îi urmărea, dar când observă privirea severă a lui Hendrik, se retrase repede după perdea.

Westenhoff turnă într-un pahar un lichid maro, nămolos.

— Încă puțin, spuse Scoro, și Westenhoff vărsă conținutul paharului în cazan.

Hendrik se gândi că sosise momentul adevărului. Ieri pe vremea aceasta, Scoro fusese un schelet, prea slăbit pentru a-și sălta capul de pe pernă, și lichidul din acest cazan îl readusese la viață ca prin farmec. Acum pregătea, se pare, o altă vrăjitorie. Hendrik nu avea nicio idee cum ar putea să găsească, cu ajutorul unei băuturi, piatra filosofală dispărută.

Într-adevăr era momentul adevărului. Și o situație în care încrederea în ceea ce știa și în ceea ce făcea Scoro era pusă la încercare.

Bărbatul observă că terminaseră lectura și se îndreptă către ei.

— Ei? Ridică ironic din sprâncene: La ce concluzii ați ajuns?

— Că și în Evul Mediu au existat fantezişti povestitori de basme, răspunse Adalbert. Păcat că ei și-au irosit viața făcând pe cavalerii.

— Cui îi era adresată scrisoarea? întrebă Laureen. Dumneavoastră?

Scoro dădu afirmativ din cap.

— A fost o vreme în care nu am putut să acționez și trebuia să fiu atent ca Ordinul Cavalerilor Teutoni să nu afle că eram încă în viață.

— Dar ceea ce v-a scris bărbatul este o prostie! Este imposibil să dispară o parte din clădire.

— Asta gândește o minte obișnuită. De aceea sunt convins că omul a spus adevărul. Dacă ar fi vrut să mintă, ar fi imaginat o poveste mai credibilă.

— Dar…

Scoro o întrerupse cu un gest rapid al mâinii:

— Celula s-a aflat tot timpul la locul ei, probabil cu cheia încă în broască, dar nu poate fi găsită, pentru că Mengedder a reușit să o mute în alt plan al existenței. Firește, cu ajutorul pietrei.

Adalbert se încruntă:

— Un alt plan al existenței? Ce înseamnă asta?

— În mod normal, noi percepem acel plan al existenței în care ne aflăm. Lumea obișnuită, cum s-ar zice. Dar alături de acesta există nenumărate planuri, în același loc, în același timp, și totuși diferite prin conținutul energetic ori, mai bine zis, prin gradul de desăvârșire. Scoro făcu un gest de dispreț și continuă: Gândiți-vă la legendele despre spirite: sunt simple întâlniri cu alte planuri ale existenței. În unele locuri și în unele momente, granițele dintre planuri pot fi trecute.

— Ceea ce ar însemna, concluzionă Adalbert foarte sceptic, că Mengedder a întins-o de mult, cu piatră cu tot, nu?

— Nu. I-ar fi fost imposibil. Părăsind planul nostru existențial, și-a transformat celula într-o închisoare desăvârșită.

— Ah, da? Și de ce ar fi fost nevoit să facă asta?

Privirea lui Scoro se pierdu în depărtări.

— Cred că am o bănuială. Vom vedea dacă am dreptate. Se întoarse și arătă spre cazan: Dar să terminăm cu discuțiile sterpe. Elixirul ar trebui să fie gata. Max, paharele! Westenhoff scoase cinci pahare din geantă și începu să le umple cu ceea ce se scurgea din robinetul cazanului, un lichid cu sclipiri roșii-rubinii, asemănător cu un vin roșu slab, strălucitor.

Scoro le vorbi din nou:

— Trebuie să vă rog să mă ascultați cu atenție: este foarte important să bem elixirul în același timp și dintr-odată. De aceea ne vom așeza în cerc și eu voi număra înapoi de la cinci. La unu ducem toți paharele la buze și la zero le vom goli fără șovăire. Ați înțeles?

— Cerc, *countdown* de la cinci, la zero gata, recapitulă Adalbert.

— Nici nu este atât greu de înțeles, opină Laureen.

— Ce efect are acest elixir? vru Hendrik să afle, mirat că nimeni nu întreba.

Scoro luă primul pahar pe care i-l întinse Westenhoff și i-l înmână lui Laureen.

— Acest elixir, după cum v-am spus mai înainte, vă va transporta în *rubedo,* ultimul plan înainte de desăvârșire. Dar numai pentru un timp, zece până la douăsprezece ore, după aprecierea mea.

— Și apoi? întrebă îngrozită Laureen.

— Apoi, zise Scoro și îi întinse lui Adalbert al doilea pahar, puterea bucății din piatră se va stinge. Ceea ce înseamnă că trebuie să o facem acum, altfel vom da greș.

Următorul pahar i-l dădu lui Hendrik, iar pe penultimul îl opri el și le făcu tuturor semn să se apropie. Își umplu și Westenhoff paharul, opri arzătorul și se grăbi să întregească cercul.

Ca și până atunci, lui Scoro nu îi păsa ce se petrecea în jur. De ei se apropie un bărbat, îi privi curios, dar după un timp se duse la mașina lui fără să spună nimic, se urcă în automobil și porni. Hendrik se gândi că bărbatul crezuse probabil că sărbătoreau vreun eveniment.

Mirosi conținutul paharului. Elixirul nu avea niciun miros și nu arăta neobișnuit, părând un fel de apă colorată.

Și dacă Adalbert avea dreptate și totul era doar o escrocherie?

Sosise momentul adevărului.

— Pentru Marea Operă pe care o vom realiza în sfârșit, spuse Scoro și ridică paharul.

— Pentru Marea Operă, repetară în cor Westenhoff și Laureen.

Adalbert nu spuse nimic, iar vocea lui Hendrik se auzi mai târziu, ca un ecou. El înghiți în sec. Nu era nehotărât. Nu. Cu siguranță nu. Nu el, care distrusese toate legăturile de trecut.

— Cinci, rosti Scoro.

Doar prezența lui Adalbert îl irita. De ce naiba îl luase cu el? Blestemat sentimentalism!

— Patru.

Concentrare. Reculegere interioară.

— Trei.

Ar fi fost bine însă dacă ceea ce se petrecea aici ar fi semănat măcar cu un moment istoric!

— Doi.

Îi mai rămânea doar un lucru de făcut: să închidă ochii și să bea.

— Unu.

La buze. Să nu piardă momentul…

— Zero.

•

Erau cinci, dar se sincronizaseră atât de bine, de parcă exersaseră de mult.

Perfect.

Era bine că Scoro îi avertizase și că insistase să dea lichidul pe gât dintr-odată, pentru că acest

elixir nu putea fi băut din două înghițituri. Nu că ar fi avut vreun gust oribil, de fapt nu avea niciun gust, ci din cauza efectului: parcă era benzină, un combustibil extrem de puternic, pentru rachete, care imediat ce pătrundea în corp se transforma în gaz și exploda.

BUMM!

Hendrik închise ochii involuntar. Nu putu să se împotrivească. Ochii i se închiseră de la sine. Avu senzația că se clătina, că gâfâia, și nu știa dacă era o reacție la monstruozitatea ce tocmai avea loc, la forța exercitată simultan asupra fiecărei celule a corpului său. O resimțea până în vârful degetelor, până sub unghiile degetelor de la picioare, o simțea în fiecare fir de păr de pe dosul palmelor, în fiecare organ intern. Respirația făcea zgomotul unui uragan, fiecare pulsație a inimii bubuia ca un trăsnet. Pământul se clătina sub picioarele lui, cerul de deasupra se cutremura, aerul părea din foc, nu, nu din foc, ci era o imensă energie arzătoare, și o voluptate păcătoasă, o vâlvătaie ademenitoare ce îl cuprindea, îl fascina, îl îngrozea. El însuși era un incendiu care îi înșfăca cele mai profunde rădăcini ale ființei, care îi cuprindea sufletul, însoțit de un extaz care îl făcea să tremure și să își dorească să nu înceteze niciodată.

Încetă totuși, dar nu se termină. Încetară zguduiturile pământului, tremurul cerului, vâlvătaia din aer. Hendrik nu se mai clătina, dar simțea că se transformă, că se umplea de ceva măreț. Simți că putea să redeschidă ochii imediat și își dădu seama că era adevărat tot ce știa Scoro despre drumul spre desăvârșire. Și da, da, da! El, Hendrik Busske, îl va însoți pe Scoro într-acolo. El reușise, va păși în desăvârșire împreună cu Laureen, femeia tot atât de incredibilă ca tot ceea ce se petrecea acum. Cu adevărat incredibil, depășind ceea ce își imaginase, deoarece desăvârșirea era mai grozavă decât orice, mai mare

decât cea mai curajoasă fantezie omenească. Da, acum se simțea schimbat. Ultimul nivel înaintea desăvârșirii. Da! Da!

Simțea în mâna sa paharul, rece, rotund, ușor, înclină brațul și îl lăsă să cadă fără zgomot. Își regăsi echilibrul, redeschise ochii.

Ce însemna asta?

Lumea era… Nu, nu dispăruse. Era schimbată.

Oamenii dispăruseră. Lumea era aici, dar palidă, cenușie, transparentă, de parcă ceața se solidificase în contururile clădirilor, în siluetele pomilor, pe marginile drumurilor. Ireal, de parcă nu erau acolo. Totul părea mai curând culise de teatru decât realitate.

Dar ceilalți erau aici, neschimbați. Scoro, Laureen, Adalbert, Westenhoff. Toți luminoși pe fundalul lumii cenușii, lipsită de culoare, fără contururi.

Priveau în jur, cum făcea și el, probabil tot atât de mirați de ce vedeau.

— *Thats… crazy*, șopti Laureen.

— Ce mama…? gâfâi Adalbert.

Scoro nu spunea nimic, medita. Nici Westenhoff nu spuse nimic, privea doar cu ochii mari, cu mâna în care ținea paharul în fața pieptului, cu gura larg deschisă, trăgând aer în piept ca un pește pe uscat.

Hendrik îi auzea doar gâfâitul, atât. Nu doar oamenii dispăruseră, ci și larma lor. Dispăruseră ciripitul păsărelelor, foșnetul arborilor, fâlfâitul drapelelor în vânt. Totul era mut. Lumea schimbată era mută. Nu se auzea nimic în afară de sunetele pe care le scoteau ei.

— Ce-i asta? șopti Adalbert consternat.

— Ne-am înălțat deasupra lumii cunoscute, spuse grav Scoro. Ne aflăm la un nivel de energie mai înalt decât materia obișnuită, din care percepem doar umbre. Pentru a ne desprinde definitiv din această lume avem nevoie doar de piatra filosofală.

— Aaa! exclamă Westenhoff, care se aplecă în față. Paharul îi scăpă din mână și se sparse fără zgomot pe pământul cenușiu, lipsit de contururi. Aa…!

Scoro îl privi supărat.

— Max, ce înseamnă asta?

Westenhoff se îndreptă cu mare efort, cu chipul ud de sudoare.

— Eu… Eu…

Apoi dădu ochii peste cap și căzu la pământ ca o marionetă, căreia cineva îi tăiase toate sforile.

Laureen se duse imediat la el. Se așeză pe vine alături, îi ridică pleoapele, îi verifică pulsul la artera carotidă și clătină preocupată din cap. Îi descheie vesta și cămașa, puse urechea pe pieptul lui, apoi începu să îi facă masaj cardiac cu putere și energic, numărând rar.

Hendrik își reveni treptat, o privi fascinat de priceperea de care dădea dovadă de fiecare dată. Chiar primise o educație desăvârșită.

După câteva încercări, ea se ridică.

— *Hes dead,* spuse ea, apoi traduse în germană: Mă tem că este mort.

Scoro își ridică sprâncenele lipsite de păr:

— Este regretabil, zise fără să pară uimit, ci mai degrabă supărat. Nu mai putem face nimic. Să îl ducem în mașină.

Hendrik și Adalbert se simțiră vizați. Hendrik întinse mecanic mâna către clanța portierei, al cărei contur abia se vedea. Când își dădu seama ce face, se opri așteptându-se să apuce în gol, dar nu, clanța și portiera aproape translucidă se deschiseră și ei așezară cadavrul lui Westenhoff pe bancheta din spate.

— Bun, haideți să plecăm, spuse Scoro.

Hendrik rămase în dreptul portierei deschise.

— Este vizibil? Vreau să spun… în lumea normală? Îl pot vedea ceilalți oameni?

Alchimistul îl măsură indispus cu privirea.

— Nu. Probabil nu. După ceva timp, când dispare încărcătura corpului. Clătină din cap și adăugă: Nimeni nu știe asta.

Simțind nerăbdarea acestuia, Hendrik închise portiera.

— OK. Să mergem.

Au avut dreptate. Oricât era de regretabil că bărbatul pe care îl considerase odată proprietarul castelului murise atât de aproape de atingerea țelului absolut, nimeni nu era dispus să se oprească. Mai ales că timpul pe care îl aveau la dispoziție era limitat și nimeni nu știa cât timp aveau de fapt.

Doar că extazul pe care îl trăise… În drum spre burgul cenușiu, Hendrik scormoni în interiorul lui după un ecou al acelei supraomenești voluptăți care îl cuprinsese, chiar și atunci când Westenhoff se prăbușise.

Drum. Dispariție. Moarte.

Ca și cum vechea, ascunsa lui viață încă îl rodea. Niciodată nu îi oferise ceva, nicio victorie fără lacrimi, niciun succes fură dezamăgire, niciun triumf fără o picătură… of, fără o găleată plină cu amărăciune!

Era momentul cel mai potrivit pentru a obține desăvârșirea și pentru a lăsa totul în urmă.

Mergeau în tăcere, cu pași repezi, cu Scoro în frunte. Aproape de intrarea principală, Hendrik văzu siluete umane care apăreau și dispăreau imediat; probabil umbre ale oamenilor care ieșeau ori intrau în burg. Toți se înghesuiau la singura cale de acces. Nimeni nu scoase o vorbă, nu se opri, nici măcar Scoro, care trecu printr-o perdea de ceață. Ajunseră în curtea castelului. Suprafețele cu iarbă erau de nerecunoscut, simple contururi pe un fond cenușiu. Țevile de tun, băncile, tufișurile și arborii aveau contururi neclare, lipsite de culoare. Doar statuile din bronz ale vechilor mari maeștri erau oarecum recognoscibile, și Hendrik

băgă de seamă că Scoro le ocoli, îndreptându-se spre burgul înalt.

Trecură iar peste puntea din lemn, care acum părea doar un desen pe care se putea păși. La fel și podul basculant. Basorelieful de deasupra porții dispăruse. Curtea interioară a castelului: baza unei cutii dreptunghiulare dintr-un nimic gri, cu umbra fântânii, ca un cort. Și în față, în colțul vestic, în direcția turnului-latrină, se zăreau nu două, ci trei scări.

•

Laureen începu să numere bolțile porților și contururile fantomatice ale ferestrelor de deasupra.

— Lăsați-o baltă, spuse Scoro când observă ce făcea aceasta. Nu merge așa. În planul imperfecțiunii noi nu suntem în stare să vedem realitatea așa cum este ea. În asta constă trucul la care a apelat Mengedder.

— Mai devreme erau tot atâtea bolți, constată Laureen încurcată. Șase. Mai devreme erau șase bolți și acum sunt tot șase. Cum se poate?

— Au fost mereu șase. Au fost mereu trei scări.

— Dar când noi am fost prima dată aici, erau doar două. Iar asta, zise indicând scara din stânga, era aici.

Ea arătă către scara din mijloc.

— Asta este iluzia, zise Scoro și se duse exact la acea scară. Nu vă mai pierdeți timpul. Haideți!

Începu să coboare treptele abia sesizabile și ei îl urmară. Senzația era ciudată, parcă ar fi călcat pe ceva moale, flexibil, un fel de spumă cenușie.

— Asta ce este? vru să afle Adalbert. Pare ceva putred.

Lui Hendrik, care ascultase, i se făcu greață.

— Posibil, răspunse Scoro. Praful și frunzele căzute au ajuns în coridor. Nimeni nu le-a mai măturat. Eu cred că pe podea se află un strat gros de compost.

Adalbert oftă adânc.

— Scârbos.

Coborâră, apoi merseră drept înainte, până în capătul unui coridor.

— O ușă, constată Scoro după ce pipăi obstacolul din fața lor. Ușa temniței, bănuiesc.

— Și dacă cheia se află pe dinăuntru?

Hendrik se gândi la păstrătorul secretului, care susținuse acest lucru. Și se întrebă cât de mult știuse bătrânul despre toate acestea.

— Este posibil, răspunse Scoro. Dar pentru că ne aflăm într-un plan energetic superior, lucrul acesta nu ne poate opri.

Făcu un pas înapoi și imediat se aruncă asupra ușii cu contururi fantomatice.

Se auzi ceva trosnind, ca un vreasc, apoi ușa sări în lături.

Fură întâmpinați de lumină. O lumină gălbuie, blândă, de parcă în încăpere, în spatele ușii, s-ar fi aflat soarele, care îi lipsea acestei lumi.

— Oh! exclamă Laureen.

— Este foarte bine, le explică Scoro pe un ton încântat.

— De ce? întrebă Hendrik. De ce este bine?

— Pentru că în acest plan al existenței numai piatra filosofală poate lumina, răspunse alchimistul și trecu pragul.

Pentru o celulă, încăperea era surprinzător de mare. Părea mai curând o sală cu plafon jos decât o celulă.

— Acolo este piatra, zise Scoro.

Pe un fel de platformă se afla un bulgăre puțin mai mare decât un pumn, strălucind galben-pal, în mijlocul unei coroane din pietre negre, șlefuite, ce păreau că îi absorb lumina și o domolesc. Acest aranjament arunca în jur șapte raze late, puternice. Fiecare rază întâlnea un bolovan mare, negru, care le reflecta într-un anumit punct din încăpere.

Ei urmară razele, care străbăteau valurile de ceață din interiorul încăperii ca niște râuri de aur lichid, împreunându-se într-un punct.

În acel punct se afla… ceva. Nu, cineva. Un trup uman, străvechi, mumificat, zbârcit și uscat, înnegrit, cu membrele putrezite. Și totuși viu. Era întins pe o masă din piatră, cu capul îngropat în aur strălucitor. Se mișca abia perceptibil, tremura, se înfiora la fiecare câteva secunde, gâfâia și gemea aproape voluptuos.

Era o priveliște dezgustătoare, de la care nu își puteau desprinde totuși ochii. Hendrik se apropie ca hipnotizat. Pe măsură ce privea neîncetatele mișcări ale corpului atrofiat, putrezit, din a cărui figură mai rămăseseră doar găuri și cioturi cărnoase, avea impresia că acest… lucru care se zvârcolea într-o desfătare monstruoasă trăia, de secole, un orgasm.

— Asta ce este? șopti el.

— Mengedder, îi răspunse Scoro.

28.

Când păstrătorul secretului ajunse la Marienburg, era ora șapte fără un sfert. Lăsă Porsche-ul pe unul dintre locurile de parcare libere, opri motorul, deschise portiera și își dezlipi cu greu trupul masiv din scaunul jos al mașinii.

După lunga călătorie îl durea fiecare mușchi. Făcuse doar două pauze scurte, de nevoie, în rest condusese ca un drac îngrozit. Încălcase toate limitele de viteză și fusese surprins de radare cel puțin de două ori. Fără îndoială, la întoarcere va avea ocazia să constate cât de bine colabora poliția din diverse state europene.

Își răsuci capul într-o parte și în cealaltă, încercând zadarnic să își dezmorțească ceafa înțepenită și renunță abia după ce aceasta trosni îngrozitor. Privi în jur. Totul părea pașnic. O seară frumoasă de sfârșit de vară.

Ce să facă? Privirea i se plimbă peste numerele de înmatriculare ale mașinilor din parcare și rămase cu ochii pe un număr de Germania. Simțea în buzunarul hainei greutatea pistolului și i se părea penibil că îl luase cu sine. Ce putea face cu el?

Îi atrase atenția o femeie care aranja un suport cu vederi, într-unul dintre magazinele de suvenire. Merse cu pași grăbiți până la ea și o salută.

— *Dobry wieczór,* spuse el încercând să își ascundă încordarea. Bună seara.

Femeia îl măsură suspicioasă.

— *Checesz*? Ce doriți?

Bărbatul scoase fotografia lui Hendrik Busske, pe care o luase dintr-o revistă. Era o fotografie mai apropiată de înfățișarea actuală a acestuia decât fotografiile pe care i le făcuse detectivul cu mai bine de un deceniu în urmă.

— L-ați văzut cumva pe acest om? întrebă el și îi întinse poza.

Femeia nici nu se uită la fotografie.

— Sunteți de la poliție?

— Nu, răspunse păstrătorul secretului. Își scoase șalul de mătase, pentru a i se vedea gulerul de preot. Este vorba despre… să zicem despre un suflet rătăcit.

— *Oj*!

De-a dreptul speriată, femeia se aplecă imediat deasupra fotografiei și o privi cu atenție.

În Polonia respectul pentru oamenii bisericii era mai puternic decât ar fi crezut.

— Se poate, răspunse ea în cele din urmă. A fost pe aici un bărbat care semăna cu acesta. În această după-amiază. S-a dus în burg împreună cu alți trei bărbați și cu o femeie. Femeia avea părul roșu așa… completă dând din mână pentru a sugera o coamă bogată.

Laureen Turner! își spuse tresărind păstrătorul secretului. Nu avea idee cine puteau fi ceilalți bărbați, dar numai gândul că americanca miliardară, care avea armura, și Hendrik Busske, care îi furase însemnările alchimistului, erau împreună și fuseseră aici, la locul ascunzătorii inaccesibile a funestei pietre, era suficient de alarmant.

— Când? întrebă el.

Ea își dădu de pe frunte părul blond strălucitor și spuse:

— Cam pe la ora patru, patru și jumătate. Au intrat în burg și au ieșit după vreo oră. Arătă către strada de la marginea parcării, care se îndepărta de burg, printre arbori înalți, și către un indicator care interzicea accesul. Într-acolo au plecat. De atunci nu i-am mai văzut.

— Mulțumesc. Vă mulțumesc mult, zise bărbatul trăgând aer în piept.

Băgă fotografia la loc și pipăi pistolul din buzunar. Deci acolo, în spate. O mai salută o dată pe femeie și se îndepărtă grăbit. Ar fi avut nevoie de un plan de acțiune, o strategie, dar tot ce avea

era teama, teama că va eșua în îndeplinirea importantei misiuni a ordinului, o teamă ce i se infiltrase în fiecare fibră a trupului său. Frica și speranța că va fi susținut de o forță mai înaltă, dacă își va asuma riscul.

•

După ce văzu viermi colcăind sub ciotul antebrațului, pe Hendrik îl apucă greața.

— Dacă noi nu ne-am afla în acest… în alt nivel al existenței, întrebă el cu o voce care lui însuși îi părea străină, am simți mirosul?

— Insuportabil, răspunse sec Scoro.

— Dar…? Ce s-a întâmplat cu el?

Trupul de pe masa din piatră era mare, masiv, avea pielea neagră și zbârcită, aproape carbonizată. Mengedder. Era gol sau ca și gol, nu pentru că s-ar fi întins dezbrăcat pe masă, ci pentru că, în timp, hainele îi căzuseră de pe trup. Poate că se roseseră din cauza mișcărilor continue, involuntare, ori poate că putreziseră. Singura parte a corpului său neciuntită și neputrezită era penisul. Gros și umflat diform, se ridica vertical și, dacă nu ar fi vibrat și pulsat, ar fi semănat cu o ramură viguroasă a unui pom putrezit.

— Mengedder, spuse Scoro cu o privire întunecată, a construit cu ajutorul pietrei ceva ce se cheamă punct al extazului. Este exact ce am crezut că va face.

— Chiar este ce pare? întrebă Adalbert consternat. Tipul are de șapte sute de ani un orgasm?

Scoro făcu un semn negativ cu mâna.

— Nici nu i se poate reproșa că a apucat pe această cale greșită. Nu a avut nimic, niciun profesor. Nu a fost inițiat. A avut doar caietul cu însemnările mele, pe care nu le putea înțelege. Când am vorbit ultima dată cu el, era fascinat de misterul energiei sexuale, nu mi-a scăpat lucrul acesta. Am încercat să îl conving să își schimbe orientarea, dar probabil că nu ar fi trebuit să încerc

să îi explic faptul că realizarea Marii Opere înseamnă intrarea în extazul pur al adevăratei existențe. Cu siguranță, a fost un argument nepotrivit în acel moment. Tocmai asta i-a dat aripi.

Hendrik îl văzu pe fratele lui privind perplex înfiorătorul corp.

— Șapte sute de ani? repeta Adalbert. Fără să mănânce? Fără să bea?

— Dacă este folosită corect, energia pietrei poate înlocui pe deplin energia vitală naturală a unui corp, spuse Scoro. Ceea ce nu este cazul aici. Nu mă miră, din moment ce el a folosit însemnări ale căror înțelesuri nu îmi erau pe atunci clare nici mie.

— Atunci există o legătură între energia sexuală și energia pietrei? întrebă Laureen.

— Bineînțeles. Există multe denumiri pentru asta. Unii îi spun Qi, alții Prana, alții Pneuma, în fond este același lucru: energia vieții înseși. Scoro aruncă o privire asupra corpului care zvâcnea și clătină din cap cu regret: El a căutat extazul și a crezut că ar consta în asta.

— Dar pentru început nu este rău, nu? opină Adalbert.

Scoro pufni dezaprobator:

— Extazul, adevăratul extaz se află dincolo de ceea ce vedem noi aici. Astea sunt fasoane de amator. Nu au nimic de-a face cu satisfacția veșnică.

După aceste cuvinte, el se propti în masa pe care se zvârcolea voluptuos jalnicul trup al lui Mengedder, o împinse energic cam un metru, în așa fel încât capul acestuia să iasă din punctul spre care convergeau razele de lumină.

Mișcările încetară. Din gura diformă ieși un oftat lung, de nesfârșită ușurare.

Apoi trupul se prefăcu în praf.

•

Străduța îngustă dădea într-un loc în care, cu trecerea anilor, sub firele de înaltă tensiune se bătătorise o porțiune cu pietriș. Păstrătorul secretului trecu în revistă automobilele parcate și descoperi unul cu număr de Germania. Un număr care îi era cunoscut din dosare, al unui Mercedes alb, de aproximativ douăzeci de ani, al lui Max Westenhoff, căruia îi aparținuse castelul în care Hendrik Busske locuia de vreo zece ani.

Bărbatul ridică nedumerit din umeri. Ce căuta acesta aici?

Când Busske se mutase la Burlingen, se interesase și despre proprietarul castelului. Detectivul îi raportase că Max Westenhoff trăia singur, era foarte avut și cheltuia mulți bani pentru scrieri despre alchimie, atât vechi, cât și noi. De unde se putea trage concluzia că avea ca hobby alchimia și din acest motiv intrase în contact cu Busske. Iar povestea cu așa-zisul castel proprietate a lui Busske era evident un truc de marketing. Ce oferea Busske în schimb, detectivul nu aflase, dar oricum, târgul merita, având în vedere seminarele ținute de acesta. În plus, Westenhoff întreținea relații cu o serie de aiuriți și visători din toată lumea. Nu exista niciun indiciu cum că omul ar putea fi luat în serios.

Privi Mercedesul și se gândi că probabil Busske împrumutase mașina. A lui era desigur pusă sub urmărire. Putea fi o explicație bună.

Dădu ocol mașinii și văzu în spatele ei un arzător de camping sub un suport pe care era așezat un vas bizar din metal. Pe jos erau împrăștiate cioburi de sticlă.

Foarte ciudat.

Abia atunci remarcă faptul că pe bancheta din spate a mașinii se afla cineva. Un bărbat bătrân, cu păr des și cărunt, cu ochii închiși. Păstrătorul secretului se apropie și bătu în geamul portierei.

Nicio reacție.

Bătu din nou, mai cu putere.

— *Hallo*? strigă el.

Nimic.

Îl privi pe bărbat mai atent și îl recunoscu. Era Max Westenhoff, fără nicio îndoială.

Și se părea că acesta nu respira.

Păstrătorul secretului trase de clanța portierei. Nu era încuiată.

— *Hallo*! Herr Westenhoff?

Se aplecă deasupra lui și îl bătu pe umăr.

Se opri când capul bărbatului se înclină într-o parte.

Îl atinse pe frunte. Rece. Încercă pulsul. Nimic. Se îndreptă încet și privi cercetător în jur. Ce însemnau toate acestea?

Închise portiera, conștient că își lăsa amprente pe ea, lucru ce îi putea crea probleme.

Dar momentan acest lucru nu era important.

După două minute se afla la poarta principală, la casa de bilete. Femeia de la ghișeu tocmai își număra banii, și sorta bancnotele în valute străine. Deasupra teancului era o hârtie de cincizeci de euro.

— Curtea este deschisă până la ora douăzeci, îi spuse ea cu ochii pe ceasul din perete. Dar sălile cu exponate s-au închis la ora nouăsprezece.

— Mulțumesc, răspunse păstrătorul secretului și plecă pipăind cu mâna în buzunar mânerul pistolului.

Acum nu i se mai părea caraghios că îl luase cu el. Ba dimpotrivă.

•

Hendrik privea grămăjoarele de cenușă care descreșteau, de parcă era luată de un vânt pe care ei nu îl simțeau. Fulgi negri zburau de pe masă și se pierdeau pe obiectele din jur, lipsite de contururi.

Ecoul ultimului sunet scos de trupul lui Mengedder nu se stinsese. Fusese un oftat de nesfârșită ușurare ori voise să spună ceva?

Îl trecură fiori.

— Acum, zise Scoro, avem ceea ce ne trebuie pentru a porni, în fine, în adevărata călătorie. De aceea vă mai întreb încă o dată: sunteți pregătiți?

— Da, răspunse Hendrik fără să se mai gândească.

— Da, răspunse Laureen dintr-o suflare.

Da. Da, doar să iasă mai repede din această lume, în care erau posibile sorți ca aceasta de aici.

Adalbert, observă Hendrik, nu spuse nimic. Dar asta nu păru să îl deranjeze pe Scoro, care dădu din cap și zise:

— Bine. Mai trebuie să găsim ceva în care să transportăm piatra.

— Să o transportăm? întrebă Laureen. De ce?

— Aici nu se poate, răspunse Scoro. Trebuie să ne îndepărtăm mai mult de lume. Și piatra este foarte grea.

După puțin timp găsiră o casetă stranie, care avea contururi fantomatice ca toate obiectele de acolo, dar al cărei interior, de culoare cenușie, părea real.

— Este din plumb, le spuse Scoro. Am cerut să îmi fie construită în anul 1293, ca să transport piatra. Interiorul ei s-a încărcat prin contact direct cu piatra, de aceea se află în acest nivel al existenței.

Capacul nu îl găsiră, dar Scoro fu de părere că puteau renunța la el.

— Nu mai avem mult până vom atinge desăvârșirea și pe drum nu vom avea nevoie de el.

Caseta era destul de grea și o aduseră lângă suportul de pe care piatra filosofală strălucea gălbuie. Scoro înlătură piesele cu muchii ascuțite cu care Mengedder își construise punctul extazului, apoi împinseră împreună piatra până la marginea mesei. Era atât de grea de parcă ar fi împins un automobil, și când în sfârșit căzu în casetă, bubui de parcă o cometă se ciocni de pământ.

Hendrik se gândi că doi oameni nu o vor putea transporta. Cutia avea însă pe laturi patru inele asemenea unor mânere și Laureen găsi imediat un fel de drug.

— În spate mai este încă unul, le spuse ea, în timp ce introducea drugul prin cele două inele de pe o parte a casetei.

Hendrik aduse al doilea drug, îl trecu prin inelele de pe partea cealaltă. Scoro și Laureen se așezară în fața casetei, iar Hendrik și Adalbert în spate, și astfel toți patru reușiră să o ridice ca pe o lectică mică, dar extrem de grea.

— Să mergem pentru a realiza Marea Operă, spuse Scoro.

Hendrik îl privi pe furiș pe fratele său. Privirea lui Adalbert era îndreptată lacomă spre piatră, iluminată de razele care ieșeau din casetă.

Era evident. Adalbert pândea ocazia de a pune mâna pe piatră. Scoro se simțea sigur, crezând că nu vor mai întâmpina nicio problemă până la realizarea țelului. Singurul care putea să pună în pericol calea spre desăvârșire era fratele său, care visa să obțină premiul Nobel.

Dar ce să facă? Să îl prevină pe Scoro? Cum?

Nu, poate că o luptă între frați devenea inevitabilă. În fond, își spunea Hendrik, ei se luptau de o viață. O astfel de luptă era de așteptat.

Doar că trebuia să se pregătească pentru ea.

Părăsiră celula secretă, urcară scara și ajunseră în curtea interioară, gâfâind și gemând.

Aceasta era plină de umbre mișcătoare și timp de o fracțiune de secundă Hendrik avu senzația că deslușește silueta păstrătorului secretului. Ce stupid! În clipa următoare silueta dispăru, topindu-se în atotcuprinzătorul cenușiu palid al lumii și Hendrik nu mai fu sigur de ce văzuse. O fantomă? Ori conștiința încărcată îi jucase o festă?

Îi privi pe ceilalți. Erau senini, concentrați să poarte caseta. Nu păreau să fi observat ceva.

Hendrik își drese glasul.

— Nu ne poate vedea nimeni, nu?

— Așa este, confirmă Scoro.

Părăsiră castelul și traversară curtea mijlocie a acestuia. Și aici circulau siluete fantomatice. Hendrik fu mai atent, dar nu mai descoperi nicio siluetă cunoscută.

Așadar fusese doar o iluzie de moment. Se apropiară de intrarea principală, care părea un bot aproape rotund, întunecat, care se îndrepta spre ei. Unde voia de fapt Scoro să meargă? Și ce intenționa să facă Adalbert?

Asta era întrebarea. Hendrik își spuse că fratele lui se gândea cum ar putea să transporte singur piatra. Pentru că nu avea sens să o ia, dacă nu o putea transporta.

La ce s-o fi gândind? Hendrik contemplă ferestrele arcuite abia schițate din fața lor, acoperișurile învăluite în ceață. Habar nu avea. Și totodată știa că asta nu însemna nimic; în luptele spirituale cu fratele lui, ieșise tot timpul pe locul doi.

Poarta principală. Din nou o înghesuială de umbre în mișcare, care apăreau și dispăreau. Din nou nicio siluetă cunoscută.

— Spre râu, spuse Scoro și arătă către stânga.

O luară în direcția indicată, purtară luminoasa povară de-a lungul zidurilor masive care își aruncau umbrele unduitoare asupra lor și păreau să-și piardă din substanță cu fiecare pas. Drumul șerpuit ducea la un pod care traversa râul Nogat.

•

De unde știa cum se numea râul? Hendrik încercă să își aducă aminte unde întâlnise acest nume. Pe o tăbliță pe lângă care trecuse în timpul vizitei la castel? Într-un pliant? Nu își amintea. Știa doar că numele râului era Nogat.

Trecură podul. Râul părea o suprafață întunecată, netedă, aproape insesizabil unduită, ca și cum cineva ar fi întins o folie neagră de plastic

de la un mal la altul. Niciun zgomot, niciun clipocit, niciun foșnet – nimic.

— Vom lua una dintre bărci, hotărî Scoro și arătă spre o barcă lunguiață ancorată de-a lungul malului. Acolo.

— O barcă? îi scăpă lui Hendrik.

Scoro arătă spre dreapta.

— Mergem în josul râului. La mare, eliberați, vom trece misticul pod și vom intra în adevărata, reala lume.

•

Scoro îi conduse. Urcară povara în barcă, așezară caseta în mijlocul punții care se clătina, în locul ales de alchimist. Acesta dezlegă parâmele și când barca începu să se îndepărteze, îi întrebă cine se pricepea să o conducă.

— Uf! exclamă Hendrik.

Era de așteptat. De unde să știe să conducă o ambarcațiune modernă, un om care sute de ani stătuse doar întins în pat?

Adalbert ridică mâinile cu o mină încurcată.

Vor eșua din cauza asta? Aveau piatra. Piatra era cel mai important lucru. Vor încerca altceva…

Laureen ridică din umeri:

— *No problem.* M-a învățat tatăl meu să fac asta de când aveam șapte ani.

Se duse în partea din spate a bărcii, unde era cabina, deschise ușa îngustă, se aplecă și aproape imediat se auzi motorul pornind.

— Bravo! spuse Scoro.

Zgomotul motorului se pierdu, parcă înghițit de cenușiul cețos din care se compunea restul lumii. Totuși barca se puse în mișcare. Laureen apucă țanțoșă timona, de parcă asta făcuse toată viața, și alunecară fără zgomot spre mijlocul râului.

Era ca și cum ar fi tăiat toate legăturile cu vechea lume. Hendrik privi înapoi, spre Marienburg, care se tot îndepărta. Contururile se topeau în fundal, ca o imagine imprimată pe retină,

care pălea treptat. Podul pe care trecuseră nici nu se mai vedea.

Și astfel pluteau printr-o lume cenușie de vis către marea plină de promisiuni. Nimeni nu scotea nicio vorbă, toți așteptau: cu Scoro la proră, ca și cum ar fi vrut neapărat să fie primul care ajunge la mare, cu Adalbert și Hendrik de o parte și de alta a bărcii, și cu Laureen la timonă.

Hendrik încercă să își dea seama încotro se îndreptau, dar această parte a lumii îi era vag cunoscută. Unde se vărsa acest râu, Nogat? În Marea Baltică? Undeva la nord sau la nord-vest nu trebuia să fie golful Danzig? Nu știa.

Și nici să întrebe nu voia. Își spunea că, în definitiv, nici nu mai avea importanță. Lumea din care veneau ei dispărea în urmă, contururile și detaliile ei piereau într-o mare cenușie. Arborii și tufișurile nu se mai zăreau, când privea spre țărm.

Iar cerul era lipsit de orice culoare. Nici urmă de soare, de lună, de stele. În lumea pe care o părăseau se însera, îi trecu prin cap lui Hendrik. Între timp trebuia să se fi lăsat chiar noaptea și întunericul. Nu mai avea cum să își dea seama de asta, totul era scăldat în cenușiu.

Tăcerea era din ce în ce mai profundă. Și de ce nu? Nu mai era nimic de spus. Erau pe cale să realizeze imensa, neasemuita Mare Operă, și tăcerea ce îi cuprinsese, această liniște plină de venerație, era pe măsura momentului.

Și cum pluteau muți, el pierdu treptat și senzația scurgerii timpului. De când erau pe drum? De ore? De minute? De zile? Săptămâni? Nu mai era în stare să spună.

Din când în când râul cotea. Ei urmau totdeauna mijlocul curentului, totdeauna singuri. Ce or fi văzând oamenii din lumea obișnuită? Un vas gol în derivă? Sau nu vedeau nimic?

Un timp Hendrik se gândi la asta, dar nu ajunse la nicio concluzie și își dădu seama că nici nu îl mai interesa.

Se deplasau, dar era o mișcare în nemișcare, o animație pe loc. Stăteau acolo așteptând calmi. Acum, când tot ce trebuia făcut fusese făcut, se relaxaseră și nu mai avea nicio importanță dacă va mai dura o oră ori un milion de ani.

— Bizar, spuse Hendrik la un moment dat, fără să se mai gândească dacă era oportun să întrerupă liniștea. Totul este incolor, doar piatra luminează galben.

Cuvintele lui căzură în tăcerea deplină precum o piatră în oglinda unui lac, provocând valuri care se potolesc treptat.

După un timp, Scoro se întoarse spre ei:

— Acesta este doar începutul. În desăvârșire asta nu va mai exista. Culori, simțul gustului. Bun și rău. Deosebiri. Pentru că totul va fi desăvârșit, totul.

Hendrik clătină din cap, văzu că și Adalbert făcu același lucru și vârî mâna în buzunarul hainei.

Acolo simți ceva, o bucată de hârtie.

O scoase și citi:

Dragă tăticule,

Sunt atât de tristă că nu o mai iubești pe mama. Eu îmi doresc ca totul să fie iarăși la fel de bine și de frumos cum a fost, dar dacă nu se poate, îmi doresc ca măcar să nu mă uiți.

A ta Pia.

29.

Privi bucățica de hârtie și nu îi veni să creadă. De unde apăruse?

Mai citi textul încă o dată și simți cum i se usucă gura, cum i se strânge inima. Era scrisul Piei, nu era nicio îndoială. De câte ori nu găsise el asemenea bilețele în buzunare, în cele mai imposibile situații! Ca prin farmec. Da, ca prin farmec. Ea trebuie să fi scris biletul acesta în timp ce el și Miriam se certau, cu puțin înainte ca ele să fi plecat. I-l strecurase în haină, firește, în haina pe care o agățase în hol.

Dar cum era posibil ca biletul să apară abia acum? Abia aici? De câte ori nu băgase el mâna în buzunarul hainei de atunci!

Mda… poate nu chiar atât de des cum crezuse.

Mototoli hârtia și ridică privirea. Se uită în jur.

Ce făcea el aici? Unde se afla? Asta era realitatea ori avea un vis absurd?

Privi spre țărm, căută să observe contururi, dar nu era nimic, doar umbre cenușii, o ceață ce nu era ceață, ci o lume care se dezintegra. Pe care el o lăsa în urmă.

Pia. Tocmai acum.

Cum le ticluia ea pe toate!

Înghiți cu noduri. Fir-ar să fie! Cât îi era de greu să se gândească la ea acum.

Parcă îi vedea chipul, trăsăturile bine conturate, privirea vie. Cum venise la el ca să o învețe literele, pentru că voia să citească, să nu mai aștepte până la școală. Cum îi istorisise povestioare despre micuții oameni acoperiți cu blană, care trăiau în grădină.

Și despre insecta din pat, hrănită de Westenhoff. Doamne, ea văzuse mai multe decât toți ceilalți!

Bâlciul anual. Cum insistase ea să respecte același plan de fiecare dată, aceleași atracții în aceeași succesiune și în final roata cea mare. Cum

el trebuise să o țină bine. Râsul ei când lumea de sub ei se scufunda, când totul devenea mai mic. Cum nici nu îi venise la început să creadă.

Cum îi strălucea chipul când vedea ceva ce o fascina.

Cu câtă seriozitate răsucea roata cu previziunile pentru bursă, cum se străduia să lucreze pentru el. Cum îi citea el, când ea zăcea de rubeolă la pat, amărâtă, febrilă și slăbită. Cum o ducea de mână când era mică. Cum se uita la el, la tatăl ei, cu atâta admirație și încredere.

Cum o ținuse prima dată în brațe, o mână de om, zbârcită, și nu țipase, ci cu ochii ei negri și mari îl privise mirată.

Fir-ar!

Clipi, se uită în jur și își șterse un fir de praf strecurat în coada ochiului. Un fir de praf, nimic altceva. Mai scoase o dată bucățica de hârtie. Cum era posibil așa ceva? Cum de arăta atât de real? De neînțeles. Și scrisul acesta neîndemânatic. Așa scria mereu când voia să o facă deosebit de frumos și îi ieșea exact invers.

Cerule, o auzea spunând aceste fraze pe care nu avusese curajul să i le spună și se ghemuise undeva în casă și nu cutezase să îi vorbească.

Fir-ar! De unde atâta praf, care îi intra în ochi?

Trase adânc aer în piept și băgă hârtia la loc. Amintiri. Erau doar amintiri. Îl durea că tocmai acum îl cuprindeau. Era poate necesar să mai treacă și prin asta. În lumea desăvârșită nu vor mai exista dureri, deci… deci și aceste amintiri se vor estompa.

Hmm…

Privi piatra, lumina ei galbenă și rece care răzbătea din cutia căptușită cu plumb și se gândi cum citise întâi despre ea, fără să bănuiască ce va ieși din asta. Grandevue au Lac. Cartea veche pe care o furase din anticariat…

Prima dintre numeroasele dăți când depășise limitele. Îi apăru în fața ochilor din nou păstrătorul

secretului. Ditamai bărbatul pus la pământ de mâna lui, și asta cu un crucifix din fontă!

Nici nu știa dacă omul mai trăia. De fapt, până acum nici nu își pusese întrebarea aceasta. Nu îl interesase decât codexul. Pentru a fi aici. Pentru a sta acum în această barcă și a se îndrepta cu piatra filosofală la bord spre desăvârșire.

În ce se transformase?

Își spuse că toate acestea erau doar amintiri. Inspiră cu putere, deși nici el nu știa ce inspira. Se cutremură. Sunt doar amintiri, încercă să se convingă pe sine. Amintiri dintr-o viață provizorie. O viață imperfectă, falsă, eșuată, dintr-o lume imperfectă, falsă și eșuată. Așa trebuia să privească lucrurile!

Părea liniștit, dar interiorul lui țipa năvalnic. Senzația de atemporalitate și de infinită răbdare dispăruse, în locul ei fierbea neliniștea. Cât mai trebuia să dureze toate acestea? La naiba! De ce nu treceau mai repede? Chiar acum. Ce însemnau toate acestea?

Îi privi pe ceilalți. Adalbert era nemișcat ca o statuie. Scoro nu se clintea. Laureen ținea mâinile pe timonă, privind hotărâtă drept înainte.

Era singur. Singur cu amintirile lui multe și de nesuportat. De ce îl chinuiau atât? Ce mai putea face cu ele? Se afla pe punctul de a trece în lumea adevărată, în lumea desăvârșită ca aurul pur!

Se deplasau insuportabil de încet în curentul sumbru al acestei caricaturi cenușii și pustii a unei lumi, într-o liniște ce brusc îi păru abominabilă, apăsătoare prin răceala ei! Era atât de liniște, încât își auzea propria respirație extrem de tare. Chiar și bătăile inimii și le simțea până în pântece, nu, până în tălpile picioarelor, ca niște bătăi de tobă pe puntea bărcii, ca o vibrație constantă.

I se făcu frig. Tăcerea îi apăsa timpanele, dar nu reușea să înăbușe vocea din interior, care țipa, și țipa, și țipa. În realitate, nimeni nu ar fi putut să

țipe atât de tare, corzile vocale i-ar fi cedat imediat!

Liniște. Liniște. Cu siguranță că asta era doar o fază. Ceva trecător. Un stadiu al trecerii. Nu avea motiv să țipe. De ce să îi fie frică? Văzuse un bărbat întorcându-se la viață dintr-o semiexistență de mumie, un bărbat în vârstă de opt sute de ani, și totul doar mulțumită pietrei sale, care era o legendă, cea mai importantă comoară a tuturor timpurilor, pe care o căutaseră în zadar cele mai îndrăznețe spirite ale omenirii. Și de găsit, o găsise el! El reușise să fie de față când fusese scoasă dintr-o incredibilă ascunzătoare piatra filosofală, care făcuse minuni și va continua să facă minuni.

Minuni, șoptea din interiorul lui o voce mistuitoare, respingătoare, minuni care probabil nu erau destinate ființelor umane din carne și oase. Cu un preț prea mare.

Sufletul lui. Într-un fulgerător moment de clarviziune, frica lui căpătă un înțeles – îi era frică să nu își piardă sufletul.

Asta îl buimăci, pentru că el nu era câtuși de puțin religios. Considerase bisericile doar monumente demne de a fi văzute. Nu călcase într-o biserică nici măcar la nunta lui. Și firește că nu plătise un cent pentru biserică.

Dar așa era. Asta era frica lui. Frică arhaică, din timpuri imemorabile.

Și când își înălță capul și privi înainte, în direcția promisei lumi de aur, zări neclar în depărtare un pod peste râu. Un pod care arăta precum ultima lui șansă. Atunci zise:

— Pe mine lăsați-mă să cobor.

Nu reacționă nimeni. De parcă nu spusese nimic, de parcă vorbele lui fuseseră înghițite de liniștea din jur.

Așa că repetă. Mai tare.

— Opriți. Eu vreau să cobor.

Silueta uscățivă a lui Scoro începu să se miște și extrem de încet se întoarse spre Hendrik:

— Ce spuneți?

— Nu merg mai departe, răspunse decis Hendrik. Lăsați-mă să cobor. Acolo, în față, la pod. Cu siguranță este acolo vreun loc unde pot să cobor.

Scoro îl privi cercetător, ca și cum nu i-ar fi venit să creadă.

— Să coborâți? Acum?

— Da. Vă rog.

Alchimistul clătină din cap și cu o mânie abia stăpânită spuse:

— Eu v-am întrebat dacă sunteți pregătit să mergeți cu mine, iar dumneavoastră ați spus „da". Și nu v-am întrebat o singură dată. Ați răspuns „da" de fiecare dată!

— Știu, recunoscu Hendrik strângând în pumn hârtia din buzunar. Dar m-am răzgândit.

— Mă dezamăgiți.

— Îmi pare rău.

— Și nu pot să cred că de data aceasta sunteți mai serios decât în celelalte dăți.

— Eu…, Hendrik se opri, neștiind ce să mai spună. Cel mai bine era să nu spună nimic. Să nu mai discutăm asta. Lăsați-mă să cobor.

— Hendrik! se auzi din spatele lui. Laureen blocase timona și venise în față. *Don't be a fool*! Noi vom trăi veșnic, veșnic în desăvârșire!

Hendrik se uită la ea și citi pe chipul acesteia perplexitatea.

Începu să oscileze în privința deciziei luate. Da, era probabil nebun că voia să coboare acum.

— Ascultați-o, interveni Scoro. Și imaginați-vă din nou ce vom face. După milenii de existență a omului, după milenii de străduințe umane, este pentru prima dată când oamenilor li se oferă șansa de a cunoaște desăvârșirea în lumea adevărată. Asta vreți dumneavoastră să ratați?

Hendrik căută privirea fratelui său. Acesta îl va susține. Va veni cu el. Adalbert voia numai piatra,

altceva nimic. Poate doar o parte din ea, pentru laboratorul lui.

— Adalbert! Ce este cu tine?

Acum era ocazia, acesta trebuia să își dea seama. Ei doi contra unei femei și a unui bătrân!

Dar fratele lui îl privea gânditor, fără a se arăta câtuși de puțin dispus să preia inițiativa.

— Știi povestea *Un artist al foamei* de Franz Kafka? întrebă el gânditor.

— Ce?

— Este o povestire despre un artist al foamei, dintre cei de prin iarmaroace. Lumea se minunează cât poate sta nemâncat, dar el flămânzește și când nu îl vede nimeni, într-un final zace sfrijit în paie, abia deosebindu-se de ele, iar muncitorilor care trebuiau să se descotorosească de el le destăinuie secretul lui, și anume că a flămânzit doar pentru că nu a găsit mâncarea care să-i placă, pur și simplu nu a găsit-o. Altfel s-ar fi îmbuibat ca toți ceilalți.

Hendrik îl privea complet nedumerit pe fratele lui. Oare ce însemna asta?

— Noi am citit povestirea aceasta în școală, în clasa a unsprezecea ori a douăsprezecea, și m-am gândit deseori la ea, continuă Adalbert. Pentru că viața mea, în general, a fost la fel. Mult timp am crezut că s-a întâmplat deoarece nu am găsit nicio femeie. Sau nu pe cea potrivită. Da, de fapt… El se opri, pentru a-i arunca lui Hendrik o privire cercetătoare, apoi continuă: Pe Miriam am considerat-o totdeauna femeia perfectă. Din momentul în care am întâlnit-o prima dată în cămin. Dar pe urmă ai apărut tu și mi-ai suflat-o.

— Ce?

Hendrik nu își credea urechilor.

— Așa a fost. M-ai vizitat în costumul tău șic de consilier pentru investiții, ea te-a văzut și asta a fost. Toate încercările mele de apropiere au fost zadarnice.

— Nu ai spus nimic… Hendrik își drese glasul. Nu am știut.

Chiar nu știuse. Nu a avut nici cea mai mică bănuială.

— Te cred. Nu ai știut multe. De ce? Ție îți plăcea orice mâncare. Și orice femeie.

— Vrei să spui că eu sunt vinovat de faptul că tu…? Hendrik își scutură capul, încercând să scape de senzația că privea la o piesă de teatru absurd. În plus, a fost totuși decizia lui Miriam, nu?

Adalbert surâse dus pe gânduri.

— M-ai înțeles greșit. Ție nu îți fac niciun reproș. Spunându-ți că Miriam a fost pentru mine femeia desăvârșită înseamnă doar că am crezut că viața mea ar fi perfectă dacă aș avea-o pe ea. Dar când m-am culcat odată cu ea, a fost o trăire dezamăgitoare, ce mi-a demonstrat că nu există nimic care să îmi facă viața desăvârșită. Și arătă în direcția în care se îndrepta barca: Până la chestia asta. Nu vin cu tine, Hendrik. Uită de CERN, de modelul standard al materiei, uită de premiul Nobel. Dacă renunți, o faci fără mine.

Hendrik încremeni, înfiorat. Gâtul i se uscase și trebui să înghită în sec de două ori înainte de a scoate o vorbă.

— Te-ai culcat cu Miriam?

— Da.

— Cu soția mea?

Adalbert ridică din umeri.

— Dacă tu așa vrei să vezi lucrurile…

— Când? Când a fost asta?

Fratele lui trase cu zgomot aerul în piept.

— Tu erai plecat la un seminar. La sfârșitul de săptămână de după înmormântarea mamei.

Potsdam. Al doilea seminar. Weekendul după care Miriam fusese atât de nesuferită și îl rugase să nu îl mai invite pe Adalbert niciodată la ei.

La scurt timp Miriam rămăsese gravidă.

— Atunci tu ești tatăl Piei, concluzionă Hendrik.

Adalbert ridică din sprâncene:

— Poftim?

Firește. Acum totul era clar. Acum, când aflase, recunoștea trăsături ale chipului Piei la Adalbert. De aceea ea avea nasul-Busske, dar alt aer. De aici înclinația ei către un comportament compulsiv. De aici inteligența ei scăpărătoare.

El făcu repede un calcul. Se potrivea exact și momentul conceperii.

— Pia are grupa sanguină AB, declară el, dar eu am grupa A, și Miriam tot așa. Deci Pia nu poate fi fiica mea.

Adalbert îl privi surprins:

— Și eu am tot grupa sanguină AB.

— Miriam a spus că a fost mai curând un viol decât o aventură.

— Nimeni nu a văzut în mine un om romantic. Noi am băut o sticlă de vin roșu și eu i-am declarat ce simțeam pentru ea. Și pe urmă… Adalbert ridică din umeri și adăugă: Este posibil să fi fost cam insistent.

— Nu pot să cred! izbucni Hendrik. Nu pot să cred că aflu asta aici și acum atât de *en passant.* Și înainte de toate, nu pot să concep că îndrăznești să califici sexul cu Miriam ca dezamăgitor. Asta este… asta este… Nu! Nu pot să cred!

— Hendrik, interveni Laureen, lasă asta. Face parte din trecut. Mai bine gândește-te la viitorul nostru!

Hendrik se întoarse către ea și abia acum remarcă faptul că aceasta purta același fel de brățară ca Adalbert, cu o plachetă ALCOR.

Cum se exprimase păstrătorul secretului? Transumaniștii sunt alchimiștii de astăzi.

I se adresă apoi lui Scoro:

— Lăsați-mă să cobor. Ori sar peste bord!

•

Nu a fost nevoie să sară peste bord. Nu s-au opus, barca a fost îndreptată spre mal și au acostat pe o limbă de pământ aflată sub pod. Scoro a pus mâna pe o padelă, o propti în piciorul podului, pentru ca barca să nu se lovească.

— Duceți-vă, nebunule, spuse el când distanța până la mal ajunse la un lat de palmă.

Hendrik sări fără să șovăie și simți sub tălpi ceva solid, fără să își dea seama ce era. Probabil, beton.

— Am să mă întorc în lumea normală? întrebă el.

Scoro împinse în padelă, pentru a readuce barca în mijlocul curentului.

— Nimeni nu știe asta, îi spuse amenințător. Nimeni nu a mai făcut așa ceva înaintea noastră.

— Oh! OK. Atunci… toate bune.

Scoro ridică disprețuitor din sprâncene. Adalbert arăta atât de indiferent, de parcă nu se întâmplase nimic. Și când barca începu să se îndepărteze, de la timonă, Laureen îl privi tristă.

Hendrik descoperi niște trepte, urcă și ajunse la o stradă. Podul era îngust. Susținut de doi stâlpi din oțel. La mijlocul benzii pentru traversare pietonală se opri pentru a privi în urma bărcii, care se îndepărta.

Barca traversa o porțiune lină și dură mult până o pierdu din ochi. Se vedeau siluetele unor case, tufișuri și arbori, nimic altceva.

Totuși Hendrik rămase cu mâinile sprijinite pe balustradă, privind în gol fără a putea să spună de ce. Poate pentru că nu știa ce ar fi putut să facă. Poate pentru că tot ce mai simțea acum era o imensă epuizare.

Ori pentru că știa că avea să se mai întâmple ceva.

Stătea și aștepta. Îi revenise senzația de atemporalitate, sentimentul că putea să stea și să aștepte o veșnicie. Simțea cum carnea i se transforma în marmură.

Apoi brusc, în sfârșit, departe, acolo unde trebuia să fie marea, apăru o lumină puternică, extrem de intensă, cuprinzând totul, așa cum își imaginase totdeauna o explozie atomică, mai luminoasă decât soarele, mai luminoasă decât mii

de sori, mai intensă decât orice ar fi putut să emane lumină. Ca și cum pentru o clipă s-ar fi deschis o ușă către cer, către iad ori către altă lume cu o energie mai mare.

Momentul dura. Nu era un fulger, ci o descărcare de lumină, o emisie strălucitoare ce cuprindea întreg cerul, de o intensitate supraomenească. O lumină absolută, o lumină de neîndurat, în strălucirea căreia nicio greșeală nu putea fi iertată și nicio vină nu putea fi trecută cu vederea. Dură atât cât era necesar pentru ca un vehicul lent să treacă un pod ori cât era nevoie pentru trecerea din această lume într-alta.

Și în cele din urmă… se pierdu, se stinse, și de la cât fusese de neimaginat, acum întreaga lume se întuneca fără de scăpare, pierdută pentru totdeauna.

Hendrik știa că se terminase. Că niciodată nu avea să își mai vadă fratele.

Ce nu știa era dacă el se salvase de acolo sau dacă ratase cea mai mare ocazie ce i se oferise vreodată unui om.

Încă mai stătea în același loc, când treptat, aproape pe neobservate, culorile reveniră. Și zgomotele. Mirosurile. Sub el curgea din nou apa între malurile joase, pe care creșteau iarba și stuful. Casele își recâștigau contururile, ca și arborii și norii de pe cer. În spatele lui venea pe pod un autocamion, hurducăind atât de tare, încât Hendrik se întoarse speriat.

Revenise lumea.

Își coborî privirea asupra mâinilor și se miră: în locul în care ținuse mâinile pe balustradă, amprentele i se imprimaseră în oțel.

30.

Lumea fusese totdeauna atât de colorată, atât de plină de detalii, atât de măreață? Hendrik se străduia să meargă și în același timp să privească în jur. La fiecare pas trebuia să se oprească, să se orienteze și să prelucreze mulțimea impresiilor.

Văzu o mașină care opri în fața unei case din lemn maroniu-închis, cu ferestre cu rame albe. Privi uluit cum un bărbat coborî, urcă grăbit scările și dispăru în casă. Mașina era verde, dar în razele soarelui vopseaua bătea în auriu.

Stătea sub coroana unui pom viguros, ale cărui ramuri înfrunzite foșneau necontenit în vânt. Un foșnet diferit de la clipă la clipă, ca și cum pomul ar fi vrut să spună ceva. Păsările intrau în frunziș, de parcă i-ar fi înțeles mesajul.

O stație de autobuz cu un adăpost din beton pentru călători, cu pereții complet acoperiți cu afișe, pe care nu le putea citi. Nu văzu niciun program al curselor. Nu era nimeni. Hendrik se opri adâncit în contemplarea bălăriilor de pe marginea străzii, care i se păreau o incredibilă operă de artă: o compoziție în nuanțe maronii și verzi, desăvârșită în armonia ei internă.

După un timp își continuă drumul de-a lungul străzii. La pas, doar nu se grăbea, nu trebuia să ajungă nicăieri. Timp… da, timp avea. Tot timpul din lume. Fără un țel, fără un plan, fără sarcini de rezolvat. Simțea liniștea și atemporalitatea. Soarele urca pe cer uimindu-l. O mașină opri, o furgonetă cam ruginită, la volanul căreia stătea o femeie cu fața tăbăcită de vânt, cu un batic pe cap. Îl întrebă ceva, dar nu înțelese ce. Zâmbi fascinat de frumusețea chipului ei, pe care îi era întipărită toată viața, și îi spuse să nu se îngrijoreze, pentru că totul este în regulă. În cele din urmă ea renunță și plecă mai departe.

Mai încolo opri o altă mașină cu trei tineri. Doi bărbați și o femeie, care vorbeau limba engleză, și îl întrebară dacă vrea să meargă cu ei spre Gdansk.

— Gdansk, repetă Hendrik gânditor. Da, ar fi bine.

Îl luară cu ei și îl întrebară cum se face că umbla singur cuc pe o șosea din Polonia.

— Am fost pe o barcă, spuse Hendrik. Dar am coborât.

— O barcă? Ce fel de barcă? întrebă fata.

Hendrik se uita năuc la ea, neștiind cum să îi explice.

— Nu știu. Eram pe o barcă, în drum spre mare.

Tinerii schimbară priviri sugestive, gândindu-se probabil că era nebun. Cel de la volan spuse că la radio s-a anunțat că azi-noapte a fost furată din Malbork una din bărcile pentru turiști. Cei trei au râs, dar Hendrik nu a înțeles de ce.

•

Mai târziu se trezi într-o cameră de hotel din Gdansk, o cameră cu telefon. Un telefon bej. Avea sub el, plastifiate, instrucțiunile de folosire în poloneză și engleză.

Hendrik se așeză în fața telefonului și îl privi țintă. Călătoria până la Gdansk nu durase mult, cam o oră. Tinerii îl lăsaseră în centru, după ce l-au întrebat de mai multe ori dacă totul este în ordine. Le spusese că și-a revenit și că se simte bine. Nu prea l-au crezut, dar și-a găsit un hotel și a luat o cameră. Neavând bagaj, plătise în avans, cu cartea de credit, care funcționase.

Iar acum se afla aici, în fața telefonului.

În instrucțiuni scria că pentru o convorbire internațională trebuia să formeze de trei ori zero: primul zero pentru a deschide telefonul, apoi de două ori zero prefixul internațional, urmat de prefixul țării.

Hendrik se rezemă de speteaza moale a fotoliului îmbrăcat în material în tonuri de albastru și maro. Oare nu era căutat și aici, în Polonia?

Formularul completat de el la hotel era trimis undeva?

Telefonul.

Prefixul Germaniei era 49.

Avea palmele transpirate.

Tânjea după calmul de care dăduse dovadă de dimineață pe drum. Ce stare plăcută! Dar mai trebuia să rezolve ceva. Și era bine să o facă înainte de a veni să îl ia.

Telefonul. Se aplecă și ridică receptorul. Formă cele trei zerouri, codul Germaniei 49, apoi numărul părinților lui Miriam.

Se auzi ca și cum ar fi sunat în apropiere. O dată, de două ori, de trei ori.

După al cincilea țârâit, cineva ridică receptorul:

— Wegmann.

Era Miriam.

— Te rog, nu închide, zise el. Sunt eu, Hendrik. Te rog nu închide. Te înțeleg dacă o faci, dar te rog, trebuie să îți spun ceva, să clarific ceva, nu știu dacă reușesc să… dar cred că ai dreptul să afli asta, și de aceea… te rog să nu închizi.

Ascultă cu respirația tăiată, într-o liniște care dura îngrozitor de mult, până când ea zise foarte încet:

— OK, te ascult.

Și acum? Cum să înceapă? Îi dispăru toate gândurile.

— Sunt în Danzig[2], la hotelul…

Cum se numea de fapt hotelul? Nu își mai amintea. În instrucțiunile pentru utilizarea telefonului nu scria asta.

— Nu are importanță. Miriam, am făcut lucruri îngrozitoare. Am lovit un bărbat și l-am jefuit. L-am lovit, poate l-am și omorât. Cred că poliția mă caută deja. Și asta nu este tot. Problema este că… De fapt nu știu cum să explic…

Se opri. Nu avea niciun sens să îi spună toată povestea. Trebuia să se limiteze la ce era esențial.

— Oricum, din tot ce am făcut, regret cel mai mult cum am procedat cu tine. Cum m-am purtat în toți acești ani și mai ales ce ți-am spus când ne-am despărțit. A fost atât de deplasat, absolut impardonabil. Aveai tot dreptul să îmi reproșezi aventurile mele și că eu nu am niciun drept să îți imput ceva. Nu știu cum de am făcut asta… cum să spun…

Totul suna atât de patetic, de banal. Nu va reuși să se facă înțeles. Exclus. Ușa se închisese, orice punte era distrusă.

Dar ea nu îi trântise totuși telefonul.

— Da, acum știu și de ce mi-ai spus odată să nu îl mai invit niciodată acasă pe Adalbert, izbucni el. Cu siguranță, de data aceasta ea chiar îi va trânti telefonul în nas, pentru că modul potrivit de a discuta așa ceva… Dar continuă: Adalbert mi-a spus. Și cum a vorbit despre asta… ce să zic?… ar fi imposibil să fii gelos pe așa ceva.

Ea nu spuse nimic, părea că îl asculta.

— Am fost un idiot că am făcut o dramă, fie că Pia este ori nu este iubita mea fiică. Eu cred… Trebui să înghită, pentru că își simțea gura uscată. Ea este totuși copilul meu și a fost așa mereu! Ea… Știi, mi-a strecurat un bilețel în buzunarul hainei. Așa cum făcea mereu. În timp ce noi ne certam în bucătărie, imaginează-ți. L-am găsit ieri… ori azi-noapte, nici nu mai știu… în orice caz mi-am dat seama cât am greșit. Am greșit, da. Este incredibil ce poți gândi când ești complet nebun! Exact asta am făcut: m-am transformat într-un nebun. Aproape că…

Amuți. Era imposibil de explicat. Trebuia să procedeze altfel.

— Mi-ai spus că voi căuta veșnic, nu voi fi mulțumit niciodată. Ai spus asta deseori. A fost o vreme în care între noi asta a fost aproape un *running gag.* Pentru că era adevărat. Tot timpul căutam ceva și de fapt nici nu știam exact ce căutam. Și înainte de toate, spuse el, și simți cum

vocea începea să îi tremure, nu remarcam că o făceam de mult.

Simți nevoia să respire, să nu intre în panică. Să nu strice totul, după ce ea îi acordase atâta timp.

— Miriam, mi-am dat seama că m-ai iubit mereu, m-ai iubit cu adevărat, așa de mult. Ai fost alături de mine în orice moment, m-ai susținut în tot, indiferent despre ce era vorba, oricât îți era de frică, oricât te durea… Poveștile astea cu femeile… am fost un idiot. Îmi ofereai totul. Au fost… nu am idee, o căutare a autoconfirmării, a fiorului nepermisului, a emoției… și chiar am crezut că tu nu știi nimic, că nu te lipsesc de nimic. Ceea ce au în cap bărbații de la Adam și Eva încoace.

Privea în gol, în camera banală, cu senzația că aude ecoul propriilor cuvinte.

Se apropia de punctul nevralgic. Atât de aproape, încât nu mai putea da înapoi.

— Acum văd că tu m-ai iubit totdeauna, în timp ce eu te-am ținut mereu la distanță în toți acești ani. Ca și cum căsnicia noastră, viața noastră comună ar fi fost ceva trecător, până are să apară ceva mai bun. Asta trebuie să te fi durut groaznic. Și totuși ai continuat fără să eziți. Ca să fiu cinstit, nu am idee cum ai putut. În orice caz nu am meritat-o.

Acum era momentul. Amintirile se treziră și se năpusteau asupra lui. Cum într-o seară caldă de vară mâncau pe terasă, privind superba, uriașa grădină. Ce minunat era totul, iar el se gândea doar cum ar putea deveni celebru, mai bogat, mai important.

— Privindu-mi viața retrospectiv, văd pe cineva care și-a pierdut timpul căutând altceva, ceva mai mare, desăvârșit, ideal. Nu am fost niciodată mulțumit cu viața mea, așa cum era ea. Cu alte cuvinte, asta înseamnă că nu am iubit. Credeam că ar trebui să realizez ceva fără de care totul nu ar avea valoare și astfel am uitat total… da, am uitat

să trăiesc. Am fost mereu cu sufletul în altă parte, nu acolo unde mă aflam de fapt. Unde erai tu. Rătăceam. Dintr-o ambiție intensă de a realiza perfecțiunea, am procedat complet greșit.

Îl durea mâna, atât de tare strângea receptorul telefonului. Mai slăbi strânsoarea, ca să nu îl spargă.

— Evident, ar fi trebuit să văd toate acestea mai devreme, zise el și brusc se simți gol, obosit de moarte. Dar abia acum am sesizat. Acum, când este prea târziu. Dar am vrut măcar să îți spun.

Se așternu tăcerea. O tăcere infinită. Îl mai asculta ea oare?

Probabil că voise să îi dea posibilitatea să încheie rezonabil.

Așa era.

— Așadar, mai începu el o dată și simți ca un junghi în inimă gândul că acum era ultima dată când vorbeau. Miriam… vreau cu asta să spun că mi-am dat seama cât de îngrozitor te-am tratat. Și că îmi pare rău, enorm de rău.

De ar putea! De ar putea să o facă să înțeleagă cât de mult însemnase ea totdeauna pentru el, în ciuda a tot, că acesta era adevărul, și nu răutățile și ticăloșiile pe care le spusese la despărțire.

— Și poate… evident nu acum, nu imediat, dar la un moment dat, odată… dacă într-o zi, în ciuda tuturor acestora, te gândești că mi-ai putea oferi o șansă, atunci… atunci… îți cer mult, știu… dar… doar pentru cazul în care…

Nu mai putea să vorbească. Nu își mai găsea cuvinte. Nici să respire nu mai putea. Și o auzi plângând.

Plânse îndelung. Îndelung și încet. Apoi spuse:

— Oh, Hendrik, da, sigur. Vino. Vino cât de repede poți.

Apoi plânseră împreună.

•

Păstrătorul secretului petrecu noaptea în mașină, nu fusese o idee bună, constată dimineața, când se

simțea de parcă fusese bătut măr.

În schimb, nu îl deranjase nimeni. Ieșise de câteva ori din mașină, pentru necesitățile fiziologice, o dată văzuse patrulând niște bărbați îmbrăcați cu scurte groase, probabil agenți de pază, dar îl lăsaseră în pace. Surprinzător.

Se luminase bine de ziuă. Deci pierduse răsăritul soarelui. Se întinse. Își reproșă că fusese un nebun bătrân. Era înghețat, se simțea ca o găină scoasă de la congelator și făcu câțiva pași după tufișuri, pentru a urina.

Mercedesul alb era la locul lui, constată când privi în jur. Nimic nu părea schimbat.

Și totuși. Ceva nu mai era ca înainte.

Se uită la cer, adulmecă aerul rece al dimineții și încercă să își dea seama de unde venea această senzație. Senzația că se petrecuse ceva important.

Ca și cum lumea scăpase de o mare greutate. Asta simțea. El însuși avea senzația de ușurare. Totul în jur emana aceeași senzație, o ușurare cum nu mai simțise de mult. De când era copil, ba chiar…

Dând ascultare unei porniri, băgă mâna în deschizătura de la gât a cămășii și scoase pandantivul-insignă a funcției sale. Desfăcu încuietoarea și îl deschise.

Și văzu, nu foarte surprins, că crucifixul din aur al Elnei Hirschberg, crucea din aurul diavolului, devenise o masă vâscoasă, cu sclipiri aurii.

Îl privi o vreme, până când își dădu seama că surâdea. Apoi închise pandantivul și îl vârî din nou sub cămașă.

Era vremea să se întoarcă acasă.

Ah, da, Mercedesul. Nu putea să rămână așa. Se îndreptă către un autocar din care tocmai cobora un grup de turiști japonezi și rugă o fată care vorbea engleza să îi împrumute telefonul ei mobil. Sună la poliție, fără a-și spune numele și informă despre bărbatul mort aflat pe canapeaua din spate.

Pe drum se întâlni cu două mașini inscripționate *Policja.*

•

Câteva ore mai târziu, Hendrik stătea liniștit în terminalul aeroportului Lech Wałęsa din Gdansk. Avea în buzunarul cămășii un tichet de îmbarcare pentru un loc lângă fereastră, în rândul șaptesprezece al avionului Lufthansa pentru Frankfurt am Main, când ochii îi căzură pe o femeie care aranja ziarele la taraba unui chioșc.

Îi amintea de cineva, dar nu își dădu seama de cine.

Nu avea importanță. Până la decolare mai avea o oră. Lăsă capul pe spate și privi plafonul cu muchii ascuțite din oțel și sticlă. Storurile împiedicau razele soarelui să transforme în seră sala de așteptare de la plecări.

Scaunele nu erau deosebit de comode. Hendrik se ridică pentru a căuta un telefon. Era timpul.

Găsi unul care accepta carduri de credit și formă ultimul număr la care sunase din hotel, înainte de a pleca la aeroport.

— Biroul „Ernst Schneider și partenerii", se auzi vocea cunoscută a secretarei.

— Tot Busske, spuse Hendrik.

— Ah, da, spuse ea veselă. Doctor Schneider aștepta telefonul dumneavoastră.

Și imediat îi făcu legătura cu avocatul lui.

— Deci, Herr Busske, m-am interesat, am vorbit cu autoritățile competente. Sunteți pus sub urmărire. Pentru vătămare corporală, jaf și tentativă de omor.

— Tentativă de omor? repetă Hendrik. Asta înseamnă…

— Da, bărbatul trăiește, dar are o plagă deschisă.

— Ah, ce bine. Hendrik respiră ușurat. OK.

— S-a luat notă că vreți să vă predați. Oricum datorită tehnicilor informaționale moderne se știa de mult când aterizați la Frankfurt și ați fi fost

așteptat, îi explică avocatul. Poliția poloneză a acceptat să vă lase să plecați nestânjenit și vă va lua în primire poliția germană. În cazul în care călătoriți într-adevăr cu acest avion.

— Așa intenționez, răspunse Hendrik. Sunt în terminal și aștept îmbarcarea.

— Bine. Voi avea grijă să fiu la aeroport până ajungeți, ca să fiu de față la primul interogatoriu.

— Mulțumesc. Și apoi? Mă vor preda Austriei, cred.

— Probabil se va ajunge la asta, da. Mandat de arestare european. Așa este acum. Avocatul își drese glasul și adăugă: Vom vedea. În orice caz, cunosc la Viena un coleg eminent, care vă va reprezenta.

— Înțeleg. Vă mulțumesc.

— Dar orice ar fi, veți primi o pedeapsă cu închisoarea. Procuroarea austriacă este de părere că dumneavoastră ați intenționat să îl omorâți pe bărbat și nu vrea să scăpați.

Hendrik închise un moment ochii și respiră adânc.

— Da. Din păcate, nu o pot contrazice. Are perfectă dreptate, așa este. Oricum ar suna condamnarea, este în ordine.

Simțea ceva ce nu mai simțise până atunci: nevoia de a-și ispăși greșeala. Pentru ceea ce făcuse altcuiva. Pentru a putea să revină în comunitate.

Faptul că existau instanțe, legi și închisori făcea lucrurile mai ușoare. În privința aceasta, totul avea o ordine, o cale. În alte domenii va fi mai greu. Mai ales în privința lui Miriam și a Piei. Aici erau multe de reparat, exasperant de multe.

— Și ar mai fi un punct esențial, îl auzi el pe avocat. Este vorba despre cartea veche, pe care ați subtilizat-o. Trebuie să o returnați. Are o mare valoare istorică și spirituală. Sper că mai există.

— Da, răspunse Hendrik. Mai există. Se află la castel, este întreagă.

Scoro nu îi dăduse nicio atenție, nu luase *Codexul* cu el. Fusese de părere că acesta conținea multe erori.

Hendrik continuă:

— O altă problemă, Herr Schneider: credeți că ar fi posibil să mai pot vorbi cu familia mea înainte ca lucrurile să își urmeze calea?

Avocatul trase zgomotos aer în piept.

— Nu pot să vă promit nimic. Dacă putem convinge judecătorul că sunteți dispus să cooperați și că nu există pericol de evadare, atunci s-ar putea discuta și despre o eliberare pe cauțiune.

— Ar fi bine, spuse recunoscător Hendrik.

După discuție, Hendrik se duse la toaletă. În timp ce se spăla pe mâini, își aduse aminte de cine îi amintea femeia cu ziarele: clarvăzătoarea! De la iarmaroc!

Parcă auzea și acum ce îi spusese aceasta: Există un secret care vă desparte de fratele dumneavoastră. Un al doilea secret vă va reuni. Acesta vă va lega până când întrebarea își va găsi răspunsul. Unul dintre dumneavoastră va plăti cu viața pentru întrebare. Celălalt cu moartea.

Nu greșise.

Se privi în oglindă. Lumina necruțătoare a tuburilor fluorescente îi evidenția fiecare rid de pe față.

Îmbătrânise.

Și la un moment dat va muri. Era inevitabil.

Dar până atunci va iubi. Și va fi iubit. Acum era în stare să vadă, era făcut exact pentru asta și pentru nimic altceva. Era sigur că alesese viața.

•••••

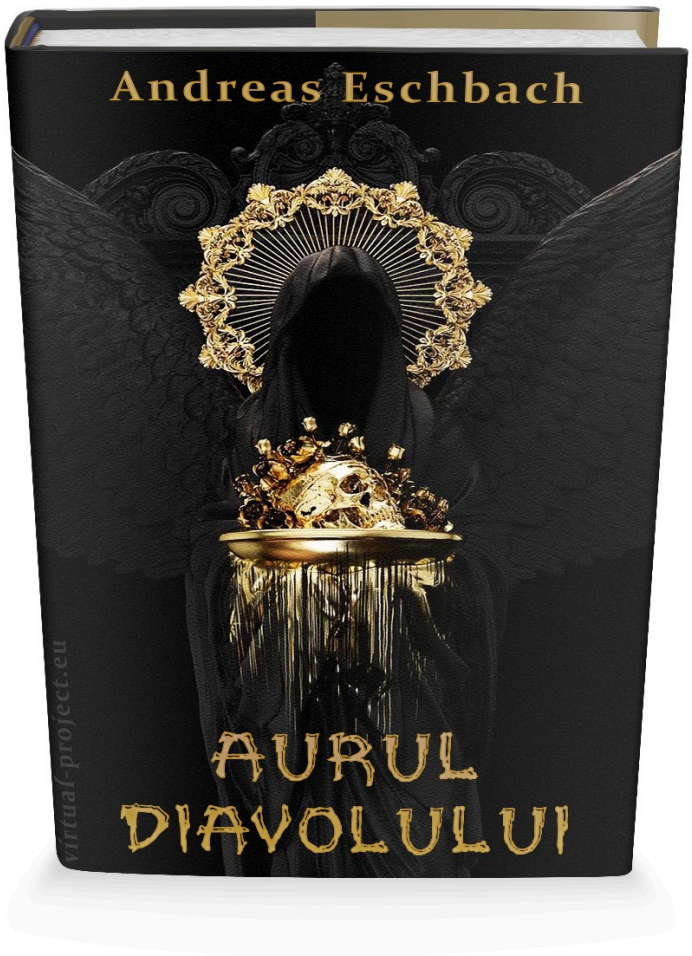

virtual-project.eu

[1] Freifrau – titlu nobiliar pentru soția unui nobil.

[2] Numele german al orașului Gdansk.

Table of Contents

Prolog
1.
2.
3.
4.
5.
6.
7.
8.
9.
10.
11.
12.
13.
14.
15.
16.
17.
18.
19.
20.
21.
22.
23.
24.
25.
26.
27.
28.
29.
30.

Table of Contents

Prolog	4
1.	7
2.	16
3.	28
4.	48
5.	69
6.	87
7.	104
8.	117
9.	127
10.	152
11.	171
12.	189
13.	207
14.	227
15.	243
16.	252
17.	263
18.	283
19.	296
20.	311
21.	324
22.	345
23.	357
24.	372
25.	396
26.	411

27.	418
28.	429
29.	441
30.	451